

thanh
mãi
không lấy
trúc
mãi

Võ Anh Thơ

Mục lục

- Chương 1: Ấu Thơ
- Chương 2: Chịu Đòn
- Chương 3: Con Quỷ Nhỏ Nhà Họ Triệu
- Chương 4: Đi Học
- Chương 5: Nước Mắt Nhi Nữ
- Chương 6: Thề Có Trời Cao Chứng Giám
- Chương 7: Thiếu Thời - Ai Là Thủ Phạm?
- Chương 8: Nhặt Giày Cho Ta!
- Chương 9: Hoán Cò Lấy Hạc
- Chương 10: Gương Mặt Đàng Sau Những Sợi Tóc
- Chương 11: Con Gì Có Sống Mà Không Có Chết?
- Chương 12: Cậu Chủ Nhỏ Phải Lòng Cô Bé Người Làm
- Chương 13: Người Luôn Dùng Nước Mắt Để Mê Hoặc Ta!
- Chương 14: Trưởng Thành - Sự Trưởng Thành Của Cậu Ba Và Cô Đào Hát Tên Ái
- Chương 15: Cậu Hai Đã Biết Thế Nào Là Ái Tình
- Chương 16: Ở Trước Mặt Đây Là Một Cậu Chủ Khôi Ngô Tuấn Tú
- Chương 17: Trái Tim Tuổi Mười Sáu Đã Biết Rung Động Vì Cậu Chủ
- Chương 18: Từ Nay Về Sau, Đừng Tùy Tiện Chạm Vào Ta Như Thế Nữa...
- Chương 19: Nụ Hôn Của Chàng Trai An Sau Chiếc Mặt Nạ
- Chương 20: Biến Cố - Biến Cố Và Trùng Phùng
- Chương 21: Cậu Tưởng... Không Muốn Tầm Làm Vợ Cậu Sao?
- Chương 22: Ngày Cưới
- Chương 23: Một Tiếng "Mình Oi"
- Chương 24: Lấy Một Người Không Thương Mình Đã Là Đau Khổ Lắm Rồi!
- Chương 25: Đêm Tân Hôn Cuối Cùng Cũng Đến
- Chương 26: Gặp Gỡ Con Trai Quan Tri Phủ
- Chương 27: Vợ Chồng Cậu Hai Trở Về Nhà
- Chương 28: Người Đàn Bà Tham Vọng Bước Chân Vào Nhà Họ Triệu
- Chương 29: Tầm Mang Thai Và Cô Quyên Muốn Làm Lễ
- Chương 30: Cứu Vớt
- Chương 31: Âm Mưu - Có Phải Chồng Lên Giường Với Kĩ Nữ?
- Chương 32: Sự Rối Lòng Của Người Vợ
- Chương 33: Những Chuyện Thấy Trước Mắt, Cũng Chưa Hẳn Là Sự Thật!
- Chương 34: Sinh Con Trai Hay Là Con Gái?
- Chương 35: Vợ Hay Chồng, Ai Sẽ Gặp Nạn?
- Chương 36: Sẩy Thai
- Chương 37: Quyên Giấu Bức Thư Khẩn Của Tường
- Chương 38: Nhận Được Tin Con Mất
- Chương 39: Vợ Chồng Mình Hãy Bắt Đầu Lại!
- Chương 40: Xạ Hương Trong Chén Thuốc An Thai
- Chương 41: Con Dâu Xuống Tay Giết Chết Cha Chồng
- Chương 42: Bà Hai Phát Hiện Gói Thuốc
- Chương 43: Kế Sách Thông Minh Của Vợ Hiền

Chương 44: Hoa Rơi Trong Lòng Bàn Tay
Chương 45: Kế Sách Của Vợ Chồng Xã Trưởng
Chương 46: Giết Người Diệt Khẩu
Chương 47: Những Manh Mối Kỳ lạ Xung Quanh Cái Chết Của Bà Hai
Chương 48: Hoa Rơi Hữu Ý, Nước Chảy Vô Tình
Chương 49: Xã Trưởng Ra Tay Lấy Lương Thực
Chương 50: Hết Đời Tên Cường Hào Đáng Gờm Nhất Vùng
Chương 51: Tội Ác Của Người Chị Dâu Bất Nhân Bị Vạch Tràn
Chương 52: Chồng Tra Hối Vợ
Chương 53: Lưới Trời Lòng Lòng, Tuy Thừa Mà Khó Thoát!
Chương 54: Hai Người Khác Mặt Con Thì Minh Cũng Sẽ Bị Như Thế!
Chương 55: Nửa Đời Còn Lại, Người Vợ Ấy Không Thể Quay Về Bên Chồng Nữa
Chương 56: Hùng Sáng - Con Trai Phó Xã Trưởng Đụng Độ Con Trai Quan Tri Phủ
Chương 57: Ai Là Thủ Phạm Giết Người?
Chương 58: Xã Trưởng Trở Thành Nghi Phạm Giết Người
Chương 59: Nhân Chứng, Vật Chứng Giả
Chương 60: Chồng Bị Xét Xử, Vợ Lại Mang Thai
Chương 61: Chân Tướng Của Hung Thủ
Chương 62: Mối Duyên Tình Sâu Đậm Như vậy Mà Có Thể Dễ Dàng Từ Bỏ Sao?
Chương 63: Giả Làm Kỹ Nữ Để Tiếp Cận Tên Công Tử
Chương 64: Xin Hẹn Lại Kiếp Sau...
Chương 65: Cô Gái Bên Bờ Hồ Sen
Chương 66: Trời Sẽ Cùng, Đất Sẽ Tận, Nhưng Nghĩa Tình Chẳng Bao Giờ Vơi...

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Ấu Thơ

Tóc em vừa chấm bờ vai,

Bẻ hoa dưới ánh ban mai trước nhà.

Chàng từ cưỡi ngựa trúc qua,

Nghịch đùa tung quả mơ hoa quanh giường(1).

=====

Trang 1: Đây là Tầm

Đầu thế kỷ XIX, năm Nhâm Tuất (1802), sau khi thống nhất Đàng Trong Đàng Ngoài và đánh bại triều Tây Sơn, Nguyễn Ánh lên ngôi, lấy niên hiệu Gia Long. Đặt quốc hiệu Việt Nam, đóng đô ở Phú Xuân (Huế). Đây là thời kỳ đầu mở ra vương triều nhà Nguyễn và kéo dài một thế kỷ sau đó...

Câu chuyện bắt đầu vào năm Quý Hợi (1803), một năm sau khi vua Gia Long lên ngôi, xã Thổ ở phương Nam khi đó có xã trưởng Triệu Am thương dân như con, được người người mến mộ. Ông có ba người vợ hiền lương thực đức, ngặt nỗi gần đến tứ tuần Trời mới cho ông hai đứa con trai là Liêm và Tường. Khi cả hai hơn mười tuổi thì Triệu gia có thêm một người.

Buổi chiều hôm ấy buông sớm. Mặt trời thả mình xuống phía sau lũy tre già. Ánh dương tàn dần ở cuối chân trời, hoàng hôn lấp liếm lên những

đám mây lững đờng trôi. Vài đôi cánh nhạn bay chấp chới vệt ở sau một ngày kiếm ăn mệt mỏi. Người dân cũng kéo trâu trở về Thờn khấc này, mọi việc đờng áng đờu kết thúc. Thở thoảng đã có bóng dáng tuần đnh(2) đi qua.

Trên cánh đờng dọc trờn đờ, đám trẻ đang nô đùa. Đứa nào cũng để đờu ba chỏm, gương mặt lấm lem bùn đất. Trong đó có hai bé trai nhìn khấc hẳn. Từ mái tóc búi tó nhỏ xú đến y phuc chúng vận trên người, cho thấy là con nhà quyờn thế.

Liờm đứng nhìn lũ trẻ chơi, dáng vẻ ra đi đờu thông thả. Ngay từ nhỏ, cậu đã mang gương mặt thanh tú, dáng đi nho nhã, giọng nói nhẹ nhàng. Người ta dễ dàng đoán đờc về sau, cậu sẽ dừi mài kinh sử, biết đờu còn đậu Giám sinh(3) và ra làm quan. Khi đã cầ n sách trên tay là Liờm chong đèn đợc miệt mài đến tận canh khuya.

Triệu Tường nhỏ hơn Liờm một tuổi. Trờn sinh cậu có phúc tướng, mặt mày xán lạn, lại rất láu lỉnh lẳm trờ. Mà khổ nỗi, học văn chương tẻ quá. Không phải do ngu si vì bởi cái mặt thông minh thế kia, mà vì cậu ba nhà họ Triệu lờu biếng. Tường chẳng có chút hứng thú gì với thơ văn, lại ghét nhất cái chuyện canh khuya ng ồi bên bàn sách đợc bài như điên dại. Bù lại, cậu thích nghịch ngợm chạy nhảy.

Cứ mỗi lần chơi đùa với đám trẻ là y như rằng, Liờm sẽ thua và Tường luôn là người cứu anh. Tường đã phải nhảy qua lưng của thằng tóc ba chỏm cả chục lần. Chín lần đờu thì ngon lành, đến lần thứ mười thì Tường bỗng hựt tay ngã chúi mặt xuống đất do thình lình nghe tiếng gọi thất thanh trên trờn đờ:

"Cậu Liờm ời! Cậu Tường ời!"

Liờm đỡ em trai đứng dậy. Chiếc áo lụa đắt tiền dính bùn đất đen xì, Tường bặm môi, điên tiết quá! Thằng ôn dịch nào dám phá đám cú nhảy điệu nghệ của cậu Ba này vậy? Vừa lúc, tên người làm chạy hối hả xuống đợc đờ xói lở, đến chỗ Liờm và Tường:

"Thưa hai cậu, các bà cho gọi hai cậu. Ông về nhà rồi ạ."

"Hóa ra cha đi lên huyện hôm nay đã về" Liêm vui mừng nói với em trai. Tưởng phải quần áo, thế ra lại ngõ chuyện gì gấp gáp, đây có phải lần đầu tiên cha đi xa nhà rồi trở về đâu. Có vậy mà tên người làm đáng kiếp này dám phá mất cuộc vui của cậu.

Trông thái độ dửng dưng của Tưởng, Liêm bảo với tên người làm là mình sẽ về cùng. Ấy vậy, hắc lắc đầu nhất quyết phải đưa cả hai cậu chủ về vì chuyện rất quan trọng. Tưởng hậm hực trước vẻ úp mở của hắn, mới gặng hỏi: Rốt cuộc là chuyện gì? Nghĩ chuyện này trước sau gì hai cậu cũng biết, với các bà đâu có dặn dò phải giữ bí mật nên hắn đáp luôn:

"Dạ là vì ông có mang về một..."

"Lại sách vở và đồ chơi mới chứ gì?" Tưởng thở hắt.

"Không phải ạ, lần này ông mang về một cô em gái cho hai cậu."

Câu báo tin từ tên người làm giống hệt tiếng sấm giữa ban trưa, khiến hai anh em nhà họ Triệu lập tức nhìn nhau kinh ngạc. Em gái ư?

Nghe đâu Triệu gia khá giả, có cửa ăn của đế, Triệu Am lại là xã trưởng một vùng, trông coi quản giáo người dân. Bấy giờ đến đây, Tầm mới tin là thật. Đứa bé gái mười tuổi ngờ ngác nhìn ngôi nhà to lớn mình đang ngồi.

Bốn cây cột nhà làm bằng gỗ tràm, cao như cột chống trời sừng sững, trên đó có khắc mấy dòng thơ chữ Nho rồi núi khó hiểu. Các thanh xà ngang nâng đỡ mái nhà lợp bằng ngói cũng chạm khắc hình con rồng uốn lượn. Ở giữa phòng lớn là bàn thờ trang nghiêm. Hai bên là hai cái đôn cao, trên đặt chậu hoa gốm tinh xảo.

Trong khi Tầm mãi quan sát bằng đôi mắt thích thú thì đối diện, ba người phụ nữ vận quần áo lụa cũng đang nhìn chăm chú. Đó là ba bà vợ của Triệu xã trưởng. Bà Hai sang tuổi tứ tuần, không sinh được con. Bà Ba trẻ hơn mười tuổi, mắt phượng mày ngài, mẹ Liêm. Cuối cùng là bà Tư,

tuổi chỉ có hai sáu mùa xuân, xinh đẹp thùy mị, mẹ Tường. Ba bà trông phúc hậu, cao quý trong áo dài ngũ thân(4) và đầu búi vấn khăn.

Lúc Triệu xã trưởng trở về, ba bà ngạc nhiên thấy một bé gái nắm tay ông đi vào. Cũng chỉ nghe ông bảo là con gái một vị ân nhân, chứ đâu biết ngọn nguồn thế nào. Mà lạ thay, vừa nhìn mặt Tầm thì ba bà thích ngay. Tầm có gương mặt trái xoan, mắt to, mũi nhỏ, môi thanh. Trông thông minh. Là con nhà lễ giáo vì vừa gặp các bà, Tầm khoanh tay cúi chào.

Bên ngoài trời nhá nhem tối, chim kêu quang quáng bay về tối, ngay cửa sân xuất hiện ba bóng người. Liêm, Tường với tên người làm đi qua cái sân gạch. Hai cậu chủ nhỏ bước vào nhà, đồng thanh chào cha. Triệu xã trưởng ừ hử một tiếng, dặn dò chúng chớ có chơi bời trễ nải thế nữa.

Ông đứng dậy, đẩy nhẹ Tầm lên phía trước, đối diện với hai con trai. Tầm ra đi đều khép nép, mái đầu với hai bím tóc ngắn cúi thấp. Hai anh em cùng nghĩ, đây là đứa em gái cha mang về? Liêm trông Tầm thật nhỏ nhắn hiền lành, riêng Tường lại nhìn Tầm với vẻ không thuận mắt. Chiếc áo yếm và quần đen nhàu nhĩ như thể nhỏ nghèo khổ lắm. Vốn là cậu ấm từ lúc mới lọt lòng, cậu không ưa những đứa nhà nghèo thế này.

"Ta muốn báo với mọi người một chuyện. Đây là con gái vị ân nhân năm xưa của ta, tên Tầm. Vài ngày trước lên huyện, ta tiện đường sang thăm hỏi thì được biết ông ấy và vợ mắc bệnh nặng, đầu qua đời. Họ không ai thân thích, để lại đứa con gái nên ta quyết định mang về nuôi dưỡng. Từ giờ, Tường và Liêm, hai con hãy xem Tầm như em gái."

Triệu xã trưởng nhìn Tầm, nói vài lời an ủi và hứa sẽ nuôi dưỡng tử tế. Tầm lễ phép cúi đầu đội ơn, thưa với ông sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Ba bà cũng khuyên nhủ Tầm hãy yên tâm sống ở đây. Đến lượt hai cậu chủ nhỏ, Tầm rụt rè:

"Mong hai cậu sẽ chỉ dẫn Tầm nhiều hơn."

"Đừng lo, cha đã muốn chúng ta làm anh em còn gì. Anh tên Liêm, còn đây là Tường." Liêm hòa nhã, "Anh mười ba tuổi, Tường mười hai tuổi."

Cứ ngỡ cậu chủ nhà họ Triệu vô cùng xa cách, kênh kiêu nào ngờ lại chan hòa thân tình như thế, khiến Tầm vừa ngạc nhiên vừa cảm mến. Dáng điệu nhã nhặn nhẹ nhàng của Liêm đã gây ấn tượng với cô bé ngay lần đầu gặp mặt này.

Nhưng với Tường thì lại khác. Nụ cười trên môi Tầm vụt tắt khi bắt gặp đôi mắt khinh ghét của Tường. Chẳng hề giấu giếm, mặt cậu hẳn rõ sự khó chịu. Cứ như thế, sự xuất hiện của Tầm ngay tại đây là điếu gì đó không nên.

Tên người làm chạy lên báo cơm đã chuẩn bị xong. Các bà và Triệu xã trưởng rời khỏi phòng lớn. Liêm bảo em trai đi tắm thôi. Tường nhìn Tầm một lúc rồi xoay lưng. Vô tình miếng ngọc cầm thạch rớt xuống đất. Tầm liếc nhìn lên và gọi họ.

Liêm quay lại, nhận ra món đồ của em trai, mới đưa tay ra đón lấy. Tầm chưa kịp đặt miếng ngọc vào tay Liêm thì bất ngờ, Tường hất mạnh tay Tầm lên cao. Miếng ngọc trơn tuột, vụt khỏi tay Tầm rơi xuống đất vỡ làm hai. Liêm ngạc nhiên. Còn Tầm xoa xoa bàn tay vừa bị đánh, tròn xoe mắt nhìn Tường.

"Người được cha ta mang về nhưng không có nghĩa là trở thành người của Triệu gia, càng không phải là em gái của ta gì cả! Chớ có tùy tiện chạm vào đồ của ta lần nữa! Thứ gì ở trong tay người, ta đâu đập vỡ hết!"

Tường đồng dục, như thế chính thức lập ra bức rào cản ngăn cấm Tầm đến gần mình. Đôi mắt căm ghét đó giúp Tầm mau chóng hiểu rằng, có một người không hề chào đón mình bước chân vào ngôi nhà giàu sang này. Và đây sẽ là điếu khó khăn nhất Tầm phải đối mặt trong khoảng thời gian về sau.

Chú thích:

(1) Trích trong Trường can hành của Lý Bạch.

(2) Trông coi trật tự ở xã hoặc làng.

(3) Học trò của Quốc Tự Giám.

(4) Cũng may như áo dài tứ thân, nhưng vạt áo bên phải ở phía trước chỉ may bằng một thân vải, còn vạt áo bên trái may bằng hai thân vải, vạt thứ năm (vạt con) làm áo trong kín đáo. Áo có cổ đứng và cài nút sang bên phải như áo dài ngày nay. (nguồn Ellewiki)

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Chịu Đòn

Sáng sớm tinh mơ, gà vừa cất tiếng gáy là Tầm đã ra ngoài sân, cầm chổi cỏ quét lá. Tối qua Tầm nằm thao thức suốt, mãi đến đầu giờ Tý(5) mới thiêm thiếp đi được. Lần đầu tiên nằm trên chiếc giường mới nên thật khó ngủ. Ấy vậy sáng ra Tầm vẫn dậy sớm theo thói quen. Nghĩ Triệu xã trưởng đã có ơn mang mình về nuôi dưỡng, Tầm tự nhủ sẽ ngoan ngoãn, chăm chỉ làm hết mọi việc trong ngoài cho ông bà vui lòng.

Lúc Tầm quét xong cái sân gạch thì mặt trời đã lên đến đỉnh ngọn tre. Vừa hay từ trong nhà, Liêm và Tường đi ra, theo sau còn có tên người làm hôm qua, tay bê chõng sách vở. Mãi lát sau, Tầm mới biết là hai cậu chủ đến trường học.

Nhắc thấy Tầm đứng tần ngần, Liêm liền gọi lại. Tầm nhanh nhẹn bước đến. Triệu Liêm hỏi đêm qua Tầm ngủ được không? Tầm gật. Triệu Liêm lại bảo, giờ hai anh phải đi học, em ở nhà chơi ngoan nhé. Tầm ngước nhìn, nói nhỏ xú: "Hai cậu đi học vui ạ".

Tức thì Tường gắt: "Vui cái gì mà vui?"

Liêm liền nhắc em trai đừng cư xử thô lỗ như vậy. Tường hậm hực. Còn Tầm thì chớp mắt, hai bàn tay lồng chặt vào nhau. Tầm quên mất, Tường rất ghét mình, đáng ra phải cẩn trọng hơn. Tên người làm nhắc khéo hai cậu, nhanh nhanh kéo trẻ giờ học. Liêm đi trước, Tường theo sau, đã vậy trước khi rời khỏi còn lườm nguýt Tầm một cái rõ dài. Bóng hai cậu chủ đã khuất, Tầm nhún vai ra đi đầu nghĩ ngợi rồi quay phắt.

Liêm và Tường leo lên xe ngựa. Chẳng quá lâu, con ngựa bước chậm rãi kéo theo chiếc xe. Xe ngựa chạy đều trên con đường đất, hai bên là đồng ruộng đã thấy thấp thoáng bóng người làm đồng. Bên trong xe, Liêm mở sách ra đọc mấy bài thơ Nôm(6), còn Tường hướng đôi mắt thờ ơ ra ngoài ô cửa xe.

Nhớ lại ban nãy gặp Tầm, Tường vẫn còn khó chịu. Không rõ sao cậu lại thấy ghét nhỏ đến vậy. Cái dáng vẻ khép nép ấy trông cứ xạo xạo. Đồ nhà quê, được vào sống trong Triệu gia thì vui tít mắt. Nghĩ dễ lắm à, Tường sẽ không bao giờ coi Tầm là em gái đâu. Tự dưng thờ dài thườn thượt, cứ nghĩ sớm tối ngày nào cũng gặp mặt Tầm thì khéo cậu phát ốm mất.

Ở xã Thổ chỉ có duy nhất ngôi trường lợp ngói của thầy đồ già Văn. Nghe đâu thầy từng đỗ Hương cống(7) nhưng không ra làm quan mà lui về miền thôn quê dân dã gõ đầu dạy trẻ. Đến nay, cái nghề dạy học của thầy cũng đã qua bốn mươi năm.

Học trò của thầy Văn đủ hết cả, từ nghèo cho đến giàu, con nông dân đến con quan, bá hộ trong vùng. Thầy nổi tiếng dạy hay, đến nỗi khoa thi năm nào cũng có học trò của thầy đỗ làm quan. Duy có đi đâu thầy khó tánh vô cùng.

Giờ học bắt đầu. Thầy Văn điểm tên các học trò xong thì bắt đầu bài giảng mới. Những chữ Nôm xuất hiện trên tấm bảng đen thu hút ánh nhìn của bọn học trò nhỏ.

Lần nào cũng vậy, cứ hễ thầy Văn quay lưng lên viết bài là Tường lại gấp giấy xếp hình, vẽ vờn gì đấy vào trang giấy thay vì viết thơ văn lên đó. Chơi chán, cậu lại nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Bầu trời rộng lớn xanh ngắt luôn cuốn hút đứa trẻ ham vui này.

Mặc thầy Văn say sưa truyền đạt ý nghĩa từ những bài thơ, Tường lại hướng mắt về phía cánh đồng xa, nơi luôn diễn ra các trò chơi thú vị của đám trẻ. Dù thầy Văn có hay chữ đến mấy, dạy giỏi đến mấy, thì cũng không thể khiến cho tâm tư của cậu học trò nghịch ngợm ấy thôi mắc vông ở nơi khác.

...

Trưa tan tằm, vào đầu giờ Ngọ, hai anh em về đến nhà. Chào các mẹ xong, Liêm xin phép vào thư phòng đọc sách. Bà Hai ra đi đầu hài lòng. Riêng Tường lại muốn nhảy tót đi chơi. Bà Hai nhú mày, lắc đầu. Tường chán chường dạ vâng.

Lại lúc quay lưng đi, Tường bắt gặp Tầm đứng ngoài hiên dãy nhà bếp, nhìn chằm chằm. Cậu có cảm giác nhỏ đang dõi theo mình với ý nghĩ chế giễu nào đấy, từ bao giờ mà nhỏ dám nhìn cậu với cái kiêu thẳng thừng không biết trên dưới đó.

Đối với Tường, vào thư phòng đọc sách là một hình thức bỏ tù khổ sai như kiểu cha cậu hay bắt nhốt những tên trộm cắp trong xã. Chưa được nửa canh giờ thì Tường thấy bu ồm tay bu ồm chân, mông ng ỏi chẳng yên r ỏi. Cuốn sách để mở nhưng nằm ngược, cậu cũng ngâm nga đọc mới hay. Chán muốn điên!

Vừa lúc, đôi mắt Tường bắt phải hình ảnh con diều vải bay trên bầu trời nắng gắt ngoài cửa sổ. Đoán, giờ này đám trẻ con đang chơi ngoài đồng. Nhìn trở lại trang vở vô nghĩa, cậu đảo mắt tới lui rồi chuyển hướng nhìn về phía Liêm vẫn đang chăm chú viết bài. Tại sao có nhiều kẻ lại thích vùi mặt vào con chữ thế nhỉ?

"Anh ơi, em đi nhà xí một lát."

"Em đừng đi lâu quá nhé."

Vụ nói dối trót lọt, Tường hí hửng rời khỏi thư phòng. Nhưng cậu không biết rằng, Liêm vừa nhìn theo vừa cười nhẹ, vì cứ mỗi lần cậu em muốn trốn đi chơi là lại viện lý do vào nhà xí. Nhưng Liêm không cản vì có cản cũng chẳng được.

Ngó trước ngó sau, Tường khẽ khàng bước nhanh ra khỏi cửa dãy nhà sau. Khi quay qua thì cậu suýt hét toáng bởi thành linh thấy Tầm đứng chình ình trước mặt, hai tay bưng cái khay trà. Nhắm mắt vỗ ngực cho bình tĩnh, Tường liếc Tầm:

"Người định dọa chết ta đấy hả? Cứ như ma vậy!"

"Cậu Tường muốn đi đâu ạ?" Tầm tò mò.

"Đi đâu là chuyện của ta! Còn người làm gì ở đây?"

"Dạ, bà Hai sai Tầm mang nước đến cho hai cậu."

Bực cả mình! Tường xoay phắt, toan bỏ đi thì tự dưng dừng bước. Tiếp, cậu quay qua thấy Tầm vẫn nhìn mình chăm chú, kiêu nửa thắc mắc nửa dò xét. Khéo, nhỏ què mùa này làm hỏng việc của mình. Tường nghĩ vậy nên liền lấy một tách trà trên cái khay gỗ, uống hết sạch. Đặt nó lại chỗ cũ, cậu dặn dò Tầm:

"Người không được nói với các mẹ là ta rời khỏi thư phòng, rõ chưa? Coi như là ta đã uống nước xong và vẫn còn ngồi đọc sách. Người hứa đi nào!"

Tầm khẽ gật. Thấy nhỏ có vẻ ngoan ngoãn và vâng lời, Tường mới yên tâm rồi chạy tốt đi. Nhìn lại tách trà vừa uống cạn, Tầm kín đáo nở nụ cười.

Kết quả là nửa canh giờ sau, Tường bị tên người làm kéo về nhà trong khi đang chơi cao hứng. Cậu được báo rằng, cha đã về và biết cậu lên ra ngoài chơi.

Trong phòng lớn, Tường quỳ gối, mặt nhăn nhó vì nghĩ đến cảnh mình sắp bị phạt gậy. Đối diện, Triệu xã trưởng ôn tồn uống trà. Để con lo lắng bứt rứt trong một lúc, ông mới đứng dậy tiến đến trước mặt nó, nghiêm khắc nói:

"Các mẹ đã dặn con ở trong phòng học bài với anh trai vậy mà dám lên ra ngoài chơi bời giữa trưa thế này. Con biết cha sắp về nhưng vẫn làm vậy, đúng là không biết trên biết dưới. Cha phải phạt con mới được."

Triệu xã trưởng lệnh cho người đem gậy ra. Trông thấy cái gậy to dài kia là Tường meo mào rồi, nhất là khi cha nghiêm nghị bảo:

"Con có gan bỏ đi chơi, thì phải có gan chịu đòn. Đưa mông ra đây!"

Tưởng nằm lên ghế. Lúc gậy quất vào mông cái đét, cậu nghiêng rằng để không kêu lên. Không rõ là do quen chịu đòn hay vì vốn là đứa trẻ cứng đầu, Tưởng ít khi gào thét dù bị đánh đau. Môi mím chặt không khóc nhưng nước mắt rơi lã chã trên mặt cậu chủ nhỏ. Trong lúc chịu đòn, Tưởng cố tìm ra kẻ nào đã mách lẻo với cha về chuyện trốn đi này.

Tưởng lê bước ra khỏi phòng, mang theo cái mông nhức nhối. Cậu thút thít, quệt nước mắt tèm lem. Chợt, cậu thấy Tầm. Vừa trông rõ cái mặt thản nhiên ấy là y như rằng, cậu chủ đó đoán ra thủ phạm. Tức tối đi đến gần, Tưởng xẵng giọng hỏi:

"Là người mách cha ta phải không?"

"Tầm không mách mà là ông hỏi cậu đi đâu rồi." "

"Người đã hứa là không nói ta trốn đi chơi mà! Đờ hứa cuội!"

"Cậu Tưởng quên rồi sao, cậu chỉ dặn Tầm không được nói với các bà chứ đâu có dặn là không được nói với ông. Nên, Tầm vẫn giữ đúng lời hứa."

Câu ứng đáp rành rọt từ Tầm khiến cậu Ba nhà họ Triệu cứng lưỡi. Rồi rất nhanh, Tưởng bắt gặp cảnh Tầm nhoen miệng cười. Phút chốc, cậu nhận ra nhỏ nhà quê đó thật sự rất quý quái. Cậu đã coi thường nhỏ và giờ thì nhận lấy hậu quả.

(5) Xưa, người ta dùng 12 chi (con giáp) để gọi giờ trong một ngày. Mỗi chi ứng với hai giờ. Ngày dài 14 giờ, 6 khắc. Đêm dài 10 giờ, 5 canh. Ở đây tức từ 23 giờ đêm cho đến 1 giờ sáng.

(6) Là tên gọi của lối viết chữ vuông thời cổ đại và trung đại của tiếng Việt.

(7) Đỗ thứ hai trong kỳ thi Hương, thời Minh Mạng đổi qua Cử nhân.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Con Quỷ Nhỏ Nhà Họ Triệu

Vì Tầm mà mình bị ăn đòn, Tường ức lắm. Nhưng nhờ vậy, cậu mới phát hiện ra con nhỏ quê mùa ấy không phải thứ vừa đâu. Tuy không rõ Tầm mưu mẹo thế nào nhưng cậu dám cá, nhỏ chẳng hề hiền lành hay nhút nhát như cái dáng vẻ bề ngoài đó. Biết đâu chừng, Tầm đang đánh lừa mọi người trong Triệu gia.

Ngồi đọc sách, Tường vừa xoa cái mông nhưng nhức vừa nghĩ ngợi. Đúng lúc cửa thư phòng mở, Tầm khẽ thò đầu vào, rụt rè hỏi hai cậu chủ mình mang nước và bánh vào được không. Trông thấy mặt Tầm là Tường nóng gan rồi, toan nhồm dậy mắng cho một trận thì thiên địa ơi, cái mông lại nhức nhối. Cậu liếc Tầm.

"Vào đi em." Liêm hạ cuốn sách xuống, mỉm cười.

Tầm nhẹ nhàng bước vào. Thoáng nhìn qua, thấy Tường đang mang về mặt đặng đặng sát khí thì Tầm mau chóng quay đi, đến bên bàn học của Liêm. Dõi theo bóng dáng khép nép của nhỏ, Tường nhủ thầm, đúng là đồ làm bộ.

Liêm vỗ nhẹ lên bàn cốt muốn bảo hãy đặt nước và bánh ở đây. Tầm y theo. Rồi Tầm vô tình nhìn xuống cuốn sách để mở trên bàn, những dòng thơ thu hút đôi mắt tò mò ấy. Trông thế, Liêm hỏi Tầm biết đọc chữ không. Tầm gật đầu, biết chút ít ạ.

"Vậy em có đi học chưa?"

"Chưa thưa cậu, cha dạy chữ cho em."

"Thế sao em không đi học?"

"Vì nhà em nghèo ạ."

Câu đáp ấy vừa dứt, Liêm bắt gặp đôi mắt Tầm buồn bã, hàng mi dài cúp rụp. Bất giác, cậu thấy tội nghiệp cho cô bé quá. Quan sát này giờ, Liêm nhận ra, vẻ như Tầm rất thích học. Mặt mũi thông minh như thế, ắt hẳn cô bé sáng dạ lắm đây.

Tầm ngạc nhiên khi nghe Liêm dụ dỗ bảo nếu Tầm thích thì mỗi ngày có thể vào đây đọc sách chung với cậu. Mắt Tầm sáng bừng, thật chẳng dám tin. Đến khi Liêm gật đầu khẳng định lại lần nữa thì Tầm mừng rỡ, cảm ơn cậu.

Trong khi Tầm và Liêm nói chuyện vui vẻ thì ở bàn học bên đây, Tường nhìn chăm chăm. Nhỏ này thật biết lấy lòng người ta. Anh trai cậu vốn hiền lành chan hòa nên mới có thể cho con bé đáng ghét ấy đến gần mình. Đã muốn phát ốm vì lúc nào cũng gặp mặt, nay Tường lại nghe Liêm nói sẽ cho Tầm vào thư phòng đọc sách cùng thì khí nộ xung thiên rồi.

Thấy cảnh Tầm hớn hở, còn Liêm thì ân cần như thế đó mới là em ruột mình chứ không phải đứa ngỗ ở đây, là Tường gai mắt quá thể. Tức thì, cậu đứng dậy.

"Em đi đâu vậy?"

"Em ra ngoài một lát."

Tường trả lời hời hợt, đóng sập cửa thư phòng lại ở phía sau lưng. Liêm lắc đầu, ngán ngẩm với đứa em cứng đầu.

Ngỗ đứng đưa chân trên bậc hiên ngoài hè, Tường bứt mấy chiếc lá tre, lòng bực bội. Trốn ra ngoài chơi thì không được, mà vào thư phòng học bài cũng chẳng yên. Khác nào bị cầm tù chứ. Còn đang nghĩ nên làm gì cho khuây khỏa nỗi buồn thì Tường thấy Ngải, thằng người làm nhỏ tuổi nhất trong nhà, lân la đến gần hỏi:

"Cậu Tường sao lại ng ỡ đây ạ? Cậu không học bài khéo lại bị mắg."

"Có nhỏ đó trong thư phòng là ta không học bài được."

"Ai ạ?"

"Tầm."

Tường ghét đến nỗi chẳng muốn nói ra cái tên này. Ng ải g ải đầu, lơ ngo:

"Là cô Tầm được ông mang về ấ y ạ?"

"Cô cái gì mà cô?" Tường ném cọng tre vào bụi chuối, "Nhỏ không phải em gái ta đâu, cũng chẳng phải người của Triệu gia, chỉ là kẻ ở đợ thôi!"

"Dạ, con nhớ r ỡ thừa cậu. Mà Tầm làm gì khiến cậu ghét thế?"

Cái thằng Ng ải này là chúa l ầm chuyện. Việc không lo làm, suốt ngày cứ đi long nhong hóng hót chuyện người này người kia. Dù nghĩ vậy nhưng Tường vẫn đem chuyện mình bị Tầm chơi xỏ ra kể cho hắn nghe. Nghi ền ng ẫm xong câu chuyện, Ng ải nheo mắt:

"Ôi dào, vậy thì cậu chỉ cần dạy Tầm một bài học cho biết lễ độ là được thôi."

Tường đảo mắt. Thằng người làm này nói chí lý. Gì chứ, cậu là con trai của Triệu xã trưởng, người đứng đầu cái xã này cơ mà. Chẳng lẽ với một đứa ở đợ mà không trừng trị được. Rõ ràng Tầm coi thường cậu, nên nhất định phải giáo huấn để nhỏ biết trên biết dưới. Nghĩ thế, Tường ngo ắc Ng ải lại g ần, xì x ần gì đấy.

Rời khỏi thư phòng, Tầm nhảy chân sáo. Thật tuyệt, từ giờ đã có thể đọc sách r ỡ. Cậu Liêm quả nhiên tốt bụng. Lòng Tầm đang nghĩ đến thánh thần thì bất chợt lại thấy ma vương hiện hình. Tường đứng trước cửa nhà bếp, ngo ắc tay gọi. Không biết chuyện gì nữa đây, Tầm nhủ thầm, chậm rãi bước đến.

Khi Tầm đã đứng trước mặt, Tường dẹp bộ mặt khó chịu đi, nhỏ nhẹ nói:

"Ta có việc muốn nhờ người. Cái nhẫn ngọc mẹ Ba cho ta, ta lỡ làm rớt vô bụi tro trong củi bếp. Người tìm giúp ta đi."

"Sao cậu không sai người ở dưới bếp tìm ạ?"

"Bọn họ đang làm cơm tối, không rảnh. Người không giúp ta ư?"

Biết Tầm đang quan sát mình nên Tường cố làm ra vẻ buồn bã và có chút đáng thương. Nếu không vì đang tính kế trả thù thì còn khuya cậu mới hạ mình trước mặt con nhỏ quê mùa này. Y như rằng, Tầm thấy mũi lòng trước dáng vẻ rầu rĩ của Tường. Thôi thì cậu đang gặp chuyện, mình cũng nên giúp. Tầm gật đầu.

Bụng reo thẩn, Tường chỉ tay về phía củi bếp bằng đất nung. Tầm nhanh nhẹn chui vào, tìm dưới lớp bụi than đen kịt. Thấy thế, Tường chắc lưỡi ra hiệu. Bấy giờ ở phía sau cái vòm đất nung, Ngải dùng ống tre thò vào bên trong rồi thổi phù thật mạnh. Tầm chưa kịp phản ứng thì lớp bụi than đã phủ hết vào mặt.

Tường chăm chú nhìn, lát sau thấy Tầm bò ra khỏi cái củi bếp với gương mặt đen thui. Chỉ chờ có thế là cậu liếc ôm bụng cười ngất ngư. Ngải đứng dậy, cũng cười hăng hắc. Biết mình bị chơi xỏ, Tầm đưa tay quệt mặt, hỏi:

"Vậy là cậu Tường không bị rớt nhẫn ạ?"

Ngừng cười, Tường giả vờ kêu lên rằng mình nhớ ra cái nhẫn rớt ở đâu rồi, sau đó bùm miệng cười hình hích bởi cái mặt Tầm đen như Thổ Địa, và rời khỏi.

Tầm đi vòng ra sau nhà, đến cái giếng trời để rửa mặt. Lúc soi xuống làn nước trong vắt kia, Tầm thở dài vì cái mặt đen thui thúi lù của mình. Bỗng, tiếng của Liêm vang lên: "Trời ơi mặt em bị làm sao vậy?". Tầm

ngược lên, thấy cậu Hai đứng ngay phía trước. Tự dưng xấu hổ, Tầm quay đi, cốt giấu dáng vẻ dị hợm này.

"Đưa anh xem nào, mặt em bị gì thế?"

"Dạ không sao ạ, cậu Liêm đừng lo, em sơ ý ngã vào củi bếp."

Tầm trả lời mà mắt không nhìn mình, Liêm hiểu ngay cô bé đang nói dối. Vốn là đứa trẻ hiểu chuyện, cậu biết hẳn Tầm khó xử và có ý muốn giấu nên cũng chẳng gặng hỏi thêm. Khẽ thở ra, cậu nói để mình rửa mặt giúp cho.

Tầm đứng yên để Liêm vẩy nước lên mặt, chùi đi lớp bụi than đen. Thoáng nhìn cậu đang tần mẩn lau mặt cho mình, Tầm mỉm cười, lòng vui vui.

...

Chiều buông, Tưởng đi ra sau nhà tìm đế đá chơi thì tình cờ bắt gặp Tầm ngồi thổi lửa nấu gì đó mà ngửi mùi rất thơm. Là món thịt nướng được ủ trong lá chuối, thơm phức. Biết Tưởng đã đứng bên cạnh, Tầm liền ngừng thổi lửa.

"Thịt gì thế?" Tưởng liếm môi, hỏi.

"Thịt chim cú nướng, thưa cậu." Tầm đứng dậy.

"Người cho ta ăn chung nữa." Thấy Tầm có vẻ lưỡng lự Tưởng liền gắt, "Ta là cậu chủ, người dám không cho hả? Thứ gì ở trong nhà đâu là của ta hết!"

Tưởng giật lấy gói lá chuối đựng thịt thơm tho trên tay Tầm. Đồ hỗn láo keo kiệt! Đã vậy ta đây lấy hết của người luôn! Hứ một tiếng, cậu quay phắt đi. Dõi theo bóng Tưởng vừa chạy vừa ăn thịt chim cú nướng, mặt Tầm trở nên điềm nhiên.

Đang ăn ngon lành thì đột ngột, Tường thấy đau bụng. Ôi! A! Bụng càng lúc càng đau nặng hơn. Nhấn mặt, cậu chủ nhỏ ôm bụng rên rỉ. Lát sau chịu hết nổi, cậu ném lá chuối còn sót vài miếng thịt xuống đất, cầm đầu cắm cổ lao vào nhà xí.

Hậu quả là, Tường đã chạy ra chạy vào nhà xí ba lần trong một buổi chiều.

Gần tối, Tường ngửi phờ phạc trên phiến đá ngoài cửa nhà xí. Cậu ôm bụng khổ sở, đau nặng và bị rượt đến tuột quần luôn. Cậu mím môi, cố nhớ mình đã ăn món gì ôi thiu mà lại đến nông nỗi này. Vừa hay, Tường nhìn thấy miếng thịt nướng nằm trên lá chuối ban nãy.

Tường sáng bừng mắt. Lý nào trong món chim cú có thuốc xõ? Suy đoán trong đầu cậu vừa dứt thì cùng lúc, Tầm xuất hiện ở ngoài hiên sau nhà. Qua ánh đèn cầy leo lét treo trên thanh xà, cậu thấy Tầm nhìn mình, tiếp theo là nhoen miệng cười. Rất nhanh, cái bóng đó biến mất sau màn đêm tĩnh mịch.

Tường nghiêng rằng. Thủ phạm chính là Tầm. Giờ thì cậu chủ này có thể khẳng định, Tầm vô cùng gian xảo. Và cậu, theo một lẽ nào đó, đang bị trả đũa bởi con nhỏ lắm mưu nhiều kế ấy. Có lẽ, bước chân vào Triệu gia không phải là một đứa bé gái hiền lành mà là một con quỷ nhỏ.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Đi Học

Sau vụ bị cho uống thuốc xổ, phải vào nhà xí ba lần, là Tường càng ghét cay ghét đắng Tầm hơn. Cứ suốt ngày nghĩ phải tìm cách gì để tống khứ con nhỏ quái quỷ ấy ra khỏi Triệu gia thật nhanh. Mỗi ngày, hai bên đều tìm cách ăn miếng trả miếng. Chính xác thì Tường gây chuyện trước, Tầm chỉ đáp trả thôi.

Buổi trưa nọ, Tầm đang say sưa đọc sách trong phòng thì cửa mở. Cứ ngỡ là Liêm hoặc Tường, nào ngờ là bà Tư. Thấy có người bắt gặp mình vào đây, Tầm gấp sách lại đồng thời đứng dậy lúng túng. Đưa mắt nhìn căn phòng vắng, bà Tư nhẹ nhàng tiến đến gần Tầm, hỏi:

"Con ở đây làm gì vậy?"

"Dạ thưa bà, con... con..."

Tầm ấp úng như sợ người ta phát hiện mình làm chuyện gì xấu. Còn đang ngạc nhiên trước thái độ kỳ quặc đó thì bà Tư chợt nhận ra tập thơ đang nằm trong tay Tầm.

"Con thích đọc thơ văn lắm à?"

Tầm khẽ gật đầu. Tiếp, bà hỏi Tầm có đi học chưa. Tầm đáp chưa. Nghe xong, bà ngẫm nghĩ chốc lát rồi nhanh chóng rời phòng, để lại cô bé gái còn ngơ ngác.

Thế rồi chiều đó, Triệu xã trưởng gọi Tầm đến. Ông chẳng nói gì, chỉ yêu cầu Tầm đọc lại một bài thơ mà mình thích. Ngập ngừng chốc lát, Tầm

cất giọng đọc. Khi kết thúc, Tầm nhận ra biểu hiện hài lòng trên mặt ông, sau đó là câu hỏi:

"Con có muốn đi học không?"

Tầm tròn xoe mắt ngạc nhiên. Đi học, có nghĩa là nhỏ sẽ được đến trường giống hai cậu chủ, sẽ quen nhiều bạn, sẽ được viết và học thêm nhiều con chữ nữa. Tức thì không đắn đo, Tầm trả lời ngay, là muốn ạ. Triệu xã trưởng gật gù.

Tối hôm ấy, Triệu xã trưởng cho gọi Tầm lên. Ông bảo rõ ràng, ngày mai Tầm sẽ đi học cùng với Liêm và Tường. Bà Hai, bà Ba ngạc nhiên. Liêm, từ bất ngờ lại chuyển qua vui mừng. Riêng Tường đang uống nước thì lập tức phun hết vào thẳng Ngải đứng gần đấy. Ho sặc sụa xong, cậu đưa tay quạt miệng. Cha cho con nhỏ nhà quê đó đi học ư?

"Tầm ham học lại sáng dạ, ta nghĩ nếu không cho đi học thì thật uổng phí."

Mặt Tường sa sầm, trông nhỏ như thế mà cha nói là thông minh thì chẳng hay chút nào. Đã định phản đối thì tự dưng cậu nghe cha bảo:

"Nếu đi học, khéo Tầm sẽ giỏi hơn cậu Tường nhà này đấy."

Thế là Tường câm nín luôn. Kẽ mình ghét thì được nâng lên, trong khi mình lại bị hạ bệ, thử hỏi cậu còn gì để nói? Với lại, đưa chuyên gia trốn đi chơi như cậu thì có quyền gì lên tiếng nhận xét. Nhìn Tầm mặt mày hớn hở trước sự hân hoan của mọi người, Tường nghĩ bản thân phát ốm thật rồi. Bây giờ thì lúc nào cậu cũng phải gặp mặt con nhỏ khó ưa này.

Sáng tinh mơ hôm sau, Tầm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đến trường. Tầm hân hoan là thế, còn Tường thì bức bối chán nản chẳng muốn đi học chút nào. Theo lời chằng, bà Tư sẽ cùng con đến trường gặp thầy Văn, xin cho Tầm được vào học.

Lúc ra xe ngựa, Tường nhất quyết không chịu vào trong ngõ, vì có Tầm. Mãi chẳng thay đổi được ý con, bà Tư đành chiêu lòng. Lúc ngựa bắt đầu đi, Tường nhảy phóc lên ngõ cạnh phu xe. Họ đi qua những triền đê, hai bên là cánh đồng ngập trùng. Sắp vào mùa gặt rồi.

Thầy Văn có vẻ thích Tầm ngay lần đầu gặp, bởi trông gương mặt xán lạn như thế ắt hẳn sẽ là học trò ưu tú. Thế là Tầm được vào lớp học của thầy một cách mau chóng. Lẽ dĩ nhiên, những đứa học trò khác thi nhau bàn luận sôi nổi.

Thầy Văn viết lên bảng hai câu thơ đơn giản rồi bảo Tầm đứng lên giải nghĩa. Giọng Tầm rõ to, lại giải thích được ý của hai câu thơ. Thầy Văn vuốt râu, hài lòng.

Ngõ ở phía sau, Tường chướng mắt vô cùng. Mới vào lớp chưa được nửa canh giờ là Tầm đã vênh mặt, tỏ vẻ hiểu biết. Hai câu thơ đó, đến đứa lười như cậu còn giải nghĩa được nữa là. Điều khiến cậu bận tâm là, bọn học trò trong lớp thế nào cũng rêu rao cậu có em gái cho xem.

Thầy Văn viết bài học mới. Đám học trò lấy giấy bút ra. Nhìn cái nghiên mực trên chiếc bàn tre, Tường ngán ngấm. Vẫn giống mọi lần, cậu Ba nhà họ Triệu nghĩ ra trò chơi mới thay vì tập trung vào những con chữ kia. Rất nhanh, đôi mắt cậu hướng thẳng đến tấm lưng nhỏ nhắn của Tầm. Và, một mưu kế hình thành.

Quan sát thầy Văn đang viết bài, Tường lấy trong túi vải ra cái ná bắn chim. Vo tròn mảnh giấy lại, cậu để nó vào sợi dây chun kéo căng, rồi nhanh chóng giơ lên nhắm bắn vào lưng Tầm.

Bóc! Tầm suýt kêu lên khi thành linh một vật gì đấy bắn vào lưng mình. Đau. Nhỏ nhìn xuống, tờ giấy vo tròn nằm lẩn lóc dưới chân. Kín đáo quay ra sau quan sát, Tầm thấy ai cũng cặm cụi viết bài. Nhưng khi nhỏ dờn mắt xuống bàn thứ năm nơi Tường đang ngồi chỗ khác, thì đã đoán ra thủ phạm. Trong lớp này, ngoài Tường ra thì còn ai gây chuyện với Tầm chứ.

Tầm quay mặt trở lên, tự nhủ không nên làm to chuyện. Thế nhưng, cây muống lạng mà gió chẳng chịu ngừng. Lần thứ hai, Tầm nhăn mặt vì cú nhói

sau lưng do cú bắn khác của Tường.

Bắt đầu hiểu rằng, trò đùa dai dẳng này sẽ còn kéo dài. Nếu Tầm không đáp trả thì ắt hẳn Tường sẽ được đà lấn tới. Suy nghĩ một lúc, Tầm nhẹ nhàng vo tròn tờ giấy, rồi hướng mắt xuống chỗ Tường. Đang giương nã định bắn tiếp thì Tường chưng hửng vì bị Tầm bắt gặp. Nhưng thay vì vạch trần cậu, Tầm lại nở nụ cười gian xảo rồi ném tờ giấy vo tròn lên tấm bảng.

Đôi tay ngừng lại, thầy Văn mau chóng quay xuống nhìn cả lớp. Ông bà độ trì thế nào, Tường bị thầy bắt gặp khi tay vẫn còn đang giương nã. Thế là vật chứng rành rành, cậu không thể chối cãi. Gấp sách, thầy cất tiếng với vẻ đã quá quen rồi:

"Lại là cậu nữa à, cậu Tường?"

Bấy giờ mới bừng tỉnh, Tường nhận ra mình đã bị Tầm đưa vào tròng. Tình huống lúc này quả là tình gian mà lý cũng gian nốt.

"Ngay cả thầy mà trò cũng dám trêu sao?" Thầy Văn dài giọng.

"Dạ không ạ." Tường vội quá hóa liêu, "trò định bắn Tầm nhưng Tầm lại..."

"À, trò lại còn định trêu bạn nữa ư? Vậy là tội gấp đôi."

Tường nhắm mắt trách mình đại, khi không tự tổ giác tội của mình ra. Cậu lại nghe thầy Văn nói, lần này là đêra hình phạt, trò ra sân nhảy cóc mười vòng.

Trong tất cả các hình phạt, bọn học trò hãi nhất là nhảy cóc quanh cái sân gạch rộng lớn ngoài kia. Nhảy mười vòng dưới ánh nắng gay gắt ấy thì khéo đổ bệnh chết mất thôi. Thấy Tường còn lưỡng lự, thầy Văn liền hỏi cậu muốn nhảy cóc hay muốn thầy báo với Triệu xã trưởng. Ôi trời, thế còn khủng khiếp hơn. Sau cùng, cậu đành chọn hình phạt của thầy.

Mặt trời ngay trên đỉnh đầu. Tường nhìn khắp cái sân gạch rộng, vừa nản vừa hãi. Nhảy mười vòng khéo đến giờ Ngọ luôn ấy chứ. Không còn đường thoái lui, cậu giơ tay lên nắm lấy hai cái dải tai, ngửi thụp xuống và bắt đầu nhảy. Một, hai, ba, bốn... Cứ thế, chỉ mới hết một vòng là mệt lắm nhưng cậu vẫn phải tiếp tục.

Trong khi thầy Văn và đám học trò ê a đọc bài thì ngoài sân, Tường nhảy cóc đến hụt hơi. Hôm đó, cậu lết về nhà và nằm trên giường đến tận sáng mai. Còn Tầm vẫn tỉnh bơ như không dù biết sau khi khỏe lại, Tường sẽ lại bày ra trò độc địa nhất để trả thù mình. Không phải phúc thì là họa, đã là họa thì không thể tránh. Việc Tầm cần làm chỉ là, chuẩn bị một đối sách mới.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Nước Mắt Nhi Nữ

Trưa tan tằm, Tường vừa đi vừa đá trái dừa khô lăn lóc trên đường đê. Sáng nay Liêm đột nhiên bị cảm phong hàn nên không đến trường cùng cậu. Nghĩ đến cảnh chỉ mỗi mình với Tầm ngồi trong xe ngựa là Tường muốn trúng gió rồi nên bảo với Ngải mình đi bộ đến trường. Thế nên hiện tại, với cái nắng chang chang vào giờ Ngọ như vậy mà cậu phải cuốc bộ về nhà.

Con đường từ trường về nhà phải băng qua mấy cánh đồng xanh mướt, qua thêm hai bờ sông. Nghe đâu cái bờ sông thứ hai tên Kê, là chỗ ma thiêng nước độc. Vì hồi xưa có con gái ông bá hộ trong vùng trầm mình xuống đây tự vẫn do mối lương duyên không thành, từ đó trở thành ma nữ than khóc. Ai nhìn thấy nước mắt của nó cũng mũi lòng rồi sẽ bị kéo chìm xuống luôn. Kể có chuyện kỳ quái là người dân lại đến thờ.

Tường thì không đời nào tin. Ai lại vì nước mắt nhi nữ mà mất mạng chứ. Giả sử Tầm khóc, cậu chẳng ăn mừng ba ngày ba đêm thì thôi chứ mũi lòng cái nỗi chi.

Chưa qua hết bờ sông Kê là Tường nghe có tiếng chân chạy huỳnh huých đến chỗ mình. Là đám học trò cùng lớp thầy Văn. Đứa dẫn đầu là thằng Bùa. Người ta lại đồn rằng, thằng này do cha mẹ nhờ thầy cúng làm bùa gì đó mới được sinh ra nên họ đặt cho nó cái tên Bùa luôn. Đặt tay lên vai Tường, Bùa cười:

"Cậu Tường đi nhanh ghê, bọn này đuổi theo trời chết."

"Bọn mày tìm tao làm gì?" Tường gạt nhẹ tay Bùa ra.

"Bình thường cậu về bằng xe ngựa, bọn tôi không chạy theo được. Có dịp hôm nay cậu đi bộ nên mới về chung cho vui."

Không nói gì, Tường tiếp tục bước. Đi song song bên cạnh, thằng Bùa cứ nhìn ra phía sau rồi lại hỏi Tường Tầm là em gái của cậu sao.

Tường thấy mình giống Gia Cát Lượng Khổng Minh quá, đoán có gió Đông là có ngay. Biết thế nào đám học trò này cũng dò xét về mối quan hệ giữa Tầm với Triệu gia. Mà cứ nghe chúng nhắc đến hai từ "em gái" là cậu xung thiên.

"Không phải! Nhỏ đó chỉ ở đợ trong Triệu gia thôi!"

Câu gắt gỏng của Tường khiến thằng Bùa với mấy đứa kia nhìn nhau. Thằng Bùa lên la:

"Thế sao thầy Văn lại bảo Tầm là con gái của xã trưởng?"

Tường hần học:

"Đấy là cha tao muốn nhận nó chứ còn tao không bao giờ xem nó là em gái. Vả lại ở trong nhà, nhỏ cũng làm việc giống người ở thôi."

Nghe thế, thằng Bùa gạt đầu ra đi đầu nhẹ lòng một chút khi nói rằng:

"Thế nếu bọn này muốn làm gì Tầm cũng được phải không ạ?"

Tường dừng lại, bấy giờ mới chịu quay qua để nhìn bản mặt gian như sếu của thằng đầu ba chỏm ấy. Hiểu ánh nhìn từ cậu Ba nhà họ Triệu, thằng Bùa cười khì:

"Hôm qua nhỏ Tầm mách với thầy Văn bọn này ăn vụng trong lớp nên giờ muốn trả đũa chơi. Cứ ngỡ nhỏ là em cậu nên chưa dám. Nay nghe cậu bảo vậy thì không sao rồi. Chỉ là trêu một tí thôi, cậu không bận tâm chứ?"

Tường không thích thằng Bùa nhưng cũng chẳng có ý định ngăn cản mưu đồ của hắn. Hắn muốn trả đũa ai thì mặc, cậu không quan tâm, hưởng

hồi kẻ bị nhắm đến lại là Tầm, kẻ thù số một của mình. Chính Tường bảo Tầm chỉ là người ở thì một cậu chủ cần chi bận tâm làm chi.

"Bọn mày muốn làm gì thì làm, tao không quản."

Buông câu hỏi hột, Tường dừng dưng bỏ đi, để lại bọn thằng Bùa hăm hở với kế hoạch trả đũa. Khi đi đến cây đa to cuối đường, cậu chậm rãi quay lại, bắt gặp cảnh bọn thằng Bùa đang vây quanh Tầm ở bờ sông Kê. Cậu cười khinh, nhỏ sắp tiêu rồi.

Tường về đến nhà thì nghe mẹ Hai hỏi Tầm không về cùng sao? Cậu vội đáp Tầm bận chơi với các bạn rồi bảo, mình vào thư phòng đọc sách. Bà Hai nhìn cậu quá đổi ngạc nhiên. Thằng bé này đi học về nếu không đòi ra đồng chơi thì cũng bắt đẽ với tên Ngãi chứ đời nào lại muốn vào phòng đọc sách. Có lẽ là do bà không biết được, Tường đang chờ kết quả của một việc.

Tường không nhảy tót đi chơi mà lại ngồi chết gí ở thư phòng là vì muốn chờ xem, lát nữa Tầm trở về sẽ trông như thế nào. Rồi chắc là nhỏ nghĩ cậu thông đồng với thằng gian như sêu ấy, sau đó thì tìm cách trả đũa tiếp. Hẳn, mặt nhỏ sẽ đỏ như Quan Công vì tức giận cho xem.

Cứ đọc được mấy câu thơ là Tường lại đưa mắt nhìn qua khe cửa thư phòng, như thế gần mấy chục lần mà vẫn chưa thấy Tầm về. Cậu bắt đầu mất kiên nhẫn khi nửa canh giờ đã trôi qua. Nếu không có chuyện gì thú vị thì cậu chẳng bao giờ ngồi yên một chỗ lâu như thế.

Mãi đến lúc Tường sắp lim dim con mắt và gục xuống bàn học thì bất chợt, nghe có âm thanh đẩy cửa ở bên ngoài. Lập tức dụi mắt, cậu liếc nhìn ra khe hở cánh cửa vì đoán có lẽ là Tầm. Và đúng thật, Tầm đã về nhưng với một bộ dạng thảm thương vô cùng. Cả người ướt đầm đìa cứ như bị rớt xuống sông, sách vở ôm bên mình cũng ướt tèm nhem. Chẳng những vậy, quần áo còn bị rách xước, tay chân trầy trụa rướm máu. Đôi mắt đỏ hoe, Tầm nức khê.

Trông Tầm thăm đến nỗi Tường cũng giật mình. Dù trước đó đã biết nhỏ sẽ bị đánh nhưng hậu quả thế này thì cậu không lường được. Kinh ngạc trong chốc lát, Tường chạy ra ngoài phòng. Vừa chạm mặt cậu là Tầm cúi đầu như tránh.

"Sao... lại bị như thế?" Tường lên tiếng hỏi.

Vẫn cúi mặt, Tầm lắc đầu. Tường thấy bản thân thật ngớ ngẩn khi hỏi:

"Bị đánh sao?"

Tầm cứ im lặng. Trông thế, cậu liền chặc lưỡi tự dưng ra đi đầu thông cảm:

"Hay để ta nói rõ với cha..."

"Đừng làm thế, thưa cậu." Tức thì Tầm ngẩng lên, "Là Tầm vô ý trượt ngã xuống sông thôi, cậu Tường đừng lo và đừng nói cho ông với các bà biết."

Bắt gặp đôi mắt đỏ hoe nhưng kiên quyết đó, Tường chẳng biết nói gì nữa.

"Ta biết rồi. Người mau đi tắm, sau đó bôi thuốc chữa thương đi."

Nhận ra Tường ân cần với mình hơn mọi ngày, Tầm thấy cảm động, liền mỉm cười cảm ơn. Cùng lúc ấy, một giọt nước mắt long lanh chảy dài xuống cằm. Đối diện, tự dưng Tường bất động. Ánh nhìn đứng yên nhưng lại dõi theo dòng nước trong suốt đó lăn đầu trên mặt Tầm.

Đây là lần đầu tiên Tường thấy Tầm khóc, trông thật lạ. Bình thường cậu cứ thấy nhỏ đi ầm nhiên hoặc tinh ranh, chứ chưa lần nào thấy nhỏ khóc. Và Tường nghĩ rằng, nếu Tầm khóc thì mình sẽ làm cỗ linh đình cho xem. Thế nhưng tại sao bây giờ, cậu lại cảm giác kỳ quặc như vậy?

Tầm cúi chào rồi đi ra dãy nhà sau. Một cách chậm rãi, Tường nghiêng đầu dõi theo cái bóng áo nhỏ nhắn khuất sau bức tường gạch.

Tầm đã muốn đi thật nhanh để không bị ai bắt gặp, ấy thế mà Liêm lại từ dãy nhà sau bước ra. Dĩ nhiên cậu đã thấy đáng vẻ thảm thương đó khi cả hai chạm mặt, sững sốt liền hỏi:

"Sao em bị thương nhiều vậy? Bị ai đánh à? Hay là... Tưởng?"

Tầm nhắm mắt lắc đầu, khó xử vì đã để Liêm thấy mình thế này.

"Em đừng sợ, cứ nói rõ với anh."

"Không phải đâu cậu Liêm, là do em trượt chân ngã xuống sông thôi, chẳng liên quan gì đến cậu Tưởng đâu ạ."

Lần nào cũng vậy, Tầm luôn nói dối để che giấu lý do thật sự. Liêm thở ra. Cậu hiểu tính cô bé mạnh mẽ này, cứ chịu đựng một mình và dù gắng hỏi đến mấy cũng sẽ không nói ra.

"Thôi, để anh bôi thuốc chữa thương cho em."

Liêm lấy trong túi áo ra một lọ thuốc. Vì Tưởng rất nghịch ngợm và hay té ngã, nên cậu vẫn thường mang theo thuốc để giúp em. Nhẹ nhàng, Liêm vạch tay áo Tầm lên, xem qua những vết xước rướm máu rồi cẩn thận bôi thuốc.

Ban nãy Tầm đau muốn khóc nhưng giờ không còn nữa, cả tâm trạng sợ hãi cũng tan biến khi nhìn thấy Liêm dịu dàng bôi thuốc cho mình. Từ nhỏ đến lớn, ngoài cha và Triệu xã trưởng ra thì cậu là người con trai đầu tiên đối xử tốt với Tầm như vậy. Ngay lúc bước chân vào Triệu gia, cậu chủ nho nhã ấy đã luôn mỉm cười với Tầm. Lòng tốt từ Liêm như sưởi ấm trái tim bơ vơ của đứa bé gái mồ côi.

Trong khi Tầm mãi nhìn Liêm với cảm giác bối rối thì phía sau bức tường phía xa, Tưởng đang âm thầm quan sát. Ban nãy chẳng hiểu sao, cậu lại có chút lo lắng nên muốn đi xem thử Tầm đã bôi thuốc chưa. Nào ngờ lại bắt gặp nhỏ đang được Liêm chăm sóc. Nhìn cái mặt thích quá rồi, Tưởng thở hắt. Nhỏ quê mùa đó thật là, bây giờ lúc nào cũng có anh trai mình lo cho.

Tưởng xoay lưng rồi đi, nghĩ mình lo lắng vô ích. Chỉ vì khi này thấy Tầm khóc nên mới... Đến lúc này, cậu chủ nghịch ngợm ấy vẫn không hiểu tại sao mình lại bận tâm đến giọt nước mắt kia. Bất giác, cậu nghĩ về chuyện con ma nữ ở bờ sông Kê. Về nước mắt nhi nữ. Cổ nhân nói chẳng sai, nước mắt nhi nữ thường tình đôi khi đủ sức trói buộc anh hùng trong thiên hạ.

Tưởng thấy còn hãy may khi Tầm không phải ma nữ, nếu không thì vừa rồi khéo đã bị nhò kéo chìm xuống sông ấy chứ. Bởi thật sự, cậu đã có một chút xao động...

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Thề Có Trời Cao Chứng Giám

Sáng vừa vào lớp thày Văn, Tường đã ra dấu cho thằng Bùa ra ngoài hỏi chuyện. Tất nhiên là về vụ hấn trả đũa Tầm trưa hôm qua. Cậu hỏi hấn đã làm gì. Hấn cười hềnh hếch, bảo là xô Tầm té xuống bờ sông Kê định cho ma nữ kéo chìm luôn. Nhưng đang mùa khô nên sông cạn queo, thế là nhỏ bò được lên bờ. Bọn nó lại cầm nhánh cây đánh vào người Tầm rồi bỏ chạy.

"Sao bọn mày ra tay nặng vậy?" Tường nhăn mặt.

"Dọa nhỏ tí xúu thôi. Vả lại, nhỏ cũng chỉ là người làm."

Tường chẳng ưa nổi cái bộ mặt trẻ con nhưng già chát của thằng Bùa, đã thế còn thêm con mắt gian với điệu cười nham hiểm. Chính thế, thay vì đồng thuận với cách trả thù của hấn thì cậu lại khoanh tay, nói rõ ràng:

"Xem như bọn mày trả đũa xong rồi, từ giờ đừng có đụng vào Tầm nữa."

"Sao vậy cậu? Bọn này còn muốn chọc nhỏ dài dài mà."

"Tao nói đủ rồi, mày không nghe à?"

Lúc đầu còn ra vẻ cả nể nhưng khi thấy Tường ra lệnh với giọng kẻ trên thì thằng Bùa thay đổi nét mặt. Trông hấn giống như người lớn gian xảo nhưng lại trong hình hài một đứa trẻ.

"Cậu mũi lòng trước nhỏ Tầm rồi sao?"

"Nực cười." Tưởng nghĩ hấn bị điên rồi, "Chẳng qua Tầm là người của..."

"Đã là kẻ hầu người hạ thì cậu còn bận tâm làm gì?" Thằng Bùa cắt ngang.

Tưởng tiến sát đến gần hấn, khoanh tay đồng thời đồng dục:

"Cho dù là em gái hay người ở, thì Tầm cũng là người của Triệu gia. Không ai được phép đụng vào, chứ đừng nói đến chuyện ức hiếp người của Triệu gia."

Trông đôi mắt kiên quyết của cậu chủ nhỏ, thằng Bùa suýt bật cười. Thằng công tử này lúc nào cũng một tiếng Triệu gia, hai tiếng Triệu gia. Cứ như thể nhà hấn là hoàng tộc vậy. Hấn cũng chỉ y cha hấn làm xã trưởng thôi. Lúc Tưởng sắp quay lưng đi thì thằng Bùa chợt nói:

"Hay là hôm qua, Tầm đã mách với cha cậu về việc bị ức hiếp? Cũng phải, cha cậu thương Tầm như thế mà. Hay nhỏ đúng là em gái cậu?"

"Đã nói Tầm không phải em gái tao."

Thấy việc công kích bắt đầu có tác dụng, thằng Bùa giả vờ thở ngắn than dài:

"Dù cậu không thừa nhận thì rõ là xã trưởng rất yêu quý Tầm. Ông ấy mang nhỏ về nuôi, lại còn cho đi học nữa chứ. Chà, thế thì gay go to! Khéo, nhỏ cướp hết mọi thứ của cậu đấy."

Dứt lời, thằng Bùa thần nhiên bỏ đi. Còn Tưởng đứng bất động. Cậu tự nhủ, thằng xảo quyệt đó chỉ nói tào lao. Thế nhưng, cậu vẫn canh cánh một nỗi bất an.

Đầu giờ Ngọ hôm ấy, Liêm, Tưởng và Tầm cùng ngồi trong xe ngựa về nhà. Mặc anh trai và nhỏ nói chuyện vui vẻ thì Tưởng lại hướng đôi mắt

thờ ơ ra ngoài. Nắng gắt phủ chụp lên đồng cỏ, mặt sông và con đường đất. Hết nhìn mây trời, cậu lại nhớ đến lời thằng Bùa sáng nay.

Được một lát, Tường khẽ đưa mắt nhìn sang bên. Liêm và Tầm vẫn đang tranh luận với nhau về bài thơ vớ vẩn nào đấy, theo cách nghĩ của Tường. Cậu thắc mắc, sao hai người có lăm thứ để nói thế? Cậu và anh trai ít khi được như vậy. Một phần cũng bởi cả hai khác nhau nhiều.

"Anh, lát nữa ăn cơm xong ra đồng chơi với em nhé."

Rời mắt khỏi tập thơ, Liêm ngược lên nói, anh phải đọc sách rỗi. Tường chán. Định học đến hóa điên hay sao? Chợt, cậu thấy Tầm nhìn mình và khẽ chớp mắt. Như hiểu nhỏ muốn gì, cậu gắt: "Ta không bao giờ cho người chơi cùng đâu! Phất ồm mất thôi!". Tầm thở nhẹ, ừ thì thôi.

Ba đưa trẻ về đến nhà. Ba bà đang ngổn nói rộn ràng dưới mái đình ngoài sân. Nhác thấy các con, họ liền gọi lại. Bà Hai với bà Ba thì hỏi han Liêm và Tầm. Bà Tư âu yếm bảo Tường, con mau đi tắm rửa ra ăn cơm. Tường đáp dạ xong, tình cờ thấy xấp vải mới trên cái bàn đá, hỏi mẹ lại may áo mới cho mình sao. Bà lắc đầu, là may áo cho Tầm. Tức thì, mặt cậu sa sầm ngay.

Vừa lúc, hai bà còn lại nói với Tầm sẽ mua đồ mới cho. Bà Tư cũng nói thêm về việc may áo. Tầm thích lắm, cảm ơn các bà rồi rít. Liêm thì cười cười. Quan sát mọi người vây quanh Tầm, Tường cảm giác mình là kẻ ngoài cuộc.

Bất giác, Tường lại nhớ đến lời thằng Bùa.

Đầu giờ Thân, Tường tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành. Bước xuống giường xỏ chân vào đôi giày, cậu nhẩy tốt đi tìm anh trai. Trông thấy Liêm đọc sách bên cửa sổ phòng, Tường chạy đến nhón chân thờ ơ qua bậc cửa, hớn hờ rủ anh đi bắn chim. Gấp sách lại, Liêm trả lời:

"Anh phải giúp Tầm làm vài việc, em chơi một mình đi."

"Tại sao vậy? Anh nói đọc sách xong thì chơi với em mà."

"Tay Tầm bị thương hôm qua còn chưa khỏi, nên anh muốn giúp."

Liên vỗ đầu em trai rồi nhanh chóng rời thư phòng. Thẩn thờ trong chốc lát, Tường mím môi, đá chân vào bức tường. Lúc nào cũng Tầm! Em mới là em ruột của anh! Khi đó, lời thằng Bùa lại tiếp tục văng vẳng bên tai cậu chủ nhỏ.

Đã tâm trạng buồn bức từ chiều mà đến tối lúc dùng cơm, Tường lại gặp phải chuyện kinh khủng hơn. Thường ngày, Tầm vẫn ăn cơm dưới nhà bếp nhưng không rõ hôm nay thế nào, Triệu xã trưởng gọi Tầm lên bảo cùng ngồi ăn với mọi người. Và, Tường đã hết sức kinh ngạc.

Tầm khấp nép ngồi xuống bên cạnh Tường. Lúc bữa cơm gia đình bắt đầu thì Tường vẫn ngồi yên, chưa động vào đôi đũa. Cậu khẽ nhìn Tầm đang rút rề gắp những thức ăn trong đĩa. Bực mình lần thấy ghét, cậu chẳng thể nuốt nổi cơm. Cố lắm mới ăn được vài muỗng thì Tường thấy cha ân cần gắp miếng thịt gà mà mình rất thích ăn qua cho Tầm. Cậu ngồi lặng đi trên ghế.

"Tôi thấy mình thương Tầm quá, hay là mình nhận Tầm làm con nuôi đi."

Tường sửng sốt trước lời đề nghị của mẹ Hai. Con nuôi sao? Và đi đâu rồi tiếp theo là mẹ Ba, mẹ Tư và Liên đều đồng thuận theo. Cậu thấy cha cười nhẹ bảo, để tôi suy nghĩ xem. Tầm không nói gì nhưng vẻ mặt đầy biết ơn.

Một lần nữa, lời của thằng Bùa lại lớn vồn trong đầu Tường. Bây giờ cậu mới nhận ra, điều hắn nói là đúng. Tầm, người sẽ cướp đi mọi thứ của cậu.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện sự căm phẫn không kìm được, để rồi Tường đã làm một hành động chẳng kịp suy nghĩ, đó là đưa tay hất mạnh tô cơm trên tay Tầm. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh chóng. Đúng lúc, tiếng sấm bất ngờ rền vang trên bầu trời đêm đang kéo mây đen. Và nhờ thế, tất cả mới sự tĩnh.

Ai nấy đều thấy tô cơm nằm dưới đất vỡ làm hai. Thịt gà và những hạt cơm trắng vung vãi khắp nơi. Còn chưa ai hiểu gì thì Tưởng nhìn Tầm, hét lớn:

"Người nghĩ mình là ai hả? Là người của Triệu gia ư? Đừng mơ! Ta không chấp nhận người làm em gái! Người mãi mãi chỉ là đờn nhà quê!"

Mắt Tầm mở to. Sự việc diễn ra tiếp theo, Triệu xã trưởng đứng dậy đồng thời vung tay tát mạnh vào mặt Tưởng. Đôi chân nhỏ bé xiểng liểng nhưng kịp đứng vững lại. Cái đau và cơn bần thần kéo đến cùng lúc, Tưởng sờ mặt rồi quay qua nhìn cha. Dưới vệt sáng của sấm sét, mặt ông đanh lại, giận dữ. Hai bà và Liêm nhanh chóng ngăn ông. Còn bà Tư bước đến chỗ con trai.

"Nếu không có cha của Tầm thì cha không có được ngày hôm nay đâu!" Triệu xã trưởng gằn giọng, "Làm người, có ơn phải trả! Con nói Tầm như vậy là sao? Cha cho con học chữ nghĩa là để con hành xử vô lối thế à? Thật mất mặt nhà họ Triệu!"

Nhìn cha chằm chằm, Tưởng mím môi rồi lập tức bỏ chạy. Các bà và Liêm hối hả gọi theo. Riêng Triệu xã trưởng thì lạnh lùng bảo, mặc nó! Tưởng vẫn nghe rõ những âm thanh ấy nhưng sau đó mọi thứ vỡ òa đi vì mưa bắt đầu buông xuống. Sấm sét rền rĩ, như xé toạc vòm trời thành nhiều mảnh. Thấy Tưởng bỏ chạy và mưa lớn trút xuống, Tầm liền đuổi theo.

Tầm chạy nhanh thoăn thoắt, vẫn kịp bám theo bóng dáng Tưởng ẩn trong màn mưa dày hòa với đêm đen như hũ nút. Vừa chạy, Tầm vừa gọi lớn, cho đến khi cả hai chạy ra khu vườn dãy nhà sau thì Tưởng đột ngột dừng bước, nói rời rạc.

"Ta đã ghét người ngay từ cái ngày người bước chân vào Triệu gia..."

Trời lại sấm sét. Tầm đưa tay che mắt do ánh sáng lóe lên. Khi hạ tay xuống thì nhỏ đã thấy Tưởng xoay mặt lại nhìn trực diện vào mình. Cậu đứng trên một mô đất cao, gần cái giếng. Rất nhanh, cậu giơ ba ngón tay hướng lên bầu trời vẫn vũ mây đen, cất giọng rành rọt:

"Thề có trời cao chứng giám, Triệu Tường ta... mãi mãi không bao giờ xem Tầm là em gái! Nếu làm trái lời thề, ta chết không toàn thây!"

Lời thề độc vừa dứt thì sét đánh ầm, nghe thật dữ dội. Đến nỗi, Tầm sợ hãi phải bịt tai lại. Ngay cả Tường cũng giật mình. Ôi, linh dữ vậy! Nhưng mặc kệ đi đâu đó, Tường nhìn về phía Tầm bằng đôi mắt căm ghét lẫn kiên quyết.

Đêm mưa to gió lớn đó, cậu Ba nhà họ Triệu đã lập nên một lời thề ngăn cách. Nhưng đứa trẻ ích kỷ ấy không biết rằng, dòng chảy duyên phận sẽ thay đổi. Và lời thề ấy trở thành sự trói buộc hoặc cũng có thể là một sự trêu đùa của số mệnh. Vì sau này, dù Tường có muốn xem Tầm là em gái thì cũng không được nữa.

HẾT QUYỂN I.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Thiếu Thời - Ai Là Thủ Phạm?

Người đâu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không...?(8)

=====

Năm Bính Dần (1806). Ba năm sau.

Vào một buổi trưa, Tầm bảy giờ đã mười ba tuổi, đang lau chùi chậu hoa bằng gốm trên cái đôn thì nghe tiếng bước chân đi vào nhà. Quay qua mới biết là Triệu xã trưởng. Bên cạnh có tên người làm bê theo bức tượng cầm thạch chim phượng. Trông thế là biết của quý. Tầm liềnh bước đến, chào ông.

"Con đi gọi hai cậu, đến giờ dùng cơm rồi."

Tầm lễ phép đáp dạ, rồi rời phòng chính. Tìm cậu Liêm thì đơn giản rồi vì cậu chỉ đến duy nhất một nơi thôi. Ý nghĩ vừa dứt là Tầm bắt gặp ngay bóng dáng Liêm chăm chú đọc sách bên cửa sổ thư phòng. Cậu thì lúc nào cũng ở đây. Từ xa, Tầm quan sát dáng vẻ chàng trai mười sáu tuổi và mỉm cười.

Liêm đang đi qua đi lại trong phòng và ngâm nga bài thơ, bất chợt phát hiện Tầm đứng bên cửa sổ nhìn mình từ lúc nào. Gấp sách lại, cậu hỏi:

"Em đến đây có chuyện gì sao?"

"Ông bảo Tầm tìm hai cậu vì đến giờ dùng cơm rồi."

"Vậy thì anh đi ngay. Thế còn Tường?"

"Cậu Liêm cứ đến chỗ ông đi ạ, Tầm sẽ đi tìm cậu Tường."

Khi bóng Liêm đã khuất sau thư phòng, nụ cười trên môi Tầm vẫn chưa biến mất. Vẫn như thuở bé, Tầm luôn dành cho Liêm một sự cảm mến âm thầm. Nhưng Tầm biết thân phận của mình nên chẳng mong gì hơn ngoài việc mỗi ngày đều trông thấy cậu ở bên cạnh, cùng nhau đàm đạo thơ văn.

Tầm xoay lưng, bây giờ phải đi tìm Tường. Nhắc đến cậu chủ nghịch ngợm ấy là lại chán chường. Mặc dù năm nay đã mười lăm rồi mà cậu cứ còn ham chơi, chẳng động gì vô sách vở. Mỗi lần muốn tìm cậu là khó khăn vô cùng bởi chẳng rõ cậu đang chơi ở đâu nữa. Suy nghĩ một lúc, Tầm cất bước. Có lẽ là ngoài đồng.

Trái với suy đoán của Tầm, Tường lúc này lại đang cùng đám bạn đồng tuổi đứng thập thò ở ngoài võ quán. Chẳng là nghe người ta đồn nhau, có ông thầy giỏi võ về xã Thổ này lập một cái võ quán. Tường thì không ham văn chương nhưng lại rất thích mấy chiêu thức võ nghệ kia. Hầu như trưa nào cũng nhảy tót đến đây, quan sát các anh múa vài đường quyền mà mê tít.

"Sao cậu không nài nỉ xã trưởng đến võ quán học?"

Tường nhìn tên đầu trọc lóc đó, thở dài. Lý nào lại không nghĩ đến đi đâu ấy. Nhưng mà cậu biết tính cha, thế nào cũng chẳng được cho xem. Vài lần mở miệng muốn xin nhưng cứ hễ ông bảo chăm chỉ đọc sách đi là cậu lại thôi.

Còn đang ưu phiền thì chợt, Tường nghe tên đứng bên cạnh cất tiếng khẽ:

"Cậu Tường, em gái cậu đến tìm cậu đó."

Vừa phát hiện bóng dáng Tầm từ xa đi lại là Tường thở hắt rõ to. Kể từ sau cái đêm mưa to gió lớn mà Tường đã buông lời thề độc, dẫu Tầm thừa với Triệu xã trưởng rằng chỉ cần được sống trong Triệu gia là phước đức lắm rồi chứ không muốn trở thành con nuôi gì cả, thì cậu vẫn không chấp nhận nhỏ.

"Tao còn nghe đứa nào bảo Tầm là em gái tao thì đừng mong được yên."

Tường vừa buông lời đe dọa xong thì Tầm đã đến gần. Thấy cậu phải quỳ xuống đứng dậy, Tầm nói ngay rằng, ông bảo cậu về ăn cơm. Chẳng thèm nhìn, Tường vênh mặt bỏ đi trước. Quá quen với dáng vẻ này rồi, Tầm lặng lẽ bước theo sau.

Tường về nhà đúng ngay lúc mọi người đã ngồi vào bàn. Quan sát ba vợ và hai con đang ăn, Triệu xã trưởng ngừng lại, đề cập đến vấn đề quan trọng:

"Vài ngày nữa sẽ có quan tri huyện Đỗ Phần đến xã Thổ ta để xem tình hình đi đầu. Ta muốn tất cả phải giữ đúng lễ nghi phép tắc trước mặt ngài ấy. Nếu ai gây ra sơ sót gì thì đừng trách ta phạt nặng."

Ai nấy đều vâng dạ. Triệu xã trưởng đưa mắt qua Tường, đưa con trai ngỗ nghịch này luôn là đi đầu làm ông bận tâm nhất, hỏi đạo này đi học về con không đọc sách mà bỏ đi đâu, ngay cả ngoài đồng cũng chẳng thấy. Tường đảo mắt, đang nghĩ xem nên nói dối như thế nào thì Tầm đứng bên cạnh liềnh thưa:

"Dạ chắc ông không biết, cậu Tường đến võ quán của thầy Lư đấy ạ."

Lập tức, Tường liếc Tầm, con nhỏ nhà quê này dám đi tố giác cậu ư?

"Con đến đó làm gì?"

Câu hỏi từ cha khiến Tường lúng túng. Lại thêm lần nữa Tầm trả lời thay:

"Con thấy cậu Tường thích học võ lắm, hay là ông cho cậu đi học đi ạ."

Tường nhắm mắt cắn môi, thật phát điên với con nhỏ lắm chuyện đó. Cậu nghĩ bộ nhỏ muốn giết mình hay sao mà dám đi nói thế với ông. Đang hẫ hẫ chờ đợi cơn tức giận từ cha thì bất ngờ, Tường nghe ông dặn rằng:

"Nếu con thích tập võ như vậy thì cứ đến đấy học. Nhưng với điều kiện, phải chăm chỉ đọc sách trước khi đến võ quán, và đừng bỏ dở giữa chừng."

Tường kinh ngạc, dường như không tin vào tai mình. Mãi lát sau mới tin đây là thật, cậu mừng rỡ cảm ơn cha và hứa sẽ đọc sách chăm chỉ. Đang phấn khởi thì Tường bắt gặp Tầm nhìn mình như thể chúc mừng cậu đã được toại nguyện. Cậu không nói gì, chỉ đảo mắt sang hướng khác tuy nhiên vẻ mặt đã bớt khó chịu. Suy cho cùng, cũng nhờ nhỏ mà cậu mới được đến võ quán.

Thầy Lư quan sát từ trên xuống dưới cậu con trai thứ của Triệu xã trưởng và cũng là học trò mới nhập môn của võ quán. Nhìn Tường mặt mày thông minh nghịch ngợm, lại khỏe mạnh nhanh nhẹn, ông gật đầu ra điếu ưng ý. Nghe xã trưởng nói vài lời xong, thầy Lư kính cẩn thưa:

"Tôi thấy cậu Tường rất có cốt cách của người tập võ, xin xã trưởng yên tâm. Nhất định cậu ấy sẽ không thua kém những bậc kỳ tài võ thuật."

Vừa mới nhập môn đã được thầy khen ngợi, Tường lấy làm vui mừng. Khung cảnh này lại hoàn toàn trái ngược với lần đầu tiên thầy Văn nhìn cậu vào ngày đi học đầu tiên. Cổ nhân chẳng bảo, mỗi người đều có năng khiếu khác nhau, nếu biết phát huy sở trường và có đất dụng võ thì ắt sau này làm nên chuyện.

Tầm và tên Ngải cùng quét tước phòng chính. Vừa hay, Tưởng bước vào. Biết cậu chủ từ võ quán trở về, tên người làm a dua này lân la đến gần hỏi han đủ thứ. Tưởng hứng khởi kể cho hắn nghe mình đã luyện võ thế nào. Tên Ngải lại xua nịnh, giá mà con được xem cậu múa vài quyển. Tưởng vỗ ngực, "đưa gậy cho ta!".

Biết Tưởng sắp múa võ ngay trong phòng chính, Tầm liền nhắc nhở:

"Cậu muốn đánh gậy thì ra ngoài sân ạ, tập ở đây ông mắng chết."

"Một lát nữa cha ta mới về, người lo gì."

Tầm vốn hiếu, Tưởng chẳng đời nào chịu nghe lời mình. Thấy cậu cầm gậy và bắt đầu múa vài chiêu vụng về thì nhỏ chán chường đi ra hành lang ngoài hiên lau chùi nốt mấy cây cột nhà. Làm việc chưa được bao lâu thì đột nhiên, Tầm nghe âm thanh đồ võ vang lớn ở bên trong. Lại đúng lúc tên Ngải chạy vụt ra ngoài với vẻ lấm lét. Biết đi đâu kinh khủng vừa xảy ra, nhỏ liền bước vội vào phòng chính.

Trước mặt Tầm là cảnh Tưởng đứng trân mình và bên dưới bức tượng cầm thạch do người bạn thân của Triệu xã trưởng biếu tặng võ thành niên phẩm. Tầm mau chóng hiểu, chính cậu đã vung gậy múa may rồi vô tình làm đổ bức tượng.

Còn chưa biết làm gì thì cả hai thỉnh thoảng nghe tiếng bước chân khác vang lên. Giật mình xoay qua, chúng thấy Triệu xã trưởng xuất hiện. Đôi mắt ông vằn lên tia giận dữ vì đã bắt gặp những mảnh võ cầm thạch. Rất nhanh, ông gầm giọng:

"Ai là thủ phạm?"

Tưởng cúi mặt chẳng dám nhìn, hai tay cầm gậy giấu ra sau lưng. Cậu không biết có nên thú nhận với cha. Bị đòn đau là một chuyện, nhưng đi đâu khiến cậu sợ nhất là cha sẽ không cho mình tập võ nữa. Chỉ mới đến võ quán có một ngày mà đã bị cấm tiệt thì phải làm sao đây. Tưởng lo lắng vô cùng.

Bên cạnh, Tầm khẽ nhìn qua Tường. Trông nét mặt âu lo đó thì cũng đoán được ngoài sợ bị phạt đau ra thì cậu còn sợ một điều khác hơn. Tuy Tường luôn ghét mình nhưng Tầm nghĩ không thể bỏ mặc cậu thế này...

Nhắm mắt để thu hết can đảm, Tầm siết chặt tay rồi ngược mặt lên:

"Là con, thưa ông."

Hết sức kinh ngạc, Tường quay qua nhìn Tầm. Vẻ mặt đó đầy kiên quyết. Có lẽ ban đầu, Triệu xã trưởng chưa rõ ai là thủ phạm nhưng khi thấy Tầm nhận lỗi và nét mặt Tường bối rối rõ rệt thì ông đã biết. Nhìn hai đứa trẻ, ông lặp lại lần nữa:

"Ta hỏi lần cuối, ai là thủ phạm?"

Đảo mắt trong chốc lát, Tường ngẩng đầu lên và miệng chưa kịp nói là Tầm đã chen ngang, mạnh mẽ khẳng định mình chính là thủ phạm. Bất gặp cái nhìn ngạc nhiên của cậu chủ, Tầm chớp mắt như ra dấu. Tường hiểu, Tầm đang cố gắng giúp mình và nếu như nói ra sự thật thì mọi việc sẽ trở nên công cốc.

Hết nhìn Tầm, Triệu xã trưởng nhìn qua con trai vẫn lặng im. Dù biết rõ nhưng ông chẳng thể làm gì khác ngoài việc thở ra một tiếng nặng nề.

Cuối cùng, lời thú nhận đã được rút lại một cách âm thầm và Tường chỉ biết cúi đầu hối hận trong lúc Tầm bị Triệu xã trưởng đánh gậy vào tay. Sau đó nhỏ còn bị phạt nhốt trong nhà củi, không được ăn cơm trưa.

Chú thích

(8) Trích trong Truyện Kiều của Nguyễn Du

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Nhặt Giày Cho Ta!

Trưa đó, nhân lúc mọi người đã ngủ, Tưởng âm thầm đi ra nhà củi. Nhìn trước nhìn sau, cậu bước đến bên ô cửa sổ nhỏ xíu, cất giọng gọi khẽ. Rất nhanh, gương mặt Tầm xuất hiện đằng sau mấy thanh gỗ chắn ngang, ngạc nhiên:

"Sao cậu lại ra đây?"

"Ta đến thăm người chứ còn gì nữa." Tưởng hỏi nhỏ, "người bị cha ta đánh đau lắm phải không?"

"Không đau ạ."

"Người đừng nói dối. Ta bị cha đánh hoài, nên biết mà. Ban nãy người cố gắng kìm nước mắt chứ gì."

Tầm cúi đầu, không nói. Nhìn nhìn một lúc, Tưởng khó hiểu hỏi:

"Tại sao... người lại nhận tội thay ta? Lại còn ngăn ta nói ra sự thật."

Tầm khẽ khàng ngước lên, vì Tầm biết cậu sợ bị ông cấm không cho đến võ quán nữa. Tưởng nhíu mày:

"Thế thì sao? Chẳng phải mọi ngày ta luôn đối xử tệ với người à? Sao người còn giúp ta chứ? Người ghét ta mà!"

Tức thì Tầm lắc đầu:

"Tầm không có ghét cậu... Lúc đó, Tầm chỉ nghĩ là mình không thể bỏ mặc cậu như vậy được."

Tưởng tròn xoe mắt. Sao thế nhỉ? Cậu luôn tỏ ra khó chịu, ghét bỏ, thậm chí làm những hành động không tốt với Tầm vậy mà nhỏ chẳng hề ghét cậu, lại còn không muốn bỏ mặc cậu một mình khi ấy. Tưởng quá đổi bất ngờ. Đến lúc này, cậu chủ đó tự hỏi, là vì mình đã chối bỏ lòng tốt của Tầm hay do bản thân cứ luôn ích kỷ suốt những năm qua?

"Đúng là ngốc." Chẳng rõ Tưởng mắng Tầm hay mắng bản thân nữa, "người đói bụng rồi phải không? Ta có mang bánh bao cho người đây."

"Không cần đâu, ông mà thấy sẽ lại mắng cậu."

"Chẳng sao, mắng thì nghe thôi. Ta không muốn người bị đói."

Đón lấy những chiếc bánh bao nhỏ, Tầm xúc động. Bao nhiêu năm qua, Tưởng có khi nào đối xử ân cần như thế đâu. Cậu đối với nhỏ, như căm ghét một kẻ thù truyền kiếp và như là kẻ mang tội danh cướp đi mọi thứ của cậu. Tự dưng Tầm nhớ lại ba năm trước, cái buổi trưa bị thằng Bùa ức hiếp, lần đầu tiên Tưởng đã thật sự lo lắng cho mình.

Giống Tầm, Tưởng bất giác nhớ về sự việc ba năm trước ấy khi lúc này lại thấy nhỏ nhìn mình mỉm cười và giọt nước mắt trong suốt chảy dài. Ban nãy bị đòn đau nhưng không khóc vậy tại sao chỉ có mấy chiếc bánh bao thôi mà nhỏ khóc dễ dàng đến vậy. Cậu mãi không hiểu được những thứ mềm mỏng lại đủ mạnh mẽ siết chặt trái tim người ta như thế. Bởi chính cậu, vẫn như buổi trưa năm ấy, một lần nữa dao động trước nước mắt của Tầm. Vì sao vậy? Cảm xúc này thật kỳ lạ...

Ở phía xa, Triệu xã trưởng âm thầm quan sát hai đứa trẻ. Ông cũng muốn mang cơm cho Tầm nhưng lúc đến thì đã chứng kiến cảnh này. Hành động của Tưởng khiến ông không ngờ được. Nhưng rồi ông mỉm cười, lặng lẽ quay đi.

Sáng, Liêm và Tường theo Triệu xã trưởng ra ngoài kiểm tra tình hình đê đi đầu thế nào. Mùa lũ gần kề, nếu không tu sửa lại đê thì khéo cả xã sẽ ngập lụt cho xem. Chưa được hai canh giờ là Tường ngáp ngán ngáp dài vì chán chường. Hết nhìn đám phu đào đào đắp đắp mấy chỗ đất xói lở cậu lại nhìn người dân kéo vó ở gần đó. Trong khi anh trai nghe cha nói về tình hình đê và kênh mương thì cậu chẳng hứng thú với mấy chuyện đó. Bây giờ nghe để làm gì, sau này lớn lên trở thành xã trưởng rồi thì biết cũng chưa muộn.

Tường xin phép cha được về nhà. Thấy ông nhìn mình với vẻ dăm chiêu, tức thì cậu nói, "con về nhà đọc sách ạ". Lạy trời là cậu tìm được hai từ "đi chơi", nếu không chắc ông ném cậu xuống đê luôn rồi. Và nhờ cái lý do thanh tao ấy, Triệu xã trưởng mới cho phép con trai đi.

Rời khỏi chỗ đắp đê, Tường chạy một mạch dưới mặt trời đã sắp vào giờ Ty. Đến chỗ bờ ruộng kia thì cậu suýt tông vào cái xe ngựa đậu chình ình ngay giữa đường. Cậu hậm hực đưa mắt nhìn. Tên phu xe đi qua đi lại tìm kiếm cái gì chẳng rõ. Còn ở trên xe có cô bé trạc tuổi Tằm, bên cạnh là bà vú già, cũng đang mỗi mắt nhìn quanh. Trông cách ăn mặc thì biết cô bé ấy là con nhà quyền thế.

Chợt, bà vú chỉ tay về phía Tường đang đứng, reo lên:

"Cô ơi, giày của cô rơi ở phía đó!"

Tường ngạc nhiên liếc nhìn xuống dưới chân. Có chiếc giày vải màu đỏ nằm gần bên. Tiếp, cậu nghe cô bé nọ ra lệnh:

"Tên kia, người mau nhặt giày cho ta!"

Hết nhìn qua trái rồi nhìn qua phải, Tường chỉ tay vào mặt mình, hỏi rằng:

"Đang gọi ta sao?"

"Ở đây có mỗi người, ta không gọi người thì gọi ai?" Cô bé cau mày.

Giọng hách dịch thật khó ưa! Tưởng như thầ m r ồi thản nhiên bảo:

"Ta không thích nhất."

"Người nói cái gì?" Cô bé chưng hửng, "Tại sao người không nhất?"

"Thế vì sao không bảo phu xe nhất mà là ta?"

"Vì chiếc giày ở gần chỗ người."

Trông dáng vẻ kẻ cả của cô bé, Tưởng cúi xuống cầ m chiếc giày lên, đưa ra:

"Muốn lấy giày thì tự đến đây mà lấy."

Cô bé nọ dường như không tin vào đi ều vừa nghe. Cái tên xác láo đó dám ra lệnh cho mình? Mím môi đứng phắt dậy, cô chống tay ngay hông và hỏi to:

"Người biết ta là ai không hả? Ta là Đỗ Quyên, con gái quan tri huyện."

Quyên cứ Tưởng khi nghe mình nói rõ thân phận thì tên thường dân xác xược đó sẽ hoảng sợ lật đật mang giày đến cho mình, nào ngờ Tưởng lại phán ngay một câu:

"Có là con Trời thì cũng thế. Hoặc là tự nhất lấy giày, hoặc là bảo phu xe đi lấy cho. Chứ ta đây không rảnh đâu."

Dứt lời, Tưởng thả chiếc giày xuống đất như cũ trước vẻ sừng sốt của Quyên. Cô chủ nhỏ giận đến nổi tái mặt. Chưa bao giờ, từ nhỏ đến lớn lại có kẻ dám khinh thường con gái quan tri huyện như vậy. Quyên tức đến mức chẳng nói nên lời khi Tưởng đi ền nhiên đi ngang qua xe ngựa.

Phu xe mang giày lại cho cô chủ. Quyên hất mạnh chiếc giày văng đi, hét:

"Ta không cầ m nữa! Cái tên hỗn láo đó... Ta muốn biết hần là con nhà ai!"

Gật đầu vâng dạ, phu xe nhảy phóc lên và đi đầu khiến con ngựa đi ngược lại.

Về đến trước cổng nhà, Tường bắt gặp Tầm nói chuyện với người bán than. Chắc là mua than để người làm nấu bếp. Rồi cậu thấy Tầm cúi xuống định ôm đống than to đùng nhưng hình như tay đau nên trông có vẻ khó nhọc. Nếu như bình thường thì Tường bỏ mặc rồi nhưng vì sự việc hôm qua khiến cậu ngay lúc này không thể hành động tàn lờ đi được. Tầm ngẩn chốc lát, cậu liếc đến gần.

Tầm đang định dùng sức nhấc đống than lên lần nữa thì đột ngột hai bàn tay khác mau chóng nhấc lên phụ. Xoay qua, Tầm ngạc nhiên khi thấy Tường, người mà cho dù có nằm mơ cũng sẽ chẳng bao giờ giúp mình.

"Cậu Tường, cậu làm gì vậy ạ?"

"Ta đang giúp người đấy, không thấy sao còn hỏi."

"Ý Tầm là, đây là việc của người làm cậu đừng đụng vào."

"Tay người còn đau, làm sao nhấc được đống than này? Cứ để ta giúp cho."

Hóa ra là Tường biết Tầm còn đau tay nên mới đỡ đỡ. Tầm thực sự bất ngờ. Mọi khi mình cũng làm việc vất vả mà cậu có để ý gì đâu. Tầm nhận ra, hình như cậu chủ có chút thay đổi kể từ cái chuyện mình nhận lỗi thay.

Tự dưng thấy Tầm nhìn mình với vẻ tò mò, Tường lúng túng bèn nói lớn:

"Đừng tưởng ta đối tốt với người! Chỉ là ta muốn cảm ơn chuyện hôm qua!"

Nghe lời giải thích vụng về ấy, Tầm kín đáo cười cười. Trông biểu hiện của nhỏ có vẻ thích thú, Tường nửa bực bội nửa bối rối liền quay lưng đi. Tường tự nhủ, mình đang bắt đầu dễ dãi với con nhỏ nhà quê ấy thì phải.

Lúc Tầm và Tường cùng vào nhà, đóng cửa lại thì cách đó không xa chiếc xe ngựa ban nãy đã xuất hiện tự bao giờ. Hiển nhiên, Quyên cũng đã chứng kiến cảnh Tường giúp cô bé kia mang đồng than đi vào bên trong. Nhỏ càng thêm ấm ức. Nghe tên phu xe bảo, đây là nhà của xã trưởng. Có lẽ cậu ta chính là một trong hai cậu con trai của ông bởi quần áo vận trên người rất sang trọng.

"Chỉ là con trai xã trưởng mà dám khinh thường ta như vậy. Ta không bỏ qua đâu." Quyên lại hỏi tên phu xe, "còn con bé khi nãy là ai trong nhà?"

"Nghe đâu là được xã trưởng nhận nuôi nhưng chỉ là người làm thôi."

Gì nào? Quyên cắn môi, không nhặt giày cho mình mà lại đi giúp một con người làm ư? Hấn chẳng coi ta ra cái gì cả! Được rồi, chứ chờ đấy!

Cái chuyện mà Quyên muốn dùng để xử trí Tường chính là chuyện cha mình, quan tri huyện Đỗ Phần, hôm sau sẽ thân chinh đến nhà của xã trưởng. Có lẽ cô chủ nhỏ này muốn mượn uy thế từ cha mà dọa Tường một trận kinh sợ. Nhưng nghe rằng, Đỗ tri huyện là người thấu tình đạt lý, công tư phân minh nên hẳn là kế sách trả đũa của Quyên sẽ không thành.

Đi học về, ba đưa trẻ vừa vào nhà đã thấy Triệu xã trưởng ngồi nói chuyện với quan tri huyện. Theo phép tắc, chúng mau chóng cúi chào. Đỗ tri huyện khoát tay cho miễn rồi nhìn Triệu xã trưởng bảo, hai cậu nhà thật lễ phép.

Triệu xã trưởng đưa tay về phía Quyên nói rằng đây là con gái của quan tri huyện, cô Quyên. Tầm, Liêm và Tường cũng cúi chào.

Quyên nhìn Liêm, đây là con trai trưởng của Triệu xã trưởng, trông đáng vẻ thư sinh nho nhã. Nhỏ nhìn qua Tầm và dễ dàng nhận ra đây chính

là con bé người làm hôm qua. Trông cũng bình thường thôi. Nhưng người làm mà cũng được cho đi học thì đúng là không đơn giản. Cuối cùng, Quyên hướng mắt qua Tường, cậu Ba nhà họ Triệu. Vẫn cái mặt vênh váo đó, nhỏ thấy ghét quá thể. Và có lẽ Tường cũng nhận ra cô chủ kiêu ngạo bị rớt giày ấy.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Hoán Cò Lấy Hạc

Ngồi ngóng chuyện chẳng được bao lâu, ba đứa trẻ đã nghe Triệu xã trưởng bảo, các con ra ngoài chơi đi để ta và quan tri huyện trò chuyện riêng. Không lâu sau, Quyên cũng đứng dậy và xin phép cha ra vườn chơi.

Tưởng vực đầu xuống cái giếng, vẩy nước rửa mặt sạch sẽ. Lát sau góc đầu lên, cậu giật mình khi thấy Quyên bất ngờ xuất hiện trước thành giếng. Nhỏ để tay ra sau lưng, nghiêng đầu nhìn cậu chăm chăm. Thiết nghĩ, nhỏ mà mặc thêm cái áo vải trắng nữa là giống hệt ma nữ bên giếng nước ối. Tưởng bực bội, làm người không muốn lại muốn làm ma đi dọa người ta à.

Quyên cất tiếng, nghe vẫn hách dịch như hôm qua:

"Hóa ra người là con của xã trưởng, vậy mà ta cứ ngỡ người là con quan trên kinh thành nên mới dám coi thường ta như thế."

Tưởng thấy Quyên thật rảnh rồi, ra đây chỉ nói toàn chuyện tào lao.

"Sao người không nói gì vậy?" Quyên hậm hực.

Vội dánh vè dừng dưng, Tưởng quay lưng. Mím môi, Quyên hét lên, "đứng lại cho ta!". Tưởng cũng chỉ ầu ý, liền dừng bước và xoay mặt qua hỏi, "lại chuyện gì nữa?"

"Người có biết chộc giận ta thì sẽ lãnh hậu quả thế nào không?" Quyên khoanh tay, "cha ta còn đang ở trong nhà người. Nếu ta đi mách ông thì cả

nhà người sẽ không được yên đâu. Biết sợ thì liệu mà xin lỗi ta, may ra còn kịp đấy."

Quyên kên kiệu nhưng bản thân không biết rằng, mình đang thách thức một cậu chủ coi trời bằng vung. Tưởng sinh ra vốn cũng là đứa trẻ ngạo mạn, ngoài cha mẹ ra thì chẳng sợ ai nữa. Với cái trò dọa trẻ con thế này thì cậu sợ quái gì. Lại nghĩ, lý nào cái ông quan tri huyện đó chỉ vì sự đồng đánh của con gái mà gây khó dễ cho cả gia đình xã trưởng ư?

Quyên thấy Tưởng nhìn mình cười khinh, xong tiếp tục xoay đi. Quá lắm rồi! Cái tên này đầu óc hỏng hay sao mà không hiểu lời mình nói chứ. Ngay cả quyền thế của quan tri huyện mà hắn vẫn tỉnh bơ coi như không. Siết chặt tay, nhỏ hần hần bước đến đồng thời giơ tay lên định đánh cho tên hỗn xược ấy một cái.

Thình lình, Tưởng quay phắt lại. Giật mình, Quyên dừng tay khiến cả người như muốn ngã ngửa ra sau. May thay Tưởng nhanh chóng giữ lấy vai cô, kéo giật lại. Do vô tình thế nào, mặt Quyên áp sát lại gần mặt cậu. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mắt cô nhìn thật rõ từng đường nét tuấn tú đó. Tại sao những lần trước lại không nhận ra? Cô chớp nhẹ hàng mi, trông hắn cũng được lắm chứ.

"Ta là người không phải ma đâu mà nhìn dữ thế."

Câu trêu đùa của Tưởng làm Quyên bưng tỉnh. Nhận ra cậu đang nắm vai mình, nhỏ bối rối liền đẩy mạnh. Tưởng buông tay, nhỏ mất thăng bằng ngã cái oạch xuống đất. Đau hông kinh khủng. Rất nhanh, Quyên nghe Tưởng chặc lưỡi.

"Này, tại sao người luôn chống đối ta hả?"

Bất gặp vẻ tức giận của cô chủ nhỏ, Tưởng cúi mặt xuống:

"Ai gặp cô cũng đều phải nghe theo và phục tùng. Còn ta thì lại chống đối. Chẳng phải như thế sẽ khiến ta trở nên đặc biệt trong mắt cô sao?"

Quyên tròn xoe mắt, và khi nhìn thấy nụ cười khê thích thú trên môi Tường, đôi gò má chợt ửng hồng. Mãi đến lúc bóng cậu đã biến mất, nhỏ vẫn còn ngời bất động dưới nền đất. Quyên nghĩ, đáng ra mình phải ghét hẳn lẫn và nhất định cho hẳn lãnh hậu quả ghê gớm nhất vậy mà sau cùng lại bị chinh phục mất rồi.

Tường vừa đi vừa huýt sáo, đang nghĩ là có nên vào thư phòng đọc sách trước khi đến võ quán không. Chợt, cậu thấy Tầm và Liêm đứng bên cửa sổ thư phòng trò chuyện gì đó rất vui. Trên tay cả hai đang cầm sách, chắc là lại bàn luận về một bài thơ nhằm chán nào đấy. Mọi khi Tường sẽ không bận tâm về điều này vì quá quen rồi thế nhưng không hiểu sao bây giờ lại đứng nhìn họ chăm chăm.

Hết nhìn Liêm sau đó chuyển qua Tầm, và rồi ánh mắt Tường dừng ở đó khá lâu. Không có bất kỳ suy nghĩ gì, chỉ là cậu đang quan sát nụ cười của Tầm. Hình như con nhỏ nhà quê đó luôn cười khi ở cạnh anh trai mình. Thật khó hiểu khi Tường nghĩ thế. Rõ ràng là không có gì cả nhưng sao lòng trống rỗng đến kỳ lạ.

Tường không muốn vào thư phòng nữa, ra võ quán hay hơn.

Trên đường đi, Tường bắt gặp đám bạn thập thò xem gì đó bên tường nhà ông bá hộ Hoan. Lão ta vốn dữ dằn, giữ cửa còn hơn giữ mạng, cũng thuộc dạng cường hào ác bá trong vùng. Cậu chậm rãi bước đến, vỗ mạnh vào vai chúng. Cả bọn hốt hoảng quay qua, thở phào vì không phải lão Hoan.

Tường hỏi, bọn mày rình mò gì ở đây? Một tên trong đám liề n nói:

"Lão Hoan cho người bắt về một đôi hạc đầu đỏ, rất quý. Mà tội nghiệp, chúng còn bé nhỏ trong tổ ở tận ngoài đồng xa. Bọn này nói với lão Hoan thả đôi hạc đó về với con. Ấy vậy, lão mắng bọn này trối chết. Lão còn bảo sẽ giữ lại một con để chưng cảnh, còn một con thì vật lông hằm thuốc bổ."

Nghe xong, Tường bảo đám bạn tránh qua một bên, để mình được nhìn đôi hạc đầu đỏ. Cậu ngóc đầu lên qua gờ tường, nhìn vào cái sân gạch

rộng. Dưới tán cây liễu già, đôi hạc bị cột chân, con đứng con nằm trông bu ồm bã. Ánh mắt chúng cứ trông về phía xa như thể ngóng bày con. Cậu thấy cũng tội.

"Cậu Tường, cậu nghĩ cách cứu chúng đi."

Đám bạn nhao nhao vì đứa nào cũng biết, Tường lắm mưu nhiều mẹo. Vốn, Tường cũng chẳng ưa gì lão Hoan, vừa ác vừa keo nay lại thấy lão vô cớ bắt đôi hạc quý làm của riêng vì vậy không thể làm ngơ. Cậu gãi đầu, cố tìm cách.

"Bọn mày ra ngoài sông, bắt cho tao một đôi cò về. Và qua chỗ cô Sáu Lụa, mua vài lọ màu nhuộm." Tường cười gian manh.

Xế chiều, lão Hoan đi ra vườn thì ngạc nhiên khi thấy ngoài đôi hạc ra bên cạnh còn có một đôi cò trắng chẳng biết bay vào đây từ lúc nào. Lão gọi lớn. Tên người làm hối hả chạy đến. Lão chỉ vào đôi cò, hắng giọng:

"Mày đem đôi cò trắng chết tiệt ấy ra ngoài mau! Vườn nhà này không phải chỗ nuôi chim cảnh đâu!"

Tên người làm y lệnh, túm lấy đôi cò rồi chạy ra ngoài cổng. Lát sau, lão Hoan nghe âm thanh ồn ào bên ngoài liền chán chường bước ra xem thử. Lão thấy Tường và một đám trẻ nhỏ đứng trước cổng nhà liền đứng đĩnh hoi:

"Cậu Tường có chuyện gì ở đây vậy?"

"Ta thấy hần bỏ đôi cò đó nên mới bảo hần cho bọn ta." Tường chỉ tên người làm, "nhưng hần không chịu. Có mỗi đôi cò mà cũng không cho ta được à?"

"Cậu Tường muốn đôi cò này làm gì?"

"Chơi thôi mà."

Đây chỉ là đôi cò trắng tằm thường, mà con trai của Triệu xã trưởng lại muốn bắt chơi thì lý nào lão Hoan lại không cho. Lão đâu muốn đắc tội với người đứng đầu cái xã này. Tức thì lão mắng tên người làm, mau mau đưa chúng cho cậu Tường! Lúc đón lấy đôi cò, Tường ngược nhìn lão Hoan, hỏi:

"Ngài cho ta thật à? Không hối hận cũng không được đòi lại."

Lũ cò ấy thì đòi lại làm gì, lão Hoan tự nhủ rồi nói rằng, tất nhiên thừa cậu.

Cánh cửa đóng lại, Tường nhìn đám bạn cười cười sau đó cùng chạy đi, hướng về phía bờ sông. Đến nơi, cậu bảo chúng mang đôi cò ngâm xuống nước. Cả bọn vẩy nước lên lau lau chùi chùi gì đó, và một lúc sau, đôi cò trắng đã biến thành đôi hạc đầu đỏ. Kế sách của Tường là "hoán cò lấy hạc".

Ban nãy, Tường và đám trẻ nhỏ lén lút leo tường vào sân nhà lão Hoan. Cậu dùng màu trắng vẽ lên đôi hạc cho chúng giống cò. Tiếp, lại dùng màu đỏ và nâu vẽ lên đôi cò biến chúng thành hạc. Cậu tháo dây, buộc vào chân đôi hạc giả. Đúng như suy đoán, lão Hoan trúng kế.

Tắm rửa cho đôi hạc xong, Tường bảo hai tên trong đám mang chúng ra đồng xa rồi thả đi, để chúng về với bầy con. Khi trên bầu trời phía xa xuất hiện đôi cánh hạc bay chấp chới thì cũng là lúc Tường nghe giọng hét kinh thiên của lão Hoan. Biết lão đã phát hiện ra sự thật, cậu ra hiệu cho đám bạn trốn đi. Dĩ nhiên, hậu quả là cậu chủ nhỏ bị lão lôi về tận nhà xã trưởng.

Lão Hoan kể sùì bọt mép về việc định tắm cho đôi hạc quý thì nước làm trôi đi màu nhuộm, bấy giờ mới bật ngửa đấy là đôi cò. Biết ngay Tường bày trò nên lão đuổi ra tận bờ sông. Nghe xong, Triệu xã trưởng đưa mắt nhìn con trai đang quỳ gối, hỏi "có đúng là con làm không?". Tường đáp, dạ đúng.

"Đấy, xã trưởng nghe chưa?" Lão Hoan giận tái mặt, "Giờ thì ngài phải bắt cậu ấy trả đôi hạc lại cho ta!"

Triệu xã trưởng chưa kịp trả lời là Tường đã nói rành rọt:

"Chính miệng ngài hứa là cho ta đôi hạc ấy còn gì, và sẽ không đòi lại mà."

Bị Tường đưa vào tròng không cất có gì được, lão Hoan giận run người. Chính vì ban nãy cứ ngỡ đấy là đôi cò nên lão mới định ninh hứa. Giờ cho dù biết đó là đôi hạc thì lão cũng chẳng thể cãi lại được nữa rồi. Tức quá, lão hét lên:

"Triệu Tường!!!"

Triệu xã trưởng thở mạnh, lệnh cho tên người làm vào lấy gậy ra. Ông nhìn Tường và thấy con nhìn mình bình thản. Mọi lần, hễ thấy cha lấy gậy là cậu nhăn mặt nhưng hôm nay thì không. Tường biết mình đã làm đúng nên chẳng có gì xấu hổ hay hối hận. Lúc gậy vung cao quất thật mạnh vào mông, Tường cắn răng, tay siết chặt. Lần đầu tiên, cậu chủ nghịch ngợm ấy đã ngẩng cao đầu khi chịu đựng mười cái đánh gậy dữ dội nhất từ cha.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Gương Mặt Đằng Sau Những Sợi Tóc

Tầm lại hay chuyện Tường thả đôi hạc của lão Hoan nên bị Triệu xã trưởng phạt gậy, đã vậy còn bị bắt quỳ gối đến tối. Thậm chí đến giờ dùng cơm, ông cũng không cho người đi gọi cậu.

Liêm gác đũa, cất tiếng xin cho em trai. Bà Tư nãy giờ cũng sốt ruột, đưa mắt nhìn chòng. Nhưng đáp lại lời thỉnh cầu của con trai và sự mong mỏi của vợ là đáng về đi yên nhiên từ Triệu xã trưởng. Ông nói, "nó quen ăn sung mặc sướng nên toàn đi gây chuyện khắp nơi, lần này bị bỏ đói một bữa cho biết cái thân". Thấy ông dứt khoát vậy, Liêm với bà Tư chỉ biết nhìn nhau, nén tiếng thở dài.

Bữa cơm kết thúc. Khi mọi người đứng dậy rời bàn thì Triệu xã trưởng hắng giọng, bảo Tầm đi xem cậu Tường có đang quỳ gối đằng hoàng không, nếu lơ là thì phải nhắc nhở. Ban đầu chưa hiểu lắm nhưng lát sau Tầm mới nhận ra ẩn ý đằng sau câu ra lệnh ấy. Tầm kín đáo nhìn qua bà Tư, thấy bà gật khẽ.

Tầm mang theo cơm và thức ăn, đi vòng lên phòng chính, nơi Tường bị bắt quỳ gối ở lối hành lang ngoài hiên. Đến nơi, Tầm thấy Tường vẫn yên lặng quỳ hoàn toàn khác với mọi ngày. Mau chóng, Tầm đi lại gần.

Tường ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tầm, đã thế còn có cơm và thức ăn. Tầm bảo, "cậu ăn cơm đi ạ". Tầm gấp thức ăn vào bát cơm rồi đưa cho Tường. Trước đó, Tường nghe cha nói phải quỳ hết giờ Tuất mới được đứng dậy và phạt không cho ăn tối. Nay lại thấy Tầm đưa cơm, cậu có chút dè dặt.

"Là ông bảo Tầm mang cơm cho cậu đó, nên cậu ăn đi kéo đói."

Tưởng đảo mắt, là thật sao? Tầm gật đầu liên tục. Trông nhỏ chẳng có gì là bịa chuyện, vả lại tô cơm với mùi thức ăn thơm phứt đánh thức cái đói cồn cào từ nãy giờ khiến cậu không chịu nổi nữa đành đưa tay cầm lấy.

Quan sát Tưởng ăn ngon lành, Tầm xích lại gần rồi nghiêng đầu nói khẽ:

"Tầm đã nghe chuyện cậu bắt cò giả làm hạc để lừa bá hộ Hoan."

Nghe nhắc lại cái chuyện khiến mình ra nông nổi này, Tưởng ngừng ăn, hỏi:

"Có phải người thấy ta ngốc lắm không? Chỉ vì một đôi hạc mà phải ăn mười ngày, sau đó còn quỳ gối và không được ăn cơm."

"Không có đâu. Ngược lại, Tầm thấy cậu thông minh lắm. Hoan còn lấy hạc, một kế rất hay. Đã vậy còn khiến cho bá hộ Hoan hết đường đòi lại hạc nữa."

Cứ ngỡ Tầm sẽ nhân cơ hội này mà mĩa mai mình nào ngờ nhỏ khen Tưởng hết lời. Khi biết chuyện, cha giận cậu kinh khủng, mẹ thì mắng rằng chộc ai không chộc lại trúng ngay lão Hoan và Liêm thì trách cậu chơi đại. Bọn người làm cũng thấy cậu chủ khờ, quan tâm chỉ một đôi hạc. Riêng có Tầm là khác.

Chậm rãi quay qua, Tưởng thấy Tầm mỉm cười ra đi đầu phục lắm. Tự dưng lòng cậu có chút vui, dù mọi người đều không công nhận việc làm đó nhưng chỉ cần Tầm quan tâm thôi thì đối với cậu cũng đã đủ rồi.

"Tầm lại nói gì khiến cậu không vui ạ?"

Tưởng khẽ lắc đầu, tiếp tục ăn cơm. Không quá lâu sau, cậu giật mình khi bất ngờ một chiếc khăn tay chạm lên trán mình.

"Người làm gì vậy?"

"Cậu quỳ gối suốt mấy canh giờ nên trán ướt đầm mồ hôi, để Tầm lau cho."

Tầm vừa nói vừa khẽ khàng dùng khăn tay chấm lên vầng trán bị rịn mồ hôi đó. Đối diện, Tường gần như yên lặng, bàn tay cầm tô cơm từ từ hạ xuống. Cậu thấy Tầm chăm chú lau, bất giác lòng xuất hiện cảm xúc kỳ lạ. Nó thật nhẹ nhàng nhưng mơ hồ, khiến cậu không rõ đây là gì nữa. Tâm trạng này giống hết trưa nay, lúc cậu nhìn Tầm bên cửa sổ thư phòng.

"Cậu thấy không khỏe sao?" Tầm nhìn nhìn.

Tường sực tỉnh, liền đảo mắt sang hướng khác như lẩn tránh, bảo không có gì cả. Khó hiểu, Tầm cất khăn tay vào túi áo rồi đưa ly nước cho cậu. Vì chưa hết bối rối nên Tường cứ đưa ly lên môi uống mà không biết nước vẫn còn nóng. Tiếp, cậu nhắm mắt phun nước ra ngoài và lè lưỡi. Tầm sốt sắng hỏi, cậu có bị phỏng không? Tường lắc đầu miễn cưỡng, tự nhủ sao mình lại kỳ quặc như vậy.

Sáng hôm sau, Tầm và hai anh em nhà họ Triệu lại đi học. Đáng lý mọi chuyện phải diễn ra như mọi lần ấy vậy mà lại có chuyện khác thường. Tầm với Liêm vẫn trò chuyện vui vẻ trong khi Tường chống cằm và kín đáo quan sát Tầm thay vì hướng mắt ra ngoài ô cửa ngắm trời đất. Từ lúc rời khỏi nhà, cậu đã luôn nhìn Tầm, chính bản thân cũng chẳng hiểu vì sao lại chú ý đến nhỏ nhiều vậy. Cậu không thể lý giải nổi nguyên nhân, cũng như ánh mắt cứ mãi hướng vào Tầm.

Mỗi lần vào lớp học, Tường luôn tìm ra trò thú vị nào đó để chơi nhưng hôm nay cậu ng ồi yên, mắt vẫn không nhìn lên bài giảng của thầy Văn mà là nhìn tấm lưng nhỏ nhắn của Tầm. Chẳng thể đếm được bao nhiêu lần cậu nhìn về phía nhỏ. Dĩ nhiên Tầm đâu có thú vị như những trò chơi chọc phá kia ấy thế mà lại khiến Tường chú tâm vô cùng. Có lẽ là do cậu chợt nhận ra, Tầm trở nên thu hút lạ lùng.

Trưa hôm đó, sau khi dùng cơm xong, Tường nói là mình sẽ vào thư phòng đọc sách. Triệu xã trưởng và ba bà nhìn nhau với vẻ ngạc nhiên.

Hôm nay thằng bé đâu có đến võ quán, thế thì tại sao lại chịu vào thư phòng? Đúng là chuyện lạ.

Nói đâu xa xôi, ngay cả Tường cũng kinh ngạc trước việc làm này của mình. Mọi khi cậu sẽ đi ngủ hoặc kiếm có trốn ra đồng chơi đùa, chứ tuyệt nhiên không bao giờ bước vô thư phòng rồi cầm sách lên đọc. Chẳng qua là do cậu biết, lát nữa vào đầu giờ Mùi, Tầm sẽ đến đây học bài.

Tường ngồi bên bàn đọc sách khá lâu rồi mà đầu óc vẫn chưa thấm nhuần được chữ nghĩa gì. Đang ê a đọc một cách chán chường thì cửa thư phòng mở, cậu bất chợt chột dạ. Vẫn vui mặt vào sách nhưng mắt thì đảo nhẹ xuống dưới, cậu thấy đôi chân nhỏ nhắn quen thuộc mọi lần chậm rãi đi vào phòng. Đúng là Tầm.

"Cậu Tường đang học bài ọ?" Dĩ nhiên là Tầm phải ngạc nhiên thôi.

"Vì ta đã hứa với cha sẽ học chăm chỉ." Tường vẫn chú tâm nhìn vào sách.

Tầm bước đến chiếc ghế gần bên cạnh bàn học của Tường, ngồi xuống. Cậu không nhìn nhỏ mà bên tai chỉ nghe âm thanh loạt xoạt của trang giấy đang mở và nhịp thở đều đều phát ra từ lồng ngực đó. Không gian căn phòng đột nhiên bị nhấn chìm vào im lặng. Đến nỗi, có chút ngột ngạt.

Tường muốn bắt chuyện với Tầm gạt nỗi lòng tự nhiên thấy hơi hộp hờn. Nhưng ngồi mãi như thế cũng chẳng chịu được, thế là cậu đành thu hết can đảm rời mắt khỏi trang sách, nhìn qua Tầm đang ngồi xoay lưng. Có lẽ nên hỏi đi đâu gì đó có liên quan đến những câu thơ rồi núi này. Tức thì cậu đọc lên hai câu thơ của ai đấy chẳng rõ rồi cất tiếng hỏi:

"Ta không hiểu nghĩa của hai câu này cho lắm, người giải thích được không."

"À, nó có nghĩa là..."

Tưởng cau mày trước cảnh Tầm giải thích nghĩa câu thơ mà vẫn ng ời xoay lưng với mình. Mãi đến lúc không chịu nổi hành động này, cậu li ền bảo:

"Người quay lại nói chuyện đằng hoàng với ta xem nào."

"Không được đâu ạ... Mặt Tầm kỳ lạ lắm..." Tầm lúng túng.

Câu đáp lời ấy càng khiến Tưởng tò mò. Mặt kỳ lạ là sao? Bộ hóa thành xấu xí à? Cậu thắc mắc đến nỗi đã đưa tay nắm lấy vài sợi tóc dài của Tầm, giật nhẹ:

"Người xoay mặt qua đi!"

Tưởng vừa dứt lời là Tầm giật mình quay lại. Đôi mắt hiệu kỳ bỗng nhiên đứng yên, bàn tay cứng đờ buông rơi những sợi tóc khi cậu trông rõ gương mặt Tầm với đường chân mày và mí mắt được kẻ chì đen, đôi gò má ửng hồng và đôi môi son đỏ. Những thứ này cậu vẫn thường thấy ba bà mẹ của mình làm mỗi ngày.

"Ban nãy... chị Hỷ tự dưng nói muốn trang điểm cho Tầm... Tầm không chịu nhưng chị ấy cứ làm. Trông kỳ quái lắm phải không ạ?"

Trong lúc Tầm hết sức lúng túng thì Tưởng vẫn ng ời ra đây. Từ trước đến nay, có bao giờ nhỏ trang điểm đâu nên hỏi sao không lạ được. Nhưng đó không hoàn toàn là nguyên nhân khiến cậu chủ này bất động đến vậy. Trước một gương mặt son phấn nhẹ nhàng, mái tóc xõa dài và dáng vẻ khép nép ấy, Tưởng nhận ra Tầm đẹp lạ lùng. Cậu đang thấy một hình dáng khác của cô bé mà mình hay gọi là con nhỏ nhà quê. Và dường như, cậu bị cuốn hút đến không cưỡng được.

"Cậu nhìn thế Tầm xấu hổ lắm ạ! Đúng là mặt Tầm rất kỳ cục r ồi! Khéo, cậu Liêm mà thấy thì chết mất!"

Tầm không biết rằng, hai từ "cậu Liêm" vừa thốt ra, một lần nữa làm Tưởng bất động. Để r ồi chẳng hiểu vì sao, cậu đã lãnh đạm nói:

"Đúng vậy! Người mà để cái mặt như thế thì dọa anh trai ta mất. Mau lau đi!"

Tầm rút khăn tay ra, mau chóng lau sạch vết chì, phấn h ồng và cả son. Đúng lúc, Liêm bước vào. Thấy Tường ng ồi im lặng còn Tầm thì vội vã lau mặt, cậu liền hỏi có chuyện gì vậy. Tầm cất chiếc khăn lem luốc màu vào túi, lắc đầu. Liêm mau chóng đến bên bàn học và Tầm thở phào nhẹ nhõm.

Vềphần Tường, ngay khi lời nói dối kia vừa dứt thì bản thân rất lấy làm ngạc nhiên. Rõ ràng chính cậu cũng nhận thấy gương mặt trang điểm của Tầm rất xinh đẹp nhưng lại nói ra những lời hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ. Có lẽ cậu hiểu rằng, Liêm sẽ phản ứng ra sao nếu trông thấy Tầm như vậy. Và đó chính là đi ều mà cậu không muốn nhất.

Vào khoảnh khắc nhìn rõ gương mặt của Tầm đằng sau những sợi tóc tung x ỏa khi ấy, Tường không muốn người khác được nhìn thấy, kể cả Liêm...

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Con Gì Có Sống Mà Không Có Chết?

Kể từ sau buổi trưa hôm đó, Tưởng nhận ra hình như mình có bệnh. Trong đầu cậu luôn hiển hiện bóng dáng của Tầm, thỉnh thoảng chỉ nhìn thoáng qua một tà áo thôi cậu cũng ngỡ là nhỏ. Chưa hết, mỗi lần cả hai vô tình giáp mặt nhau thì Tưởng nghe tim đập nhanh, kéo theo tâm trạng hồi hộp khôn tả. Lắm khi, cậu phải né tránh cái việc nhìn thẳng vào Tầm.

Tưởng đoán, có lẽ bản thân bị bỏ bùa hoặc mắc căn bệnh kỳ lạ khó chữa nào đấy. Và nguyên nhân gây ra những "triệu chứng" này là do Tầm. Thậm chí cậu còn nghĩ, giả sử một ngày tim mình nổ tung thì chắc chết oan mạng thôi.

Tưởng đang trên đường từ võ quán về nhà. Cái nắng gay gắt trên đỉnh đầu không khiến cậu bận tâm, trái lại còn đang giải đầu ngẫm nghĩ tìm hiểu xem mình bị bệnh gì. Về như trong sách vở không có ghi chép. Chợt, Tưởng nghe có tiếng ai gọi. Chất giọng quen thuộc. Chưa kịp liên tưởng thì bất ngờ, cậu thấy Quyên xuất hiện bên cạnh. Nhỏ nhìn Tưởng, không khó chịu hay kèn kệu mà là vui vẻ.

"Người đi đâu vậy?" Quyên đứng đưa hai tay, hỏi.

Gặp phải người phiền phức rồi! Tưởng nghĩ thầm rồi trả lời, "ta về nhà". Quyên reo lên, "hay quá ta cũng muốn đến nhà người chơi". Tưởng chưng hửng:

"Đến chơi làm gì?"

Quyên dừng bước đồng thời kéo Tưởng xoay qua:

"Ta quyết định, từ giờ sẽ ở bên cạnh và đi chơi với người."

Ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt sáng ngời ấy, Tưởng cau mày, cái gì đây trời? Cậu lập tức bỏ đi để tránh chuyện rắc rối. Quyên liền đuổi theo, chờ ta với! Thậm chí nhỏ bạo gan nắm tay cậu, dùng đưa qua lại. Tưởng giật phắt tay ra, liệu này thì phiền đây, khi không bị cô chủ kiêu căng này bám theo.

Đôi chân bước vội, Tưởng nhủ thầm phải về nhà thật mau. Lòng thấy hãi hùng làm sao. Kỳ lạ, trước Quyên mang thân thế quan tri huyện của cha ra dọa đủ đi đâu mà cậu chẳng mấy sợ gì cả, ấy thế mà giờ lại phát hoảng thế này.

Tầm đang giặt giũ sau vườn, chợt nghe có âm thanh chạy huỳnh huỵch. Quay qua mới thấy Tưởng chạy vội vào đồng thời đóng chặt hai cánh cửa giống như vừa bị ma rượt. Thấy lạ, Tầm đi về phía cậu chủ nhỏ, hỏi:

"Cậu Tưởng mới về. Mà sao người cậu ướt đầm mồ hôi thế?"

Nhớ chuyện bị Quyên bám theo suốt trên đường về, Tưởng thở mạnh:

"Ta gặp Quyên. Nhỏ bám theo suốt, vất vả lắm ta mới chạy về đến nhà."

"Cô Quyên, con gái quan tri huyện à? Cô ấy bám theo cậu làm gì?"

Tưởng chặc lưỡi, không biết nữa. Thật phiền phức! Nhìn nhìn một lúc thì ánh mắt Tầm chuyển hướng xuống cánh tay bị trầy xước của Tưởng, liền hỏi:

"Cậu bị thương sao?"

Tưởng giơ tay lên đáp điềm nhiên:

"Bị thương trong lúc tập võ ấy mà."

Tức thì Tầm bảo cậu ng ồi xuống bậc thềm đằng kia để mình bôi thuốc cho.

Dưới tán cây mát rượi, trên bậc thềm ngoài hiên nhà, Tầm đang tần mẫn bôi thuốc cho Tường. Đang thờ thần thì vô tình Tường lại nhìn Tầm. Những sợi tóc rũ dài, mặt hơi cúi, đôi mắt chăm chú dán vào công việc, trông nhỏ thật xinh. Tự dưng, tim cậu đập mạnh. Ban nãy vẫn bình thường sao bây giờ lại... Tường đặt tay lên ngực, khó hiểu. Cậu nhìn kỹ Tầm, xem thử rốt cuộc mình có bị bỏ bùa không.

Thình lình Tầm ngước lên. Tường giật mình, lúng túng xoay mặt đi ngay. Tầm hỏi, "cậu làm sao vậy ạ?". Do tâm trạng bất ổn, Tường nói như gắt:

"Không có gì hết!"

Lạ lùng, Tầm không hỏi nữa.

Vài ngày sau, vào giờ trưa tan học, Tầm và Tường cùng đi về nhà. Khác với mọi lần, Tầm thấy Tường không còn bảo mình phải đi cách xa thật xa nữa. Tường chẳng để tâm chuyện Tầm đi sau mình bao nhiêu bước, hay ngay cả việc nhỏ đi gần bên cạnh mà cậu cũng mặc nhiên như thế. Tầm lấy làm lạ lắm.

Lúc cả hai đi qua bờ sông Kê, nơi đồn đại có ma nữ than khóc thì tự nhiên Tầm thấy sợ. Dĩ nhiên không phải sợ con ma thiêng tr ần mình dưới đó mà là do nhớ lại chuyện cách đây ba năm, mình bị bọn thằng Bùa chơi ác, đẩy ngã xuống bờ sông. Đôi chân líu riu đi ra đến giữa c ầu, trông thấy mặt nước lênh láng do sắp vào mùa lũ, Tầm nhắm tịt mắt và bất giác giữ rịt lấy cánh tay Tường.

Tường giật mình khi bị Tầm nắm lấy tay. Tức khắc, cậu nhìn qua.

"Người làm trò gì vậy?"

"Thưa cậu, Tầm sợ..."

"Sợ cái gì?"

"Sợ té xuống sông."

Bấy giờ Tường mới nhớ Tầm từng bị bọn thằng Bùa đẩy xuống đây. Nhưng có vậy thôi mà sợ dữ thế à? Cậu bảo, đang yên đang lành làm sao ngã được? Mà nếu ngã thì leo lên bờ thôi. Tầm đảo mắt rồi lí nhí đáp mình không biết bơi. Tường tròn xoe mắt. Hóa ra nhỏ không biết bơi, thảo nào lại sợ té xuống sông như vậy.

"Cậu cho Tầm nắm tay đi qua khỏi bờ sông nhé."

Không phải là Tường khó chịu hay ra vẻ ta đây thân giàu sang không muốn người khác chạm vào mà vì cái nắm tay của Tầm khiến tim cậu đập thình thịch chẳng thua tiếng trống ở hội làng. Cũng bởi tâm trạng kỳ quặc đó nên cậu mới khó xử. Tuy nhiên sự thật là, dù hời hợt như thế nhưng cậu thấy thích thích. Trước việc Tầm nép sát vào mình, đi chầm chậm kế bên, làm cậu vui kỳ lạ.

Thế là cả hai cùng nắm tay đi qua hết bờ sông Kê. Vừa đặt chân xuống đầu cầu bên đây là thành linh, Quyên xuất hiện. Đang mang tâm trạng lâng lâng thì mặt Tường sa sầm ngay khi trông thấy đứa con gái phiêu phức kinh khủng của nhà quan tri huyện. Tầm cũng ngạc nhiên trước sự có mặt của cô chủ nhỏ, chưa kịp nói tiếng chào thì đã bị Quyên đẩy ra, chen vào đứng cạnh Tường.

"Sao lại nắm tay ta?" Tường nhăn mặt.

"Ta thích! Đi chơi với ta đi. Ta phải trốn bà vú đến đây đó." Quyên hờ hởi.

"Lý do gì ta phải đi chứ?"

"Vì ta thích người. Ta sắp theo cha về trên huyện rồi, người biết không?"

"Về thì về, liên quan gì đến ta? Người buông tay mau!"

"Ta thích đấy. Tầm nắm được, còn ta thì không à?"

Quan sát hai cô cậu chủ tranh cãi, Tầm thở ra nhẹ nhẹ. Cô Quyên có vẻ thích cậu Tường nhưng cậu thì không. Tầm nghĩ, có lẽ nên giúp cậu một chút, dẫu sao cậu cũng vừa giúp mình đi qua bờ sông. Nghĩ vậy, Tầm lên tiếng:

"Thưa cô Quyên, cậu Tường phải về nhà ăn cơm với ba bà, sau đó phải học bài theo lệnh ông nên không đi chơi với cô được đâu ạ."

Quyên đưa mắt nhìn Tầm. Nhỏ người làm này khó ưa thật. Cô cậu chủ nói chuyện với nhau, nó xen vào làm gì. Quyên ngoảnh mặt đi, không thèm nói. Nhận ra sự khinh thường của Quyên, Tầm im lặng một lúc tiếp theo nói rằng:

"Nếu cô Quyên giải được câu đố của Tầm thì cậu Tường sẽ đi chơi với cô."

Quyên bất ngờ. Còn Tường lập tức nhìn qua Tầm:

"Ai cho người tùy tiện hứa vậy?"

Tầm mỉm cười bảo: "Cậu cứ yên tâm đi ạ, có thế thì cô Quyên mới tự nguyện để cậu về nhà."

Quyên nghĩ Tầm đang coi thường mình, liền cao giọng:

"Đừng có tự mãn! Cứ quyết định thế đi! Nhưng người nói phải giữ lời đấy."

"Quân tử nhất ngôn, cô Quyên cũng vậy ạ." Nhận được cái gật đầu từ Quyên bấy giờ Tầm mới đỡ, "Con gì có lưỡi mà không có miệng, có mũi mà không có mắt, có sống mà không có chết?"

Quyên nhũn mảy, con gì mà nghe lạ quá. Chẳng riêng gì Quyên, ngay cả Tường mưu mẹo thế cũng không tài nào đoán ra cái con kỳ quái đó. Nhưng

thế cũng hay, nếu Quyên chẳng đoán ra được thì quá tốt còn gì. Trong khi Tầm mỉm cười đi ầm nhiên thì Quyên gãi đầu sờ trán, nghĩ nát óc mãi chẳng ra.

"Người nói xạo! Làm gì có con đó chứ!" Bí quá, nhỏ bực mình gắt lên.

"Thưa cô, là con dao đấy ạ."

Câu trả lời rành rọt từ Tầm khiến Tưởng lẫn Quyên đầu há hốc kinh ngạc. Ừ nhỉ, con dao có lưỡi dao, có mũi dao và có sống dao. Quá thuyết phục rồi!

"Giờ thì cô Quyên để cậu Tưởng về nhà ăn cơm được chứ ạ."

Tưởng mau chóng giật tay ra khỏi tay Quyên, thế là xong nhé. Rồi cậu bước nhanh trước khi cô chủ phiền phức ấy giờ trò lật lọng, đồng thời bảo Tầm đi về mau. Tầm khẽ chào, thấy mặt Quyên vừa giận vừa ầm ừc, sau đó cũng chạy theo Tưởng. Được một đoạn, cả hai nghe Quyên hét thật to:

"Lần tới người phải đi chơi với ta! Ta sắp trở về nhà rồi!"

Tầm liền nói, cô Quyên thích cậu lắm đó. Tưởng thở dài, "mặc thôi, ta đâu có muốn nhỏ ấy bám theo ta". Tiếp theo, cậu khen Tầm về câu đố thú vị khi nãy. Tầm cười đáp, là do Tầm nghe bọn trẻ con hay đố thôi.

"Mà lát ăn cơm xong, cậu có vào thư phòng đọc sách không ạ?" Tầm hỏi.

"Người cũng biết ta không thích sách vở còn gì."

"Nhưng dạo gần đây Tầm thấy cậu siêng năng mà. Nói thật là, Tầm thích cậu ngồi đọc sách trong thư phòng, nhìn như vậy rất ra dáng."

Tưởng chợt im lặng. Vậy ra, Tầm thích cậu chăm chỉ đọc sách hơn là cả ngày đi chơi lêu lổng. Át hẳn, nữ nhân nào cũng thích nam nhân như thế. Trong lúc Tầm vẫn bình thản bước đi thì Tưởng lại mang suy nghĩ mới.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Cậu Chủ Nhỏ Phải Lòng Cô Bé Người Làm

Trên đời này, những chuyện được coi là kỳ lạ thường liên quan đến ma quỷ hoặc thánh thần. Nhưng đôi khi, nó lại không thuộc về cả hai thứ ấy.

Những ngày qua trong nhà họ Triệu đã xảy ra một chuyện vô cùng kỳ quặc. Đó là Tường, cậu Ba nghịch ngợm lắm trò nổi tiếng ham chơi hơn ham học, cứ sau mỗi lần dùng cơm xong lại vào thư phòng đọc sách. Đấy vẫn chưa hết, thậm chí đêm đến cậu còn chong đèn bên bàn học vào tận giờ Hợi.

Ban đầu bọn người làm nghĩ, cậu Tường lén lút làm gì đó mờ ám nên mượn cớ đọc sách trong phòng thôi. Thế nhưng tiếp theo, sáng nào ra cũng trông dáng vẻ cậu mệt mỏi, miệng lầm bầm đọc bài như niệm chú thì bấy giờ họ mới tin. Làm bộ làm tịch giỏi lắm cũng chỉ được mấy ngày, ấy vậy cậu chủ học đến thân sơ thất sở(9) thế này thì không tin cũng không được. Họ đoán, hẳn cậu Ba ghét việc chơi bời lêu lổng rồi, giờ lại thích bắt chước cậu Hai dùi mài kinh sử chờ khoa thi.

Sáng nay vẫn như mọi lần, Tường cùng anh trai và Tầm lên xe ngựa đi học. Chiếc xe chạy lóc cọc trên con đường bờ ruộng, cậu hướng mắt nhìn ra ngoài. Đạo này mùa lũ về rồi, nước sông dâng cao lênh láng, lấp liếm dưới con đê. Nhiều ngày qua, cứ mãi vui mắt vô sách đọc bài như điên dại, Tường thấy khổ sở. Vốn quen chạy nhảy chơi bời, nay phải học những chữ Nôm rồi rằm kia thì quả là cực hình.

Tường đâu thích văn chương, chẳng qua học chăm thế là để một người để ý thôi. Dẫu Tầm có khen ngợi và ra đi đâu thích thế, tuy nhiên cậu vẫn có

đôi chút khó chịu. Và cậu chẳng rõ từ bao giờ, mình lại mang cái cảm xúc kỳ quặc ấy.

Tầm và Liêm vẫn giống như tri kỷ, lúc nào cũng có những thứ để bàn luận thật vui vẻ. Điều khiến Tưởng bận tâm chính là sự hiện diện của Liêm. Cậu không thể ngờ là đến một lúc nào đó, mình lại bắt đầu khó chịu mỗi khi anh trai xuất hiện. Trong khi chuyện này chẳng bao giờ xảy ra suốt mười mấy năm qua. Việc Liêm tồn tại, đối với cậu, vẫn là điều vốn dĩ thôi vậy vì sao giờ đây nó lại khác xưa?

Tưởng quan sát bầu trời buổi sớm trong lành, có đàn cò trắng đậu xuống cánh đồng xa, và bên tai nghe cuộc đàm đạo văn thơ đầy thú vị giữa Tầm và Liêm. Sự thật, không phải cậu ghét Liêm mà chỉ là không thích anh trai ở gần Tầm. Chỉ cần thấy hai người họ đi cạnh nhau thì cảm giác trong cậu lại khác đi.

Lần đầu tiên, Tưởng luyện võ với một tâm trạng bất định. Đến nỗi, cậu không hề nghe lúc thầy Lư hô thay đổi tư thế để rồi hậu quả là bị lãnh một phát gậy của sư huynh đứng phía trên. Lực mạnh, cậu ôm đầu kêu một tiếng. Thầy Lư trông thấy liền bảo các học trò dừng lại nghỉ ngơi, nửa canh giờ sau tập tiếp. Tưởng thấy thầy vẫy tay gọi mình, đành cất gậy rồi đi theo vào nhà.

Tìm hộp thuốc xong, thầy Lư bảo Tưởng ngồi xuống ghế. Vừa bôi thuốc, thầy vừa nhẹ nhàng hỏi, "lòng cậu có gì bận tâm hay sao mà lại thất thần thế?". Tưởng đảo mắt nghĩ ngợi, có nên nói ra không. Liệu thầy sẽ hiểu tâm tư đang rối bời này khi mà chính Tưởng cũng còn chưa rõ bản thân đang nghĩ gì.

"Người bên ngoài luôn sáng mắt hơn kẻ trong cuộc."

Câu nhắc ý nhị của thầy Lư như gỡ rối cho Tưởng. Một lúc sau, cậu nói:

"Thưa thầy, có một điếu mà mãi trò vẫn không hanh thông được."

"Cậu cứ nói đi, ta sẽ nghe."

"Trò không biết vì sao dạo gần đây, trong đầu mình cứ xuất hiện hình ảnh một người, làm gì cũng nhớ đến người ấy." Tưởng đặt tay lên ngực, "Và mỗi lần gặp mặt thì tim đập rất nhanh, vừa hồi hộp vừa xao xuyến. Lần nào thấy người ấy đi với ai khác, trò đầu khó chịu. Có phải trò mắc bệnh lạ hay là bị bỏ bùa không ạ?"

Trước câu hỏi kỳ lạ đó, thầy Lư ngạc nhiên chốc lát rồi chậm rãi hỏi lại:

"Người ấy mà cậu nói đến, phải chăng là một cô bé?"

"Sao thầy biết ạ?"

"Vì chỉ có là cô bé thì cậu mới như thế."

"Vậy... đó là bệnh gì thế thầy?"

Thầy Lư nhìn gương mặt tò mò ngây thơ của Tưởng, liền mỉm cười bảo:

"Là tương tư, thừa cậu."

Tưởng nhúm mày. Tương tư? Hình như cậu đã đọc hai từ này ở trong một bài thơ, nhưng vẫn chưa hiểu lắm. Biết nên thầy Lư chậm rãi giải thích ngắn gọn: tức là sự luyến thương của một chàng trai dành cho một cô gái. Nghiêng đầu tròn xoe mắt, có vẻ cậu đã bắt đầu hiểu ra.

"Không thể có chuyện đó được!" Tưởng phản bác tức thì, "Vốn dĩ trò rất ghét nhỏ ấy. Làm sao luyến thương được chứ?"

"Tình cảm là thứ rất khó nói. Duyên phận cũng là một trong những điều như thế. Trước lạ sau quen, trước ghét sau thương, vẫn là lẽ thường ở đời. Nhà Phật cũng dạy, có hiểu mới thương. Biết đâu sau một thời gian dài chung sống, cậu hiểu được cô bé ấy rồi mới phát sinh sự luyến thương."

Tưởng chớp mắt, mấy ngày qua đọc bao nhiêu sách vở vậy mà giờ mới biết cái chuyện "trước ghét sau thương", một thời gian dài chung sống lại

có thể khiến người ta thay đổi cảm giác dành cho nhau. Lý nào, cậu thương nhớ Tầm? Tưởng nhắm mắt, lắc đầu liên tục khi nghĩ đến sự thật đó. Chợt, cậu thấy thầy Lư chỉ ngón tay vào tim mình sau đó cất giọng nhẹ như gió:

"Lời giải nghĩa đó cậu chưa thể thấu hiểu tường tận được. Nhưng mà tâm này thì đã nói rõ hết rồi. Tim đập như trống, xao xuyến, nhưng nhớ, hồn giân vô cớ, thậm chí cả sợ hãi... đều vì cô bé ấy mà có. Thế là thương, vậy thôi."

Tưởng bất động nhìn thầy.

Những lời lẽ của thầy Lư gần như quấn lấy tâm trí Tưởng trên đường về nhà. Cậu tự hỏi, có nên tin lời của một thầy giáo suốt ngày chỉ biết vung dao múa kiếm? Nhưng sách ghi rằng, người càng lớn tuổi tức là từng trải, hiển nhiên sẽ đúng đắn. Tưởng lại nhớ đến Tầm. Cậu đặt tay lên ngực áo, chuyện này khéo còn khó gấp vạn lần việc chong đèn đọc sách canh khuya.

Có tiếng xe ngựa chạy đến. Tưởng quay lại. Đúng lúc từ trong xe, Quyên nhảy phóc xuống. Cậu ngán ngẩm. Người gì cứ như oan hồn, bám mãi chẳng chịu buông. Lúc Quyên vừa bước đến trước mặt mình, cậu đã lên tiếng ngay:

"Ta phải về nhà ăn cơm, không rảnh rồi đi chơi đâu."

"Ta không rủ người đi chơi." Quyên buồm rài, "ta sẽ rời khỏi xã Thổ."

Tưởng khá bất ngờ khi nghe Quyên báo mình đang trên đường trở về nhà. Quan tri huyện Đỗ Phần đã coi xong tình hình đề đi đầu vài ngày trước nên bây giờ sẽ rời khỏi đây. Dĩ nhiên con gái ông phải đi cùng.

Trông trời bắt đầu kéo mây đen mà Tưởng vẫn chưa về, Tầm lo lắng. Đoán cậu rời khỏi võ quán lại đi chơi bởi ở đâu đó quên mất giờ dùng cơm, nhỏ nén tiếng thở dài. Mùa lũ, trời hay mưa lắm, chẳng may cậu bị mắc mưa thì khổ.

Liêm từ trong nhà bước ra, bắt gặp Tầm đứng dưới gốc cây mới mau chóng đi đến. Vừa thấy Tầm nhìn mình, cậu liền hỏi:

"Em đứng đây làm gì?"

"Em chờ cậu Tường ạ. Gần đến giờ dùng cơm, trời lại sắp mưa mà cậu ấy chưa về Em lo cậu ấy mãi vui mà quên giờ về"

"Tính Tường ham chơi, em có quản cũng không được đâu. Đừng lo, khi nào đói thì nó sẽ tự về nhà, tuổi lớn rồi đâu còn nhỏ nữa."

Tầm gật đầu. Liêm bước lại gần, đứng bên cạnh Tầm và dựa lưng vào thân cây. Trời tắt nắng kéo theo mây đen giăng đầy, gió thổi ào ào. Những cành cây tung giắt giắt, lá rơi xào xạt xuống đất. Đứng đây ngắm nhìn dãy nhà cùng không gian xung quanh vắng vẻ, bỗng chốc thấy lòng bình yên. Liêm nhắm mắt lại, nghe âm thanh gió thổi lá bay. Dáng vẻ thư thái đó khiến Tầm không sao rời mắt được.

Từ lúc Liêm đứng gần bên là Tầm đã thấy bối rối rồi. Giống Tường, tim Tầm cũng có đôi chút đập mạnh khi ở cùng người đó. Nhưng cảm giác của nhỏ nhẹ nhàng hơn. Với Tầm, Liêm vừa thanh tao vừa giản dị, vừa xa vừa gần, tựa hồ như trăng dưới giếng, cứ ngỡ chạm vào được rồi nhưng hóa ra chỉ là ảo ảnh. Thật kỳ lạ vì Tầm luôn cảm giác Liêm quá xa vời trong khi cậu vẫn rất gần gũi thân thiện.

"Đạo này, em và Tường có vẻ thân với nhau." Liêm chợt nhiên mở mắt.

"Không đâu ạ, em với cậu Tường chẳng có gì cả..."

"Em nghĩ gì thế? Cả hai thân nhau là chuyện vui mà."

Trông đôi mắt dịu dàng ấy, Tầm bối rối hỏi khẽ:

"Cậu Liêm sẽ vui nếu như Tầm thân thiết với cậu Tường hơn sao?"

"Tất nhiên rồi, em hỏi gì lạ vậy."

Cơn gió lạnh thổi qua. Bất giác, Tầm rùng mình.

Câu đáp lời tự nhiên ấy bỗng dưng làm lòng Tầm có đôi chút trống rỗng, dù không hiểu tại sao. Chẳng nói gì nữa, Tầm chỉ mỉm cười rồi chuyển ánh mắt cam lạng về nơi khác. Giờ có lẽ, Tầm đã hiểu vì sao Liêm gần gũi nhưng hóa ra lại xa cách. Đó là sự lãnh đạm. Vì lãnh đạm nên đối với ai cũng xa vời.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Người Luôn Dùng Nước Mắt Để Mê Hoặc Ta!

Tưởng không biết nói gì trước dáng vẻ buồn rầu của Quyên. Thường ngày bị bám theo suốt nên đâm ra bức mình nhưng nay nghe nhỏ bảo phải rời khỏi xã Thổ thì cậu có đôi chút tiếc nuối. Bản thân càng không nên tỏ ra khó chịu, bởi dẫu sao tiến bước một người cũng nên có lòng.

"Cô Quyên trở về huyện mạnh giỏi."

Quyên nhìn Tưởng, ngạc nhiên một lúc rồi tự dừng hỏi:

"Người có ghét ta không?"

Thú thực là Tưởng chẳng muốn nói dối. Nhưng như trước đó đã nghĩ, tiến đưa một người đi xa thì chớ nên tự hiềm nhau làm chi. Dường như dáng vẻ phân vân của cậu khiến Quyên càng buồn hơn vì không khác nào đã có câu trả lời. Tức thì cô chủ nhỏ nắm lấy tay Tưởng, giọng nghe giống hết van nài:

"Người đừng ghét ta nhé... Ta thực sự thích người lắm."

Tưởng tròn xoe mắt. Giả sử như bình thường hẳn cậu đã giật tay ra khỏi tay Quyên rồi nhưng lúc này lại không muốn thế. Bỗng chốc, cậu thấy nhỏ không còn khó ưa giống ngày đầu tiên gặp gỡ bởi qua cái nắm tay lưu luyến này.

Tưởng cúi xuống, bứt lấy một bông hoa dại mọc ven đường. Rồi cậu đưa hoa cho Quyên, tiếp theo khẽ mỉm cười:

"Trước thì có nhưng giờ thì ta hết ghét cô Quyên rồi. Sau này nếu cô có dịp quay lại xã Thổ, ta hứa sẽ không bao giờ ghét cô nữa đâu."

Ánh mắt Quyên bất động. Là vì lần đầu tiên Tường nở nụ cười thân tình như vậy, và cũng bởi do câu nói ấm áp đó làm nhỏ không khỏi bối rối. Quyên cầm bông hoa dại trên tay, cảm xúc như đang níu giữ mình ở lại chẳng thể rời đi.

Tiếng bà vú ở trên xe giục. Tên phu xe đẩy nhẹ Quyên xoay bước. Cô chủ nhỏ cứ ngoái nhìn Tường cho đến khi đã vào trong xe. Con ngựa chậm rãi bước lộc cộc. Tường dõi theo một chốc rồi cũng quay lưng. Nhưng đi chưa được bao xa thì cậu thỉnh thoảng nghe Quyên gọi mình. Mau chóng nhìn lại, cậu thấy nhỏ đứng ngoài cửa xe với đôi mắt kiên quyết, nói thật to rằng:

"Ta sẽ quay lại! Khi đã lớn, ta nhất định quay lại tìm người!"

Quyên lặp đi lặp lại câu nói ấy mãi đến lúc chiếc xe ngựa đã chạy đi rất xa, khuất bóng đằng sau những cánh đồng trập trùng.

Tường bước vào sân gạch, đang nghĩ không biết phải trình bày với cha mẹ thế nào vì về nhà quá giờ cơm, thì bất chợt bắt gặp cảnh Tầm và Liêm đứng dưới tán cây nói chuyện cười đùa. Dừng bước, cậu yên lặng nhìn họ khá lâu.

Cái cảm giác bức bối tung tức ở trong lòng ngực bắt đầu xuất hiện. Càng thấy Tầm cười vui vẻ với anh trai, Tường càng khó chịu đến kỳ lạ. Trái tim không đập thành nhịp mà trở nên nhói, hết có nhiều mũi kim châm chích vào. Cậu ghét tâm trạng lạ lùng này, nhưng ghét hơn là cái việc chứng kiến hai người đó gần gũi thân thiết nhau. Cậu lập tức quay lưng đi.

Dùng cơm xong, Tường muốn về phòng ngủ một giấc cho khuây khỏa. Nếu là mọi ngày, cậu sẽ chăm chỉ vào thư phòng đọc sách nhưng bây giờ bản thân không thích phải chạm mặt Tầm và Liêm. Vừa lúc, cậu nghe Tầm gọi.

"Cậu đi học bài ọ?" Tầm hỏi.

"Ta đi ngủ." Tường miễn cưỡng đáp, mắt vẫn nhìn nơi khác.

"Mọi khi giờ này cậu sẽ đọc sách mà. Cậu không nên lười biếng vì ông, các bà và cả cậu Liêm đâu vui khi cậu chăm chỉ đấy ọ."

Nghe Tầm nhắc đến Liêm, Tường thấy cơn giận vô cớ lại tăng, bảo hời hợt:

"Ta chỉ muốn ngủ."

"Hay là cậu đọc sách không hiểu nên chán? Vậy để Tầm và cậu Liêm..."

Lần thứ hai, từ "cậu Liêm" như một dòng nước lũ ồạt đánh sập bức tường đề che chắn mà Tường cố gắng dựng lên ở trong lòng, vì thế đã quay qua và hét lên:

"Ta đã bảo không muốn! Người là gì mà bắt ta phải làm thế này thế kia chứ?"

Hắn đây là lần đầu tiên Tường hét lớn như thế nên Tầm giật mình, nếu nói gần như mất hết hồn vía có lẽ cũng chẳng ngoa. Trong thoáng chốc, Tầm cứ đứng yên bất động, bản thân chưa định hình rõ chuyện gì vừa xảy ra cũng như lý do tại sao cậu chủ lại nổi giận với mình đến vậy.

Được giải phóng cơn giận kìm nén suốt mấy canh giờ, lòng Tường bỗng dưng nhẹ đi. Dần dần bình tâm, cậu phát hiện có vẻ mình đã hành xử vượt quá mức.

"Cậu... vẫn rất ghét Tầm sao?"

Câu hỏi nhẹ bẫng đó khiến Tường phải nhìn trực diện vào Tầm. Gương mặt bình thản là vậy nhưng rỗ hàng mi chớp nhẹ, một giọt nước mắt trào ra lăn dài. Hiển nhiên, Tường đã lặng người như thế nào. Vốn dĩ, lòng cậu luôn dao động trước nước mắt của đứa con gái ấy. Thất thần chốc lát, cái nhìn của cậu chuyển qua vô cảm:

"Người luôn dùng nước mắt để mê hoặc ta."

Tầm không nghe được những lời đó hay cũng bởi do đã quay lưng bỏ chạy trước khi những câu từ ấy kịp phát ra. Không nhìn theo Tầm, Tường câm lặng.

Trời kéo mây đen, mãi vẫn chẳng chịu buông hạt. Gió cứ thổi ào ạt. Mọi vật chìm vào cõi âm u với tiếng sấm sét rền rĩ ở đâu đó rất xa. Tường đang ng ồi lặng lẽ trên bậc hiên ngoài hè. Tâm trạng không có hứng thú ngắm cảnh sắc, chỉ vì lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Càng nghĩ càng thêm rối, lại bức bối chẳng yên.

Vì sao lại nóng giận? Vì sao phải làm Tầm khóc? Tường không ngừng chất vấn mình vô số những thắc mắc không lời giải. Ng ồi tựa đầu bên cây cột, ánh mắt mông lung hướng lên mấy tán cây rậm rạp, cậu muốn nghe tiếng gió len qua tai.

Suy nghĩ biến mất khi Tường thấy thằng Ngải bước vào sân gạch. Cậu hỏi hắn vừa đi đâu về Hấn trả lời:

"Con vào chợ phiên mua vài món đồ cho bà Ba. À, con tình cờ thấy Tầm đứng bên bờ sông Kê. Chắc nhỏ trốn việc ra ngoài đó chơi. Trời sắp mưa lớn rồi, cho nhỏ ướt mưa để biết cái thân. Mà vào mùa lũ, sông Kê ngập nước dữ lắm cậu ạ."

Trong lúc thằng Ngải liếng thoắng thì Tường đảo mắt nghĩ ngợi. Mấy canh giờ qua, cậu không thấy Tầm là do nhỏ vẫn chưa về Thành linh sấm sét rền vang, cậu giật mình. Tiếp, những hạt mưa rơi xuống mái ngói nghe lộp độp. Trời mưa lớn đây, Tầm lại đang ngoài bờ sông Kê, cậu nhớ nhỏ từng bảo mình không biết bơi.

Tầm chẳng biết vì sao mình lại chạy ra tận bờ sông Kê này. Vốn sợ nước và vẫn chưa quên vụ thằng Bùa làm, thế mà Tầm cứ ra đây ng ồi cho vui nổi buồn. Tầm chưa muốn trở về nhà. Thậm chí mây đen giăng đầy

trời và bây giờ trời đã mưa lớn nhưng Tầm vẫn cứ ng ấ. Chẳng qua lòng đang tự hỏi, nên tiếp tục sống trong nhà họ Triệu hay bỏ đi đâu đó thật xa?

Tầm đột nhiên nghe tiếng Tường gọi. Ban đầu còn nghĩ mình nghe nhầm, mãi lúc sau mới thấy bóng cậu xuất hiện ở dưới chân cầu trong màn mưa giông. Chớp mắt ngạc nhiên, Tầm không ngờ Tường lại đến đây tìm mình. Nhác thấy cậu nhìn lên giữa cầu nơi mình ng ấ, Tầm mau chóng đứng dậy. Xui xẻo thay, trời mưa làm đường cầu trơn trượt, thế là Tầm bất cẩn sẩy chân ngã xuống sông.

Kịp trông thấy bóng Tầm rơi xuống nước, Tường hoảng hốt nhảy xuống theo. Mưa gió, nước sông dâng cao lênh láng, cậu tr ấ dậy và đưa mắt kiếm tìm. Lo lắng. Sợ hãi. Cậu gọi tên Tầm thất thanh. Tiếng mưa ồ ạt, nhưng r ấ cậu nghe loáng thoáng có tiếng kêu cứu yếu ớt. Cậu bắt gặp Tầm đang cố ngoi lên giữa làn nước trập trùng, giờ tay vẫy liên tục. Tường hụp xuống, bơi về phía đó. May sao túm được cánh tay Tầm. Vật lộn đến đuối sức, cuối cùng cậu cũng kéo nhỏ vào bờ.

Mưa tuôn xối xả. Tầm nằm trên bờ, mắt nhắm nghiền. Tường sợ hãi vô cùng. Chưa bao giờ lòng hoang mang dờ dẩn như lúc này. Ngỡ như sẽ đánh mất thứ gì rất quan trọng. Cậu đặt tay lên bụng Tầm, ép mạnh để đẩy nước ra ngoài.

"Không được! Người không được chết! Có nghe ta nói không? Tầm! Tầm!"

Tường vừa làm vừa gọi trong cơn b ần th ần khôn xiết. Được một lúc, Tầm giật nảy người r ấ ho mạnh, nôn thốc nước ra ngoài. Dưới cơn mưa, Tường cảm giác bản thân đã được sống lại khi thấy Tầm ho sặc sụa và từ từ ng ấ dậy. Cậu ngửa mặt lên trời, mừng phát khóc. Mưa làm trôi đi nước mắt.

Tường đưa tay vén mái tóc ướt bết nước qua một bên r ấ lau nhanh những giọt mưa bám trên mặt Tầm, sốt sắng hỏi, thấy thế nào r ấ? Tầm che miệng ngăn cơn ho sặc nước, lắc đầu bảo không sao.

Đầu óc Tầm lơ mơ, chẳng còn biết gì nữa, mãi đến lúc cảm nhận mình đang nằm trên lưng Tường và gục đầu lên bờ vai cậu. Tầm mơ hồ nghe những câu nói của cậu trong tiếng mưa lớn. Không nhận thức được mọi thứ xung quanh, nhưng Tầm vẫn nhớ mình đã cất giọng khẽ khàng:

"Vừa rồi, có phải cậu gọi tên Tầm...?"

"Phải, ta sợ người chết nên mới gọi tên người."

"Đây là lần đầu, cậu gọi Tầm bằng tên... Tầm vui lắm..."

"Nếu người còn muốn nghe nữa thì cố gắng lên, chớ có chết đấy."

Tầm lại ho, cả người lạnh căm dưới cơn mưa trắng xóa. Tường lại nói nhanh:

"Ta hứa, không chỉ gọi tên mà còn đối xử tốt với người hơn. Ta sẽ không khó chịu, quát mắng hay đuổi người đi nữa. Ta... ta sẽ xem người như em gái."

Trong vô thức, Tầm lắc đầu mà rằng trước khi hoàn toàn lịm đi:

"Đừng... cậu đừng xem Tầm là em gái... vì cậu sẽ chết không toàn thây..."

Tường bất động. Tầm vẫn nhớ về lời thề độc của cậu cách đây ba năm trước, cũng vào cơn mưa lớn và sấm sét ầm ầm.

"Tim đập như trống, xao xuyến, nhưng nhớ, hờn giận vô cớ, thậm chí cả sợ hãi... đều vì cô bé ấy mà có. Thế là thương, vậy thôi". Lời thầy Lư cứ vang lên. Bất giác, mắt Tường nhòe nhoẹt. Vì mưa và vì lệ.

"Ta sẽ không xem người là em gái..."

Đó là câu cuối cùng Tường buột miệng nói ra khi công Tầm đi dưới mưa suốt quãng đường dài. Ngày hôm ấy, cậu chủ nhỏ đó đã nhận ra rằng, mãi mãi mình không thể xem Tầm như em gái được nữa rồi.

HẾT QUYỂN II.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Trưởng Thành - Sự Trưởng Thành Của Cậu Ba Và Cô Đào Hát Tên Ái

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ,
Vô duyên đối diện bất tương phùng.(10)

=====

Năm Kỷ Ty (1809). Ba năm nối tiếp nhau, chớp mắt đã trôi qua mau chóng.

Sáng đầu xuân, thằng Ngải chạy từ bến đò về nhà họ Triệu, vừa vào trong sân gạch đã lập tức hô toáng lên thông báo:

"Ông ơi! Các bà ơi! Cậu Liêm ơi! Cậu Tường đỗ rồi ạ!"

Thằng Ngải to mồm, chạy lăng xăng khắp ngõ ngách trong nhà, gân cổ gào đi gào lại mỗi một câu đó. Chuyện chấn động quá mà, khéo phải báo cho cả xã này biết ấy chứ. Bao nhiêu năm qua, cứ ngỡ cậu Tường nhà này chẳng bao giờ động đến sách vở hay chong đèn học bài canh khuya chứ đừng nói đến việc dùi mài kinh sử đến trường thi. Cuối cùng chuyện đó cũng xảy ra, đã thế còn thi đỗ nữa.

Khoa thi năm rồi, Liêm được chọn làm Cống sinh(11) quả là tin vui cho Triệu gia và cả cái xã Thổ. Để chuẩn bị cho kỳ thi Hương, cậu tiếp tục vùi đầu vào sách vở. Năm nay đến lượt Tường nối gót anh trai, thật tin mừng nhân đôi.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người trong Triệu gia đều tề tựu đông đủ ở phòng chính. Từ đám người làm cho đến ba bà, Triệu xã trưởng và cả Tầm. Tất nhiên là để kiểm chứng xem lời thề Ngải thực hư thế nào. Triệu xã trưởng cất giọng:

"Có thật là cậu Tường đổ r ấi không?"

"Chắc chắn thưa ông. Con lên tận trường thi, đọc kỹ bảng đề danh đến mười lần, quả nhiên có tên cậu Tường ạ."

Ba bà mừng rỡ trước lời khẳng định của tên Ngải. Triệu xã trưởng thở ra một tiếng nhẹ nhõm. Trước ngày Tường đi thi, ông lo đến mất ngủ, mấy ngày qua đứng ng ấi cũng chẳng yên vì nôn nóng chờ đợi bảng đề danh. May thay trời phật phù hợp, tổ tông nhà họ Triệu độ trì, đưa con ngổ nghịch ấy cũng đổ r ấi.

"Cậu Tường đâu, mau đi báo cậu biết!" Bà Tư giục thằng Ngải.

Thằng Ngải toan đáp dạ thì Tầm li ền lên tiếng: "Đề con đi báo cho cậu ạ".

Ban nãy vào thư phòng không thấy Liêm và Tường đâu nên Tầm nghĩ hai người đang ở dãy nhà sau. Đúng như suy đoán, lúc Tầm bước ra đây thì đã nghe âm thanh vung gậy và tiếng thơ ngâm nga.

Trên chiếc bàn đá, Liêm chăm chú đọc thơ. Gần đó, Tường c ần gậy say sưa múa quy ền. Mãi đến khi nghe giọng Tầm cất lên, hai anh em mới ngừng việc đang làm lại. Vẻ như câu hô hào của thằng Ngải không đến được tai họ nên Liêm vừa hạ sách xuống đã hỏi có chuyện gì sao? Tầm tiến đến gần hai cậu chủ, báo rằng:

"Ngải vừa từ trên trường thi về, nói cậu Tường đổ r ấi ạ."

Nghe xong, Liêm mừng rỡ lẫn bất ngờ: "Thật sao?". Tầm đáp vâng, r ấi đưa mắt nhìn sang Tường đang đặt gậy xuống bàn đá ra đi ều chẳng mấy quan tâm:

"Tầm chúc mừng cậu."

"Anh cũng vậy, trời quả không phụ lòng người."

Đáp lại dáng vẻ mừng rỡ của Liêm và Tầm, Tưởng chỉ khoanh tay nói nhạt:

"Bình thường thôi mà."

Liêm ngạc nhiên:

"Sao em lại nói thế? Khoa thi vừa rồi có phải đơn giản đâu. Hẳn, thầy Văn cũng sẽ bất ngờ đấy. Em không vui khi mình đỗ à?"

"Không phải em không vui. Chà, biết nói thế nào nhỉ? Chẳng qua là trước khi đi thi, em đã đoán mình nhất định sẽ đỗ."

Câu nói đầy kiêu ngạo của Tưởng khiến Liêm buồn cười. Cứ ngỡ lại nghĩ vu vơ gì, hóa ra cậu em trai này hết sức tự mãn với kết quả đó. Vốn, tính Tưởng từ bé đã rất kiên tâm, một khi đã quyết làm chuyện gì thì phải nắm chắc phần thắng. Chợt, Liêm thấy chiếc thoa cài tóc nhỏ trên mái tóc đen tuyền của Tầm, liền hỏi:

"Là em mua sao?"

Tầm ngại ngùng sờ lên mái tóc:

"Của chị Hỷ cho em ạ"

Liêm mỉm cười khen đẹp, "chiếc thoa cài tóc rất hợp với em". Tầm nghiêng đầu, cười e thẹn. Rồi nhỏ bắt gặp ánh mắt Tưởng hướng vào mình chằm chằm.

"Gì thế thưa cậu?"

Chẳng hiểu sao Tưởng lại mang biểu hiện chán chường, thẳng thừng bảo:

"Vịt thì không bao giờ thành thiên nga đâu. Xấu xí vẫn cứ xấu xí thôi. Người nghĩ với chiếc thoa rẽ tiêng ấy là mình sẽ xinh đẹp lên à?"

Liên liêng nhắc: "Sao em nói lạ vậy?"

Còn Tầm dường như cũng quen rồi, đáp:

"Tầm biết mình xấu xí nên không dám mơ được cậu Tường khen ạ."

"Biết thế là tốt đấy. Anh, em phải đến gặp cha và các mẹ."

Dứt lời, Tường rời đi. Tầm nhìn theo, nhăn mũi. Tầm không hề biết rằng, Tường đã dừng bước và quay lại, âm thầm quan sát mình từ xa. Sự thật, ánh mắt của cậu khi này nhìn vào Tầm, không phải hàm ý chê bai mà là... "Em rất đẹp". Cậu thấy chiếc thoa cài tóc đó hợp với Tầm vô cùng, nhưng bản thân không thể nói ra những lời đó được. Bởi, Tầm chỉ thuộc về Liên.

Tường vào phòng chính gặp cha và các mẹ. Nhác trông thấy con trai, bà Tư chạy đến khen ngợi đủ thứ. Triệu xã trưởng cũng ra vẻ hài lòng.

"Đây quả là tin vui hiếm có, Triệu gia phải làm cỗ ăn mừng mời mọi người."

Bà Hai và bà Ba đờnghị. Cũng không thích khoa trương, Tường bảo cả nhà ta ăn tiệc mừng với nhau là được. Triệu xã trưởng gật đầu, rồi nói hình như tối nay có một đoàn hát nổi tiếng về xã Thổ hát tuồng. Chúng ta đến đó nghe cho vui.

Vừa hay, bà Ba hỏi tên người làm đứng gần, "cậu Liên đâu rồi?". Hấn thưa, "cậu ở ngoài vườn với Tầm ạ". Tự nhiên bà Hai trầm ngâm, nói với chêng:

"Mình à, tôi thấy Liên và Tầm vẻ như có cảm tình thân thiết. Lúc nào chúng cũng đi bên nhau, nói cười vui vẻ."

"Chuyện đó đâu có gì lạ. Liêm và Tầm lớn lên cùng nhau, giả dụ chúng thương mến nhau cũng là lẽ thường." Bà Tư góp lời.

"Thế à?" Bà Ba ra đi đầu suy ngẫm, "Tầm thông minh lễ phép, đoan trang hiên thực, có đứa con dâu như vậy chắc tôi cũng vui lòng."

Đợi ba bà vợ nói xong, Triệu xã trưởng bấy giờ mới cất giọng:

"Liêm và Tầm có thương nhau hay không, chờ sau này hỏi rõ. Bây giờ, Liêm phải chú tâm vào khoa thi. Có công danh rồi bấy giờ cưới vợ cũng không muộn."

Ông vừa dứt lời, Tưởng đã nói ngay rằng mình có việc muốn đến thư phòng. Lúc cậu vừa ra ngoài, bà Tư bất giác dõi mắt nhìn theo.

Tưởng bước chậm rãi trên dãy hành lang ngoài hiên. Những lời vừa rồi của cha và các mẹ cứ lớn vồn trong đầu. Cậu dừng chân, đưa mắt nhìn ra cái sân gạch vắng lặng. Từ sau buổi chiều mưa lũ năm đó, Tưởng biết mình thương Tầm. Thứ tình cảm âm thầm, mãnh liệt nhưng đầy kìm nén. Hơn ai hết, cậu hiểu bản thân không thể đến gần Tầm, cũng như chỉ có thể mang một mối tình si.

Thật xứng đôi vừa lứa! Là thanh mai trúc mã, khéo họ lấy nhau không chừng! Suốt ba năm qua, lúc nào Tưởng cũng nghe mọi người nói về Tầm và Liêm như thế. Dường như trong mắt họ, hai người đó đã thuộc về nhau rồi. Và chính Tưởng cũng nghĩ vậy vì sớm nhận ra, Tầm cảm mến Liêm. Hử, anh trai cậu cũng thế.

Từ một cậu chủ nghịch ngợm ham vui, Tưởng bỗng dựng trở nên chững chạc, kiên tâm và thỉnh thoảng trầm lặng một cách kỳ lạ. Mười tám tuổi, cậu là một chàng trai khôi ngô, giỏi cả văn lẫn võ. Ai nấy đều ngạc nhiên về sự thay đổi này. Và có lẽ, chẳng ai biết được vì thương thầm một người mà cậu trưởng thành.

Đoàn hát H ồng Đào tuy lang bạt giang h òn nhưng rất có tiếng. Họ biểu diễn từ kinh thành đến các làng xã, khắp dải đất từ Bắc vào Nam, không đâu là không có dấu chân họ đi qua. Nay, đoàn H ồng Đào xuống xã Thổ tiện phương Nam, dựng l ều hát vở "Phàn Lê Huê" nên mọi người kéo đến xem đông nghịt.

Nghe đâu trong đoàn có cô đào hát tên Ái. Nét đẹp sắc sảo mặn mà, giọng hát mượt mà êm đềm, vậy là ai nấy kháo nhau đến đây xem thử thế nào.

Trong l ều, người người ng ỡng kín hết chỗ. Ngay phía trên hàng ghế đầu tiên là chỗ ng ỡng của người nhà họ Triệu. Được báo có Triệu xã trưởng đến nghe hát, người trong đoàn dĩ nhiên phải ưu ái cho ông, ba bà và hai cậu ng ỡng ở trên đầu.

Mãi đến đầu giờ Dậu, tu ồng hát Phàn Lê Huê mới mở màn. Tất cả đều chăm chú nhìn khi bóng dáng nữ tướng Lê Huê xuất hiện. Người vào vai này, không ai khác là Ái, cô đào hát nổi tiếng tài sắc vẹn toàn. Đúng như lời đồn, sắc đẹp của Ái nghiêng thành nghiêng nước, có nét già dặn sắc sảo. Cô vừa cất giọng hát lên là mọi người say đắm, hoàn toàn bị cuốn theo.

Vốn chẳng hứng thú gì với tu ồng chèo, Tưởng mang dáng vẻ nửa nhàm chán nửa thờ ơ. Ng ỡng khoanh tay trên ghế chưa được bao lâu là cậu xoay người qua lại, không yên được vì buồn tay chân thế nào ấy. Tuy tính cách đã có phần tr ần hơn xưa nhưng cổ nhân bảo, giang sơn dễ đổi bản tánh khó dời, với những thứ Tưởng không thích thì vẫn cảm thấy bị bó buộc.

Trong khi Tưởng ngáp ngắn ngáp dài thì bên cạnh, Liêm lại chăm chú nghe như người mất hồn. Đúng hơn là, cậu không thể rời mắt khỏi Ái. Từ lúc cô đào hát đó xuất hiện, Liêm cảm giác như mình bị bắt mất ba hồn bảy vía. Từ ánh mắt đến giọng hát, cô đều toát lên sự say đắm khó cưỡng. Mười mấy năm chỉ biết vui mặt vào sách vở văn chương, ngay bây giờ và chính tại đây, cậu Hai nhà họ Triệu mới biết đến thứ cảm giác khác lạ lâng lâng khó tả này.

Đang hát say sưa thì bỗng, Ái làm rơi cây giáo xuống ngay dưới chân Liêm. Tu ồng hát dừng lại giữa chừng. Vẫn an nhiên, cô bước xuống tiến đến chỗ cậu. Một cách nhẹ nhàng, Liêm nhặt cây giáo lên đưa cho Ái. Vào khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, Liêm thoáng bất động. Phải chăng đã trúng tiếng sét ái tình? Vềphần Ái, trông thấy gương mặt thanh tú của cậu Hai Triệu gia, bỗng chốc cũng có chút rung động nhưng đã mau chóng đón lấy cây giáo và mỉm cười.

Lúc Ái quay lại với vở diễn, Liêm vẫn nhìn theo say đắm. Và không ai khác nhận ra dáng vẻ đó của cậu, ngoài Tầm.

Chú thích:

(10) Điển tích xưa của Trung Quốc: "Có duyên nghìn dặm xa còn gặp/
Không duyên trước mặt vẫn cách lòng".

(11) Là học trò giỏi được chỉ định đi thi Hương.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Cậu Hai Đã Biết Thế Nào Là Ái Tình

Sáng ra, Liêm dậy sớm, lòng tự dưng nôn nao kỳ lạ nên chẳng biết phải làm gì đành vào thư phòng đọc sách. Khác với mọi lần, cứ hễ cầm sách lên là mắt không rời đi chỗ nào nữa ấy vậy bây giờ cứ chốc chốc cậu lại nhìn ra cửa sổ như nhung nhớ đi ầu gì. Tối qua, sau khi kết thúc vở Phàn Lê Huê thì Triệu xã trưởng cho gọi cả đoàn hát lại tán thưởng. Rồi ông yêu cầu ngày mai, cả đoàn đến Triệu gia hát cho người trong nhà nghe. Dĩ nhiên trưởng đoàn lấy làm vinh hạnh lắm.

Triệu xã trưởng còn ngợi khen Ái. Đối diện, Ái cúi đầu cảm tạ. Trong lúc cô đào hát nói chuyện với cha thì Liêm lại quan sát chăm chú. Ban nãy diễn, cô đánh phấn tô son trông đã đẹp rồi nay lại bôi hết lớp trang điểm, gương mặt mộc lộ ra đầy khả ái. Thật đúng với cái tên. Hỏi thử làm sao cậu không ngẩn ngơ cho được.

Trước khi rời đi, Ái lễ phép chào Triệu xã trưởng với ba bà, rồi đến lượt Tường và cuối cùng là Liêm. Nghe đến con trai trưởng của Triệu gia là thư sinh nhỏ nhắn, quả chẳng sai. Gương mặt thanh tú của Liêm khiến Ái ngại ngùng chẳng dám nhìn. Nhưng cô biết, ánh mắt cậu không rời mình vì vậy càng tỏ ra e thẹn hơn.

Vì lời hứa từ trưởng đoàn hôm nay sẽ đến hát riêng cho nhà họ Triệu mà Liêm đâm ra bồn chồn, tâm tưởng không yên, mắt cứ hướng ra cửa sổ mong chờ. Chính vì tâm trí thả trôi ở tận đâu nên cậu không hề biết Tầm đã bước vào thư phòng từ bao giờ. Mãi đến khi tiếng nói của Tầm ngay sát bên tai, hần Liêm mới trở về.

"Cậu sao vậy ạ? Không khỏe ở đâu ư?"

"À, không sao." Liêm có phần lúng túng, "anh học bài sớm để lát nữa nghe hát. Em cũng biết hôm qua cha đã mời đoàn Hồng Đào đến Triệu gia mà."

Đêm qua, mặc dù đứng ở phía sau nhưng Tầm dễ dàng nhận ra biểu hiện khác lạ của Liêm đối với cô đào hát đất kinh thành kia. Không đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ mà Tầm cảm giác đó là ánh mắt say đắm của một kẻ si mê. Nay nghe Liêm nhắc đến tên Ái với vẻ hào hứng khác thường, Tầm chẳng mấy ngạc nhiên. Chỉ là trong lòng tự nhiên xuất hiện một linh cảm...

Vừa hay, cửa thư phòng mở, tên Ngải bước vào báo với Liêm đoàn hát Hồng Đào đã đến và đang ở phòng chính chờ. Như thế đã đợi rất lâu, Liêm đóng sách lại, vẻ mặt vui mừng khi cùng tên người làm rời phòng. Còn Tầm lặng lẽ theo sau.

Khi Liêm và Tầm đến phòng chính, Triệu xã trưởng và ba bà đã có mặt rồi. Mọi người trong đoàn cúi chào cậu Hai. Ái thoáng nhìn Liêm, then thùng mỉm cười. Cậu cũng đáp lại cô bằng một nụ cười cảm mến và ánh mắt nồng nàn. Không quá lâu, vở diễn bắt đầu. Được một lúc không thấy con trai đâu, bà Tư liền bảo Tầm đi gọi cậu.

Trong khi mọi người trong Triệu gia hứng khởi nghe hát thì Tường lại ở sau vườn luyện võ. Vừa kết thúc trong bài quyền đầu tiên, cậu đã bắt gặp Tầm từ xa đi lại. Trông thấy Tường, Tầm hỏi "sao cậu không đến phòng chính nghe hát, bà cho gọi cậu đấy". Xoay xoay cây gậy trong tay, Tường thở dài chán chường, hôm qua nghe hát một lần là đủ lắm rồi, phát ốm mất thôi! Biết cậu không đi, Tầm cũng chẳng buồn quay lại đó làm gì nên ngẩng xuống ghe đá.

"Người không nghe hát à?"

"Tầm cũng giống cậu, không muốn phải nghe lần thứ hai."

Nhận ra Tầm có tâm sự, Tường gác gậy, ngồi xuống ở phía đối diện. Cậu không hỏi gì chỉ chờ đợi, vì biết rằng nếu Tầm muốn thì nhất định sẽ nói ra.

"Có phải chàng trai nào cũng thích nghe hát không ạ?" Tầm chợt hỏi.

"Người đang nói đến anh trai ta sao?" Tường thật tinh ý, "người thích văn chương như anh ấy thì có lẽ cũng hứng thú với hát tịch."

"Cậu Liêm dường như thích cô đào hát tên Ái."

Giờ thì Tường đã biết tâm sự của Tầm là gì rồi. Hóa ra do Liêm mang chút đố kỵ đến Ái nên Tầm thấy không được vui. Im lặng chốc lát, cậu nói vu vơ:

"Hắn anh ấy ngưỡng mộ giọng hát của cô Ái đó. Ta nghe cũng thấy hay hay."

"Chỉ vì giọng hát thôi ạ?"

"Đố ý một ai đó đâu hẳn chỉ vì thương mến mà do một điếu nào đấy của họ nổi bật thôi. Nó hoàn toàn khác với ghét, vốn dĩ rất rõ ràng."

Nghe Tường bảo vậy, Tầm liếc hỏi đùa, cũng giống như cậu Tường ghét Tầm phải không? Đang xoa nắn bàn tay thì chợt Tường ngừng lại trước câu hỏi ấy. Đôi mắt khẽ đảo nhẹ, rất nhanh cậu ngược nhìn Tầm. Thấy nhỏ cười cười vì đang đùa, bất giác lòng cậu chùng lại như rơi xuống đáy hồ.

Cứ ngỡ Tường sẽ mắng cho một tràng hoặc cất giọng kẻ cả như mọi lần nào ngờ lại không nghe gì nữa, Tầm ngừng cười rồi quay qua. Tầm bắt gặp ánh mắt Tường đang hướng vào mình, một cách thẳng thắn và cũng thật kỳ lạ. Chẳng giống như mọi ngày chút nào, không hời hợt, không trêu chọc càn không thờ ơ xem thường, mà có chút sâu lắng. Tầm chớp nhẹ hàng mi, vẻ như lần đầu tiên cậu chủ luôn nói ghét mình đó lại mang cái nhìn dịu dàng lẫn ấm áp đến vậy.

"Giá mà em biết tình cảm ta dành cho em nhiều ra sao thì có lẽ em sẽ không hỏi như thế...", Tưởng thu hồi ánh mắt khác lạ đó lại, đi yên nhiên lên tiếng:

"Nếu có một ngày ta rời khỏi Triệu gia thì chắc người không buồn đâu nhỉ?"

Tầm ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hiểu hết hàm ý qua lời nói kia thì Tưởng đã đứng dậy cầm lấy gậy rồi bảo: "Ta đến võ quán, cứ nói với mẹ ta như thế". Lúc cậu bỏ đi, Tầm vẫn còn dõi theo. Đôi mắt và cả câu hỏi lạ lùng ban nãy nghĩa là gì?

Vở hát kết thúc, Triệu xã trưởng bảo đoàn hát ở lại cùng ăn cơm. Ái âm thầm nhìn về phía Liêm, và dường như không lúc nào ánh mắt cậu rời khỏi cô. Tức thì, Ái xin phép Triệu xã trưởng ra ngoài vườn đi dạo cho khuây khỏa. Lúc rời đi, cô khẽ chớp mắt với Liêm, như một ám hiệu. Cô biết, cậu là người tinh tường.

Ái đi ra sau vườn, lặng lẽ đứng trước cây liễu, vờ như thể ngắm cảnh nhưng thật ra là chờ một người. Chẳng quá lâu, cô nghe tiếng bước chân vang lên ở phía sau, liền khẽ mỉm cười bởi đã đoán ra đây là ai.

"Cô Ái thấy không khỏe ở đâu à?" Quả nhiên là Liêm.

Ái chậm rãi xoay lưng lại. Trước mặt cô vẫn là gương mặt thanh tú ngời sáng cùng đôi mắt nồng nàn. Cô trộm nghĩ, thư sinh nhà gia giáo gì mà nhìn con gái đấm đuối thế kia? Cứ tưởng, cậu Hai cả đời chỉ biết chong đèn đọc sách, nào ngờ cũng khéo đưa tình ý đến vậy. Chỉ quan sát một chút thôi là nhận ra cậu si mê Ái.

"Dạ thưa, Ái thấy vườn hoa đẹp quá nên ra đây dạo chơi. Vậy còn cậu?"

"Ta sợ cô Ái buồn nên ra trò chuyện cùng, chẳng hay có được không?"

Ái vén nhẹ một bên tóc mai lên, gật khẽ. Dáng vẻ yếu điệu của cô nàng càng khiến Liêm thêm ngẩn ngơ. Ái cất bước, cậu mau chóng đi theo cùng.

Cả hai đi hết một vòng vườn hoa, ban đầu còn bàn về thơ ca hát xướng sau đó thì chợt nhiên im lặng vì chẳng biết nói gì nữa. Liêm từ nhỏ tới lớn chỉ quen với sách vở, có bao giờ để ý đến đàn bà con gái. Nếu nói về Tầm thì trong mắt cậu, đó chỉ như cô em gái nhỏ đáng yêu chứ không hề mang khái niệm thương mến. Nay đột nhiên trái tim rung động trước một cô má phấn môi đào, xinh đẹp mặn mà, làm Liêm cảm giác bối rối quá đỗi. Muốn tiến thêm bước nữa nhưng cứ ngẩn ngai.

Về phần Ái, vốn chỉ là đào hát trong đoàn, đi khắp nơi gặp nhiều người từ thượng lưu cho đến bình cùng, vương tôn công tử cũng gặp qua rồi duy có Liêm thì lại khác hẳn. Có lẽ do khí chất thanh tao kỳ lạ từ cậu mới khiến lòng cô xao xuyến. Ái hiểu cậu đang nghĩ gì. Thư sinh thì thường ngại trước con gái. Vì vậy, Ái nghĩ ra một kế sách xem như muốn biết chắc chắn tâm ý của cậu hơn.

Ái giả vờ trượt chân. Liêm còn chưa kịp phản ứng là cô đã ngã vào lòng. Lần đầu tiên được một cơ thể ấm nóng áp vào, Liêm không khỏi bất động. Hai tay vừa chạm lên tấm lưng mềm mại, ngửi mùi thơm nồng từ mái tóc suông, và ngực bị khuôn ngực tròn đó ép vào, phút chốc cậu thấy choáng ngợp.

Thấy Liêm không đẩy mình ra, lại có phần chìm đắm và siết chặt vòng tay hơn, Ái mỉm cười hài lòng. Khéo, chuyển đi xuống tận xã Thổ xa xôi này không phải là vô ích. Nét mặt hiền dịu dần thay đổi và chuyển qua sắc sảo hơn, dường như trong đầu cô đào hát tài sắc này vừa hình thành một kế sách hoàn hảo.

Trong khi Liêm còn đang ngây ngất với cảm xúc mới mẻ dành cho Ái thì phía sau bức tường gạch phía xa, Tầm yên lặng đứng nhìn. Không tức giận, không khó chịu, một đôi mắt trống rỗng ánh lên sự linh cảm ngày càng rõ ràng.

Từ sau ngày hôm qua, Liêm giống như người mất hồn. Sách vở hay bài học gì hầu như đều đẩy qua một bên, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Ái. Đặc biệt là sau khi đã chạm tay vào thân thể cô, dòng cảm xúc lâng lâng

kia càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Một kiểu như là khao khát. Và cậu muốn gặp Ái lần nữa, thậm chí là nhiều lần sau đó. Đoàn hát không đến Triệu gia vậy thì cậu sẽ đến tìm cô.

Là người duy nhất trong nhà chứng kiến cảnh Liêm ôm lấy Ái, Tầm không khỏi nghĩ suy và băn khoăn. Cổ nhân trong sách bảo, nam nữ thụ thụ bất thân, giữa trai gái mới lớn thì chuyện đụng chạm thân thể là đi ều cấm kỵ. Ấy thế mà hôm qua cả hai chẳng ngần ngại ôm nhau trong vườn hoa, đủ chứng tỏ họ có tình ý. Trong lòng Tầm lúc này có một chút lo lắng mơ hồ.

Tầm chợt phát hiện Tường đang ngồi bên bàn đá, cặm cụi ghi chép. Nghĩ thế nào, nhỏ không lên tiếng mà khẽ khàng bước đến từ sau lưng cậu. Tầm thấy đó là một bài thơ, thật hiếm khi thấy cậu Ba nhà họ Triệu viết thơ. Đọc được một lúc, Tầm càng ngạc nhiên hơn bởi đó là thơ tình.

Tường lập tức xoay qua vì thành linh nghe tiếng xuýt xoa ở sau lưng. Vừa trông thấy mặt Tầm là cậu mau chóng gác bút lên nghiêng mực và toan gấp tờ giấy lại tuy nhiên, Tầm nhanh hơn đã kịp giật lấy bài thơ đó. Nhỏ thích thú trước sự phát hiện thú vị này. Còn Tường, sau một lúc định thần, mới lo lắng nói:

"Mau trả lại cho ta! Nhanh lên!"

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Ở Trước Mặt Đây Là Một Cậu Chủ Khôi Ngô Tuấn Tú

Trước biểu hiện sốt sắng từ Tưởng, Tầm bu òn cười r ấ chậm rãi mở tờ giấy ra xem. Quả nhiên là thơ tình. Nét bút thanh thoát, lời thơ ý nhị nhưng rõ ràng mang nỗi niềm thương nhớ. Tầm muốn phá cậu chơi li ền đọc to lên vài dòng thơ. Hiễn nhiên, Tưởng lúng túng lẫn khó xử vô cùng, và liên tục yêu cầu:

"Đừng đọc nữa! Ta bảo dừng lại! Trả lại cho ta mau!"

Nhận ra cậu chủ bắt đầu nổi giận, Tầm ngừng đọc, quay qua mỉm cười:

"Tầm sẽ trả, với điều kiện cậu phải trả lời là có phải cậu để ý ai r ấ không?"

Tưởng định nói dối cho qua chuyện nhưng biết sẽ không dễ dàng qua mắt Tầm nên chỉ còn cách thừa nhận:

"Phải, ta đang để ý một người... Người vừa lòng chưa, trả bài thơ cho ta!"

"Khoan đã, Tầm chưa hỏi hết mà. Cô gái mà cậu để ý là con nhà ai thế ạ? Cô ấy có biết cậu th ần thương trộm nhớ mình không? Cậu đã bày tỏ chưa?"

Thấy Tưởng có vẻ chẳng muốn trả lời, Tầm giơ bài thơ tình lên, cốt nhắc nhở. Và đúng là Tầm cao tay, Tưởng bị d òn đến chân tường, sau cùng đành nói rằng:

"Người phải hứa, nếu ta trả lời xong ba câu này thì sẽ trả nó cho ta."

Tầm gật đầu. Thở dài một tiếng, Tưởng bước đến trước mặt Tầm, nói khẽ:

"Cô ấy không biết ta thương thầm trộm nhớ gì cả vì tính tình rất vô tư. Ta cũng không thể bày tỏ vì có nỗi khổ riêng."

Tầm nghiêng đầu, nỗi khổ gì vậy cậu?

"Người hứa trả bài thơ cho ta mà, mau lên!"

Dứt lời, Tưởng chồm người đến với tay định giật lấy tờ giấy. Nhưng Tầm cứng đầu không chịu, quyết lật lòng cho đến khi giải tỏa được thắc mắc kia. Chính vì thế, cả hai giằng co qua lại. Mãi đến lúc, Tầm trượt chân liền ngã ra sau lưng dựa vào cây cổ thụ. Đối diện, Tưởng cũng mất đà ngã về phía trước.

Sau khi hoàn hồn, hai người mới phát hiện đối phương đang áp sát vào mình. Tưởng nhìn Tầm, Tầm cũng vậy. Ánh mắt họ hướng vào nhau chăm chú, nửa bất ngờ nửa ngạc nhiên. Tựa hồ vào lúc đó, mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ còn tồn tại duy nhất gương mặt của người kia trong mắt.

Mỗi lần nhìn thẳng vào Tầm, Tưởng dường như mất tự chủ, không thể kiểm soát được mình. Bình thường cậu luôn cố gắng kìm nén bản thân nhưng đôi lúc lại bất lực. Tình cảm vốn dĩ là điều khó che giấu nhất. Vì vậy ánh mắt Tưởng lúc này không thể giấu giếm được điều đó.

Bao nhiêu năm qua, ngày ngày sớm tối đều gặp gỡ, thế mà lúc này Tầm trông Tưởng thật lạ lẫm. Tầm nhận thấy cậu khôi ngô, tuấn tú nhưng bây giờ những đường nét vốn dĩ rất thân thuộc đó lại trở nên nửa lạ nửa quen? Và có lẽ, điều khiến Tầm để ý nhất là đôi mắt Tưởng. Tự khi nào nó đã ấm áp và bao dung như thế? Khoảnh khắc ấy, bất giác Tầm hiểu rằng, Tưởng đã là một chàng trai mười tám tuổi chứ không còn là cậu chủ nhỏ nghịch ngợm ngày nào vẫn hay trêu chọc mình nữa.

Chẳng rõ Tầm và Tường còn nhìn nhau như vậy đến khi nào nếu không có sự xuất hiện đột ngột của Liêm. Tiếng bước chân vội vã của cậu đã giúp họ bừng tỉnh. Tường lập tức lùi vài bước, còn Tầm cũng rời lưng khỏi thân cây. Biểu hiện bối rối của hai người khiến Liêm hơi ngạc nhiên.

"Anh làm phiền cả hai sao?"

Tầm và Tường đồng thanh đáp, không có gì. Nếu là bình thường, hẳn Liêm sẽ quan tâm nhưng vì đang có việc quan trọng hơn nên cậu bảo có chuyện muốn nói với Tầm. Tường chậm rãi đưa tay lên và mắt không nhìn Tầm, "trả cho ta bài thơ được chưa?". Tầm cũng chẳng hứng thú việc tìm hiểu nữa, khẽ khàng trao giấy cho cậu.

Lúc Tường quay lưng đi, Tầm ngấp ngừng đôi mắt nhìn theo. Lần đầu tiên khi đứng trước Liêm, Tầm đã hướng đôi mắt về một nơi khác.

"Anh có chuyện muốn nhờ em giúp." Liêm ngừng nói rồi tiếp, "anh muốn đi gặp Ái. Chỉ hai canh giờ thôi. Nếu cha hay mẹ anh có hỏi, em hãy nói dối là anh đến nhà thầy Văn học bài, được chứ?"

Nhìn vẻ mặt mong mỏi của Liêm, Tầm khẽ gật đầu. Khi bóng Liêm đã khuất, Tầm có đôi chút suy tư. Nhưng tâm trạng đó mau chóng qua đi, tiếp theo là nghĩ về sự việc ban nãy với Tường. Tầm không hiểu sao mình lại mang cảm giác lạ lẫm khi ấy. Về như, trái tim tuổi mười sáu này đã có chút khác đi.

Ái không quá bất ngờ trước việc Liêm âm thầm đến tận đoàn hát gặp mình. Cô đã lén lút trốn trưởng đoàn đi ra phía sau cái lều. Chuyện một cậu chủ đi gặp một đào hát tốt nhất đừng nên để ai biết được. Quan sát xung quanh xong, Ái hỏi:

"Cậu Liêm tìm Ái có chuyện gì ạ?"

Lưỡng lự chốc lát, Liêm đành nói rõ nỗi niềm, "tự dưng ta muốn gặp cô Ái quá nên đến đây". Buồn cười bởi dáng vẻ lóng ngóng của chàng thư

sinh, Ái bảo vu vơ:

"Chuyện hôm qua đã như thế mà cậu còn gọi em bằng cô sao?"

Ái đang ám chỉ đến việc họ đã ôm nhau. Ban đầu là ngạc nhiên, tiếp theo Liêm cười nhẹ vì hiểu tình ý của Ái dành cho mình. Như nước đầy thuyề, lời đưa tình ấy chẳng khác nào tiếp thêm động lực cho sự nhung nhớ, cảm giác khao khát trong lòng nên cậu chủ vốn hiên lành đó đã đánh bạo đặt tay lên hai bờ vai mảnh mai của Ái, siết chặt. Cô cũng không ngần ngại ngả đầu vào lòng cậu.

Trái tim ngây ngất quá đổi, Liêm nhắm mắt lại, ngửi mùi hương choáng ngợp của mái tóc và thân thể mềm mại đằng sau lớp vải lụa.

"Vài ngày sau, em sẽ cùng đoàn rời khỏi xã Thổ."

Chất giọng buồn bã của Ái đánh thức Liêm. Cậu kinh ngạc hỏi, thật ư? Ái đáp, đoàn hát đâu thể lưu lại chốn nào lâu được ạ. Đang lâng lâng vì hạnh phúc, Liêm cảm tưởng mình vừa bị tạt gáo nước lạnh. Vừa mới biết mùi vị thương mến nhưng nhớ là thế nào, ấy vậy giờ lại sắp mất đi, lòng bỗng dưng nặng nề.

Không nghe đáp lời, Ái rời khỏi lòng Liêm rồi hỏi, cậu để em đi thật ư? Liêm liếc nhìn cô, lắc đầu liên tục. Nhưng còn có cách nào sao? Ái nhìn cậu chủ trẻ:

"Em muốn biết, cậu có thực lòng thương em?"

"Dĩ nhiên là có. Ta thương em đến tâm trí điên đảo, ngày đêm đều nhớ em."

"Có câu nói này của cậu thì em sẽ quyết tâm thực hiện một kế sách."

Trong khi Liêm nhú mày thì Ái chỉ khẽ mỉm cười, tiếp tục ngả đầu vào lòng cậu.

Đang cùng chị Hỷ nấu cơm ở trong bếp, Tầm chợt nghe chị thắc mắc rằng:

"Vài ngày nay, em có thấy cậu Liêm khác lạ thế nào không?"

Tầm có thoáng im lặng nhưng sau đó vẫn tiếp tục thái rau, vờ hỏi khác là khác thế nào. Chị Hỷ nghĩ ngợi một chốc rồi bảo:

"Giống như cậu đang tương tư ai vậy. Chị từng trải qua, nhìn là nhận ra."

Tầm cười cười, hay thế ạ. Thấy Tầm chẳng có vẻ gì bất ngờ hay tò mò, chị Hỷ hỏi, em không khó chịu sao? Vốn biết rõ Liêm tương tư ai nên Tầm bình thản:

"Sao em phải như vậy ạ?"

"Em và cậu Liêm là thanh mai trúc mã, trông rất đẹp đôi. Ông với bà Ba cũng có ý nhắm em làm con dâu. Với, chẳng phải em thích cậu Liêm à?"

Câu hỏi của chị Hỷ bất giác khiến Tầm suy nghĩ. Tầm và Liêm lớn lên bên nhau, cùng đi học cùng đàm đạo văn chương, như đôi thanh mai trúc mã đúng nghĩa và thật là Tầm có sự cảm mến dành cho cậu. Nhưng nhiều lúc, Tầm cảm nhận sự xa cách giữa hai người. Nhất là sau buổi trưa ba năm trước, Tầm đã nghĩ Liêm không phải ôn nhu mà là lãnh đạm với mọi người.

"Từ nhỏ, cậu Liêm đã đối xử tốt với em, em luôn mang trong lòng sự biết ơn. Đối với em, cậu ấy giống một vì sao trên trời. Xa xôi và xinh đẹp, vì vậy em chẳng dám nghĩ sẽ chạm tay đến."

Nghe Tầm tâm sự thế, chị Hỷ ngạc nhiên chốc lát rồi hỏi, đó không phải là sự cảm kích ngưỡng mộ ư? Tầm ngừng lại. Về như lần nữa, lời nói từ chị Hỷ làm Tầm phải suy ngẫm. Dường như một tiếng chuông khai thông vừa đánh lên trong đầu. Nhưng ý nghĩ chỉ vụt thoáng qua vì Tầm lại nghe chị Hỷ nhắc đến Tường:

"Nói về cậu Tường thì mới lạ lùng. Tự dưng ba năm trước đột nhiên thay đổi, còn đỗ khoa thi nữa chứ. Chắc có ẩn tình gì đây. Em nghĩ sao về cậu ấy?"

Đột nhiên, sự việc sáng nay xuất hiện trong đầu. Tầm nhớ đến gương mặt xa lạ và đôi mắt ấm áp đó, tâm trạng bất ổn đến nỗi vô ý cắt dao trúng vào tay. Chị Hỷ sốt sắng hỏi han. Tầm đưa ngón tay lên môi ngậm, lắc đầu muốn nói không sao.

Đầu giờ Thân, Tầm bước vào thư phòng, tình cờ bắt gặp Liêm ngủ quên bên bàn học. Tầm ngạc nhiên, vì đây là lần đầu tiên một người chăm chỉ học hành như cậu lại có thể gục đầu xuống sách vở thế kia. Chẳng rõ do mệt mỏi hay vì gặp phải chuyện ưu phiền gì. Tầm chậm rãi bước đến, lấy áo khoác đắp lên người Liêm.

Liêm thoáng cự mình, nhưng chưa tỉnh dậy. Tầm thấy đôi môi đó cử động nhẹ, như thể đang nói mớ. Tầm khẽ khàng cúi xuống gần hơn, lắng tai nghe. Là tên một người con gái. Đôi mắt Tầm đứng yên trong thoáng chốc, tiếp theo thì dụi lại.

Nhẹ nhàng ngả xuống chiếc ghế bên cạnh, Tầm chăm chú nhìn Liêm. Bất giác, bao nhiêu chuyện ngày xa xưa ùa về. Nào là lần đầu tiên Tầm bước chân vào nhà họ Triệu, rồi khoảng thời gian ấu thơ cùng Liêm trải qua nhiều việc và cả cảm giác dành cho cậu. Chính điều này làm Tầm lại nhớ đến lời chị Hỷ.

"Đó không phải là sự cảm kích ngưỡng mộ ư?"

Khi ấy, Tầm đã ngả suốt một canh giờ chỉ để nhìn Liêm và hồi tưởng. Dường như lòng Tầm đang dần hiểu ra điều mà suốt sáu năm qua chưa lần nào tỏ tường.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Trái Tim Tuổi Mười Sáu Đã Biết Rung Động Vì Cậu Chủ

Qua hôm sau, Tầm vừa từ dãy nhà sau đi ra thì bất ngờ chạm mặt Tường. Như mọi lần, Tầm sẽ cúi chào cậu ấy thế mà lúc này lại chỉ đứng ngây ra. Dòng suy nghĩ của Tầm trở nên bất định, bởi vô số hình ảnh ngày hôm qua cùng lúc tái hiện.

"Gặp người ở đây thật là may." Về như Tường vẫn bình thường, "lát nữa hãy vào thư phòng với ta một lúc, có vài bài thơ ta chưa tường tận lắm."

Nếu như bình thường, Tầm sẽ nhận lời nhưng không hiểu lý do gì lại từ chối:

"Chắc không được đâu thưa cậu..."

"Tại sao?" Tường hỏi.

Tầm nhìn cậu, bao nhiêu thứ trên con người này mà nhỏ chẳng bận tâm lại cứ để tâm đến đôi mắt đang hướng vào mình với vẻ chờ đợi. Kể từ sự cố ấy, Tầm luôn nhận ra ánh nhìn của Tường mang đi đâu gì rất kỳ lạ. Thậm chí những đường nét tạo nên gương mặt nửa quen nửa lạ kia cũng làm tâm trạng Tầm biến đổi. Trời xui đất khiến thế nào, câu hỏi của chị Hỷ vắng vắng bên tai.

"Em nghĩ sao về cậu Tường?"

Nghĩ sao ư? Cậu Tường trước nay vẫn như thế... Mà không đúng! Hình như không phải vậy. Rốt cuộc, nó là thế nào? Càng cố quan tâm về suy

nghĩ mình dành cho Tường ra sao thì Tầm càng khó xử lẫn mơ hồ.

"Tầm có việc phải làm cho bà Tư thừa cậu... Tầm xin phép..."

Tầm cúi đầu rồi rời đi nhanh chóng. Tường còn chưa kịp ngoái đầu nhìn theo là bóng Tầm đã khuất rồi. Cậu thắc mắc, nhỏ bị làm sao thế kia? Lý do gì nhỏ lại nói dối? Rõ ràng là sáng sớm nay, mẹ cậu đã rời khỏi nhà lên Chùa thắp hương thì làm gì có chuyện bà sai Tầm làm việc chứ.

Ngay cả Tầm cũng tự hỏi nguyên cớ gì mình lại nói dối Tường. Tầm không cố ý làm phật lòng cậu chủ chỉ là bất giác thấy khó khăn để đối diện với Tường.

Chẳng lúc nào Liêm nghĩ sẽ có điều gì khác ngoài sách vở và khoa thi khiến mình phải bận tâm hay nghĩ ngợi miên man. Vậy mà sau cùng đi đâu đó cũng xuất hiện. Chẳng những thế lại còn là vì một người con gái. Chưa bao giờ cậu lại mong muốn và khao khát về một thứ đến vậy. Ái tình quả nhiên khiến người ta thay đổi.

Liêm nhưng nhớ Ái, lòng lại càng nơm nớp lo lắng. Về việc đoàn hát Hồng Đào sẽ rời khỏi xã Thổ. Dù cậu nghe Ái bảo, hãy cứ yên tâm bởi đã có đối sách chu toàn nhưng vẫn không thôi phiền muộn. Giả dụ may mắn Ái được tiếp tục ở lại thì cũng chỉ đôi ngày, chứ làm sao là mãi mãi.

"Cậu Liêm mệt mỏi chuyện gì sao ạ?"

Liêm bưng tỉnh, thấy Tầm đang quan sát mình. Cậu lắc đầu, cười khiên cưỡng. Tầm nhìn một lúc lại hỏi, cậu đang nghĩ về cô Ái? Liêm kinh ngạc.

"Ánh mắt say đắm cậu dành cho cô Ái rất dễ nhận ra. Vào cái ngày đoàn hát đến Triệu gia, Tầm đã thấy hai người ôm nhau ở sau vườn." Tầm đáp.

Liêm chẳng ngờ chuyện bí mật hôm ấy lại có người bắt gặp, mới hoang mang:

"Xin em đừng nói cho ai biết, kể cả Tường."

Tầm gật đầu, cậu yên tâm. Liêm nhẹ lòng, vốn dĩ biết Tầm không phải kẻ thích ba hoa như thằng Ngải. Cậu trầm tư quá khiến Tầm cũng lo lắng theo:

"Cậu định sẽ giấu mối quan hệ này với ông và bà Ba sao?"

"Lúc này là như thế, anh chưa nghĩ đến việc sẽ nói cho cha và mẹ biết, rất có thể họ khó lòng chấp nhận vì Ái là một đào hát."

"Ông với bà đầu là người thấu tình đạt lý, Tầm nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Cảm ơn đã khích lệ anh, em vẫn luôn là người đối tốt với anh nhất."

Tầm im lặng một thoáng. Liêm mãi mãi mỉm cười dịu dàng với nhỏ. Tầm lại bắt đầu nghĩ, về mọi thứ hết như lúc ở trong thư phòng ngày hôm qua. Khi đó Tầm tự nhủ, nếu cơ hội sẽ tỏ lòng để những cảm xúc mơ hồ có thể trở nên sáng rõ hơn. Hẳn đã đến lúc bản thân cần tường tận chuyện này, biết đâu lại thấy thanh thản.

"Từ lúc vào nhà họ Triệu, cậu Liêm cũng là người đối tốt với Tầm nhất."

"Vì khi đó trông em thật bơ vơ. Xét cho cùng âu cũng là cái duyên. Cha mang em về rồi cùng anh lớn lên, trải qua bao nhiêu năm tháng đã xem như người trong nhà." Liêm quay qua Tầm, "em là đứa em gái mà anh thương mến."

Hai từ "em gái" phát ra từ bờ môi Liêm, đối với Tầm vừa buồn bã nhưng cũng vừa nhẹ nhõm. Có lẽ ngay từ lần gặp đầu tiên, cậu đối với Tầm chỉ luôn là một người anh trai tốt. Và trong lòng cậu, Tầm cũng không thể khác đi với vai trò em gái. Tầm hiểu từ lâu nhưng vẫn muốn chính tai nghe đi đầu đó, nỗi lòng giờ đây cũng đã tỏ tường. Cuối cùng, Tầm cũng buông được đôi tay này, cả sợi tơ hồng bị trao nhàn.

Lỗi vốn dĩ là do Tầm chẳng chịu nhận ra tình cảm thực sự của chính mình.

Liên đã rời khỏi từ lâu mà Tầm vẫn ngồi lại đây. Nghiền ngấm ra rồi mới thấy lòng thật nhẹ nhõm. Nhìn cảnh sắc bình yên trước mặt, Tầm không muốn kìm nén nỗi niềm đang chất chứa. Lệ bỗng dưng chảy dài. Lần sau cuối nhìn lại quá khứ, nước mắt này dành cho tình cảm suốt sáu năm qua.

Có tiếng bước chân, vừa hay lại đã nghe giọng Tường cất lên thật gần:

"Người hết việc làm rồi hay sao mà ngồi thần thờ ở đây?"

Không muốn Tường thấy mình khóc, Tầm lập tức quệt nhẹ nước mắt, đứng dậy. Nhưng nhất cử nhất động của Tầm đâu thể qua mắt Tường. Ban đầu thì ngạc nhiên, tiếp theo cậu hỏi, "người khóc đấy à?". Tầm liếc lắt đầu, chỉ là cay khói thôi ạ. Đang yên đang lành, làm gì có khói nào? Tường chán chường trước lời nói dối quá tẻ kia, chậm rãi tiến lại gần đồng thời đẩy nhẹ gương mặt Tầm lên.

"Dù là vì chuyện gì đi nữa, đã khóc thế này thì đừng nên dối lòng chứ."

Vừa nói, Tường vừa đưa tay lau dòng lệ còn chưa kịp khô trên gò má ấy. Tầm chớp đôi mắt đỏ hoe, cái nhìn trở nên bất động. Không đứng ư, hành động bỗng nhiên ân cần và đầy dịu dàng từ Tường, làm sao không khiến Tầm ngạc nhiên cho được. Cậu vốn dĩ ghét Tầm cơ mà, sao lại đi làm cái việc kỳ lạ thế này?

Với Tường, việc thấy Tầm khóc cũng là một điều quen thuộc rồi. Lòng vẫn sẽ dao động nhưng không còn thấy lạ lẫm như trước. Ngẫm nghĩ cũng thật buồn cười.

"Người đấy, cứ toàn để cho ta nhìn thấy nước mắt. Nếu có khóc thì phải đi tìm anh trai ta chứ. Cô gái mình thương mến đang khóc, lý nào anh ấy bỏ mặc."

Bấy giờ Tầm mới để ý rằng, hình như từ nhỏ cho đến bây giờ, mình luôn khóc trước mặt Tường. Với Liêm, chẳng hiểu vì sao lại không như thế. Một sự ngẫu nhiên lạ lùng. Và hẳn cũng chỉ mỗi mình Tường là người nói câu: "Đừng khóc nữa!". Ấu cũng vì ngày xưa, cậu luôn bắt nạt Tầm còn gì.

Tầm nghe trái tim thổn thức, sao lại thấy đau nhói như vậy? Đúng là cậu Tường khác xưa rồi. Là vì cậu thay đổi hay vì lòng Tầm khi nghĩ về cậu đã thay đổi? Suy nghĩ vừa mới tường tận xong giờ lại trở nên mơ hồ.

Nhưng hơn ai hết, Tầm hiểu rõ bản thân ngay trong khoảnh khắc đó. Có lẽ, trái tim tuổi mười sáu này đang bắt đầu đập theo nhịp mới. Còn đây là gì và sẽ như thế nào thì Tầm còn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa mới rõ.

Mấy ngày qua, Liêm đứng ngẩn không yên vì chẳng rõ Ái sẽ dùng kế sách thế nào để được ở lại xã Thổ. Cuối cùng thì cậu cũng biết đấy là gì. Tầm trưa, thằng Ngải vào thư phòng thừa, có người muốn gặp cậu và đang chờ ở ngoài cổng sau. Liêm đến nơi thì mới biết, đó là một thằng bé trong đoàn hát Hồng Đào.

"Thưa cậu, chị Ái trong lúc tập diễn thì bị té ngã gãy chân. Chị bảo em đến đây báo cho cậu hay."

Liêm hốt hoảng: "Ái bị thương ư? Mau mau dẫn ta đến chỗ cô ấy!". Thằng bé gật đầu, "mời cậu đi theo em nhưng phải cẩn thận kẻo người ta thấy".

Liêm đi theo thằng bé đến chỗ dựng lều của đoàn hát. Thay vì đi vào cửa trước thì nó âm thầm dẫn cậu đi vào cửa sau, qua buồng ngủ của các đào hát. Mọi người đều đang tập diễn nên chẳng có ai ở trong này ngoài bà vú Dụ mắt mù tai điếc nên thằng bé không lo bị người khác bắt gặp.

Ái nằm trên giường, đôi chân vốn đẹp để lạnh lặn giờ đây bị buộc vải. Vừa trông thấy Liêm đi vào là cô mừng rỡ, ôm chầm lấy cậu. Liêm cũng

ôm chặt người tình, hỏi có sao lại ra nông nỗi này. Ái ngược nhìn, miệng nở nụ cười ẩn ý:

"Em cố tình ngã đấy ạ."

"Để làm gì?"

"Cậu Liêm ngọc ời, cậu đọc bao nhiêu sách vở mà ngay cả một kế sách nho nhỏ như thế cũng không hiểu ư?"

"Ý em đây là cách để được ở lại xã Thôn?"

"Đúng thế, nếu một trong các đào hát bị thương nặng thì đoàn hát không thể dời đi ngay được mà phải chờ. Ban nãy thầy lang đến xem tình hình, bảo chân em cũng phải dưỡng ba tháng nữa mới khỏi. Vậy là em sẽ đã có thể ở bên cậu lâu hơn."

Hóa ra, đây là kế sách liều lĩnh mà Ái từng nói. Bạo gan tự làm mình bị thương để cuộc dời đi của đoàn hát phải hoãn lại. Ái đúng là thông minh. Tuy nhiên, đây cũng là việc làm ngu ngốc vì gây tổn hại cho bản thân. Cậu nhìn Ái:

"Kế này tuy hay nhưng mạo hiểm quá. Lỡ như vết thương quá nặng thì..."

"Để được ở bên cậu thì em chấp nhận làm mọi cách."

Không ngờ Ái lại dành tình cảm sâu đậm cho mình đến dường ấy, Liêm càng thêm xúc động. Cậu ôm cô, rồi bất ngờ đặt nụ hôn lên đôi môi căng mọng đó. Dĩ nhiên Ái dễ dàng đón nhận hành động thân mật này. Hai người chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào của ái tình đường mật.

"Vì cậu, em có thể hi sinh tất cả, thậm chí cả đôi chân này. Cậu nhất định không được phụ em." Mặt Ái ửng hồng.

"Ta thương em nhiều như vậy mà em còn nghi ngờ sao? Ta hứa, dù phải dùng cách gì đi nữa cũng sẽ để em bước chân vào Triệu gia." Liêm âu yếm

nhìn cô.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Từ Nay Về Sau, Đừng Tùy Tiện Chạm Vào Ta Như Thế Nữa...

Tầm thấy Tường bước vào cái sân gạch. Hẳn cậu vừa từ võ quán trở về. Tầm mau chóng đi đến thưa, bà Tư đang chờ cậu bảo là có chuyện quan trọng. Tường gật đầu toan quay lưng đi thì bắt gặp ánh mắt Tầm hướng lên vầng trán mình.

"Hình như trán cậu bị thương."

"Chuyện thường thôi, thi thoảng ta tập võ cũng bị như vậy."

"Cậu để Tầm xem thử, khéo phải bôi thuốc mới khỏi."

Dứt lời, Tầm đưa tay vén lớp tóc trên trán Tường, chạm nhẹ vào vết xước. Tầm không biết rằng, việc làm đó khiến Tường thoáng bất động. Nam nữ thụ thụ bất thân, chuyện đụng chạm thế này thật là không hay. Chưa kể với tình cảm dành cho Tầm bấy lâu nay, Tường không khỏi bối rối trước hành động nhẹ nhàng ấy.

Trong khi Tầm mãi chăm chú quan sát vết thương thì Tường cứ nhìn Tầm không rời. Bao nhiêu năm qua, những đường nét quen thuộc thân thương đó đã in sâu vào tâm trí lẫn trái tim cậu nhiều thế nào. Càng nhìn kỹ gương mặt nhỏ nhắn khả ái ấy, Tường càng nhận ra niềm mong mỏi và khao khát được chạm vào Tầm.

Tường mau chóng nắm bàn tay Tầm đang vuốt trên trán, hòng ngăn lại. Đối diện, Tầm tròn xoe mắt trước hành động đột ngột này. Tay Tường siết chặt, Tầm cảm nhận rõ hơi ấm lạ ấm vào da thịt. Trông cảnh Tường yên

lặng ngược nhìn, Tầm đã nghĩ cậu sẽ nói đi đâu gì đó nhưng hóa ra chỉ là một câu kỳ quặc:

"Từ nay về sau, đừng tùy tiện chạm vào ta như thế nữa..."

Tầm vẫn chưa hiểu ý thì Tưởng đã buông tay. Nhanh đến nỗi, cảm giác thật hồ hững. Không nói gì nữa, cậu rời đi. Tầm vẫn đứng đó lặng im, thật khó hiểu về chuyện vừa xảy ra. Lát sau, Tầm nhìn xuống bàn tay vừa nhận được hơi ấm lạ kia. Chẳng phải từ trước đến nay Tầm vẫn luôn bôi thuốc chữa thương cho cậu ư?

Bà Tư đang ngồi thêu thùa bên chiếc bàn đá, chợt thấy có người ngồi xuống bên cạnh. Chậm rãi để cái khung thêu xuống, bà nhìn qua và thấy Tưởng hỏi:

"Mẹ tìm con có chuyện gì ạ?"

"Dạo này ít thấy con nên mẹ muốn biết thế nào."

"Là do mẹ ít ở nhà chứ con có đi đâu xa xôi."

"Ừ đúng rồi. Mẹ lên Chùa khấn vái Trời Phật phù hộ cho Triệu gia."

"Nhờ mẹ có lòng mà Triệu gia mới trong ấm ngoài êm."

Bà Tư buồn cười trước lời đùa của con trai. Rồi tự nhiên bà lặng lẽ nhìn Tưởng. Đứa con trai nghịch này ngày xưa đã khiến cha mẹ lo lắng, tức giận biết bao nhiêu ấy vậy giờ lại trưởng thành như thế, khiến bà cũng làm lạ.

"Con, từ xưa ham chơi trở nên ham học, tính tình cũng thay đổi một cách kỳ lạ. Chẳng rõ là do Trời Phật thương tình hay vì một người nào đó..."

Tưởng nhíu mày trước câu nói có phần lạ lùng từ mẹ, như thể bà đang ám chỉ đi đâu gì. Bất gặp ánh mắt khó hiểu đó, bà Tư mỉm cười rồi bất giác hỏi đi đâu khác:

"Con và Tầm rất thân thiết phải không?"

Tưởng đảo mắt, sao tự nhiên mẹ hỏi đi đâu này. Ngẫm nghĩ một lúc, cậu đáp:

"Chúng con cũng giống như anh em thôi, chẳng phải cha mẹ muốn thế ư?"

"Nếu vậy thì tốt." Bà Tư nhìn vào gương mặt mang nét ngáp ngừng của con trai, "hắn con cũng biết mẹ Ba đã muốn Tầm trở thành con dâu. Dù gì các con cũng lớn rồi, không thể quá gần gũi như xưa. Đi đâu gì nên tránh thì tránh, con hiểu chứ?"

Tưởng nhìn sâu vào đôi mắt dịu dàng nhưng đầy ẩn ý của mẹ. Cậu hiểu, bà đang nhắc mình một cách ý nhị. Chẳng hay bà có nhận ra được gì về tình cảm thân kín của con trai mà lại nói những lời như thế. Nhưng để mẹ yên tâm, Tưởng đành khẽ gật đầu.

Giờ Mùi, Tầm vào thư phòng đọc sách. Dù không còn đi học nữa nhưng đây vẫn là đi đâu Tầm thích nhất. Chưa được nửa canh giờ, Tầm gấp sách, lòng đang nghĩ đến chuyện của Liêm và Ái. Liêm là niềnn tự hào của Triệu gia, ông và các bà muốn người vợ mà cậu lấy sẽ là cô gái con nhà lành, đoan trang thùy mị, biết đàn địch chữ nghĩa chứ nào đâu thích một cô đào tô son đánh phấn.

Vì mãi nghĩ ngợi mà Tầm ngủ quên lúc nào chẳng hay. Đúng lúc cửa thư phòng mở, một người bước vào. Không phải Liêm mà là Tưởng. Vừa luyện võ xong, cậu định vào thư phòng học bài cho đỡ nhàm chán. Khi này thấy có bóng người thấp thoáng bên cửa sổ nên cứ ngỡ là Liêm, vào đây rồi mới biết là Tầm. Nhỏ đọc sách gì mà đến nỗi ngủ quên thế này. Cậu tiến lại gần.

Đây là lần đầu tiên, Tưởng bắt gặp Tầm ngủ say. Bình thường, Tầm hay tỏ ra nghiêm túc trước mặt cậu nhưng giờ nom mặt mũi hiên lành thế kia, thật không khỏi buồn cười. Tưởng cứ đứng yên bên bàn học, chăm chú nhìn thật lâu. Và rồi sự luyến thầnn kín lại thôi thúc, khiến cậu ngáp ngừng đưa tay lên. Tầm đang ngủ lại chẳng có ai nhìn thấy nên hành

động âm thầm này chỉ trời biết, đất biết thôi. Nhưng khi Tường sắp chạm vào gương mặt Tầm thì bỗng nghe:

"Cậu Liêm... xin đừng lo lắng..."

Tường bất động. Những ngón tay lập tức cứng đờ, mãi một lúc sau mới co lại. Ngay cả lúc mộng mị, Tầm cũng chỉ gọi tên anh trai cậu. Ánh mắt bỗng chốc mờ nhạt. Cậu nhớ đến lời mẹ, đi đâu gì nên tránh thì tránh. Tự nhiên, Tường cười nhẹ nhưng cay đắng và như đang giấu chính mình. Cậu vừa làm chuyện ngu ngốc gì thế này?

Nhìn lại Tầm lần nữa, Tường nhận ra, mọi chuyện đến nước này là đủ lắm rồi. Không thể tiếp tục kéo dài như vậy nữa, vì cậu sợ rằng đến một lúc nào đấy mình sẽ gây ra sai lầm. Với Liêm. Với Tầm. Với cả bản thân. Chính cậu sẽ kết thúc nó. Với ý nghĩ đó, Tường bình thần rời phòng.

Triệu xã trưởng và ba bà vợ đang ngồi nói chuyện trong phòng chính thì Tường bước vào. Lần lượt nhìn họ, cậu lên tiếng:

"Con có việc quan trọng muốn nói."

Một canh giờ sau, Tường từ trong phòng chính bước ra. Đưa mắt nhìn ánh chì đầu tà đang dần phủ lên cái sân gạch, cậu thở mạnh một tiếng rồi gọi lớn tên thằng Ngải. Rất nhanh, tên người làm từ nhà dưới lật đật chạy lên: "Cậu gọi con ạ".

"Người hãy mau đi thu xếp hành trang, hai hôm nữa chúng ta lên đường, đây sẽ là một chuyến đi dài đấy." Tường yêu cầu.

"Dạ, con biết rồi. Nhưng, chúng ta đi đâu thế cậu?"

Tường quay qua thằng Ngải, sau đó trả lời rõ ràng hai từ: Kinh thành!

Chuyện Tường thưa với cha và các mẹ chính là lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường(12). Nếu trở thành Giám sinh, cậu sẽ học ở đó vài năm. Bà Tư tỏ ra lo lắng vì con xa nhà quá lâu như vậy nhưng Tường vẫn nhất

quyết làm thế. Triệu xã trưởng trầm tư một lúc rồi ưng thuận, dặn dăm ba tháng nhớ bắt tin về cho nhà.

Dĩ nhiên, nguyên cớ cho chuyển đi đường đột này là bởi Tường muốn rời xa Tầm.

Việc Tường lên kinh thành vẫn không ai biết, ngoài tên Ngãi. Và hẳn được cậu dặn dò kỹ lưỡng, chớ nói cho người khác nghe. Theo dự tính, ngày hôm kia cậu sẽ lên đường. Và vào đêm trước đó, xã Thổ diễn ra đêm hội thả đèn lồng.

Chiều hôm đó, mặt trời vừa buông xuống là ai nấy trong Triệu gia đều khắp khởi chuẩn bị đến hội đèn lồng. Thi thoảng mới có dịp vui chơi như vậy, Triệu xã trưởng cho phép tất cả mọi người được đến dự lễ hội truyền thống lâu đời này.

Trước, hễ ở đâu có lễ lộc náo nhiệt là Tường luôn đến đó, ấy vậy đêm nay lại bảo chỉ muốn ở nhà, Tầm lấy làm ngạc nhiên lắm. Tường đáp thơ thần rằng: "Bỗng nhiên ta thấy mệt nên sẽ ở nhà nghỉ ngơi. Người cứ đi dự hội vì một năm mới có một lần". Thấy cậu kiên quyết thế, Tầm đành nghe theo dấu không mấy vui.

Tường trở về phòng, thu xếp hành trang, sáng mai là phải lên đường sớm nên bây giờ cần chuẩn bị mọi thứ kỹ lưỡng còn tâm trí đâu mà dự hội nữa. Chung quy một phần cũng do cậu không muốn đi cùng Tầm. Khó khăn lắm mới quyết tâm chôn chặt mối tình vô vọng này, giả mà lại tiếp tục ở cạnh nhau khéo cậu mềm lòng và không muốn lên kinh thành nữa mất.

Tường nghe có tiếng gõ cửa phòng. Cứ ngỡ thằng Ngãi, hóa ra lại là Liêm. Cậu chưa kịp hỏi là mau chóng bị anh trai kéo đi, bảo có chuyện cần giúp.

Ở xã Thổ có một con phố nhỏ cổ kính được gọi là phố Đèn Lồng, vì tại đây bán rất nhiều lồng đèn và cũng là nơi tổ chức lễ hội thả đèn truyên thống. Đêm nay, lồng đèn treo đầy, những ánh nến lập lòe làm sáng rực một góc trời. Người người đến dự hội đông nghịt, toàn là nam thanh nữ tú, quần là áo lụa thướt tha. Trai gái dìu nhau đi chơi dập dìu, đủ mọi tầng lớp. Quả là một đêm hội náo nhiệt.

Tầm ngược nhìn vô số đèn lồng treo trên cao, với vẻ say mê thích thú. Dẫu năm nào cũng dự hội đèn lồng nhưng chưa bao giờ Tầm thấy chán. Lúc nào cũng đầy mới mẻ, lạ lẫm. Mỗi năm, lồng đèn nhiều hơn, người đến chơi hội cũng đông lên. Quan sát mọi thứ với niềm háo hức xong, Tầm phát hiện chẳng thấy Liêm đâu.

Chú thích:

(12) Tên gọi của Quốc Tự Giám thời bấy giờ, trường quốc học đầu tiên vào triều Nguyễn.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Nụ Hôn Của Chàng Trai Ẩn Sau Chiếc Mặt Nạ

Lúc này, Tường đang bị Liêm kéo một góc khuất giữa con phố hội nhộn nhịp. Cậu thắc mắc không rõ anh trai định làm gì mà lại kéo mình đến đây. Đưa mắt nhìn trước sau một lúc, bấy giờ Liêm mới quay qua Tường đang khó hiểu.

"Anh phải đi gặp một người, nhưng nếu không có mặt thì Tầm và mọi người sẽ nghi ngờ nên sau cùng hết cách, đành nhờ em giả làm anh một lúc."

"Anh đi gặp ai mà gấp như vậy? Vội lại, làm sao em đóng giả anh được?"

"Em chỉ cần đeo một chiếc mặt nạ vào là được. Dáng vẻ bên ngoài, anh em ta khá giống nhau. Xem như anh xin em, giúp anh lần này."

Như sợ Tường sẽ từ chối, Liêm đặt nhanh vào tay em trai chiếc mặt nạ màu trắng rồi lập tức xoay lưng bỏ đi. Tường toan gọi theo nhưng bóng Liêm đã khuất nhanh trong dòng người qua lại. Cậu mím môi, chuyện phiền phức gì thế này? Cậu đã không muốn đến đây thế mà sau cùng lại bị dấn vào đường cùng như vậy. Thật là... Khẽ khàng nhìn xuống chiếc mặt nạ, cậu thở ra một tiếng nặng nề.

Đang ngẫm lòng đèn thì Tầm thấy có người đang tiến lại gần. Quay qua, Tầm ngạc nhiên bởi trước mặt là một chàng trai đeo mặt nạ trắng che nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi môi đang mấp máy rất khẽ. Phải một lúc sau, Tầm mới biết đó là ai.

"Cậu Liêm phải không ạ?"

Đối diện, Tường ngập ngừng gật đầu. Vì giọng cậu và Liêm khác nhau, nếu cậu lên tiếng thì sẽ bị phát hiện ra ngay. Tầm tò mò, "sao cậu đeo mặt nạ?". Khó xử, Tường chỉ còn biết đặt tay lên môi như ra dấu. Tầm thú vị hỏi, cậu muốn chơi trò bí mật phải không? Thế cũng hay lắm. Nghe thế, Tường thở phào. Vừa lúc, Tầm nhìn cậu có ý muốn bảo ta đi chơi nào nhưng bất giác có đi đâu gì vụt thoáng qua. Tường thấy Tầm tự nhiên im lặng, lát sau nhỏ mới mỉm cười:

"Ông, các bà và mọi người đầu ra chỗ bờ sông thả lồng đèn rỗi. Tầm với cậu dạo chơi một lát rỗi ra đó nhé."

Nhận được cái gật đầu khế của Tường, Tầm nhanh chóng cùng cậu bước đi, hòa mình vào dòng người đi hội tấp nập. Hai người đã đến rất nhiều quầy đồ được bày bán. Nào lồng đèn, mặt nạ kịch, vải vóc, sơn phấn. Đến quầy bán lược và trâm cài, Tầm đã dừng lại xem khá lâu bằng ánh mắt vui thích. Rỗi chợt thấy một chiếc thoa cài tóc rất đẹp liền cầm lên và hỏi Tường: "Cậu thấy đẹp không?".

Tường gật đầu, tiếp theo lại nghe Tầm nói, cậu cài lên tóc cho Tầm đi. Đón lấy chiếc thoa, Tường chậm rãi cài lên mái tóc đen tuyền ấy. Tầm hỏi, "có đẹp không ạ?". Tường lại gật khế. Tầm vuốt tóc, cúi đầu cười cười.

Đi gần hết con phố, Tầm và Tường cùng đến bờ sông. Đây là nơi người ta thả đèn lồng, gửi gắm vào đó những lời cầu mong tốt đẹp. Bà Hai bảo, "hai con hãy cùng thả đèn đi, sẽ nhận được đi đâu may". Tầm chọn chiếc lồng đèn hình hoa sen nở, thắp một ngọn nến vào đó rỗi cùng Tường thả xuống sông cho trôi đi.

"Cậu có biết ý nghĩa việc thả đèn lồng của đôi trai gái là gì không ạ? Đó là... họ sẽ mãi mãi ở bên nhau, không chia lìa."

Tường khế khàng xoay qua nhìn Tầm đang cúi mặt, ẩn đằng sau những sợi tóc buông xõa là đôi gò má chợt ửng hồng. Cậu thấy đi đâu này quả là trên người! Mãi mãi bên nhau ư? Nhưng là với ai chứ? Rõ ràng đây là

Tưởng nhưng trong mắt Tầm lại cứ nghĩ đây là Liêm. Thế thì còn đau đớn gấp vạn lần!

Người ta kéo đến bờ sông thả đèn lồng ngày càng nhiều, đến nỗi Tầm bị xô đẩy qua hết bên này đến bên kia. Còn chưa biết làm sao thì bỗng nhiên, một bàn tay nắm lấy tay Tầm kéo đi qua đám người đông đúc. Vừa bước vội theo sau, Tầm vừa đưa mắt nhìn. Bóng dáng đi phía trước là Tưởng. Hóa ra, cậu đã kịp cứu nguy cho Tầm. Trong khoảng thời giờ lách mình qua đám đông, Tầm chăm chú nhìn tấm lưng rộng lớn đó. Đường như đôi mắt đi kèm nhiên ấy phản chiếu dòng suy nghĩ mơ hồ. Cả đôi tay đang nắm cũng siết chặt lại.

Rời khỏi bờ sông, Tưởng thở ra nhẹ nhõm. Cậu đảo mắt sang bên thì Tầm đang nhìn xuống hai bàn tay vẫn còn nắm chặt. Chợt nhớ, cậu chậm rãi buông tay. Còn Tầm tiếp tục im lặng một cách kỳ lạ, tiếp đến ngược mặt lên hỏi rằng:

"Mang mặt nạ suốt như thế, cậu không thấy khó chịu sao...?"

Tưởng nhìn Tầm, dĩ nhiên vẫn chẳng nói gì. Tầm cũng nhìn cậu chờ đợi, và rồi ngập ngừng giơ tay lên. Trái tim bỗng dưng đập mạnh, Tầm muốn tháo bỏ lớp mặt nạ đang che giấu đó, để có thể thấy gương mặt thật ẩn đằng sau dù bản thân phần nào đã đoán ra được... Thế nhưng khi đôi tay rụt rè kia sắp chạm vào mặt nạ thì Tưởng ngay tức khắc cầm giữ lại khiến Tầm tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Cái siết tay thật chặt. Hơi ấm thấm vào da thịt. Tầm nhìn sâu vào đôi mắt Tưởng ẩn đằng sau lỗ tròn khoét của chiếc mặt nạ. Đôi chân nhích thêm một bước, Tưởng từ từ kè mặt đến gần mặt Tầm. Biết rõ đây là sai lầm nhưng không thể dừng lại. Dẫu chỉ một lần thôi, cậu vẫn muốn nghe theo trái tim. Vốn dĩ ngay từ lúc mang chiếc mặt nạ này, cậu đã đánh mất mình rồi.

Tầm cứ đứng bất động, thậm chí ngay cả lúc bờ môi Tưởng chạm nhẹ vào bờ môi mình. Một nụ hôn. Là lần đầu tiên. Cảm tưởng như mọi thứ đều tan biến, trở nên ảo giác, duy những câu nói hỗn độn trong quá khứ là xoay vần.

"Nếu có một ngày ta rời khỏi Triệu gia thì chắc người không buồn đâu nhỉ?"

"Cô ấy không biết ta thương thầm trộm nhớ gì cả vì tính tình rất vô tư."

"Người đấy, cứ toàn để cho ta nhìn thấy nước mắt."

"Từ nay về sau, đừng tùy tiện chạm vào ta như thế nữa..."

Chẳng hiểu sao, những lời nói đó lại xuất hiện trong đầu Tầm. Kéo dài cho đến khi nụ hôn nhanh chóng ấy kết thúc. Tưởng đã rời ra xa, riêng Tầm cứ đứng yên. Mắt mở to không chớp như thể mất hết hồn vía. Mãi lát sau, những giọt lệ mới trào ra lăn dài. Kỳ lạ thay, mặt Tầm trông thanh thản, hệt vừa ngộ ra một điều gì rất quan trọng.

Bắt gặp dòng nước mắt của Tầm, Tưởng như kẻ say vừa chợt bừng tỉnh. Chẳng rõ, cậu đã đứng trân mình trong bao lâu. Đây đúng là một sai lầm kinh khủng không thể cứu vãn! Tức thì, cậu buông tay Tầm rồi xoay lưng bỏ đi.

Hình như Tầm đã bất động khá lâu, mãi lát sau mới giật mình nhận ra bóng dáng kia đã biến mất từ bao giờ rồi. Tầm liền đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Tầm đang đứng trước cửa phòng của Tưởng. Vừa đi hội về là Tầm đã mau chóng đến đây. Tầm muốn hỏi cậu đã hết mệt chưa và... Những hình ảnh ở phố Lòng Đèn khi nãy lần lượt hiện ra, khiến Tầm không thể chần chừ mà đưa tay gõ cửa. Im lặng. Tầm gõ cửa lần nữa. Vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Tầm chẳng rõ Tưởng đã ngủ hay vì muốn tránh mặt mình. Sau cùng, Tầm đành cúi mặt và quay bước. Có lẽ nên để ngày mai.

Đằng sau cánh cửa phòng đóng im lìm, Tưởng đứng lặng thinh, trên tay cầm chiếc mặt nạ chỉ vừa mới gỡ xuống. Lặng lẽ ngược mặt lên cao, cậu nhắm mắt lại. Một dòng lệ chợt trào ra...

Trời chưa hửng sáng là Tầm đã tỉnh giấc vì nghe âm thanh ồn ào bên ngoài. Tầm ng ưỡn dậy và xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Thấy chị Hỷ với mấy người làm mắt mũi đỏ hoe như vừa khóc xong, Tầm ngạc nhiên hỏi. Chị Hỷ liền đáp:

"Cậu Tường vừa ra bến sông để lên đường cái quan r ồi. Cậu ấy sẽ lên kinh thành học, mấy năm sau mới trở về"

Đôi mắt đứng yên, Tầm kinh ngạc, cậu Tường lên kinh thành sao? R ồi chẳng chờ chị Hỷ gật đầu là Tầm đã chạy vụt ra khỏi nhà.

Ngoài bến sông, thằng Ngải chắt đông hành trang lên thuyền xong liền giục cậu chủ mau lên đường cho kịp. Tường gật đầu nhưng mắt vẫn hướng về phía xa. Vừa nãy đã chào từ biệt cha và ba mẹ vậy mà giờ lòng chẳng nở rời đi. Nhìn cánh đ ồng, con sông, triền đê đã từng cùng mình bước qua những năm tháng thơ ấu lẫn thiếu thời, Tường cảm giác bản thân sắp mất đi nhiều thứ quan trọng.

Bỗng, Tường nghe có tiếng gọi thất thanh và rất nhanh, bóng dáng Tầm xuất hiện, đang chạy về phía bến sông. Cậu đoán, Tầm đã được chị Hỷ báo tin. Không phải lưu luyến hay chứng kiến cảnh li biệt, Tường bước lên thuyền rồi bảo người lái thuyền đi thôi. Lúc con thuyền đã ra khá xa thì Tầm mới chạy đến nơi, gọi to:

"Cậu Tường! Cậu Tường!"

Tầm thấy Tường đứng ngoài mạn thuyền, hướng mắt về phía mình thật bình thản.

Tức thì, Tầm hét lớn: "Triệu Tường!"

Giọng ghen ngào khi gọi cái tên đó, nhưng vẫn không đủ sức níu kéo người ra đi. Con thuyền càng lúc càng trôi ra xa hơn, xa hơn. Cho đến khi nó chỉ là một hình ảnh mờ nhạt giữa sương sớm. Tầm ng ưỡn phịch xuống

đất, cái nhìn thất thần vẫn mãi dõi theo. Tiếp theo, Tầm gục mặt vào hai lòng bàn tay. Bật khóc. Vì sao...?

Thuyền đã đi xa lắm rồi. Bóng dáng Tầm chỉ còn là cái chấm nhỏ trong đôi mắt phẳng lặng của Tưởng. Hẳn nhiều năm sau khi trở về, cậu và Tầm đã ở hai vị trí khác nhau. Nếu đã vô duyên thì dù mặt đối mặt vẫn không thể trùng phùng. Bất giác lòng tự hỏi, liệu có đúng chăng khi sáu năm trước cả hai gặp gỡ nhau? Vì mãi mãi, Tưởng không phải là "trúc mã" của Tầm.

Tưởng ngược nhìn bầu trời rộng bao la. Có cánh chim nhỏ bé đang chao liệng. Cậu thầm mong cánh chim nhỏ ấy hãy dẫn đường cho kẻ lạc lối.

Nếu có duyên, ngày sau ắt sẽ gặp lại.

HẾT QUYỂN III.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Biến Cố - Biến Cố Và Trùng Phùng

Tưởng bây giờ là bao giờ,
Rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao.
Giọt châu thánh thót nghẹn bào,
Mừng mừng tủi tủi xiết bao là tình.(13)

=====

Năm Tân Mùi (1811). Hai mùa xuân lặng lẽ lại trôi qua.

Tầm trưa vào đầu giờ Ngọ, ở dãy nhà học của Đốc Học Đường, học trò lần lượt ra về sau khi kết thúc buổi học sáng. Những chàng trai tuổi đôi mươi ăn vận nhã nhặn, mặt mũi thông minh thật đúng là đáng vẻ của nhân tài trường quốc học, tay ôm tập vở vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Hầu như họ luôn bàn luận về bài học hoặc đàm đạo thơ văn. Và trong số đó có cả Tưởng.

Hai năm trước lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường, Tưởng đỗ. Chính thức trở thành Giám sinh, đời cậu sang trang mới. Triệu xã trưởng có người bằng hữu là thương nhân sống trên kinh thành, nhận được thư nên vui vẻ để Tưởng tá túc tại nhà để đi học chờ khoa thi. Ngày ngày đến trường chăm chỉ học hành, làm thơ viết văn cùng bằng hữu, cuộc sống của Tưởng hoàn toàn thay đổi.

Tưởng về nhà, vừa hay lại nghe người làm trong nhà vị thương nhân họ Triệu gia đến tận đây xin gặp cậu vì chuyện rất gấp. Lúc vào phòng chính, cậu mới biết đây là Ngải. Nhắc thấy cậu chủ, hắn lập tức chạy đến quỳ xuống trước mặt khóc lóc: "Cậu ơi con đã đi suốt mấy ngày mấy đêm mới đến được đây. Cậu mau mau về nhà đi ạ, ông với bà xảy ra chuyện rồi!".

"Người nói rõ xem nào, cha và mẹ ta đã gặp chuyện gì?" Tưởng hết sức lo lắng.

"Thưa, ông ngã bệnh nằm suốt trên giường, thầy lang nói ông bệnh nặng lắm! Còn bà Ba thì nhốt mình trong phòng, nhiều ngày không chịu ăn uống!"

"Tại sao lại như vậy?"

"Dạ, là vì chuyện cậu Liêm! Tháng trước, cậu Liêm bỏ nhà đi rồi ạ!"

Tưởng vô cùng kinh ngạc. Đã định hỏi thêm nhưng thấy tình hình gấp rút, cậu liền nhanh chóng thu xếp hành trang. Sau đó cậu biên một lá thư cho người làm báo khi vị thương nhân về thì trao lại cho ông hay lý do mình trở về nhà và thêm một lá thư khác nhờ gửi đến Đốc Học Đường báo vắng mặt một thời gian. Xong xuôi, cậu và Ngải mau chóng đi ra ngoài lên xe ngựa.

Trên đường đi, Tưởng yêu cầu tên người làm kể rõ sự tình. Ngải thút thít:

"Đã đến nước này thì con nói thật luôn. Cậu còn nhớ ả đào hát tên Ái của đoàn Hồng Đào hồi trước không ạ? Cậu Liêm si mê ả suốt hai năm dài, sau đó ông với bà Ba biết chuyện nên phản đối kịch liệt. Cậu Liêm hết lời van nài nhưng không được. Thế là cậu rời khỏi nhà họ Triệu, bỏ đi cùng với ả đào hát ấy."

Tưởng bất động, chuyện lớn như thế mà sao cậu không hề hay biết. Suốt bao năm qua, cậu luôn biên thư về cho nhà báo bình an và cũng nhận không biết bao nhiêu lá thư nhà gửi lại ấy vậy chẳng bao giờ thấy nhắc

đến chuyện tình giữa anh trai với Ái. Nay đột ngột được nghe kể, cậu không khỏi bần thần. Tưởng nhìn Ngải:

"Sao người không nói sớm ta biết?"

"Thưa, là ông dặn con giữ kín kéo ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu."

Tưởng nhắm mắt, thở ra một tiếng nặng nề. Chuyện học hành thi cử đúng là quan trọng nhưng chuyện nhà cũng đâu thể làm ngơ, chưa kể đó lại liên quan đến anh trai, cha cũng nên cho cậu hay mới phải lẽ. Giờ việc cũng đã xảy ra rồi, có trách cứ đâu giải quyết được gì, cậu chỉ mong về đến nhà thật sớm.

Dẫu con ngựa phi rất nhanh, thế mà cũng phải mười mấy ngày sau hai người mới về đến Triệu gia. Xe vừa dừng lại, Tưởng đã nhảy xuống rồi bước hối hả vào nhà. Ngải ở phía sau, vác theo đồng hành trang của cậu, chạy theo.

Hỷ đang quét cái sân gạch bóng thấy một chàng trai dáng tầy cậu Liêm, mặt nửa lạ nửa quen đi thẳng vào nhà. Mãi lúc sau, chị mới bất ngờ nhận ra cậu Ba, người đã rời khỏi đây hai năm trước để lên kinh thành học. Chị liền chạy đến mừng rỡ:

"Trời ơi cậu Tưởng, là cậu thật à?"

Đúng lúc Ngải chạy vào, nói thật to: "Cậu Tưởng về rồi!". Chẳng bao lâu sau, đám người làm từ dãy nhà sau ủa lên. Nét mặt ai nấy đều mừng rỡ như đón tiếp một vị thánh sống. Loáng cái, mọi người đã vây quanh cậu chủ mừng mừng tủi tủi.

"Tưởng... về rồi sao?"

Tưởng và đám người làm nghe giọng bà Hai và bà Tư cất lên. Ngay trước cửa phòng chính, bóng dáng hai bà xuất hiện, gương mặt vui mừng.

Tức thì, Tường bước nhanh đến gọi hai mẹ. Bà Hai vuốt tóc cậu, gật đầu nghẹn ngào, vẻ là tốt rồi. Sau đó đến bà Tư, hai năm trời không thấy mặt con trai, nay đôi mắt nhòe lệ liền ôm lấy con hỏi han đủ điếu. Tường nhắm mắt lại, nằm yên trong lòng mẹ. Chợt, cậu nghe một tiếng gọi thân thuộc vang lên ngay phía sau:

"Cậu Tường...?"

Tường liền mở bừng mắt, có chút lặng đi. Giọng nói này, cậu dễ dàng nhận ra đó là của ai. Hai năm không đủ dài để có thể xóa nhòa bóng hình ấy. Tất cả vẫn rõ ràng hệt như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua. Tường rời khỏi Triệu gia là vì người này, lúc trở về nhà ngoài cha và các mẹ ra cậu cũng là vì người này. Nhưng khi vừa nghe tiếng nói đó thì cậu lại hết can đảm để gặp mặt.

Biết rõ là không thể trốn tránh nên Tường đành rời khỏi lòng mẹ, chậm rãi quay lưng lại. Tầm ở ngay phía trước đang nghiêng đầu chờ đợi và khi nhìn rõ khuôn mặt chàng trai đôi mươi ấy thì Tầm mỉm cười thật tươi, đôi mắt bỗng dưng đỏ hoe. Từng đường nét xinh đẹp khả ái của tuổi mười tám lập tức sáng bừng. Khiến người khác nghĩ rằng, cô đã mong chờ cái ngày này lâu, rất lâu rồi. Vui mừng khôn xiết, Tầm đưa đôi tay run run chạm nhẹ vào tay Tường, nói khẽ:

"Đúng là cậu rồi, cậu Tường..."

Dáng vẻ quá đổi mừng rỡ từ Tầm lại làm dấy lên trong lòng Tường những cảm xúc xao xuyến thuở xưa vốn dĩ từng nghĩ rằng đã chôn chặt vào quá khứ. Nhất là khi cậu nhận ra nét đẹp trưởng thành của người con gái đó. So với hai năm trước, Tầm quá khác rồi, đậm thắm thùy mị và vẫn mang vẻ thông minh vốn có.

"Cuối cùng cậu cũng trở về Tầm chờ suốt..."

Tầm chưa dứt lời là Tường, một cách kín đáo rút tay lại, đồng thời quay qua bảo với mẹ rằng mình muốn gặp cha. Bà Tư gật lệ, gật đầu. Lúc Tường cùng hai mẹ rời đi, Tầm lặng lẽ dõi theo cậu. Hai năm trôi qua, sự xa cách ấy lại đọng đầy hơn trước.

Triệu xã trưởng nằm ngủ trên giường. Chỉ mới hai năm mà cha gầy đi nhiều, lòng Trường đau như cắt. Cậu nghe bà Hai nói, chỉ vì chuyện của Liêm mà ông mất ăn mất ngủ suốt nhiều tháng liền, tổn hao sinh lực nên chỉ nhiệm phong hàn một chút là nằm liệt trên giường. Thầy lang đến xem mạch rồi thở dài, lao tâm lao lực bệnh nhẹ cũng hóa nặng, e đây là tâm bệnh khó mà trị dứt. Trường biết ông kỳ vọng vào Liêm nhiều thế nào, nay anh trai bỏ cha mẹ và bỏ công danh đi theo một cô đào, người ta đàm tiếu là một lẽ mà còn có lỗi với tổ tông nhà họ Triệu.

Bà Tư bảo Trường sang phòng bà Ba khuyên nhủ xem sao. Ngày trước, bà cũng thương cậu lắm nên họa chăng sẽ nghe theo. Quả nhiên đúng thế, khi Trường vừa gõ cửa rồi nói vài lời là tức khắc, cánh cửa phòng luôn đóng kín trước tất cả mọi người đột nhiên mở ra. Trông thấy Trường cứ như trông thấy Liêm trở về nhà, bà Ba bật khóc lao đến ôm cậu. Trường chẳng biết làm gì ngoài việc lắng nghe tiếng nức nở đau khổ của bà.

Khi bà Ba đã ngủ, Trường mới rời phòng. Triệu gia bỗng nhiên xảy ra bao nhiêu biến cố khiến cậu vừa xót xa vừa mệt mỏi.

Có tiếng bước chân vang lên. Cậu quay qua, tâm trạng nặng nề biến mất thay vào đó là sự khó xử bởi thấy Tầm. Hiểu cậu chủ nghĩ gì, Tầm lên tiếng trước:

"Hắn cậu sẽ ở lại nhà dăm ba hôm nữa, lý nào cậu định sẽ tránh mặt Tầm trong ngần ấy ngày đó sao?"

Trường biết rõ mình không thể làm vậy. Sống cùng một nhà thì tất nhiên ngày ngày sớm tối sẽ gặp nhau, tránh mặt đâu phải là ý hay. Ngoài cảm giác bối rối ra, cậu còn sợ gặp Tầm là bởi việc đã làm hai năm trước vào đêm hội Lăng Đền, về muộn hôn sai lầm đó. Trường không đáp lời chỉ thấy Tầm chậm rãi quay lưng đi.

Hai người ra sau vườn, vẫn là chiếc bàn đá mà nhiều năm liền luôn là nơi họ hàn huyên tâm sự. Từ khi ngỗ xuống đến lúc này, vẫn chẳng ai nói gì, đôi mắt tĩnh lặng cứ hướng vào từng gốc cây, bụi cỏ hay lùm hoa trước mặt.

"Tầm rất vui khi cậu bình an trở về" Tầm chột bảo, "Cậu đi học trên kinh thành hẳn là rất tốt, phải không ạ?"

Tưởng khẽ gật đầu. Tầm lại hỏi tiếp đi đâu gì đó, và cậu cũng chỉ gật. Mãi đến lúc Tầm đề cập đến nguyên nhân khiến cho nhà họ Triệu gặp phải biến cố:

"Có lẽ cậu đã nghe Ngải kể về chuyện cậu Liêm với cô Ái..."

Bấy giờ Tưởng im lặng, không gật đầu nữa. Ngoài Triệu xã trưởng và ba bà ra, cậu biết người đau lòng tiếp theo trước việc Liêm bỏ nhà đi chính là Tầm. Vốn dĩ, Tầm thương Liêm chẳng những vậy cả hai còn sắp được cưới hỏi cho nhau thử hỏi làm sao cô không đau khổ. Cậu đoán, tình cảm của Tầm dành cho anh trai mình vẫn như xưa. Bấy giờ Tưởng mới cất giọng:

"Ta xin lỗi..."

"Tại sao?"

"Xem như là ta thay mặt anh trai và Triệu gia làm thế. Đáng lý, người đã có thể lấy anh ấy và trở thành con dâu lớn của nhà họ Triệu."

Tầm ngạc nhiên nhìn Tưởng, sau đó tiết lộ một đi đầu mà cậu không ngờ tới:

"Cậu Liêm chẳng có lỗi gì với Tầm cả vì Tầm biết cậu ấy thương cô Ái từ lâu rồi, là lần đầu tiên Triệu gia đi xem đoàn Hềng Đào hát."

Tưởng vô cùng kinh ngạc. Liêm đã thương Ái ngay lần gặp đầu tiên đó ư? Lẽ nào là tiếng sét ái tình? Và hơn hết, Tầm lại biết rất rõ chuyện của họ.

"Tại sao người không nói ta biết?"

"Vì khi ấy cậu Liêm chưa muốn ai biết đi đầu này."

"Thế lý gì người để mặc như thế? Phải ngăn cản chứ?"

"Đã là duyên phận làm sao ngăn cản được."

"Nhưng người thương anh ấy còn gì."

Tầm tiếp tục nhìn Tường không chớp mắt, miệng lại nói ra lời lẽ đầy lả lùng:

"Bắt đầu từ hai năm trước, Tầm đã luôn chờ đợi một người khác..."

Chú thích:

(13) Trích trong Lưu Hương ký của Hồ Xuân Hương. Hàm ý nói về cuộc tái ngộ của một mối tình.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Cậu Tường... Không Muốn Tầm Làm Vợ Cậu Sao?

Tường chợt nhiên nhìn Tầm, ánh mắt không khỏi kinh ngạc. Vừa lúc, Ngải nhanh nhẹn chạy đến chỗ Tường: "Thưa, bà Hai cho gọi cậu lên phòng chính vì có phó xã trưởng đến thăm". Tường gật đầu, lúc tên người làm vừa rời đi thì lại nghe Tầm nói rằng:

"Từ lúc ông ngã bệnh, cứ cách vài hôm là phó xã trưởng lại đến nhà. Ban đầu cứ ngỡ là thăm hỏi hóa ra là ông ta thăm dò tình hình rồi hối thúc các bà nhường quyền trông coi xã Thổ lại cho mình."

"Ngày trước khi cha ta lên làm xã trưởng, lão Sâm đã không ưng thuận. Nay cha ta lâm vào tình trạng này nên lão muốn nhân cơ hội giành quyền."

Tầm tức khắc bảo, không thể để ông ta lên làm xã trưởng được! Vốn dĩ Tầm lo lắng đến vậy cũng do lão Sâm là kẻ xấu xa ti tiện, ai trong xã Thổ cũng căm ghét lão. Từ xưa đến nay, lão luôn xem Triệu xã trưởng như cái gai trong mắt, chỉ chờ đến lúc nhà họ Triệu sa cơ thất thế thì sẽ phản công ngay.

"Ông chỉ đang ngã bệnh còn chưa phải bị bãi miễn, thế mà phó xã trưởng đã tranh thủ thời cơ." Tầm ngập ngừng chốc lát, "Tầm mạo muội nghĩ hay là cậu tạm thời thay ông làm xã trưởng chờ đến lúc ông khỏi bệnh."

"Người nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ mới làm Giám sinh thì làm sao giữ chức xã trưởng được? Chưa kể, xã trưởng phải do dân trong xã bầu quyết."

Tầm lắc đầu, "cậu chỉ tạm thay ông thôi". Tưởng khoát tay: "Thế người nghĩ lão Sâm sẽ để yên cho ta làm ư?". Dứt lời, cậu liền đứng dậy.

Lão Sâm có bộ mặt vừa gian vừa kênh. Trông thấy Tưởng, lão cười vui mừng như thể sự trở về của cậu là điều gì rất tốt lành, mặc dù rõ ràng lão phát hoảng khi nghe tin báo cậu Ba nhà họ Triệu đã về nhà. Tức thì lão qua tận đây để kiểm chứng.

"Cậu Tưởng lâu rồi mới gặp mặt. Nghe bảo cậu lên kinh thành thi vào Đốc Học Đường, thật là tuổi trẻ tài cao."

Theo phép tắc, Tưởng phải giữ lễ cúi chào. Lão Sâm ngẩng xuống ghế, nhấp nháp tách trà, hỏi toàn mấy câu rào trước đón sau. Trước là xem thử tình hình Triệu xã trưởng, sau là dò xét Tưởng có muốn giữ quyền hành cho cha mình chẳng. Tưởng nhận ra mấy lời hỏi ý nhị từ lão nên đáp lời rất vu vơ.

"Tội nghiệp Triệu xã trưởng, có mỗi hai cậu con trai mà một người thì bỏ nhà đi theo đào hát, còn một người thì... không mấy giỏi giang gì."

Tưởng liếc nhìn lão Sâm. Lão không chỉ chê cười chuyện của Liêm mà còn ám chỉ cậu bất tài vô dụng, giống như ngày trước chỉ biết ham chơi chứ chẳng biết cán đán gì trong nhà. Lão nghĩ cậu Ba này vẫn còn là cậu chủ nhỏ lông bông thuở xưa sao? Đứng ở phía sau lưng Tưởng, Tầm cũng giận không kém.

Lão Sâm ra về Tưởng khoanh tay và hướng đôi mắt đắm chiêu ra cái sân gạch đầy nắng. Ban đầu cậu còn suy nghĩ về chuyện mình sẽ giữ chức xã trưởng tạm thời, nhưng sau khi nghe lời khinh miệt từ lão già ấy thì cậu không cân nhắc gì nữa, lòng lại muốn giữ lấy quyền hành cho cha. Liêm đã bỏ đi, vì vậy Tưởng phải là người cán đán nhà họ Triệu. Cậu nói đi đầu đó cho Tầm nghe, rồi trầm tư:

"Lão Sâm nhất định phản đối, và khó nhất là người trong xã sẽ không đồng thuận."

Nghĩ ngợi một thoáng, Tầm đưa ra ý rằng, giả sử phó xã trưởng đồng ý để cậu làm xã trưởng tạm thời thì mọi chuyện sẽ dễ dàng được giải quyết. Còn người dân thì chỉ cần cậu thể hiện bản lĩnh của mình thì ắt hẳn sẽ thuận theo thôi.

"Ừm, nhưng trước tiên cần phải tìm cách để lão Sâm đồng ý đã."

Quan sát vẻ suy tư của Tưởng, Tầm im lặng. Bản thân không phải đưa ngu dốt nên cô tin mình sẽ có cách giúp cậu chủ thuận buồm xuôi gió trong chuyện này.

Buổi tối, Tưởng dùng cơm với mẹ. Bà Hai mang cơm cho Triệu xã trưởng đến giờ chưa ra. Tưởng lo âu, chẳng rõ bao lâu cha mới có thể ngời dậy nói vài lời với mình. Hiện tại, ông chỉ nhắm mắt và nằm yên trên giường. Chợt, tiếng mẹ cậu vang lên:

"Con xa nhà hai năm, mẹ thật có nhiều chuyện muốn nói với con."

"Con sẽ ở lại nhà một thời gian, mẹ con ta cứ tâm sự bằng hết."

Bà Tư gật đầu xong lại tiếp, "trước khi hàn huyên tâm sự mẹ có một chuyện quan trọng cần bàn với con". Tưởng hỏi, là chuyện gì? Bà nhìn con trai, lưỡng lự:

"Anh trai con bỏ nhà đi, giờ chẳng rõ thế nào. Cha con phiền muộn sinh bệnh, mẹ Ba con không màng ăn uống. Nhà họ Triệu bỗng dưng khổ hạnh như vậy... Mẹ thiết nghĩ nên để con làm một việc để nhà ta tốt lành hơn."

"Mẹ nói đi, con sẽ làm."

"Tưởng à, con không còn nhỏ nữa vậy nên hãy lấy vợ đi."

Lời mẹ vừa dứt là tức thì sự chờ đợi trên mặt Tưởng vụt tắt. Lấy vợ ư? Chuyện gì vậy? Cậu lấy vợ thì liên quan gì đến việc nhà họ Triệu sẽ tốt lành hơn? Tại sao mẹ đề cập đến chuyện thành gia lập thất của cậu một

cách đột ngột như thế? Cậu nhìn mẹ đây khó hiểu. Ngoài Tường ra, Tầm là người thứ hai ngạc nhiên về đề tài này. Khi nghe bà bảo Tường hãy lấy vợ, Tầm thoáng bất động khi nghĩ, bà Tư muốn cậu nên duyên với ai?

"Mẹ biết là đường đột nhưng đây có thể là cách duy nhất. Liêm là niềm mong mỏi của cha con, nay cố sự ra nông nổi thì phải đến lượt con gánh vác. Đề tài bất hạnh nhất của một dòng họ chính là không có người nối dõi tông đường. Mẹ không thể để nhà họ Triệu tuyệt tôn." Bà Tư nắm tay con.

"Nhưng... con chưa có ý thành gia lập thất. Con chỉ nghĩ đến công danh..."

"Con đã thành Giám sinh, chỉ còn chờ khoa thi nữa thôi. Còn chuyện lấy vợ lại chưa hề tính đến. Con định để nhà ta tuyệt tôn hay sao?"

Trước lời than vãn của mẹ, Tường nghĩ cách trì hoãn: "Mẹ à, chuyện này nên dời lại, trước mắt hãy lo cho cha đã. Vả lại, con cũng chưa ưng ai".

Bà Tư cắt ngang, "về chuyện đó con không cần lo" sau đó liền quay qua gọi Tầm. Thoáng giật mình, Tầm bước đến trước mặt bà. Nhìn qua một lượt, bà cất giọng rõ ràng:

"Cô gái mà mẹ muốn con lấy chính là Tầm!"

Tường và Tầm vô cùng kinh ngạc. Lập tức nhìn mẹ, Tường khó xử, "mẹ nói thật ư?". Bà Tư nghiêm nghị, đây là chuyện đề tài sao? Lời khẳng định từ bà khiến Tường càng khó xử hơn. Hết chuyện mẹ bảo cậu lấy vợ rồi bây giờ lại đến chuyện bà muốn người vợ đó là Tầm, làm cậu bối rối vô vàn. Sao có thể như vậy được?

"Mẹ đâu phải không biết, Tầm vốn dĩ thuộc về anh trai con. Nếu con lấy Tầm thì chẳng khác nào đi ngược với đạo lý thường tình."

Nhìn gương mặt Tường kiên quyết, bà Tư bất giác hỏi rằng:

"Lý do gì con nghĩ Tầm thuộc về anh trai con? Liêm thương một cô đào hát chứ không phải Tầm. Cả hai lại chưa hề được cưới hỏi, nghĩa là Tầm

không phải là người của ai hết. Vì anh trai con nên nhà họ Triệu có lỗi với Tầm, và cha con cũng thương Tầm thế nên ông ấy sẽ tán thành con lấy Tầm."

"Nhưng Tầm không thương con, đó sẽ là bất công. Con không đồng ý!"

"Thôi được, thế thì con hãy lấy một cô gái con nhà khác, mẹ sẽ tìm cho con."

Tưởng nhắm mắt mệt mỏi trước sự cương quyết ấy. Từ lúc nghe bà Tư bảo Tưởng hãy lấy mình làm vợ, Tầm vẫn không lên tiếng nói gì. Dĩ nhiên là do quá đột ngột. Dầu vậy, Tầm thật sự không lấy làm khó xử mà ngược lại nhận ra rằng ông trời đã tạo nên mối lương duyên không thể tránh khỏi này. Và lúc nghe bà Tư kiên tâm sẽ tìm một cô gái khác cho Tưởng thì Tầm chẳng thể im lặng nữa, liền đáp rành rọt:

"Con đồng ý thừa bà."

Mắt mở to, Tưởng quay qua nhìn Tầm. Đối diện, bà Tư hỏi lại lần nữa. Ngắc đầu lên cao, Tầm trả lời kiên định như thể không hối hận:

"Thưa, được làm vợ cậu Tưởng là niềm vinh hạnh lớn nhất đời Tầm."

Tưởng nghe xong thì giận dữ lớn giọng:

"Người biết mình đang nói gì không? Lấy chồng là chuyện trọng đại cả đời đấy!"

Tầm bình thản: "Tất nhiên là Tầm hiểu rất rõ thưa cậu."

Mím môi, Tưởng liếc gắt: "Thế tại sao còn nói sẽ lấy ta?". Chậm rãi, Tầm xoay qua đối diện vẻ mặt tức giận của cậu chủ, chỉ hỏi một câu:

"Cậu Tưởng... không muốn Tầm làm vợ cậu sao?"

Sự giận dữ biến mất, ánh mắt Tưởng phút chốc đứng yên. Câu hỏi nhẹ nhàng đó bất giác làm tim cậu nhói đau.

Kể từ lúc mang trong mình mối tình vô vọng này, có thời khắc nào mà Tưởng không muốn Tầm thuộc về mình. Nhưng cũng suốt nhiều năm như thế cậu đã chứng kiến cảnh Tầm ở bên cạnh Liêm. Để rồi một người cao ngạo như cậu lại đành làm kẻ câm lặng, chôn chặt trong lòng nỗi niềm tương tư. Tầm không thương Tưởng, hà cớ gì lại đồng ý lấy cậu.

"Người đã không thương ta thì cớ gì còn hỏi thế...?"

Tầm chớp mắt, bỗng chốc thấy người nặng nề. Nhưng rồi giọng bà Tư cất lên xóa tan tất cả, nghe có sự hài lòng, bà bảo sẽ nhờ thầy xem ngày rồi cho hai đứa lấy nhau. Trong khi Tầm khẽ gật đầu thì Tưởng vẫn lặng im vì không còn tâm trí để nói gì nữa.

Lão Sâm uống xong một tuần trà lại dăm ra lo lắng chuyện Tưởng đột nhiên trở về sau hai năm xa nhà. Cứ ngỡ trời giúp mình khi cho Liêm bỏ đi cùng một ả đào và Triệu xã trưởng lâm bệnh, nào ngờ bây giờ lại xuất hiện thêm kẻ phá đám.

Còn đang nghĩ ngợi thì chợt, lão Sâm nghe có tiếng ồn ào ở ngoài cửa. Rất nhanh, lão thấy tên người làm bước vào: "Thưa ông, bên ngoài có một lão bói mù cứ đứng trước cổng nói nào là nhà sắp gặp đại họa, hay là để con đuổi lão đi?". Tức thì lão Sâm ngăn lại, khoan đã chờ ta ra xem sao!

Đó là một thầy bói mù râu tóc bạc phơ, tay trái cầm tấm bảng viết mấy chữ Nho khó hiểu, tay phải xách theo một cái túi nải. Lão Sâm quan sát từ trên xuống dưới vị khách già, chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thầy hỏi, có phải phó xã trưởng đang ở trước mặt không. Lão ngạc nhiên, mù mà đoán hay phết! Rồi lão hỏi thầy bói có chuyện gì lại đứng trước cửa nhà.

"Tôi từ phương xa đến vô tình đi ngang qua, thấy có luồng khí lạ phát ra từ trong đó nên ngừng lại xem sao. Bấm số tới lui mới biết hóa ra đây là nhà của phó xã trưởng."

"Luồng khí lạ gì?" Lão Sâm dò xét.

"Là tà khí."

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Ngày Cưới

Lời phán dứt khoát từ thầy bói khiến lão Sâm chột nhiên chột dạ. Lão là người toan tính nhưng có một nhược điểm chính là mê tín dị đoan. Lão rất tin những lời bói toán. Thậm chí, dù mưu mô thế mà cứ dăm ba tháng lại lên Chùa khấn vái xin quẻ. Nay thầy bói này bảo trong nhà phát ra tà khí, dĩ nhiên lão phải sợ. Lão liền hỏi, "tại sao lại có tà khí?". Người kia giải thích:

"Xã Thổ ngày trước là đất ma thiêng vì vô số kẻ chết oan do dịch bệnh, nhiều oan hồn lẫn khuất. Về sau khí trời thịnh nên chúng trốn đi, chẳng dám quấy phá. Nhưng sống trên đất ma thiêng vẫn phải chịu tai kiếp. Người lãnh lấy tai ương này là xã trưởng. Chẳng hay xã trưởng xã Thổ này trong nhà đã gặp kiếp nạn gì chưa?"

"Có! Triệu xã trưởng lâm bệnh nặng do con trai bỏ nhà đi theo ả đào."

"Tôi đoán không sai." Thầy bói lại bấm tay, "Ngài ấy còn đưa con trai thứ phải không? Số cũng chẳng khá hơn, gặp phải năm đại hạn rồi đây."

Lão Sâm nhú mồm, nếu thế thì liên quan gì đến nhà ta? Thầy bói bảo, nếu Triệu xã trưởng lâm bệnh thì chẳng phải phó xã trưởng ngài giữ quyền hay sao? Đại họa chính là ở đây. Cái đất ma thiêng này oan hồn sẽ theo ám các dòng họ giữ quyền hành đứng đầu xã. Giả sử ngài thay thế xã trưởng thì hiển nhiên sẽ phải lãnh lấy tai kiếp của ngài ấy.

Lão Sâm hơi xanh mặt tuy nhiên vẫn chưa tin vội. Lão nhìn thầy bói mù vô danh nọ, "lời phán kia lấy gì kiểm chứng?". Như hiểu lão nghĩ gì, thầy bói mù liền cười khẽ, rồi nói vài lời về một bí mật của lão. Nghe xong, lão Sâm sửng sốt, chuyện đó chỉ mỗi lão và một vài người trong nhà biết thôi

ấy vậy thầy bói này lại đoán ra. Giờ thì lão tin rồi, liền khẩn khoản hỏi thầy làm sao để tránh đại nạn.

"Chuyện ấy khó gì. Cứ an phận thủ thường, chờ thời cơ thích hợp. Tức là lúc này chớ ham quyền mà rước nạn về nhà. Nhà họ Triệu từ trước đã buộc phải chịu tai kiếp vậy thì cứ tiếp tục để họ gánh lấy, chức xã trưởng không phải lúc để giữ."

Lão Sâm đảo mắt, nghĩa là nếu lão làm xã trưởng lúc này thì cả nhà sẽ gánh tai ương thay cho nhà họ Triệu? Tiếp theo, lão nghe thầy bói mù nọ cười lớn, liền ngược lên nhìn thì thấy bóng ông ta đã đi xa lắm rồi.

Đi được một đoạn khá xa, thầy bói kia hết bị mù liền quan sát xung quanh rồi lĩnh vào góc khuất nọ. Tại đây, ông ta gặp Tầm. Sau khi nghe ông thuật lại mọi chuyện xong, Tầm ra đi đầu hải lòng đồng thời đưa tiễn trả công. Cất vội tiễn vào túi nải, ông ta cười hềnh ề, "cũng may là tôi mua chuộc tên người làm trong nhà mới biết vài cái bí mật của lão Sâm mà đem ra dùng". Nghe vậy, Tầm liền yêu cầu:

"Xong chuyện rồi ông hãy rời khỏi đây dăm ba tháng kéo bị bại lộ."

"Yên tâm, tôi rất kín miệng", Nói xong thì ông ta cáo biệt và nhanh chóng rời khỏi. Dõi theo bóng dáng đó đi về phía bên sông, Tầm thở ra nhẹ nhõm. Biết lão Sâm mê tín nên cô đã nghĩ ra kế sách này. Lão chẳng đại gì rước "đại nạn" vào nhà nên nhất định sẽ đồng ý để Tưởng làm xã trưởng tạm thời.

Đúng với suy đoán của Tầm, lão Sâm đến nhà họ Triệu gặp Tưởng, nói rằng vẫn sẽ giữ chức phó xã trưởng như cũ và tạm thời để cậu thay cha cán đán mọi chuyện trong ngoài. Dĩ nhiên Tưởng lấy làm khó hiểu trước sự thay đổi mau chóng này. Lúc nghe cậu hỏi vì sao thì lão ho nhẹ, giả vờ đáp thế này:

"Nói ra thật hổ thẹn, lão học hành nông cạn không thể sánh với cậu Tưởng tài cao học rộng, dẫu sao cậu cũng đang là Giám sinh, đi đâu ấy

chẳng mấy ảnh hưởng đến quy định của xã. Dù gì chỉ là tạm thời, nên cậu cứ thay lão cán đán..."

Hết giải thích nguyên nhân xong, lão Sâm chuyển qua dẫn dò về các quy tắc trong xã cũng như vai trò của xã trưởng. Lão thao thao bất tuyệt, rằng lú lữ, chữ này nối chữ kia khó mà nghe ra được khiến Tường khổ sở khi phải lắng nghe. Một canh giờ sau khi nói liên hồi, lão hỏi cậu có hiểu hết chưa?

Thiệt tình, nói như nhai chữ thế kia thì ai mà nghe cho kịp! Tường chán nản nhủ thầm nhưng đành gật đầu lấy lệ. Lão Sâm hài lòng, ra đi đầu đốc ý ta đây trên cơ một Giám sinh cơ đấy. Đến đầu giờ Ngọ, lão đứng đình rồi khỏi nhà họ Triệu. Tường đứng dậy đi qua đi lại, vẫn cứ thắc mắc mãi chuyện lão Sâm nhường quyền cho mình.

Đúng lúc, bà Tư và Tầm bước vào. Bà hỏi, phó xã trưởng vừa đến nhà ta à? Tường đáp dạ rồi kể lại mọi chuyện cho mẹ nghe. Bà mừng rỡ, tốt rồi vậy là Triệu gia có hai tin mừng. Tức thì, Tường lại nhớ đến chuyện cưới hỏi mà mẹ sắp xếp. Bà bảo, hai ngày nữa là đến ngày lành tháng tốt, sẽ tổ chức đám cưới. Thay vì lên tiếng phản đối như trước, Tường chỉ quay sang Tầm hỏi rằng:

"Người thật sự đồng ý hôn sự này?"

Thấy Tầm gật đầu, Tường chẳng muốn làm gì nữa ngoài việc nói với mẹ, "tất cả cứ theo ý mẹ mà làm". Bà Tư cười tươi, yên tâm đi con trai! Trước khi quay lưng, Tường tự dưng buột miệng như cốt cho Tầm nghe thấy, "hi vọng người sẽ không hối hận".

Dáng vẻ dửng dưng của Tường khiến Tầm hiểu, cậu đang giận hay đúng hơn là trách cứ về sự lựa chọn này của mình. Bởi vốn dĩ, cậu chẳng thể biết được một sự thật còn quan trọng hơn thế. Nhưng Tầm vẫn muốn chờ đợi, đợi đến khi Tường nhận ra tấm lòng của mình, và bản thân cô sẽ không hối hận khi trở thành vợ cậu.

Mọi người trong xã Thổ bất ngờ khi nhận được cùng lúc cả hai tin báo. Thứ nhất, Tưởng sẽ thay Triệu xã trưởng tạm thời cán đán mọi chuyện trong ngoài của xã thay vì là phó xã trưởng như đã định. Thứ hai, lại vẫn liên quan đến cậu Ba, đó là về cái đám cưới sắp diễn ra ở nhà họ Triệu. Và cô dâu chẳng ai khác ngoài Tầm, người từng được xem là "thanh mai trúc mã" với Liêm thuở trước.

Ai nấy đều biết Triệu gia vừa gặp phải biến cố. Và họ nghĩ, hẳn cái hỷ sự đường đột này là đi đầu mà bà Tư muốn xua đi tai ương gieo rắc cho dòng họ Triệu, là để an ủi kẻ trên người dưới trong nhà, là để Triệu xã trưởng vui mừng mà sớm bình phục, là để bà Ba vơi bớt tội lỗi đối với Tầm. Rất nhiều cái lý được đặt ra. Mọi người kháo nhau rằng, liệu Tầm và Tưởng có hạnh phúc trăm năm? Dù thế nào thì đây cũng là chuyện vui lớn trong xã nên tất cả hiển nhiên đến dự đông đủ. Thôi thì trước một câu, sau một câu, cũng nên chúc phúc đôi trai gái được trời se duyên cho nên vợ nên chồng.

Ngày cưới, Triệu gia nhộn nhịp tung bừng, đốt pháo ầm ỹ. Người ta ra vào chúc mừng, lớn bé đều có, với vẻ háo hức.

Trong phòng chính, mọi vật đều được trang trí bằng vải đỏ hỷ sự. Bao nhiêu bàn cỗ linh đình bày biện, những người làm chạy lên chạy xuống liên tục. Ngay bàn trà trước bàn thờ gia tiên, Triệu xã trưởng ngồi yên trên ghế và mắt vẫn nhắm. Dù thế nào ông cũng là người trên nên cần làm chủ cho lễ cưới này. Ngồi đối diện là bà Hai, hai chiếc ghế bên cạnh cho bà Ba với bà Tư ngồi.

Đến thời khắc hành lễ, Tưởng và Tầm cùng bước vào phòng chính. Trông hai người mặc hỷ phục cùng sánh duyên, mọi người lại kháo nhau, khéo xứng đôi vừa lứa đấy nhỉ! Tưởng và Tầm lần lượt dâng trà mời cha và các mẹ. Rồi bà Tư nắm tay chồng nghẹn ngào nói: "Mình hãy nhìn xem, Tưởng lấy vợ rồi này. Là Tầm đó, coi như mình cũng trả xong ơn nghĩa với người ta". Triệu xã trưởng lơ mơ mở mắt, đôi môi mấp máy không biết nói gì mà lệ ứa ra từ khóe mắt.

Tiệc rượu thiết đãi đến tận canh hai giờ Hợi. Mọi người lần lượt ra về sau khi ăn uống no say. Bắt gặp Tường đứng ngoài cổng tiễn chân khách, bà Tư liền đi đến bảo khéo, "con mau về phòng đừng để vợ con chờ lâu quá". Có chút khó xử nhưng cậu cũng gật đầu vâng lời mẹ, chậm rãi về phòng tân hôn.

Đứng từ xa nhìn về phía cửa phòng tân hôn đóng im lìm, Tường phân vân giữa việc vào hay không vào. Cậu biết Tầm đang ngẩn bên trong và chờ mình. Nghĩ thế, cậu lại thêm khó xử nhưng trên hết vẫn là nỗi buồn sâu sắc. Một đôi trai gái nếu lấy nhau vì tình yêu thì sẽ hạnh phúc biết bao, đằng này lại là sự cưỡng ép vô vọng. Tường không muốn chạm vào Tầm khi trái tim đó chưa lần nào thuộc về mình. Trối buột chỉ thêm đau khổ.

Thở dài một tiếng nặng nề, Tường nghĩ có lẽ nên dùng cách này. Đó là giả say. Đêm tân hôn, dù thế nào cậu cũng không thể bỏ Tầm một mình cô đơn với căn phòng trống nhưng còn nếu cả hai giáp mặt nhau mà lại chẳng thể làm được gì thì càng tệ hơn. Giả sử Tường say thì mọi chuyện sẽ dễ dàng rất nhiều. Nghĩ vậy, cậu chậm rãi cất bước. Lúc đứng trước cửa phòng, cậu đưa tay gõ cửa.

Lát sau, cửa phòng chợt mở, Tầm xuất hiện. Chưa kịp để Tầm lên tiếng là ngay lập tức, Tường giả vờ ngã vật xuống dưới đất. Cậu quơ tay quơ chân, miệng nói lảm nhảm, ra đi đầu say tí bở chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Về phía Tầm, sau một chốc ngạc nhiên thì liền cúi xuống nhẹ nhàng lay lay vai Tường, gọi:

"Mình, mình à... Mình say rồi sao?"

Nghe Tầm gọi một tiếng "mình" ân cần dịu dàng như thế, lòng Tường xao động làm sao ấy vậy vẫn không thể làm gì hơn ngoài việc tiếp tục gập gù gật gù như chẳng nghe thấy gì. Đến lúc gọi mãi mà không xong, Tầm đành ngừng lại. Trông cái cảnh Tường nằm say tí lúy dưới nền gạch là Tầm liền thở ra buồn bã. Hết cách, Tầm đành đỡ chông đứng dậy và dìu đến bên giường.

Ngã mạnh xuống giường, Tường nhắm mắt dù thế miệng cứ ngáy o o để vai diễn kẻ say càng thêm đạt. Tầm tháo giày, xếp tay chân Tường cho

ngay ngắn r ồi kéo chẵn đắp cho cậu. Xong xuôi, Tầm lẳng lẽ ng ồi bên cạnh giường nhìn ch ờng ngủ say như chết. Đêm tân hôn, chỉ chờ đợi một khoảnh khắc được g ần gũi thế mà Tường lại uống say đến vậy khiến Tầm không khỏi buồn r ầu. Canh khuya, ánh nến leo loét có mỗi mình Tầm là còn thức trong căn phòng màu đỏ.

Nhưng Tầm không biết rằng cũng có một người đang thao thức cùng mình khi hai người nằm quay lưng trên chiếc giường cưới vẫn thơm mùi mới.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Một Tiếng "Mình Oí"

Tưởng mở mắt sau một đêm ngủ vùi mệt mỏi. Tối qua cậu trần trọc mãi mới thiếp đi được, vì cứ nghĩ đến chuyện Tầm đang nằm gần bên và hơi thở đều đều nghe thật rõ là lòng lại bồn chồn. Tưởng ngẩng dậy, nhìn qua bên cạnh thấy trống, nơi đó vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của người con gái đã trở thành vợ mình. Cậu nhìn ra ngoài ô cửa sổ, nắng đã bắt đầu lên cao, liền xuống giường.

Rời khỏi phòng, Tưởng thấy thằng Ngải đang quét sân. Tên người làm cười tủm tỉm, hỏi cậu đêm tân hôn ngủ ngon không? Tưởng chẳng muốn để tâm đến lời trêu chọc đó, hỏi các bà đâu rồi. Ngải liến thưa, "các bà và mợ đang ở phòng chính thấp nhang cho tổ tiên". Tưởng nhú mày, lát sau mới biết "mợ" chính là Tầm. Gọi thế thì đúng rồi nhưng vì đột ngột quá nên hóa ra lại nghe lạ lẫm.

Đang nói chuyện vui vẻ thì bà Tư thấy con trai đi vào. Mỉm cười, bà hỏi một câu giống hệt thằng Ngải, "đêm tân hôn hôm qua con ngủ ngon không?". Hiểu hàm ý qua câu hỏi ý nhị ấy, cậu chỉ biết gật đầu gượng gạo. Cậu nhác thấy Tầm ngồi im lặng bên cạnh bà Hai, vẻ mặt cũng có đôi chút khó xử giống mình. Bởi đêm tân hôn, một kẻ thì vờ say ngủ lăn ra đấy còn một kẻ thì ngồi thức bên giường đến hết giờ Tý. Qua được nửa đêm lại chợt tỉnh, hai người nằm quay lưng với nhau, chẳng ai chạm vào ai lấy lần nào, thử hỏi làm gì có hương vị ái ân.

Dùng cơm xong, ba bà đến phòng Triệu xã trưởng thăm nom. Còn lại hai vợ chồng, Tưởng mau chóng đứng dậy vì phải đi xem tình hình dân chúng trong vùng thế nào. Bắt đầu từ hôm nay, cậu đã là xã trưởng tạm

thời nên chuyện coi sóc không thể lơ là. Đúng lúc Tầm cũng đứng lên theo, hỏi:

"Mình đến gặp phó xã trưởng à?"

Trước một tiếng mình, sau một tiếng mình, Tầm làm Tường nửa xao xuyến nửa khó xử. Từ trước đến giờ đã quen xưng hô kẻ trên người dưới, nay gọi nhau thân mật như vậy khéo lại đâm ra luống cuống. Tường tự hỏi, bản thân nên gọi Tầm là gì đây? Giống như cô đang gọi cậu ư? Nhưng thật khó khăn, vì lẽ thế mà Tường nói:

"Dù gì lão Sâm cũng là người hiểu rõ cái xã này nên ta cần hỏi thêm. Có thể ta sẽ về trễ nên tẩm trưa... cứ ăn cơm trước..."

Tường bỏ trống cái từ gọi dành cho Tầm, trong khi đáng ra chỗ đó phải là từ "mình". Đối diện, Tầm tròn xoe mắt nhìn Tường, lạ lùng quá đôi khi nghe chồng gọi trống vợ thế này. Cứ như thế cái từ "mình" kia trở thành điếu cấm kỵ của Tường. Vậy ra việc lấy Tầm làm vợ là khó khăn với cậu đến dường ấy sao?

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú từ Tầm, Tường lại giả vờ chẳng nhận ra điếu kỳ lạ kia mà nhanh chóng quay lưng cất bước. Phát hiện Tường đang né tránh mình, sau cùng Tầm đã không nói gì thêm khi dõi mắt theo bóng chồng đi khuất.

Tường vốn không ưa lão Sâm, nhưng bây giờ so với chuyện đối mặt với Tầm thì chuyện gặp mặt lão ta hóa ra lại dễ chịu hơn nhiều. Việc nên vợ nên chồng đã quá khó khăn rồi nay cậu cứ phải thấy những ánh mắt ngạc nhiên, buồn bã hay thậm chí là trách cứ từ Tầm khiến cậu thêm khổ sở. Với cô gái mình luyện thương bao nhiêu năm dài, chỉ một cử chỉ nhỏ hay một tia nhìn thôi cũng đủ để ta xót xa.

Lão Sâm lại có dịp chỉ giáo Tường, đi bên cạnh miệng nói chẳng ngừng nghỉ. Nhưng Tường phải công nhận rằng, lão rất rành rẽ xã Thổ, chẳng trách vì mấy mươi năm giữ chức phó xã trưởng đâu phải dư thừa.

Lão Sâm nhắc Trưởng lưu ý đến thu thóc thuế, chế độ ruộng đất không thể xem nhẹ. Nếu hạn hán thì phải trình lên huyện, phủ xin miễn thuế. Phải giữ an ninh trong xã, đề phòng trộm cướp. Ai có công thì thưởng, ai sai phạm thì phạt. Người chết cũng cần lo ma chay tử tế. Rồi lão đề cập việc chọn lính nhập ngũ, chọn thí sinh cho các khoa thi... Bao nhiêu nhiệm vụ của xã trưởng mà Trưởng phải cân đốn.

Trưởng đi đến đâu, mọi người đều cúi chào. Hết xem qua tình hình các hộ dân xong cậu lại cùng lão Sâm ra đồng coi thế nào. Đi qua các ruộng lúa dưới cái nắng đã lên đỉnh đầu, Trưởng quan sát những người nông dân chăm chỉ gieo mạ gặt lúa. Về như sắp vào hạn hán, thế nào xã Thổ cũng mất mùa cho xem. Cậu nghĩ có lẽ phải đào thêm kênh mương để dẫn nước vào hộ dân.

Đúng như Trưởng đoán, ngày đầu tiên này sẽ rất bận rộn. Ngoài chuyện coi sóc ra, cậu còn giải quyết chuyện cho dân. Nào là anh Tồ bị mất bò, nhà chị Ất trẻ nãi thóc thuế, cô Lân khóc lóc thừa chông vì muốn lấy thêm vợ dù ở nhà đã có hơn năm bà rồi. Chỉ duy một buổi sáng thôi mà nhiều chuyện kéo đến ứ ứ. Trưởng lo hết bên này lại lo bên kia, mãi đến tận chiều mới xong. Bây giờ thì cậu đã hiểu, cái chức xã trưởng mà cha mình gánh trên vai bao nhiêu năm qua thật quá vất vả.

Hoàng hôn vừa nhập nhoạng, tiếng chim kêu dáo dác, Trưởng mới về đến nhà. Tầm lo lắng hỏi, "mình mệt lắm không, sao về trễ thế này?". Cậu bảo dân thừa gửi nhiều chuyện quá phải giải quyết bằng hết mới ổn. Tầm rót tách trà nóng cho chông rồi mau chóng đi lấy bộ quần áo mới: "Mình tắm rửa cho khỏe để còn ăn cơm với em và các mẹ". Cần lấy quần áo, Trưởng lưỡng lự gì đó, liền nói:

"Cảm ơn..."

"Đã là vợ chông, mình còn khách khí à?"

Lại nhìn gương mặt dịu dàng của Tầm, Trưởng thấy lòng bối rối. Ừ, là vợ chông rồi mà còn nói hai từ cảm ơn khách khí, làm cả hai thêm xa lạ.

Ban này, cậu đã định nói một tiếng "mình ời" nhưng chẳng hiểu sao lại chỉ thốt ra lời cảm ơn sáo rỗng. Thật là khó quá! Cái miệng này không chịu nghe lời gì cả. Biết sao được khi mà cậu còn chưa sẵn sàng cất lên hai tiếng thân thương đó...

Dùng cơm xong, bà Tư bảo hai con về phòng nghỉ ngơi sớm. Đáp dạ, Tường và Tầm rời phòng ăn. Hai người cùng đi ra dãy nhà sau trở về phòng. Trên đường đi, họ tự dưng im lặng, không ai lên tiếng nói gì. Hẳn họ đang nghĩ một lát nữa vợ chồng sẽ làm gì khi đã vào phòng. Chung quy, cả hai cũng chưa trải qua đêm tân hôn cơ mà.

Bước chân của Tường ngày càng chậm dần. Sắp về đến phòng rồi, tìm cứ đập mạnh. Đêm qua vợ say để tránh chuyện ân ái, lý nào chốc lát lại lăn ra ngủ như chết nữa. Họa chẳng không ổn. Nhưng một mình đối mặt với Tầm thì cậu thêm lo âu. Sau cùng liêu nghĩ ra lý do tốt hơn, cậu ho nhẹ cốt để Tầm nghe và quay lại.

"Ta có việc đến thư phòng... Cứ về ngủ trước đi." Tường lại gọi trống vợ.

Tầm chẳng ngạc nhiên nữa, chỉ gật đầu. Tường lảng lảng quay lưng, nghĩ khéo đêm nay ngủ ở thư phòng luôn. Cậu đi, để lại đằng sau đôi mắt Tầm buồn vời vời ẩn trong màn đêm tĩnh mịch. Không biết những đêm sau, chồng sẽ còn viện ra lý do gì để tránh việc gần gũi với vợ nữa đây.

Mấy ngày qua, Tường đang gặp rắc rối với chuyện đào kênh. Sự việc tự thân nó chẳng có gì cả ấy thế mà cũng vướng phải đi đầu phiền phức.

Chẳng là sắp vào mùa hạn, Tường cho người đào cái kênh để các hộ dân có nước dùng. Đáng ra mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ, nào ngờ lại xuất hiện một thứ ngoài ý muốn. Đó là khi đang đào thì đám phu vô tình phát hiện ra tấm bia đá bị tróc mất một góc. Thế là người ta kháo nhau đấy là bia thần, chớ có đụng vào!

Việc đào xới bị đình lại. Tưởng và lão Sâm đích thân ra tận đấy xem sao. Tưởng thấy chẳng qua chỉ là một tấm bia vô tri vô giác, trông rất đổi bình thường, trên đó khắc vài lời dọa dẫm kiểu như ai xâm phạm vào thì sẽ rước lấy tai ương. Đọc thế người ta đâm ra sợ. Lão Sâm vốn mê tín, tin người chết hơn người sống nên cũng mặt xanh mày xám, bảo đây là bia đá của thần không nên dỡ bỏ!

Từ nhỏ đến lớn, Tưởng vốn không tin có ma quỷ hay thánh thần, cũng không sợ bị ám hại hay bị quỷ gài đấy, thiết nghĩ mình sống ngay thẳng thì việc gì phải lo âu. Nay thấy cái bia đá vô danh, những lời đe dọa cũng vô căn cứ nốt thì cậu càng không tin nên bảo đám phu rằng, cứ dỡ lên đi rồi tiếp tục đào kênh! Cậu vừa phán xong là mọi người chỉ đứng lặng im nhìn chăm chú.

Lão Sâm phản đối, đây là bia của thần đấy, đại chi động vào! Đọc mà không thấy lời đe dọa rành rành đó ư, liệu mà dỡ bia thì thần quỷ chết! Tưởng nhìn lão, chẳng có thánh thần nào lại đi quỷ con dân của mình chỉ vì một cái kênh đào xong sẽ được lợi đường, lợi nước cả. Vô lý quá thể! Cứ tiếp tục đào kênh như đã định!

Lão Sâm tái mặt trước sự cứng đầu của Tưởng. Lão thấy cậu xem thường lão, không coi trọng lời cảnh báo của lão. Tức quá lão quát ầm, không được đào! Dĩ nhiên đám phu liềnnghê theo. Không hẳn vì nể sợ phó xã trưởng mà là sợ cái vị thánh thần vô danh nào đó nằm trong bia đá kia.

Tưởng quay qua lão Sâm, "ta là xã trưởng, tất nhiên có quyền". Và câu nói không kiêng nể ấy như cơn gió thổi bùng ngọn lửa giận dữ, mặt lão đánh lại hầm hè. "Sẽ chẳng có ai dám dỡ cái bia đá đó đâu", lão trừng mắt rồi quay phắt đi, bỏ về một đường. Rốt cuộc thì lời lão nói là đúng. Con kênh bị đào dỡ, và tấm bia đá vẫn còn y nguyên vì không người nào dám đụng vào.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Lấy Một Người Không Thương Mình Đã Là Đau Khổ Lắm Rồi!

Tưởng ngẫm mãi mà chưa tìm ra được cách khiến người dân dừng tin vào những lời lẽ dọa dẫm vô lý nọ. Họ thà tin một tấm bia chứ không tin một xã trưởng dừng rành rành ở đây. Việc đào kênh chẳng xong, khéo sắp tới xã Thổ không có nước mà dùng. Cậu sờ đầu nhăn trán, cố tìm ra giải pháp nhanh chóng.

"Mình gặp chuyện gì khó khăn sao?"

Tưởng giật mình ngược lên, bắt gặp Tầm đứng ngay trước bàn sách. Mải lo suy nghĩ mà cậu chẳng hay biết Tầm vào thư phòng. Cậu chậm rãi đáp, là về việc đào kênh. Tầm có nghe về cái bia đá thánh thần nên cũng hiểu lý do phiên não của chồng. Tầm xếp sách vở cho ngay ngắn, "người ta sống ở đời chỉ tin thần sợ quỷ, mình khó mà thay đổi được đi đâu ấy". Tưởng khoanh tay với vẻ trầm tư.

Tầm thấy vài sợi tóc trên trán Tưởng rũ xuống, liền giơ tay định vuốt lên. Ấy thế mà nhanh như cắt, Tưởng nghiêng người tránh. Phản xạ mau chóng đó khiến Tầm bất giác ngẩn người. Tưởng khẽ đảo mắt, nói mình không quen việc đụng chạm thế này. Tự nhiên Tầm thấy trố trêu thay, là vợ chồng mà còn cấm kỵ việc đụng chạm ư?

Nhắc đến chuyện xâm phạm này, Tưởng suýt quên một đi đâu cũng khổ sở không kém. Đó là tránh mặt Tầm vào những buổi tối. Bao lâu rồi? Hình như là từ đêm tân hôn đến giờ cũng mười ngày còn gì. Vợ chồng chưa một lần gần nhau.

Kỳ lạ! Tưởng không sợ bia đá hay vị thần thánh nào ngoài kia vậy mà lại sợ cái việc ôm ấp vợ hằng đêm. Nên cứ tối đến là cậu lại viện hết lý do này đến lý do khác để không phải ngủ chung giường với Tầm. Và cũng ngần ấy thời gian cậu không biết Tầm nghĩ gì khi phải ngủ một mình như thế.

Không muốn sự khó xử kéo dài, Tưởng liền đứng dậy vì muốn đi luyện kiếm. Lúc Tưởng vừa bước đến cửa thì lập tức nghe Tầm gọi giật:

"Mình không thể gọi em một tiếng mình ư? Như thế là khó lắm à?"

Tưởng dừng lại, thoáng im lặng. Không nghe chồng đáp lời, Tầm như thêm ảm ức nói ra hết nỗi phiền muộn trong lòng suốt nhiều ngày qua:

"Mang tiếng là vợ chồng mà đêm nào mình cũng sang thư phòng ngủ, đã thế còn không cho em chạm vào. Lúc gọi em, mình toàn gọi trống. Nào là cứ thế này, cứ thế kia... Mình không thấy bất công cho em sao?"

Lắng nghe Tầm hờn trách, Tưởng chỉ biết đứng thình lạng. Cậu đau sung sướng hơn Tầm, ngày ngày gặp mặt mà cứ phải cách xa như thế, lòng càng đau thêm. Tưởng từ từ xoay lại, nhìn vào gương mặt buồn bã của Tầm mà rằng:

"Ngay từ đầu, ta đã phản đối hôn sự này còn gì. Ta nói rõ là không được, nhưng sau đó thì sao? Ta cũng từng bảo là chớ có hối hận..."

"Em không hối hận! Em chỉ không cam tâm chuyện mình đối xử lạnh nhạt với em như vậy. Rõ ràng là chẳng hề ghét bỏ, thế tại sao mình cứ phải tỏ ra xa cách em chứ?"

Tức thì, Tưởng buông một lời rành rọt, hết tỏ rõ nỗi niềm sâu kín bấy lâu:

"Lấy một người không thương mình... đã là đau khổ lắm rồi."

Dứt lời, Tưởng mở toang cửa và bước nhanh ra ngoài. Còn lại một mình, Tầm bất động mãi một lát sau mới ngẩng phịch xuống ghế, ánh mắt

bổng chốc thần thờ.

Ở giữa khu vườn, Tường đang luyện kiếm. Bao nhiêu nhát kiếm vung lên là bấy nhiêu suy nghĩ rối rắm hiển hiện trong đầu. Về Tầm, về lời hờn trách vừa rồi. Cậu biết làm sao khi bản thân cũng đang bị giam cầm. Có nhiều chuyện không thể một sớm một chiều mà hanh thông được. Giữ thì khó mà buông chẳng dễ.

Có tiếng sấm rền. Tường dừng lại, nhìn lên trời. Từ lúc nào mây đen kéo đến cuộn cuộn báo hiệu sắp mưa to, vệt sét sáng lóe lên như xé rách trời. Cậu tự nhủ luyện xong chiêu thức này sẽ ngừng. Nhưng khi vừa cầm kiếm lên thì bất chợt, cậu thấy từ trên trời một tia sét đánh xẹt xuống mũi kiếm. Ban đầu còn chưa kịp định thần, một lúc sau mới bừng tỉnh và cậu giật mình buông kiếm.

Bước lùi, Tường nhìn trân trối thanh kiếm nằm im lìm. Rất nhanh, tia sét từ trên trời lại giáng xuống nó lần nữa. Lập tức đưa mắt nhìn bầu trời vẩn vũ mây đen, cậu tự hỏi, trời đang giận dữ đi đâu gì ư? Hay ngài muốn trừng phạt cậu về tấmbia đá? Nếu thế thì sao sét chỉ đánh vào kiếm? Nghĩ gì đó, Tường rút con dao nhỏ luôn giắt bên mình, ném ra xa. Quả như suy đoán, lần này sét giáng xuống con dao. Lắng nghe tiếng lẹt xẹt trên hai thứ vũ khí đó, cậu dần hiểu ra một điều...

Hôm sau, Tường thông báo với mọi người trong xã, khi nào trời sắp mưa thì cho dỡ bia đá. Ai nấy lại kháo nhau, không được đâu! Bấy giờ cậu kiên quyết, "ta sẽ chứng minh đây chẳng phải là bia thần bằng cách hỏi ý trời". Tất cả nhìn nhau kinh ngạc, xã trưởng muốn hỏi ý trời ư? Lão Sâm bán tín bán nghi, ngộ nhỡ không xong thì sao? Tường cười, "vậy thì ta sẽ gánh lấy tai ương cho xã Thôn".

Y như rằng, tầm trưa hôm ấy trời kéo mây đen. Mưa sẽ to đây nhưng người dân trong xã vẫn đứng vây quanh chỗ con kênh đào dở, xem thử xã trưởng sẽ hỏi ý trời thế nào về việc dỡ bia đá. Chuyện lạ nên phải xem thử, giả sử có chuyện phạt ý gì đi nữa thì Tường cũng đã hứa sẽ đứng ra gánh lấy tai ương một mình.

Là người nghĩ ra cách điền r ờnày, Tưởng cũng có chút lo lắng. Đi ầu sắp làm đây có thể gây nguy hiểm cho bản thân nhưng cậu nghĩ c ần li ều thử vận may xem sao. Chẳng may thành công, kênh sẽ được đào và người trong xã chẳng sợ thiếu nước khi mùa hạn đến. Cậu chưa từng tin vào th ần thánh nhưng hôm nay sẽ thử tin một l ần. Nếu trời thương xót xã Thổ, ắt hẳn sẽ giúp cậu.

Khi mây đen giăng đầy trời và sấm sét bắt đầu r ền vang ở phía xa, Tưởng chậm rãi bước đến trước tấm bia đá, nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra, giơ lên cao.

"Trên có trời dưới có đất!" Tưởng nói lớn, "Triệu Tưởng ta xin dờ bỏ bia đá vào ngày này, thời khắc này. Nếu trời đất toại nguyện thì hãy cho sét đánh vỡ bia đá! Chứng minh rằng đây chỉ là lời vô danh vô thực! Còn nếu đây là việc làm trái ý thì mọi tai ương hãy để Triệu Tưởng gánh lấy!"

Tưởng vừa nói xong, trời chợt nổi giông dữ dội, một góc trời mây đen cuộn xoáy, sấm kêu ầm ỹ và sét rạch ngang trời. Thấy sét bắt đầu đánh, Tưởng lập tức đặt thanh kiếm lên bia đá. Người dân trong làng vừa nhắm mắt vừa sợ hãi chờ đợi. Lão Sâm đứng xa chỗ bia đá nhất, cả người cứ run lên.

Tưởng ngược nhìn trời giăng kịt mây đen... May thay, một lu ồng sét đánh xuống thanh kiếm vô tình trúng cả bia đá nên đá vỡ tung trước sự bàng hoàng của người dân. Tiếp theo là tiếng sấm đánh ầm ầm. Trời ứng nghiệm r ồi! Tất cả li ền hô hào. Đúng lúc, họ thấy Tưởng bỗng dừng ng ả xuống đất, ngất lịm.

Lúc hay tin Tưởng c ần sấm sét hỏi ý trời r ồi bị ngất ngoài con kênh đào dở, bà Tư thất th ần đến nỗi muốn ngất theo con. Hai bà còn lại cũng lo đến tái mặt. Riêng Tầm thì lập tức cùng thằng Ngải ra tận ngoài kênh xem. May là người dân gọi th ầy lang đến coi mạch cứu chữa nên cậu vẫn bình an vô sự. Th ầy lang bảo, lúc sét đánh xuống hẳn đầu óc Tưởng bị ảnh hưởng, đâm ra váng vất mà ngất đi.

Tưởng được đưa về nhà trong trạng thái chưa tỉnh. Chỉ vài hôm đó, mọi người trên dưới Triệu gia cứ sốt sắng chạy ra chạy vào. Đến lúc trời tối mịt mà Tưởng vẫn còn ngủ say, thấy thế Tầm nói với các mẹ cứ về phòng nghỉ ngơi trước.

Tầm cẩn thận đắp chăn cho chồng. Chẳng ngờ Tưởng lại làm liều đến vậy, ngang nhiên đứng giữa trời mưa giông chiều sấm sét. Từ trước đến nay chưa ai dám làm việc điên rồ này, hẳn chỉ mỗi mình Tưởng thôi. Cũng còn may trời không cho sét đánh vào cậu, nếu không thì chắc đi chầu Diêm Vương rồi. Lúc nhỏ, Tầm biết tính Tưởng hiếu thắng vốn có sợ trời đất gì, đã muốn thì sẽ làm cho bằng được mới thôi. Tầm rời giường, đến bên bàn trà ngồi xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài trời đêm...

Tưởng từ từ mở mắt, nhận ra tấm rèm vải quen thuộc của chiếc giường cưới mà mình chỉ nằm duy nhất trên đó vào đêm tân hôn. Đầu óc cứ lơ mơ chưa tỉnh táo hẳn, cảm giác cả người văng vất như say rượu. Cậu chậm rãi ngồi dậy, vẫn còn nhớ mang máng chuyện trưa nay. Lúc bia đá vỡ xong, tự nhiên trước mắt cậu tối sầm sau đó thì ngã vật xuống đất. Tưởng thấy hãy còn may khi mình còn sống.

Vừa lúc, Tưởng bắt gặp Tầm ngồi ngủ gục bên bàn trà. Hẳn các mẹ và Tầm đã rất lo lắng, cậu nghĩ thế khi bước xuống giường. Cần lấy áo khoác mặc trên tấm bình phong, cậu nhẹ nhàng khoác lên người Tầm. Tiếp theo, cậu ngồi xuống bên cạnh lặng lẽ quan sát dáng vẻ say giấc của vợ.

Gương mặt thanh thoát khi ngủ của Tầm bất giác khiến lòng Tưởng bình yên. Chỉ cần những khoảnh khắc an nhiên thế này thôi đã đủ để an ủi trái tim cậu. Tưởng giơ tay lên, có đôi chút lưỡng lự nhưng rồi cũng nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mượt mà ấy. Lâu lắm rồi cậu không chạm vào Tầm nên từng cái vuốt âu yếm trở nên rụt rè. Giá mà khi hai người mặt đối mặt, cậu có thể can đảm làm như vậy.

"Trái tim ta chẳng biết từ khi nào lại trở nên yếu đuối nữa." Tưởng thì thầm, "Xin đừng nghĩ ta quá lạnh lùng mà tỏ ra xa cách. Ta sợ đối diện với tình cảm sâu kín trong lòng nên mới không muốn đến gần. Dù gì đi nữa, ta

cũng tuyệt đối không ép buộc một trái tim chưa thuộc về mình. Hãy hiểu cho ta..."

Tưởng đã ngủ như thế khá lâu, mãi đến lúc nghĩ nên về thư phòng thì liền đứng dậy. Lúc cửa phòng khép lại, Tầm khẽ khàng mở mắt ra...

Nhờ chuyện cầu sấm sét hỏi ý trời mà cuối cùng việc đào kênh cũng được thực thi. Bia đá bị đánh vỡ, hiển nhiên người dân trong xã tin đây là trời muốn thế vì vậy đám phu chẳng mấy may sợ gì nữa, tiếp tục công cuộc đào bới. Tưởng thấy việc làm liêu kia hóa ra không hề vô nghĩa. Ngay cả lão Sâm cũng chẳng phản đối.

Không phải có thần thánh thật mà chẳng qua là Tưởng may mắn phát hiện sét luôn đánh vào những thứ vũ khí như kiếm hoặc dao. Dù chưa rõ nguyên nhân nhưng cũng nhờ đi đầu kỳ lạ ấy mà cậu xử lý xong chuyện đào kênh.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Đêm Tân Hôn Cuối Cùng Cũng Đến

Đến chi ầu chi ầu, đang đứng coi sóc đám phu đào đất thì Tưởng chợt nghe tiếng thằng Ngãi từ xa vang lên hồi hã. Tên người làm chạy trượt xuống con đê xối lở, lao nhanh đến trước mặt cậu, mặt mày hớt hải thưa:

"Cậu ơi, trưa nay mợ Tầm lên Chùa khẩn vái, trên đường về xui rủi thế nào lại bị ngã từ trên xe ngựa xuống đến giờ chưa tỉnh lại! Các bà sai con cho gọi cậu về ngay!"

Tưởng sững sốt, mau chóng cùng Ngãi trở về nhà.

Về đến nơi, Tưởng thấy thầy lang và bà Hai từ dãy nhà sau bước ra, liền đi đến hỏi thăm tình hình của Tầm. Ông ta trấn an:

"Cậu đừng lo, mợ chỉ bị xây sát ở chân, do ngã từ trên cao xuống nên mới ngất đi. Tôi đã kê vài thang thuốc, uống dăm ba hôm là khỏe thôi."

Sau khi thầy lang rời khỏi, Tưởng hỏi bà Hai, Tầm đã tỉnh dậy chưa. Bà lắc đầu bảo chưa đâu, bà Tư đang chăm sóc cho Tầm. Tưởng thở dài lo lắng, tự dựng Tầm lên Chùa làm gì, còn chưa đến cúng rằm. Bà Hai nhìn cậu nói rằng, "vì chuyện hôm qua con may mắn thoát chết nên Tầm nghĩ cần đến Chùa thắp vài nén nhang cảm tạ". Tưởng ngạc nhiên chốc lát, sau đó lại quay lưng tiến về phía phòng mình.

Tưởng chưa kịp gõ cửa thì cửa phòng đã mở. Bà Tư xuất hiện, ngạc nhiên hỏi con về ấ à? Cậu lo lắng hỏi vợ mình thế nào rồi. Bà cười nhẹ, "Tầm vừa tỉnh dậy còn đang nằm nghỉ, con mau vào với vợ đi, nhớ chăm sóc tử tế".

Vào phòng, Tường bước đến bên giường, thấy Tầm đã ng ấ dậy tự khi nào như thể đang chờ mình. Cậu ng ấ xuống bảo, còn mệt thì cứ nằm nghỉ. Tầm lắc đầu, nói mình khỏe r ấ. Tầm thật có lỗi vì khiến ch ờng lo lắng, chỉ muốn lên Chùa khấn vái mà cũng chẳng xong. Trông vẻ mặt bu ờn r ầu của Tầm, Tường chợt nói:

"Đừng có tốt với ta nhiều như vậy... chẳng đáng đâu."

Khẽ chớp mắt, Tầm hướng ánh mắt ngạc nhiên vào Tường. Trước sự áy náy đó, Tầm cảm thấy chuyện này không thể kéo dài thêm nữa. Tại sao Tường vẫn chưa chịu hiểu lòng Tầm? Cậu còn định trốn tránh đến bao giờ? Là vì Liêm ư? Tầm nắm lấy tay ch ờng đ ờng thời đẩy nhẹ cậu quay qua đối diện với mình.

"Mình nhìn em này, hãy trả lời thành thật một câu." Tầm kiên quyết, "rốt cuộc mình có thương em không?"

Câu hỏi đột ngột ấy bất giác làm Tường khó xử, sao tự nhiên lại hỏi thế?

"Nếu không thương, vì sao hai năm trước ở hội L ờng Đèn mình lại hôn em?"

Câu hỏi này còn chấn động hơn câu vừa r ấ, đến nỗi Tường đã lập tức nhìn vợ chăm chú. Giọng Tầm vẫn đều đều: "Em biết đấy là mình chứ không phải cậu Liêm. Ngay từ lúc đầu, khi em nhìn vào đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ đó thì em đã hiểu. Kể cả cái nắm tay khi ấy của mình, em không thể lẫn vào ai được".

Tường ng ấ lặng đi. Cứ ngỡ cái bí mật kia đã giấu kín lắm r ấ và mãi mãi chẳng ai khác ngoài cậu biết được, nào ngờ bây giờ Tầm ở ngay trước mặt cậu khẳng định quả quyết như thế hỏi sao không bất ngờ. Tường nhận ra bản thân thật ngu ngốc khi nghĩ mình là người duy nhất chôn giấu cái nụ hôn sai lầm năm đó. Cậu hết lần này đến lần khác tỏ ra xa cách Tầm mà đâu biết mình đã bị vạch tr ần từ lâu lắm r ấ. Ngay lúc này, Tường không biết phải nói gì ngoài câu:

"Đó là sai lầm của ta."

"Mình không có lỗi, lỗi là ở em. Đáng lý, em nên biết tình cảm âm thầm mình dành cho em sớm hơn và đáng lý, em nên nhận ra mình thực sự thương ai."

Tưởng chưa kịp hiểu thì đã thấy Tầm nhẹ nhàng tựa đầu vào vai mình. Tay nắm chặt tay hơn, cậu nghe tiếng Tầm thổn thức như thể trái tim này đã chắt chứa nhiều nhưng nhớ suốt hai năm qua:

"Em giận bản thân quá vô tư, khiến mình đau khổ nhiều đến thế. Ngày mình rời lên kinh thành, em tự hứa với lòng sẽ chờ mình trở về dù là bao lâu đi nữa. Vì kiếp này, em không muốn lấy ai khác ngoài mình. Mình có hiểu không, người em thương không phải Triệu Liêm mà là Triệu Tưởng."

Ngồi bất động, Tưởng cứ ngỡ mình nghe nhầm. Năm năm qua, cậu vẫn nghĩ Tầm thích Liêm, cậu cũng biết hai người là thanh mai trúc mã sớm đã được định đoạt chuyện cưới hỏi, cậu luôn tin vào cái sự thật hiển nhiên đó. Nhưng mãi mãi Tưởng không biết vào đêm hội Đèn Đền năm ấy, người con gái này đã trao trọn con tim cho mình. Để rồi ở nơi đất khách quê người, cậu cứ khắc khoải về một bóng hình xa vắng, bất lực không biết làm cách nào để ngừng sự đau khổ ấy.

"Sau đám cưới, em đã luôn chờ mình tỏ bày nhưng mình vẫn không hiểu lòng em... Giờ thì sao mình không nói gì vậy?"

"Ta... thấy đường đột quá..."

"Thế mình không vui à?"

Tưởng nhìn sâu vào mắt Tầm, chậm rãi đưa tay chạm vào khuôn mặt khả ái.

"Ta chờ câu nói này lâu lắm rồi."

Tầm mỉm cười, "bây giờ đã hiểu ra vậy mình nên gọi em là gì?". Im lặng một chốc, Tưởng gọi khẽ, mình ơi... Tầm liền bảo cậu gọi lại lần nữa

xem.

"Mình! Mình à!" Tường nói thật to.

Sung sướng, Tầm dang tay ôm chầm lấy cổ chường. Tường cũng nhắm mắt, ôm chặt vợ hơn. Chưa bao giờ cậu thấy hạnh phúc đến dường này. Cuối cùng, cô gái mà Tường luyện thương suốt ngần ấy năm, đã toàn tâm toàn ý dâng hiến cả con tim cho cậu. Tầm thuộc về cậu, đã thực sự thuộc về cậu. Từ giờ sẽ không còn bất cứ khoảng cách nào nữa, không còn đau khổ, không còn là mộng ảo.

"Thế đêm nay... mình đừng để em một mình nữa."

Nghe lời thầm thì bên tai đó, Tường đẩy nhẹ Tầm ra. Tầm nhìn cậu, đôi mắt đầy mong mỏi. Chẳng nói thêm lời nào, Tường hôn khẽ lên môi Tầm.

"Ta chờ đợi thời khắc này từ rất lâu. Cho dù lúc này ông Trời có xuống ngăn cản, ta cũng tuyệt đối không dừng lại..."

Gò má ửng hồng, Tầm từ từ khép mắt lại, chờ đợi. Mỉm cười, Tường đặt lên môi Tầm một nụ hôn thật dài, thật lâu. Nụ hôn say đắm này là tất cả tình yêu trọn vẹn của cậu trong suốt bao nhiêu năm qua. Đêm nay Tầm sẽ trở thành người con gái của riêng Tường, và cả về sau nữa.

Tấm rèm vải của chiếc giường cưới được mở bung, buông nhẹ hồ xuống. Ánh nến được thổi tắt lịm. Căn phòng chìm vào hương vị ái ân trong khi bên ngoài màn đêm tĩnh mịch đã bao phủ khắp nơi.

Kể từ sau đêm gần gũi mặn nồng ấy, Tường và Tầm sớm tối kề cận như hình với bóng. Hẳn sự bên nhau này là để bù đắp cho nhiều năm nhưng nhớ dằn vặt của một mối tình thầm kín không thể giải bày. Và họ thực sự hạnh phúc.

Thấm thoát, một tuần trăng cũng trôi qua. Mọi việc có thể xem là vẫn đang yên lành đối với xã Thổ và cả Triệu gia. Rồi vào ngày nọ, Tường

nhận được lệnh trên huyện truy ền xuống, là quan tri huyện Đỗ Ph ần sẽ đến xã Thổ trong vài ngày tới. Chuyện Triệu Am lâm bệnh nặng, để con trai thứ lãnh chức xã trưởng tạm thời trông coi xã Thổ thì hiển nhiên các ngài trên huyện phải xem xét sự tình thế nào.

Sáng hôm đó, Tường dậy sớm và mặc quần áo chỉnh tề, mau chóng đến phủ nhà quan tri huyện. Tầm cũng giúp ch ồng chuẩn bị đầy đủ mọi thứ: "Mình nhớ lựa lời nói cho khéo đừng để Đỗ tri huyện tức giận kéo rắc rối to. Nếu cần thiết mình hãy thuyết phục ngài ấy đừng bãi miễn mình". Tường gật đầu như trấn an vợ.

"Mình lo lắng chuyện gì sao?" Nhận ra nét tr ần tư trên mặt Tầm, cậu hỏi.

"Em đang nghĩ đến một người." Tầm ngược nhìn Tường, "Đỗ tri huyện xuống xã Thổ, thế nào cô Quyên cũng sẽ đi theo..."

Đã toan hỏi là cô Quyên nào nhưng may thay, Tường kịp nhớ ra. Cô chủ nhỏ bướng bỉnh, kiêu ngạo thuở xưa đã từng yêu cầu Tường nhặt đôi giày vải, rồi sau đó cứ bám theo cậu suốt ngày và cũng là người đã hứa nhất định sẽ quay lại đây tìm cậu khi lớn lên. Nghe Tầm nhắc đến đi ều này, Tường mới sực nhớ. Chẳng rõ cô chủ đó có theo cha về xã Thổ, giả sử tương ngộ cũng chưa biết nên nói gì.

"Nếu cô Quyên về thì thế nào? Cô ấy cũng lớn rồi, đâu còn nhỏ như xưa nữa mà mình lo cô ấy gây phiền hà cho ta."

"Em không có ý bảo cô Quyên gây phiền hà mà là vì lúc nhỏ, cô ấy từng rất thích mình, mình quên à? Biết đâu cô ấy rất mong gặp lại mình."

Tường bất ngờ khi Tầm vẫn còn nhớ chuyện từ hồi tấm bé và xưa rất xưa, là cái chuyện Đỗ Quyên thích cậu. Tường thì gần như quên mất, chẳng mấy để tâm những lời trẻ con đó. Đấy chẳng qua chỉ là lời đùa nghịch chưa đủ chín chắn của một cô chủ nhỏ ham vui thôi. Tường nhìn vào đôi mắt bình thản nhưng có chút suy tư của vợ, liền vỗ nhẹ đôi vai mảnh mai ấy, khuyên nhủ:

"Mình đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Ta chắc rằng cô Quyên đã quên mất ta rồi và biết đâu cô ấy cũng đã có nơi gửi gắm."

Trông cảnh Tường mỉm cười khẳng định, Tầm cũng không muốn tạo thêm nhiều chuyện phiền não nên đành gật khế cho xong. Tường nhẹ nhàng ôm Tầm, nói mình đi đây. Nằm yên trong lòng chồng, Tầm nhắm mắt gật đầu.

Dõi theo bóng Tường rời nhà, theo sau còn có Ngải, Tầm vẫn không thôi nghĩ ngợi. Dầu đã hứa sẽ an tâm thế mà lòng cứ bồn chồn chẳng yên khi cô nghĩ đến cảnh Tường và Quyên có thể sẽ gặp nhau. Tầm nhớ lời chồng vừa bảo, lời tỏ bày của cô Quyên chẳng qua chỉ là lời trẻ con, nhưng lòng lại không nghĩ vậy. Nam nhân mấy khi hiểu rõ tâm tình của nữ nhân. Lắm lúc, nữ nhân có thể dành cả đời để gìn giữ một lời hứa từ rất lâu.

Tầm muốn xua đi những mừng tượng không hay. Khó khăn lắm hai vợ chồng mới sống hòa hợp được nên đâu thể vì một đi đâu nào đó mà bị lay chuyển. Tầm tự nhủ, có lẽ nên ra chợ phiên mua vài thứ cho các mẹ.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Gặp Gỡ Con Trai Quan Tri Phủ

Đỗ tri huyện vẫn mang dáng vẻ ôn hòa, giống với lần đầu tiên Tường gặp ông ở nhà họ Triệu. Khác với các vị quan khác, ông không hề tỏ ra quyền uy, trịch thượng mà đối đãi với người dưới trướng như Tường luôn ôn nhu, đi đến đâu. Tường dĩ nhiên cũng cung kính, lúc vừa gặp đã chấp tay vái chào.

Hai người cùng ngồi uống trà bàn chuyện. Đỗ tri huyện trước là hỏi về tình hình Triệu gia và Triệu xã trưởng, sau là đề cập đến việc Tường đang giữ chức xã trưởng tạm thời thay cha. Ông bảo, chuyện này cũng không đến nỗi trái khoáy gì, nhưng cũng cần đề lên phủ, châu và tri châu đình. Ông sẽ tạm thời ở lại đây coi sóc tình hình, cùng những việc Tường đã thực thi từ lúc lên làm xã trưởng.

Nói chuyện được hai canh giờ, Tường xin phép Đỗ tri huyện được ra về vì còn nhiều chuyện phải giải quyết. Vừa bước ra ngoài, đi đủ mười bước thì đột ngột cậu nghe một chất giọng cất lên gọi tên mình: "Triệu Tường!".

Tường liền quay lại. Đứng cách chỗ cậu đứng không xa là một cô gái tóc bím dài, gương mặt xinh đẹp và nghịch ngợm, đoán tuổi thì hẳn là bằng Tầm, vận trên người quần áo bằng lụa sang trọng. Về như cô biết rất rõ chàng trai ấy nên nở nụ cười thật tươi, như thể là bằng hữu lâu năm tương phùng. Còn Tường thì nhác trông cô có nét nửa lạ nửa quen, đang cố nghĩ xem đây là ai.

Biết đối phương chưa nhận ra mình, cô liền tiến lại gần. Đảo mắt khắp người Tường, cô mỉm cười hài lòng bởi đúng với suy đoán, chàng trai này khi lớn lên ắt hẳn sẽ khôi ngô tuấn tú. Duy có đi ầu, những đường nét trưởng thành chững chạc đó lại khác xa với nét cao ngạo nghịch ngợm thuở trước.

"Người không nhận ra ta ư?" Cô lạnh lùng hỏi.

Cả cách xưng hô b ềtrên cũng rất quen. Chợt nhiên Tường nhớ ra đây là Đỗ phủ. Vậy lý nào... Cậu ngắm kỹ gương mặt cô hơn, tức thì một hình ảnh quen thuộc ngày xưa liền hiện ra. Lập tức cậu hỏi, một cách dè dặt:

"Cô có phải là..."

"Nhặt giày cho ta! Như vậy người đã nhớ chưa?" Cô cười.

Câu hỏi đó như một câu trả lời đích xác dành cho Tường. Đúng là Đỗ Quyên r ồi!

Lúc này trong phiên chợ nhộn nhịp, Tầm đang chuẩn bị ra về thì bỗng dừng nghe âm thanh quát tháo của người chủ bán cháo. Ông ta mắng một vị khách ăn xong lại không trả tiền. Còn vị khách kia là một chàng trai t ần mười bảy, xem chừng cách ăn mặc có vẻ là người quý ền thế, đang không ngừng giải thích mình quên mang theo túi tiền chứ chẳng phải cố ý ăn quỵt.

Trông thế, Tầm mới đi đến hỏi ông chủ nọ rằng, "vị khách này thiếu bao nhiêu tôi sẽ trả". Ông chủ tỏ vẻ ngạc nhiên. Chàng trai nọ cũng kinh ngạc chẳng kém nên quay qua xem thử người tốt bụng kia là ai. Ngay tức khắc, cậu tròn xoe mắt thích thú cứ như được nhìn thấy một thứ tuyệt diệu. Gương mặt khả ái thanh thoát của người con gái này đã cuốn hút cậu ngay ánh nhìn đầu tiên.

"Tiền đã trả xong, cậu đi được rồi." Tầm lên tiếng.

Cậu bừng tỉnh, phản ứng ngay lập tức là nắm tay Tầm giữ lại. Thấy Tầm ngạc nhiên, cậu chợt phát hiện mình đang khiếm nhã với một cô gái, liền rút tay lại.

"Xin cảm tạ cô đã giúp đỡ... Mà tôi có thể hỏi một câu? Cô là tiên nữ à?"

Tầm bu ãn cười trước vẻ hớn hở của chàng trai nhỏ tuổi ấy, mới lắ đầu, "tôi chỉ là một cô gái bình thường thôi". Nghe thế, cậu ta tỏ vẻ chẳng tin, khẳng định:

"Trông cô giống hệt những bức vẽ tiên nữ tôi hay xem. Xinh đẹp, thanh tao, và rất tốt bụng nữa, cô đúng là tiên nữ mà."

Cậu vừa dứt lời thì ông chủ bán cháo đã nói ngay, nếu quý cô này là tiên nữ thì người có thể nhìn thấy hả? Tiên nữ phải bay, và chẳng đời nào đi vào phiên chợ nhếch nhác này đâu. Cậu ta nghĩ ngợi, cũng phải, tiên nữ trong tranh có tấm vải lụa và bay trên mây. Cậu nhìn lại Tầm, nhưng mà cô gái này đúng là đẹp như tiên nữ.

"Thật có lỗi khi tôi đã mạo phạm. Tiên nữ hãy cho biết tên để tôi mang tì ãn đến hoàn trả, tôi không phải là tên ăn quýt xấu xa đâu."

"Không cần đâu thưa cậu, chỉ là giúp người trong lúc khó khăn thôi. Và xin cậu đừng gọi tôi là tiên nữ."

Nói xong, Tầm nhanh chóng rời khỏi. Thấy người đẹp bỏ đi, cậu ta liên tục gọi theo, xin được cho mình biết tên! Bóng dáng tiên nữ lẩn vào dòng người qua lại, cậu buông tiếng thở dài ngán ngẩm. Muốn có duyên tương ngộ mà lại không được.

"Đấy đã là hoa có chủ rồi xin đừng vọng tưởng." Ông chủ nọ lại tiếp.

Cậu ta bất ngờ, hóa ra tiên nữ đã có nơi trao thân gửi phận rồi. Cũng khó trách, một cô gái như thế làm sao không có người cưới hỏi. Cậu liền hỏi ông chủ, "chẳng hay tiên nữ được gả vào nhà nào?". Ông nhìn cậu mà đáp:

"Đó là Tầm, mợ Ba nhà họ Triệu."

Nhà họ Triệu? Lý nào lại trùng hợp như vậy? Cậu từ xa đến đây cốt để tìm một người trong dòng họ đó. Đúng lúc, một tên người làm hối hả chạy đến, gọi:

"Cậu Kiên! Cậu đi đâu làm con tìm mãi ạ?"

"Ta đi ăn cháo." Kiên phát một cú lên đầu hắn, "cũng vì người không để tiền vào túi áo ta nên khiến ta mất mặt với tiên nữ đấy, đã thế còn bị nói là ăn quýt."

"Gì ạ? Kẻ nào gan lớn dám nói con trai quan tri phủ ăn quýt?"

Kiên nghiêng rặng, phát thêm cú nữa khiến tên người làm ôm đầu kêu. "Bé cái mồm nhà người một chút", hậm hực xong cậu hỏi, "tìm ta có gì không?". Hắn nhăn nhó:

"Thưa, cô Quyên bảo cậu về nhà vì nhà đang có khách quý."

"Là ai?"

"Dạ, là xã trưởng Triệu Tường."

Khi đó ở Đỗ phủ, Quyên làm vẻ mặt chẳng mấy hài lòng, mới cất tiếng:

"Quả nhiên là người quên ta rồi."

Tường bấy giờ mới hết ngạc nhiên, liền mỉm cười gượng gạo. Nhiều năm trước, Quyên chỉ là cô chủ nhỏ mười ba tuổi, nay đã thành thiếu nữ mười tám xinh đẹp sắc sảo thử hỏi làm sao cậu nhận ra được. Cậu chậm rãi đáp có chút dè dặt, thời gian dài xa cách bỗng dưng hóa thành xa lạ:

"Là do cô Quyên đã khác trước rất nhiều nên Tường khó lòng nhận ra."

"Khác là khác thế nào?" Quyên dọ ý, "Trông ta có xinh đẹp hơn trước không?"

Tưởng liền gật đầu. Thấy thế, Quyên đâm ra ngượng ngùng, bất giác nắm lấy tay áo cậu. Chuyện động chạm giữa trai gái là đi đầu cấm kỵ nên Tưởng khéo léo gạt nhẹ tay Quyên ra, bảo rằng như thế không được hay. Quyên cũng nhận ra mình có hơi tự nhiên quá, bây giờ đâu còn giống ngày bé nữa.

"Ta quên mất. Dẫu sao cũng là trai chưa vợ, gái chưa chồng..."

"Không phải thừa cô Quyên, tôi đã lập gia thất rồi."

Câu cắt ngang đường đột đó khiến Quyên bất động. Cô thấy chuyện này quá bất ngờ. Bao năm qua, chỉ vì cha mẹ không cho phép nên cô chẳng thể trở lại xã Thổ. Nay Đỗ tri huyện về đây xem xét tình hình, Quyên liền xin cha cho mình theo cùng. Cô mong gặp lại Tưởng biết đường nào, chỉ mong có ngày tương phùng. Nào ngờ Tưởng đã lập gia thất, Quyên biết phải làm sao đây?

"Đó là ai vậy? Cho ta biết vợ ngươi là con gái nhà nào?"

"Vợ tôi là người mà cô Quyên cũng từng biết. Đó là Tầm."

Điêu này càng khiến Quyên kinh ngạc bội phần. Cô gái Tưởng lấy làm vợ lại là Tầm sao? Con bé người làm năm xưa được Triệu xã trưởng mang về nuôi dưỡng và cùng hai cậu chủ lớn lên cùng nhau ư? Sao có chuyện nghịch lý đến thế chứ? Một cậu Ba con nhà quyền thế mà chấp nhận lấy con bé người làm?

"Nhà họ Triệu có gì lại chịu để một người làm trở thành con dâu? Đây có phải là hôn sự cưỡng ép? Ngươi có thương Tầm không?"

Trước sự kích động của Quyên, Tưởng nhẹ nhàng nói rằng:

"Dĩ nhiên tôi có thương vợ mình và đây hoàn toàn không phải là hôn sự cưỡng ép."

Quyên cảm giác đôi chân đứng hết vững, cả người chao đảo. Cô vừa nghe đi ầu gì vậy? Tưởng thực sự thương Tầm sao? Cô chợt nhớ thuở trước, cậu thường đối đãi tốt với con bé người làm ấy. Hóa ra nguyên nhân là vì thế.

"Nếu không còn gì nữa, tôi xin phép cáo từ."

Tưởng vừa quay bước thì đột nhiên Quyên nắm tay giữ lại. Cậu ngạc nhiên xoay qua và toan lên tiếng nhưng cô đã mau chóng cất giọng, nghe đầy kiên quyết:

"Người mãi mãi là của ta."

Tưởng không có cơ hội định th ần được lời nói kỳ lạ ấy bởi thành linh ai đó gạt mạnh tay hai người ra đ ồng thời đứng chen vào giữa. Khi hoàn h ồi lại, bấy giờ Tưởng mới phát hiện trước mặt là chàng trai độ mười bảy, mặt mày sáng sủa thông minh, vận qu ần áo sang trọng khéo chẳng phải con nhà bình thường. Cậu ta nhìn Tưởng bằng ánh mắt đ ằng đ ằng sát khí, cất giọng rành rọt:

"Triệu Tưởng, người đừng bất kính với chị Quyên của ta!"

"Chị Quyên? Vậy ra cậu là..."

"Nghe cho rõ đây! Ta là Trịnh Kiên, con trai quan tri phủ Trịnh Văn Thất. Đỗ Quyên là được hứa gả cho ta!"

Không phải con trai Đỗ tri huyện mà là con trai quan tri phủ, Tưởng li ền chấp hai tay, thất lễ r ồi mong cậu Kiên bỏ qua! Kiên quan sát chàng trai đang đứng trước mặt, trông thì đúng rõ tuấn tú, lại chẳng chạc rất ra dáng xã trưởng nhưng cậu vẫn chẳng ưa nổi. Đây là tình địch của cậu còn gì. Mỗi lần Kiên xuất hiện thì Quyên ngán ngẫm. Hắn cứ nhai đi nhai lại mỗi việc cô được hứa gả cho hắn.

"Cậu Kiên đến thật đúng lúc, tôi cũng sắp cáo từ, xin cậu ở lại với cô Quyên."

Dứt lời, Tưởng bước vội như sợ Quyên sẽ níu giữ mình. Trông cảnh Quyên cứ dõi mắt trông theo bóng áo trắng kia, Kiên liền nói ngay:

"Hắn ta đã có vợ rồi, đã thế còn xinh đẹp thùy mị, làm gì còn để ý đến chị."

Quyên ngạc nhiên như thế muốn hỏi vì sao cậu lại biết. Kiên cười nhếch môi:

"Ta vừa gặp vợ hắn xong. Trông cô ấy cứ như tiên nữ từ trong tranh bước ra."

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Vợ Chồng Cậu Hai Trở Về Nhà

Thấy chồng trở về với nét mặt khác lạ, Tầm lo lắng hỏi, "mình lại gây ra chuyện gì khiến Đỗ tri huyện phật lòng à?". Tưởng ngẩng xuống ghé đá nói mình vừa gặp cô Quyên, cô ấy nín nín kéo kéo không cho về Nghe âm thanh thở phào nhẹ nhõm của Tưởng, Tầm lặng im một chốc rồi bảo:

"Em đoán việc sẽ như thế. Rõ ràng cô ấy vẫn một lòng với mình."

Tưởng hiểu vợ lại nghĩ gì, mới giải thích:

"Cô Quyên đã có hôn phu rồi, đó là con trai quan tri phủ, nên giữa ta và cô ấy tuyệt đối không thể có gì được đâu."

Tầm hỏi "Thật sao?" rồi thấy chồng gật đầu liên tục, mới tỏ ra an tâm đôi chút. Tưởng cười nhẹ, thấy thích chuyện vợ làm dáng vẻ ghen tuông thế này. Cậu ân cần hỏi, "buổi sáng mình ở nhà làm gì?". Tầm đáp, "em ra chợ phiên mua vài thứ". Tự dưng nhớ đến cậu ấm ăn cháo mà không có tíền trả, cô liền kể lại cho chồng nghe. Nghe xong, Tưởng nhún mày nhăn trán:

"Người đó gọi mình là tiên nữ sao?"

"Người đó còn nói em giống hệt tiên nữ ở trong tranh vẽ, thật là trẻ con."

Trong khi Tầm tỏ ra buồn cười thì Tưởng lại đâm ra trầm tư. Bỗng nhiên lòng có chút khó chịu, bồn chồn. Từ sau đám cưới, Tầm ngày càng đẹp hơn, nét đẹp mặn mà đằm thắm rất khác với khi còn là con gái. Nay

Tầm vừa bước chân ra cửa đã có một chàng trai để ý, đến nỗi gọi bằng hai từ tiên nữ. Là chồng, Tưởng làm sao không lo.

"Lần sau có đi ra ngoài, mình bảo chị Hỷ hoặc thằng Ngải theo cùng."

Tầm khó hiểu trước lời căn dặn của Tưởng, tại sao? Đối diện, Tưởng bảo vu vơ, "mấy chuyện nặng nhọc đó cứ để cho người làm, và quan trọng là họ sẽ bảo vệ mình khỏi những kẻ háo sắc". Tầm chợt hiểu cậu đang ám chỉ chuyện trong chợ phiên. Cô cười cười, "để mình yên tâm nên em sẽ nghe theo".

Hôm sau, Tưởng đang ở ngoài đồng xem tình hình tưới tiêu thế nào thì tên người làm ở Đỗ phủ chạy đến báo, "cô Quyên mời Triệu xã trưởng đến gặp mặt". Tưởng hỏi hắn có chuyện gì? Hắn lắc đầu đáp không biết. Cậu không muốn thường xuyên gặp Quyên, để tránh phiền phức. Trước là vì Tầm, sau còn vì Kiên. Nhưng từ chối khéo ra lại không hay, sau cùng cậu đành đi theo hắn.

Đỗ tri huyện không có nhà, lúc Tưởng bước vào phòng chính chỉ thấy mỗi Quyên đang ngồi đọc sách. Đang chán chường vì mấy bài thơ rồi nùi, cô mừng rỡ vì thấy Tưởng xuất hiện, liền gấp sách lại. Tưởng đi vào vấn đề chính:

"Chẳng hay cô Quyên gọi tôi đến có chuyện gì?"

"Người làm gì khách khí vậy? Phải có chuyện thì mới được gọi à? Ta buồn chán quá nên gọi người đến hàn huyên một chút."

"Sao cô không gọi cậu Kiên, hôn phu của mình đến?"

"Hôn phu cái gì, tên ấy chẳng qua là bám theo ta chứ ta nào có thích. Mà hắn chỉ bịa chuyện thôi, cha ta và Trịnh tri phủ vốn quen thân từ lâu nên Kiên cứ khẳng khẳng cả hai sẽ được cưới gả."

"Tôi thấy cậu Kiên có tình cảm với cô Quyên. Khó tìm được người thương mình thật lòng thật dạ, cô nên quý trọng."

"Giống như người và Tằm à?"

Tưởng không đáp lời, bởi nhận ra giọng Quyên nửa như mỉa mai nửa lại trách cứ. Cậu không ngờ sau ngần ấy năm, Quyên vẫn giữ mối tình thơ dại ngày bé. Nhưng nói đi cũng nên nói lại, chẳng phải chính cậu cũng từng ôm mãi mối tình thẩn lạng dành cho Tằm đấy sao? Hơn ai hết, Tưởng hiểu rõ thứ tình cảm không được đền đáp đó, nên đối với Quyên cậu lại thêm khó xử.

Tưởng im lặng càng làm Quyên khó chịu, cứ muốn bướng bỉnh đến cùng:

"Ta là con gái tri huyện, người chỉ là xã trưởng tạm thời, lý nào không nghe lời ta sao? Người không sợ quyền uy của Đỗ phủ à?"

Chẳng muốn phải day dưa thêm trước lời dọa dẫm ấu trĩ thế, Tưởng liếc cúi chào, Quyên bặm môi vì thái độ khinh thường ấy, tên Triệu Tưởng vẫn cao ngạo như xưa. Tức thì cô đứng dậy, hét lên với đám lính canh ở trước cửa phòng:

"Mau giữ Triệu Tưởng lại cho ta!"

Tức thì, Tưởng bị hai tên lính ở cửa giữ chặt hai vai. Cậu quay đầu nhìn nghiêng rồi nhanh như cắt nắm lấy hai bàn tay đó, xoay nhẹ người đồng thời vật mạnh cả hai ngã xuống đất. Chiêu thức ra đòn của Tưởng nhanh như chớp, đến lúc Quyên chưa hết kinh ngạc là đã thấy hai tên lính ngã sõng soài ra đất.

Phủ áo, Tưởng nhanh chóng đứng thẳng dậy, nhìn Quyên mà rằng:

"Triệu Tưởng này, tay có thể không chạm đến trời nhưng tuyệt nhiên không bao giờ để tay bò lê dưới đất. Đành thất lễ, tôi xin phép cáo từ."

Tưởng đường hoàng rời khỏi Đỗ phủ, Quyên giận đến nỗi đập mạnh tay xuống bàn. Ng ồi phịch xuống ghế, cô vừa tức vừa thấy ấm ức. Vì sao lúc nào người cũng chống đối ta? Trước đã vậy, giờ cũng vậy. Cô gục mặt lên bàn, khóc rấm rứt.

Kiên đứng bên ngoài cửa phòng này giờ, cũng chứng kiến cảnh Tưởng quật ngã hai tên lính canh. Cậu thở mạnh một phát: "Hắn đúng là đáng ghét!".

Đang ng ồi thêu thì Tầm chợt thấy bu ồm nôn, li ền đưa tay vuốt ngực. Bên cạnh, Hỷ trông thế li ền hỏi, "mợ khó chịu ở đâu ư?". Tầm lắc đầu bảo không sao, nhưng kỳ thực người đúng là không khỏe. Dạo gần đây, Tầm hay mệt lại có chút khó chịu, chốc chốc còn bu ồm nôn, ăn cũng chẳng thấy ngon miệng. Chẳng rõ có mắc bệnh gì không, Tầm chưa dám nói cho mọi người nghe vì sợ họ lo lắng.

Tầm đứng dậy, vừa hay Ngải từ đâu chạy đến sốt sắng thưa:

"Mợ ơi, cậu... cậu về ỉ ả!"

Hỷ hỏi thay Tầm: "Cậu Tưởng về nhà thôi mà làm gì hốt hải thế?"

Ngải lắc đầu, cố nói cho rõ:

"Không... không phải cậu Tưởng... mà là cậu Liêm đó mợ...!"

Tầm hết sức kinh ngạc. Đúng lúc, hai bóng người bước vào. Tầm lập tức nhận ra gương mặt quen thuộc của Liêm, và bên cạnh còn có Ái.

Tưởng vừa về đến nhà đã được Ngải báo tin Liêm và Ái đột ngột trở về sau nhiều ngày mất tích. Cậu bất ngờ lẫn vui mừng, li ền chạy đến phòng chính, nơi mọi người đang họp mặt. Liêm với Ái quỳ trước các mẹ, cầu xin được thứ tha cho lỗi lầm ngày trước. Bà Hai, bà Tư chẳng nói gì riêng bà Ba cứ khóc lên khóc xuống đồng thời vung tay đánh vào người Liêm,

trách cứ. Liêm cúi đầu, miệng chỉ nói con xin lỗi rất nhiều lần. Bên cạnh, Ái tỏ vẻ sợ sệt. Tưởng sai bước lại gần chỗ mọi người, cất tiếng gọi anh.

Liêm liền quay qua, bất ngờ khi nhìn thấy Tưởng. Đứa em trai này hai năm trước đột nhiên rời nhà lên kinh thành học, ngày chia ly chẳng chịu cho cậu đến đưa tiễn. Nay trùng phùng như vậy thật khiến người ta quá đỗi ngạc nhiên. Liêm đứng dậy, quan sát chàng trai đôi mươi đang mang nỗi vui mừng ở ngay trước mặt.

"Tưởng! Em đã về nhà rồi sao?"

Tưởng gật đầu và siết chặt tay Liêm:

"Lúc anh bỏ nhà đi là em từ kinh thành liền trở về đây. Anh đã đi đâu, làm gì?"

Liêm bu ãn bã nói: "Khi ấy anh không còn lựa chọn nên đã làm thế. Anh biết mình có lỗi với cả nhà, nhất là với cha. Nay anh cùng Ái quay về, trước là để chịu tội với cha và sau là có một việc quan trọng khiến anh không thể tiếp tục lưu lạc bên ngoài."

"Là chuyện gì vậy anh?"

"Anh muốn Ái được làm con dâu nhà họ Triệu." Liêm đáp.

Tức thì bà Ba tức giận, "tuyệt đối mẹ không chấp nhận ả đào hát ấy là con dâu!". Liêm quay qua nhìn mẹ, nét mặt lẫn giọng nói đều mang vẻ van nài:

"Mẹ, xem như con cầu xin mẹ. Chúng con đã nên nghĩa vợ chồng, Ái còn mang trong bụng đứa con của con... Mẹ đành lòng từ bỏ cháu ruột của mình ư?"

Mọi người thêm lần nữa bất ngờ. Bà Ba thì đứng bất động, người đàn bà quý giá kia đã mang giọt máu của Liêm, bà phải làm sao đây? Chấp nhận thì không thể, mà từ bỏ thì chẳng đành. Trước tình hình ấy, Tầm nhẹ nhàng khuyên nhủ bà:

"Mẹ Ba, dù tốt dù xấu, anh Liêm cũng là con trai mẹ. Bây giờ anh ấy chịu quay về xem như tổ tiên phù hộ. Nay, chị Ái lại mang cốt nhục của nhà họ Triệu, thôi thì mẹ hãy chấp nhận chị ấy vì đứa trẻ trong bụng."

"Tầm nói đúng đó ạ, dù gì chuyện cũng đã xảy ra rồi, đứa trẻ ấy là máu mủ của nhà ta. Mẹ cứ cho vợ chồng anh được ở lại, có danh có phận cũng tốt hơn."

Nghe Tưởng nói chí lý lại thêm việc Ái đã có thai nên hai bà còn lại cùng khuyên bà Ba, "thôi thì tha thứ cho các con, thiết nghĩ cha của chúng cũng muốn thế". Nhắm mắt để lòng bình tâm lại, bà Ba nói khẽ với Liêm, "con hãy đến gặp cha mà tạ tội đi". Rồi bà nhìn qua Ái vẫn đang quỳ, lãnh đạm nói:

"Cô là nhờ đứa con trong bụng mà được bước chân vào nhà họ Triệu, nên nhớ rõ phải biết giữ thân giữ phận chớ có làm đi đâu gì trái khoáy!"

Ái rụt rè gật đầu. Bà Hai bảo Tưởng đưa Liêm đi gặp cha, còn Tầm thì đưa Ái về phòng nghỉ ngơi. Lúc mọi người rời đi, Tầm nhẹ nhàng đỡ Ái đứng dậy. Khi cùng Tầm quay bước, cô đào hát đó chậm rãi đưa mắt nhìn về phía cánh cửa của gian phòng kề bên nơi mà ba bà vừa đi vào, ánh mắt sợ sệt vừa rồi bỗng dưng biến mất thay vào đấy là điếu gì đó rất thỏa lòng.

Liêm quỳ xuống bên giường Triệu xã trưởng, run run cầm lấy bàn tay cứng đờ ấy. Cậu không ngờ cha vì mình mà thành ra thế này, cậu đúng là đứa con bất hiếu. Mắt nhòe lệ, cậu gọi cha. Triệu xã trưởng lò mò mở mắt, chẳng rõ có trông thấy con trai lớn trở về không mà đôi môi lại mấp máy, hết muốn nói gì đấy. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể nên lời. Trông thế, Liêm càng đau đớn gấp bội chỉ biết gục mặt xuống tay cha mà khóc. Bên cạnh, Tưởng cũng nén nỗi đau xót vào trong lòng.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Người Đàn Bà Tham Vọng Bước Chân Vào Nhà Họ Triệu

Rời khỏi phòng, hai anh em cùng rảo bước. Liêm hỏi Tường về tình hình hiện tại. Tường kể lại tất cả mọi chuyện. Khi cậu vừa dứt lời, Liêm cười bảo rằng:

"Thật là, mọi chuyện chẳng thể nào đoán trước được. Em trở thành Giám sinh của Đốc Học Đường, rồi lại thay cha giữ chức xã trưởng. Đi đâu bất ngờ nhất là em và Tầm đã nên duyên vợ chồng trong khi ngày trước, em luôn tỏ ra ghét Tầm."

"Chính em cũng không ngờ mọi thứ lại xoay vần theo hướng này." Giọng Tường đầu đầu, "Chuyện anh phải lòng cô Ái rồi bỏ nhà ra đi, càng khiến em kinh ngạc hơn. Nhưng thôi, bây giờ anh đã trở về nhà ta đoàn tụ thế này là tốt rồi."

Liêm gạt đầu dù lòng vẫn thấy nặng nề trước tình cảnh của cha.

Sau khi dọn đồ thăng Ngải xong, Tầm quay sang Ái đang ngồi trên giường, nói:

"Chị cứ nằm nghỉ cho khỏe nếu cần gì thì gọi người làm đến giúp."

Ái khẽ nói cảm ơn trước khi Tầm rời khỏi phòng. Nhưng khi cánh cửa vừa khép lại thì dáng vẻ rụt rè ấy biến mất, gương mặt trở nên sắc sảo và đầy suy tư.

Ái đưa mắt quan sát căn phòng rộng lớn với nhiều vật dụng sang trọng, đây sẽ là nơi ở của hai vợ chồng cô. Cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ được bước

chân vào nhà họ Triệu nữa, hóa ra trời vẫn còn thương xót cô. Cố công làm bao nhiêu việc từ đó đến nay, mục đích cũng chỉ là muốn làm vợ Hai trong ngôi nhà quyền thế này.

Thực chất, Ái đâu phải người tầm thường. Cô đào hát tài sắc đi ngược xuôi khắp dải miền Nam Bắc đó chẳng những rất mưu tính mà còn tham vọng. Lần đầu tiên gặp Liêm, đúng là Ái có cảm mến đáng về thanh tú nhỏ nhả ấy tuy nhiên đi đâu quan trọng nhất vẫn là về gia thế của cậu. Ái không muốn rong ruổi nay đây mai đó, bán lời ca tiếng hát nữa nên dùng đủ cách để giữ Liêm bên cạnh.

Liêm mê Ái như điên đảo. Ái biết nên bày cho cậu cái trò bỏ nhà đi khi vấp phải sự phản đối kịch liệt từ Triệu xã trưởng với bà Ba. Sau đó, cô vui mừng khôn xiết vì mình đã mang thai, và lần nữa cô đề nghị Liêm trở về nhà họ Triệu để cho con nhận tổ tông. Đây là đứa cháu đích tôn, lẽ nào Triệu xã trưởng không nhận. Đáng lý mọi việc đã có thể êm xuôi, nào ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thứ nhất, Tường đột nhiên trở về, đã thế còn lấy Tầm. Thứ hai, Triệu xã trưởng lâm bệnh nặng và chính vì vậy mà mọi quyền hành trong nhà gần như nằm trong tay Tường. Thế thì Liêm trở về còn địa vị gì trong nhà họ Triệu chứ? Đáng ra là con trai trưởng của dòng họ thế mà giờ cậu lại giống như kẻ ăn nhờ ở đậu trong nhà. Tường là người như thế nào, Ái còn chưa biết được.

Ái đứng dậy nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Không gian rộng lớn quyền uy của ngôi nhà cuốn hút vào đáy mắt. Cô tự nhủ, mình sẽ không lùi bước, dù bằng cách nào đi nữa. Cô muốn trở thành người nắm quyền tại đây, quan trọng hơn hết là còn vì đứa con trong bụng. Đứa TRẺ ấy nhất định phải là con trai và trở thành người thừa kế.

Bên ngoài kia, đêm đang dãn buông, vắng vắng đâu đó có tiếng quạ réo gọi, như dấu hiệu báo trước về một cơn sóng gió lớn sắp đổ ập xuống nhà họ Triệu. Những tháng ngày bình yên có lẽ sắp biến mất khi mà vừa có một người đàn bà tham vọng, toan tính vừa bước chân vào vào ngôi nhà này.

Sáng hôm sau, mọi người trong nhà họ Triệu ăn cơm trong bầu không khí im lặng và có chút nặng nề. Chung quy cũng là do mối mâu thuẫn giữa bà Ba và Ái. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Ái đi hát xướng khắp nơi gặp bao nhiêu đàn ông khác, lại thêm việc khiến Triệu xã trưởng tức giận đến mức lâm bệnh thì nổi căm ghét trong bà Ba càng dữ dội. Bà bây giờ là bằng mặt không bằng lòng, ngửi ăn cơm cùng mà bà chẳng hề liếc mắt sang Ái.

Ái thì bên ngoài vẫn phải tỏ ra khép nép nhún nhường nên đành giữ im lặng. Còn phần Liêm, một bên là mẹ và một bên là vợ vì thế đâm ra khó xử lẫn một mối. Những người còn lại thì không biết nói gì cũng lặng lẽ ăn cơm cho qua.

Đúng lúc, Ngải đi vào thưa với Tầm là có người đứng chờ ngoài cửa muốn gặp mẹ. Tầm hỏi là ai? Hấn gãi đầu đáp không biết nhưng nói đó là một chàng trai hãy còn rất trẻ, mặt mũi khôi ngô và hân là con nhà giàu sang. Dĩ nhiên Tầm vô cùng ngạc nhiên. Cô từ trước đến nay có quen ai như thế đâu. Bên cạnh, Tường cũng khó hiểu chẳng kém. Có chàng trai trẻ muốn gặp vợ cậu ư?

"Thế người đó có nói đến đây vì việc gì không?" Tầm hỏi tiếp.

"Dạ, đi đâu này thì có. Người đó nói là hoàn trả tiền ăn cháo gì đấy ạ..."

Tức thì Tầm hiểu ra, chẳng lẽ chính là cậu ấm hai ngày trước ở trong phiên chợ? Chậm rãi đứng dậy, Tầm xin phép các mẹ rồi rời đi. Dõi theo bóng dáng vợ, Tường cũng gác đĩa và đứng dậy. Cậu muốn xem thử mặt mũi của vị khách kia vì biết đấy chính là người đã gọi Tầm là tiên nữ.

Nhắc thấy bóng dáng Tầm xuất hiện, Kiên mừng rỡ chạy đến gần, gọi tiên nữ ời! Tầm bu ãn cười bởi thấy cậu vẫn chẳng chịu thay đổi cách gọi đó. Kiên thấy Tầm nhìn mình thì chợt nhớ mục đích đến đây li ãn đưa ti ãn ra trước mặt, bảo:

"Hôm đó tôi đã hứa sẽ hoàn trả lại ti ãn cho tiên nữ."

"Chỉ là ít thôi, hà tất gì cậu phải bận tâm. Nhưng sao cậu biết tôi ở đây?"

"Ông chủ bán cháo nói tiên nữ chính là vợ Ba nhà họ Triệu, tôi hỏi người xung quanh là tìm được đến đây thôi."

Tầm chưa kịp nói thêm là đúng lúc, giọng Tưởng cất lên đầy bất ngờ, "hoá là cậu Kiên sao?". Đang cười vui vẻ thì mặt Kiên sa sầm ngay khi trông thấy kẻ tình địch đáng ghét ấy. Đúng là oan gia ngõ hẹp! Khi Tưởng dừng lại bên cạnh thì Tầm ngạc nhiên hỏi, hai người quen biết nhau ư? Tưởng gật đầu:

"Đây là cậu Kiên, con trai quan tri phủ và là hôn phu của cô Quyên."

Dĩ nhiên Tầm bất ngờ trước thân thế của Kiên bởi lần trước cứ ngỡ cậu chỉ là một cậu ấm con nhà khá giả nào đó. Cô liền cúi người:

"Không biết là cậu Kiên nên đã thất lễ."

Rời mắt khỏi Tưởng, Kiên nhìn sang Tầm: "Tiên nữ đừng nói thế, âu cũng là do tôi che giấu thân phận thôi."

Tưởng cũng ngạc nhiên khi biết chàng trai Tầm gặp gỡ lần trước là Kiên. Hẳn cậu không thể đoán được, con trai quan tri phủ lại bị gán cho cái tội ăn quỵt. Xem ra mối quan hệ giữa hai người không tệ, đặc biệt là sự thiện cảm từ Kiên. Tưởng để ý cậu ấm này cứ nhìn Tầm với ánh mắt rất vui thích, có lẽ như đã kể rằng do cậu thấy cô giống tiên nữ quá. Dù chỉ là ngưỡng mộ thì cũng không nên nhìn vợ người khác chằm chằm như vậy. Một cách tự nhiên, Tưởng chen vào giữa hai người.

"Chẳng hay cậu Kiên đã ăn cơm chưa, nhà tôi đang dùng bữa, nếu không chê bai mời cậu vào dùng chung cho vui."

Không thấy Tầm, Kiên cố rướn người lên để nhìn cho rõ. Tưởng cũng khéo léo nghiêng người hết bên này qua bên kia để che. Mãi một lát sau, Kiên mới hiểu ra dụng ý của tên đáng ghét đó. "Hắn không muốn người khác thấy cô vợ xinh đẹp của hắn đây mà", Kiên bức bối nhủ thầm rồi lãnh đạm nói:

"Không cần, ta còn phải đi thăm tình hình xã Thổ thế nào nữa."

"Cậu muốn xem tình hình ở đây?"

"Là con trai quan tri phủ dĩ nhiên ta phải tìm hiểu về cuộc sống của dân chứ."

Hóa ra Kiên không phải cậu ấm chỉ biết chơi bời. Bất giác, Tường thấy có chút thú vị với chàng trai trẻ tuổi này nên gợi ý: "Nếu cậu Kiên cho phép thì tôi xin được đưa cậu đi tham quan tình hình của xã". Đã định phản đối ngay tức thì nhưng Kiên thấy Tầm đứng đó liền nghĩ ngợi, Tường là chông của tiên nữ, nếu tỏ ra khó chịu thì khéo chẳng hay ho gì. Suy cho cùng hẳn cũng là xã trưởng nơi này.

"Thôi được, chúng ta hãy đi ngay bây giờ."

Tường gật đầu rồi quay qua bảo Tầm, "ta đi đến trưa sẽ về". Dõi theo bóng hai người rời khỏi, Tầm quay lưng đi. Được hai bước, Tầm lại buôn nôn liền đưa tay che miệng. Vừa hay bà Tư xuất hiện, trông sắc mặt con dâu nhợt nhạt liền hỏi thăm. Không muốn mẹ lo lắng, Tầm mới lắc đầu đáp mình không sao. Bà Tư hiển nhiên hiểu nên tiếp, thấy mệt thì phải nói khéo để bệnh trở nặng thì khổ lắm. Thoáng lưỡng lự, Tầm đành nói thật về những biểu hiện khác lạ suốt mấy ngày qua. Nghe xong mặt bà Tư có chút thay đổi, không phải lo sợ mà dường như là phát hiện ra điều gì tốt lành. Nhanh chóng, bà yêu cầu Tầm cùng mình đến gặp thầy lang.

Tường đưa Kiên đi xem khắp các nơi trong xã, từ người giàu ở đến nơi người nghèo sống, rồi ra đồng, con sông, đến đê diều và những con kênh mới đào. Kiên hỏi Tường nhiều thứ, nghe qua thì biết cậu cũng am hiểu về địa thế vùng này.

"Không ngờ cậu Kiên lại hiểu biết về xã Thổ nhiều vậy." Tường nói khi đang cùng đứng trên bờ sông quan sát lũ trẻ nhỏ bắt cá.

Nhìn khoảng nước mênh mông dưới cái nắng tầm trưa, Kiên đáp lảng đãng:

"Xã Thổ nằm trong những vùng thuộc quản lý của quan tri phủ nên ta biết về nó cũng là lẽ đương nhiên. Người cũng không t ỏi, làm xã trưởng chưa được bao lâu đã nắm vững tận vùng này r ồi. Chị Quyên quả nói chẳng sai, người đúng là thông minh."

Tưởng khó hiểu, Kiên biết nhưng vẫn chẳng nhìn sang đối phương.

"Lúc nào cũng nhắc đến người, bao nhiêu năm qua vẫn vậy, chị Quyên cứ chờ đợi và mong đến ngày trùng phùng. Ta thường thắc mắc, rốt cuộc Triệu Tưởng là người thế nào, đó là một phần lý do ta đến đây."

"Tôi không hề biết, cô Quyên lại nặng lòng với mình như vậy. Sự thật tôi cũng cảm thấy có lỗi, như thế tôi đã phụ một tấm chân tình."

"Người không có lỗi, chị Quyên cũng thế, chẳng qua là do số phận trêu người thôi. Tình cảm khó dừng lại, giống như ta đối với chị Quyên..."

Kiên bỏ lửng câu nói, đôi mắt xa xăm dõi theo cánh chim cuối trời. Tình th ần cũng hết như đôi cánh ấy, xa vời vợi, dù cố bao nhiêu cũng chẳng với tay đến được. Chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn người mà ta thương mến, tuy gần mà hóa ra xa cách nghìn trùng.

Dẫu không nghe hết nhưng Tưởng hiểu nỗi lòng của Kiên. Chẳng qua vì là người từng trải nên thấu hiểu, mà càng hiểu thì càng thêm xót xa.

Tưởng về đến nhà, đúng lúc thấy mọi người đang ng ồi dưới mái đình ngoài hè nói cười vui vẻ như thể vừa có chuyện mừng. Cậu nhanh chóng bước đến. Vừa trông thấy cậu là bà Hai đã cười, "về ồi đây này". Tưởng còn chưa kịp hiểu gì thì Ngải lạnh chanh báo ngay với giọng hờn hờ lắm:

"Con xin chúc mừng cậu! Mẹ đã mang thai r ồi!"

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Tầm Mang Thai Và Cô Quyên Muốn Làm Lễ

Tưởng về đến nhà, đúng lúc thấy mọi người đang ngồi dưới mái đình ngoài hè nói cười vui vẻ như thể vừa có chuyện mừng. Cậu nhanh chóng bước đến. Vừa trông thấy cậu là bà Hai đã cười, "về rồi đây này". Tưởng còn chưa kịp hiểu gì thì Ngải lanh chanh báo ngay với giọng hớn hờ lắm:

"Con xin chúc mừng cậu! Mẹ đã mang thai rồi!"

Tưởng đứng yên, mặc dù là tin vui mà sao nghe mơ hồ quá. Hẳn là do đường đột đây mà. Mãi lúc sau, cậu mới sốt sắng hỏi: "Là thật ư?".

Bà Tư buồn cười bảo với con trai: "Con đấy, chẳng chịu quan tâm vợ gì hết. Tầm không khỏe mấy ngày qua mà không hay biết sao?"

Nhanh chóng, Tưởng đến gần Tầm đang ngồi và cúi xuống hỏi gấp, "mình có thai rồi à?". Tầm ngượng ngùng mỉm cười. Niềm vui kéo đến, Tưởng lại tiếp, "nghĩa là ta sắp làm cha phải không?". Nhận được một cái gật đầu, cậu sung sướng quá lập tức bế vợ lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

"Ta có con rồi! Ta sắp làm cha!" Tưởng ôm Tầm quay hết một vòng, miệng hét lên to trong niềm vui vỡ òa.

Hết ngỡ ngàng, mọi người lại nhìn nhau cười trước dáng vẻ mừng rỡ ấy. Sợ động đến thai, bà Tư liền ngăn con trai, ấy con làm thế không tốt cho vợ đâu. Sực nhớ nên Tưởng ngừng lại đồng thời nhìn Tầm đang vui mừng chẳng kém, âu yếm:

"Ta hạnh phúc lắm."

Đôi vợ chồng trẻ đang chìm trong niềm hạnh phúc lớn lao thì đột ngột nghe giọng của Quyên cất lên rõ ràng, phá tan bầu không khí vui mừng này giờ:

"Triệu Tường, ta có chuyện quan trọng muốn nói!"

Tường, Tầm và mọi người ngừng cười đùa vì ngạc nhiên trước sự xuất hiện đường đột của con gái quan tri huyện.

Ai nấy đều lui vào trong nhà, chỉ riêng ba người còn ở lại. Tường ngồi ở giữa, hai bên là Tầm và Quyên. Lúc đầu giữa họ không có một âm thanh nào ngoài sự rối bời trong lòng, sau đó tiếp theo Tầm đành cất tiếng trước:

"Đã lâu rồi mới gặp lại cô Quyên. Cô vẫn khỏe chứ ạ?"

"Nếu ốm thì ta còn đến đây được à?" Quyên quan sát Tầm kỹ lưỡng, "Đúng là càng lớn người càng xinh đẹp đấy, ta suýt nhận không ra."

"Cô Quyên đừng chê cười, Tầm không thể sánh bằng cô."

"Cho dù ta có đẹp hơn người thì cũng chỉ là kẻ thua cuộc."

Nghe thế, Tường khéo léo cắt ngang tình hình chẳng mấy sáng sủa này bằng câu hỏi, "không biết cô Quyên đến đây có chuyện gì?". Bấy giờ Quyên mới rời mắt khỏi Tầm mà chuyển sang Tường, nghiêm túc nói:

"Ta vì người mà chờ đợi bao năm qua, nay người lại lấy vợ khiến tim ta như tan nát. Dù vậy ta vẫn không cam tâm để mọi chuyện như thế này. Ta đã suy nghĩ rất kỹ và sau cùng quyết định, dẫu là con gái quan tri huyện nhưng ta cũng cam lòng lùi một bước, chịu thiệt thòi. Ta chấp nhận làm lẽ của người."

Tường và Tầm đều bất động vì kinh ngạc. Làm lẽ? Nghĩa là Quyên muốn Tường cưới cô? Quyên không bận tâm dáng vẻ sững sốt của hai người mà tiếp tục bảo:

"Trai năm thê bảy thiếp là đi đâu thường tình có gì phải bất ngờ. Tưởng, ta làm thế tất cả đều vì người! Người hãy ưng thuận cho ta!"

Tầm im lặng, trước là vì không ngờ Quyên đối với Tưởng lại sâu đậm đến vậy và sau là vì mình chẳng thể quyết định được chuyện này. Đúng như Quyên nói, đàn ông nhiều thê thiếp vốn là lẽ thường, người vợ như Tầm đâu có quyền ngăn cản. Đi đâu đó có nghĩa, sự lựa chọn và quyết định tùy thuộc ở Tưởng.

Tưởng cảm thấy quá đột ngột, nhưng rất nhanh lý trí đã trở về để nhận ra rằng đây là đi đâu không thể. Cậu lập tức phản đối. Quyên ngẩng sừng sò, ngay cả việc hạ mình để xin làm lẽ mà Tưởng cũng không toại nguyện cho cô.

"Tại sao người đối xử với ta như vậy? Ta là con gái quan tri huyện, lý nào lại không xứng làm lẽ của người ư?" Quyên mím môi ăm ức.

"Không phải, mà là tôi không đáng để cô Quyên hạ mình đến vậy!" Tưởng lắc đầu, "tôi rất cảm kích trước tấm chân tình của cô Quyên nhưng xem như kiếp này chúng ta có duyên không phận nên chỉ đành làm người qua đường."

"Ta không cần người cảm kích! Ta chỉ muốn ở bên cạnh người thôi!"

Bắt gặp đôi mắt ngấn lệ của Quyên, Tưởng khó xử vô vàn:

"Hà có gì cô Quyên phải cố chấp đến thế? Còn biết bao nhiêu chàng trai tốt hơn tôi gấp vạn lần, tôi không xứng đáng."

Quyên chớp mắt, những giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp thật khiến người khác không đành lòng: "Trái tim ta chỉ có duy nhất hình bóng người, ta làm sao chấp nhận được chàng trai khác?". Tưởng liếc nhìn đến Kiên, nhớ dáng vẻ buồn bã của cậu ấm trẻ tuổi si tình. Vạn lần trước sau đều không thể có lỗi.

"Chỉ cần không gặp gỡ nữa thì bóng hình nào rồi cũng sẽ nhạt phai. Cô Quyên là người con gái tốt, nhất định sẽ có chàng trai toàn tâm toàn ý

thương cô..."

Quyên đột ngột đứng dậy, cắt ngang lời nói sắp phát ra kia, nước nở hỏi lại:

"Dù thế nào đi nữa người cũng không thể ưng thuận cho ta ư?"

Sự cố chấp của Quyên khiến Tưởng chẳng còn cách nào khác đành buông lời kiên quyết, "cho dù tôi có cưới thêm vợ thì người đó mãi mãi không thể là cô Quyên". Sững sờ lần nữa, Quyên nhìn Tưởng trân trân, con người này sao lại mang một trái tim tàn nhẫn lạnh lùng đến thế? Nhất quyết cự tuyệt cô đến cùng. Đau đớn khôn xiết, Quyên lập tức quay lưng chạy đi và cố ngăn tiếng khóc nước nở.

Chính Tầm cũng thương cảm cho cô chủ ương bướng ấy, liếc nhìn qua chõng với vẻ lo lắng, "mình có nhẫn tâm với cô Quyên quá không?". Tưởng lập tức lắc đầu:

"Có kiên quyết như vậy thì cô ấy mới từ bỏ được. Ta vốn dĩ chẳng thể dành hết tâm ý cho cô ấy. Nếu không phân định rõ ràng thì sẽ chỉ dẫn đến bi kịch."

Tầm nghe chõng nói cũng chí lý. Thật là không thể vẹn cả đôi đường. Thấy vợ thở dài suy tư, Tưởng nhẹ nhàng bảo, "bây giờ mình đừng lo nghĩ gì cả mà hãy nghỉ ngơi cho tốt và sinh cho ta một đứa con kháu khỉnh". Nhìn ánh mắt ân cần ấy, Tầm mỉm cười rồi ngả đầu vào lòng Tưởng.

Cách đây không xa, đằng sau bức tường gạch, Ái đang lặng lẽ quan sát. Điều không ngờ nhất chính là Tầm đã mang thai. Đó là con của Tưởng, người hiện nắm quyền trong nhà họ Triệu. Ông trời thật biết trêu đùa, cho Ái và Tầm cùng mang thai trong lúc này. Đôi chân bước chậm rãi, ánh mắt cô đào hát trở nên tối sầm.

Ban nãy nghe bọn người làm kháo nhau về việc Tầm mang thai và niềm vui sướng của các bà, Ái gần như lặng đi. Cùng là cháu ruột mà đứa con trong bụng cô lại không được chào đón bằng đứa con trong bụng Tầm. Cứ như thế vì nó là máu mủ của nhà họ Triệu nên mới được ở lại đây, chỉ như

vậy thôi! Gương mặt Ái hẳn rõ sự cay độc lẫn tức giận vì nhận ra trở ngại lớn nhất không phải Tưởng mà chính là Tầm.

Nhờ tin Tầm mang thai mà không khí nhà họ Triệu không còn buồn bã nữa, mà thay vào đấy là niềm vui mừng hiện diện trên mặt mọi người. Như lúc dùng cơm chẳng hạn, các bà cứ thay phiên nhau dặn dò Tầm phải đi đứng cẩn thận, coi chừng trước sau và đừng động tay động chân nhieu. Trông thế, Tưởng liền bảo:

"Các mẹ đừng xem Tầm như đứa trẻ thế, vợ con biết tự chăm sóc mình."

"Đàn ông như con thì hiểu gì về việc đàn bà mang thai." Bà Tư khéo mắng, "phải cẩn thận rồi kị bao nhiêu thứ. Thời gian dài mà lơ là, dễ mất con lắm đấy."

Tưởng thở mạnh, đúng là chuyện này bản thân chẳng hiểu rõ mấy mà nói. Tầm nhìn chòng, "các mẹ dặn phải đó, em sẽ cố gắng giữ con thật kỹ".

Trong khi tất cả nói cười vui vẻ thì Ái im lặng cúi đầu ăn, chẳng khác nào người ngoài. Càng nghe cô càng cảm giận hơn. Giả như hôm qua các mẹ cũng dặn dò cô kỹ lưỡng thế này thì quá tốt rồi, ấy vậy mà mặt mày giống hệt đứa đần. Đứa trẻ trong bụng Ái là con của Liêm, chứ có phải của kẻ khác đâu!

Ái kín đáo đặt tay lên bụng đồng thời nhìn qua bụng Tầm. Hai đứa trẻ này khi sinh ra, ắt hẳn sẽ mang hai thân phận khác nhau cho dù cùng lớn lên trong nhà họ Triệu. Cô đảo mắt sang Liêm vẫn mang vẻ bình thản, lòng không khỏi ấm ức.

Ái đi vào phòng của Triệu xã trưởng. Cô bước đến bên giường, lạnh lùng nhìn ông nằm im trên giường. Nhớ lại ngày trước, khi Liêm dẫn Ái về đây nói rõ chuyện tình giấu kín suốt hai năm thì Triệu xã trưởng giận đến mức hất đổ cả bàn trà. Ông thẳng thừng nói rằng, nếu để Ái làm dâu nhà này thì thà ông chết đi!

Ái nhếch mép cười khi trông dáng vẻ già nua bất động ở trước mặt, "giá mà Triệu xã trưởng được nhìn thấy tôi đang đứng trong nhà họ Triệu thì tốt biết mấy. Ông bảo, nếu để tôi làm con dâu thì thà rằng ông chết đi, thế bây giờ ông có nên chết không?". Ái đưa tay kéo mép chần lên ngay mặt Triệu xã trưởng.

Tay cầm mép chần từ từ hạ xuống ngay mũi và miệng cha chồng, Ái cười cười:

"Ông chết đi thì sẽ rất tốt cho tôi. À, đúng hơn là cho đứa cháu đích tôn này. Tôi sẽ không để Trưởng, con trai bảo bối của ông ở mãi trên cao đâu. Nhất định, tôi phải đạt được những gì mình muốn. Ông không được phép cản đường tôi!"

"Chị Ái."

Ái giật mình khi nghe tiếng Tầm cất lên, bàn tay liền buông mép chần ra. Cô cố giữ sự bình tĩnh khi Tầm tiến lại gần hỏi, "chị vào đây có chuyện gì?". Lấy lại dáng vẻ hiên lành, Ái quay qua đáp, "chị muốn vào thăm cha cho phải đạo làm dâu".

Dõi theo bóng Ái rời khỏi phòng, Tầm có chút nghĩ ngợi. Quay qua thấy mép chần bị kéo lên ngang mặt Triệu xã trưởng, Tầm ngạc nhiên liền kéo xuống trở lại. Liệu khi này, có phải cô đã nhìn lầm chăng?

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Cứu Vớt

Tưởng cùng Đỗ tri huyện ra ngoài đồng xem qua tình hình trồng trọt của người dân. Chỉ dăm ba hôm nữa là đến kỳ thu thóc thuế nộp cho tri châu đình. Nhưng xem ra tình hình chẳng mấy khả quan vì năm nay có thể xã Thổ bị mất mùa.

Trên đường trở về Đỗ tri huyện chợt nhiên nói với Tưởng rằng, ông đã biết việc Quyên đến nhà họ Triệu khăng khăng muốn làm lẽ. Khó xử, Tưởng chỉ gật đầu im lặng. Vốn là người hiểu lý lẽ nên ông không trách cậu mà chỉ thở dài:

"Đứa con gái này bị ta chiều thành hư mất rồi, sao lại nghĩ ra cái chuyện như vậy chứ. Mấy năm trước Quyên cứ van nài ta cho được về xã Thổ, hỏi ra thì mới biết là vì cậu Tưởng. Ta cũng chưa có ý định gì nhưng rồi lại nghe cậu đã cưới vợ thì biết con gái ta cũng hết cơ duyên. Ta chẳng đành lòng để Quyên làm lẽ."

"Nếu tôi và cô Quyên đừng gặp nhau nữa thì mọi chuyện ắt sẽ ổn thôi. Dẫu sao cô ấy cũng đã có cậu Kiên kè bên, mong rằng tấm chân tình này sẽ làm lay động cô ấy."

"Nhưng hẳn ta phải làm phiền cậu Tưởng rồi. Ta có việc phải rời xã Thổ ít lâu, Quyên và cậu Kiên đành ở lại đây, vì thế mong cậu thay ta chăm nom cho cả hai. "

"Đi đâu này thì ngại yên tâm, đây là trách nhiệm của xã trưởng tôi."

Chỉ vì sự đối xử lạnh nhạt của các bà lại thêm chuyện chưa tổ chức đám cưới đường hoàng cho mọi người biết mà Ái chẳng có quyền uy gì đối với bọn người làm kẻ ở trong nhà. Ngãi và Hỷ tuy được Tầm dặn dò phải chăm sóc mợ Ái ấy vậy cũng có phần tỏ ra lơ là. Tính ra, Ái không có lấy một kẻ hầu nào bên cạnh.

Sáng nay, Ái đi ngang qua phòng bà Ba, thì nghe bà Hai hỏi sao không làm một cái đám cưới cho Liêm và Ái để cả hai danh chính môn thuận ở trong nhà họ Triệu, để người ngoài không đàm tiếu. Bà Ba quả quyết, mình còn chưa xem cô đào đó là con dâu thì cưới hỏi cái chi. Cô ta là nhờ đưa con mà được ở lại, chứ đâu phải vợ chính thức của Liêm! Ái nghe thế, nửa ảm ức nửa khinh ghét.

Ái ra chợ phiên, không có dự định mua gì mà chỉ để khuây khỏa tâm trạng đang đè nặng. Đang đi bỗng Ái nghe tiếng la thất thanh cùng lúc một bóng dáng nhỏ bé lao đến gần. Cú kéo giật thật mạnh, để rồi khi hoàn hồn lại cô mới nhận ra đưa bé gái tầm mười sáu đang đứng núp sau lưng mình với đôi tay bấu chặt lấy vạt áo lụa. Gương mặt lấm lem, ánh mắt đầy hoảng sợ, nó run rẩy nói:

"Xin ông tha cho con... xin tha cho con..."

Tiếp đến, gã đàn ông mặt mày bặm trợn từ xa hần hần đi lại, chỉ con bé rồi hét:

"Mày đứng ra đây! Dám cãi lời ông à? Tao đập chết!"

"Xin tha cho con ông ời! Đừng bắt con đi làm kĩ nữ! Con van ông!"

"Cha mẹ mày thiếu nợ không trả nên bán mày cho tao! Tao muốn mày làm cái gì thì mày phải nghe cái đấy!"

Dứt lời, ông ta bước sấn tới cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lẩy bẩy kia và kéo cô bé đi một cách thô bạo. Đứa bé gái vẫn giữ siết vạt áo lụa, nhìn Ái bằng đôi mắt đẫm lệ nước, sự kêu cứu vô vọng không thể bật ra thành lời.

"Con van ông! Chỉ cần ông không bắt con làm kĩ nữ thì con nguyện làm thân trâu ngựa trả nợ cho ông, kể cả mạng sống này cũng dâng cho ông...!"

Khi nghe câu nói nghẹn ngào đó bất giác Ái thoáng im lặng. Khi người ta rơi vào đường cùng, nếu có ai dang tay ra giúp đỡ thì họ sẽ dành cả đời để báo đáp. Cô liền đi đến đặt tay lên vai đưa bé gái cốt giữ lại. Nó nức nở, quay qua nhìn. Còn người đàn ông cau mày hỏi Ái muốn làm gì, đừng xen vào chuyện người khác!

"Cha mẹ đưa bé thiếu ông bao nhiêu tiền?"

"Thiếu bao nhiêu là chuyện của tôi, liên quan gì cô?"

Ái hướng ánh mắt vào cô bé đang nhìn mình đầy căm phẫn, chậm rãi nói lời dứt khoát, "tôi sẽ mua đứa bé này. Ông đưa giá đi". Người đàn ông ngạc nhiên chốc lát rồi bảo, "tôi không bán mà đem nó đi làm kĩ nữ kiếm nhiều tiền hơn".

"Con bé này vừa xấu vừa gầy, chắc gì kiếm được tiền như ông muốn. Chưa kể nó mà bỏ trốn thì xem như ông mất cả chì lẫn chày. Thôi thì bây giờ ông ra giá, tôi sẽ trả. Ông vừa nhận tiền vừa chẳng phải tốn cơm nước nuôi nó."

Ông ta nghĩ thấy cũng chí lí. Không gì chắc chắn bằng tiền đã cần trong tay cả, bán con bé xấu xí đó may ra còn dễ hơn là bắt đi làm kĩ nữ. Sau cùng, ông ta đưa ra một cái giá khá cao. Ái chẳng ngại ngần rút ra xấp giấy bạc. Giải quyết xong xuôi, ông ta đứng định bỏ đi còn cô bé nọ quỳ xuống dập đầu cảm tạ Ái.

"Người tên gì?" Ái đỡ nó đứng dậy.

"Con tên Ni ạ..."

"Được rồi, từ giờ người sẽ đi theo hầu hạ ta, làm bất cứ việc gì ta sai bảo."

Ái mỉm cười, bảo Ni theo mình về nhà. Trên đường đi, Ni nghe Ái nói mới biết cô chính là mẹ Hai của nhà họ Triệu.

Tầm thấy Liêm ngồi trầm ngâm suy tư một mình ở dưới mái đình ngoài hè liền chậm rãi bước đến cất tiếng hỏi: "Cậu có chuyện gì phiền lòng ư?"

Sực tỉnh, Liêm xoay qua thấy Tầm nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

"Em đừng gọi anh bằng cậu nữa, nghe thế lại không thuận tai." Liêm nhắc, "Giờ em lấy Tưởng rồi, là em dâu của anh nên cứ xưng hô cho hợp lẽ."

"Em quen rồi thừa cậu, suốt bao nhiêu năm gọi như vậy nên chưa sửa được."

"Cũng phải, ba anh em ta đã ở bên cạnh nhau ngần ấy thời gian. Đi đâu anh không ngờ là em và Tưởng lại trở thành vợ chồng, ghét nhau rồi cũng hóa thành thương yêu."

Tầm không nói gì như thế cũng đồng thuận theo. Ngày trước Tưởng ghét bỏ Tầm, còn Tầm lại cảm mến Liêm, vậy mà sau cùng nhân duyên đi theo một hướng mới. Ấu cũng vì cô và Liêm có duyên không phận. Và cũng bởi những năm tháng đó, cô đâu biết Tưởng lại âm thầm mang một mối tình si đối với mình.

"Dù biết Tưởng đối xử với em rất tốt nhưng anh vẫn muốn hỏi, em có hạnh phúc không?" Liêm ân cần hỏi.

"Đương nhiên là em hạnh phúc, em và Tưởng đều toàn tâm toàn ý đối với nhau."

"Nghe em nói thế anh yên tâm rồi." Giọng Liêm đầu đầu, "Anh luôn thấy mình có lỗi với em, nếu em hạnh phúc cùng Tưởng thì gánh nặng trong lòng anh như được vơi bớt khi không thể đáp lại tình cảm em dành cho anh."

Tầm tròn xoe mắt, hóa ra ngày ấy Liêm cũng đã nhận ra tâm tư tình cảm trong lòng cô. Vậy mà cứ nghĩ, anh chẳng hề hay biết gì về đi đâu này nên mới thành ra thờ ơ vô tâm như thế. Hẳn Liêm đã từng rất khó xử và khổ tâm như Tầm, như Tưởng thôi. Chung quy sự lạnh nhạt đó lại là đi đâu tốt, nhờ vậy mà Tầm mới có thể để cảm xúc thuở ban đầu ấy ngủ yên và tìm thấy người thương thực sự.

"Em biết cậu không thương em, từ lâu rồi." Tầm mỉm cười, "Cậu đối với mọi người kể cả em đều giống nhau, ân cần hòa nhã, cứ nghĩ đó là sự ôn nhu nhưng kỳ thực lại là lãnh đạm. Vì không để tâm đến ai nên cậu mới thờ ơ với tất cả." "

Nghे thế Liêm đâm ra buồn cười, từ trước đến nay Tầm luôn nghĩ về Liêm như vậy ư? Tưởng tỏ rõ thái độ căm ghét Tầm nhưng suy cho cùng hóa ra lại là quan tâm. Dù thương hay ghét một người thì cũng đã có sự để tâm ở trong đó rồi. Giờ thì Liêm mới hiểu. Cậu nhìn qua Tầm, bỗng chốc bật cười.

Trong khi Tầm và Liêm mãi trò chuyện vui vẻ thì đằng sau bức tường gạch gồ ghề đó, Ái lặng thầm quan sát với đôi mắt lạnh băng.

Ni ở nhà họ Triệu cũng được nửa con trăng. Ai nấy đều biết nhỏ được Ái mua về và trở thành con hầu kề cận bên cô sớm tối. Tuy nhỏ tuổi nhưng Ni rất tháo vát, chăm chỉ lại lễ phép. Hầu như mọi người khá vừa ý với con bé này. Tuy nhiên, đấy chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Vì gia cảnh nghèo khó, Ni từ nhỏ đã sớm bươn trải, lăn lết đâu đường xá chợ nên bản tính thực vốn không hề hiền lành đến thế. Nhỏ đủ gai góc và đủ tinh ranh. Chính đi đâu ấy khiến Ái vô cùng hài lòng.

Dạo này thấy Ái không mấy vui vẻ, Ni đang rót trà rồi tự dưng cất tiếng hỏi:

"Mợ có chuyện gì phiền lòng ạ?"

Ái hướng mắt ra ngoài ô cửa sổ, không nhìn Ni mà bảo rằng:

"Đạo này, Tầm khiến ta thấy gai mắt. Chỉ mỗi việc mang thai cũng làm mọi người xúm xít vây quanh. Còn tên Triệu Tường thì ngày càng có uy trong nhà này, hôm qua còn nhắc nhở ta đủ đi ầu. Thật là chẳng thể chịu nổi hai vợ chồng đó!"

"Chẳng qua là hai người họ được các bà với xã trưởng ưu ái từ nhỏ đến lớn, nên bọn người làm cũng vị nể. Giá mà chia cắt được cậu Tường với mẹ Tầm thì thật tốt".

Im lặng một lúc, Ái dời mắt sang con bé h ầu, bỗng nhiên lại cười khẽ:

"Người đúng là hiểu ý ta nhất đấy."

"Mẹ đã có kế sách gì sao? Chỉ cần mẹ lên tiếng, con sẽ đi làm ngay."

Đôi mắt trở nên sắc sảo, Ái nói khẽ tránh để người khác nghe được:

"Chia rẽ một đôi vợ chồng thì dễ dàng thôi. Nhất là tình cảm sâu nặng như giữa Tầm và Tường, lợi dụng yếu điểm ấy mà đánh ắt sẽ thắng."

Ái ra dấu cho Ni k ết lại gần, thì thầm. Nghe xong, Ni gật đầu:

"Kế hay lắm thưa mẹ. Nhưng phải tìm ra một cô gái giúp ta thực hiện nó."

"Vậy thì phải xem, người có đủ bản lĩnh giúp ta hay không."

Ni hiểu ý của Ái qua cái nhìn đi ềm nhiên đó. Chẳng hề do dự, Ni rành rọt:

"Mẹ yên tâm, mọi chuyện con sẽ dàn xếp theo đúng ý mẹ."

HẾT QUYỂN IV.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31: Âm Mưu - Có Phải Chồng Lên Giường Với Kĩ Nữ?

.

Đàn bà dễ có mấy tay,

Đời xưa mấy mặt, đời này mấy gan?(15)

=====

Một trưa nọ, Tưởng đang đi thì nghe một tiếng gọi xã trưởng. Vừa hay, cậu thấy Tồ chạy đến bên cạnh thưa: "Bẩm, mấy ngày qua tôi muốn gặp ngài mà không được. Chẳng là lần trước nhờ ngài nên tôi mới lấy lại được con bò đã mất nên mang ơn định mời ngài đi uống rượu để cảm tạ". Tưởng bảo, đấy là chuyện xã trưởng phải làm có gì phải ơn nghĩa. Tồ không chịu, nhất quyết phải mời cậu một chầu rượu. Đúng lúc đứng trước cửa thanh lâu, hán liễn mời cậu vào.

Thanh lâu trước giờ vẫn là chốn qua lại của khách làng chơi và kĩ nữ. Tưởng chẳng đời nào vào những nơi như thế nên lắc đầu từ chối. Hiểu xã trưởng là người đứng đắn nên Tồ mở lời rằng: "Ngài chỉ vào uống rượu thôi chứ có phải chơi bời với kĩ nữ đâu mà sợ". Tưởng vẫn không muốn. Nhưng Tồ cứ van nài, cậu đâm ra khó xử nên nói, "ta chỉ uống một ly rượu thôi đấy".

Bên trong thanh lâu, người người đông đúc, khách làng chơi hân hân hết đầu là kẻ giàu có lắm tiền. Kẻ uống rượu, người mua vui. Các kĩ nữ mặt phấn môi son vận áo lụa lướt thướt đi qua. Trong lúc Tồ dạo tên tiểu nhị

mang rượu và thức ăn lên thì Tường đưa mắt nhìn xung quanh. Chỗn hoang lạc lõng này đúng là chẳng hay ho gì.

Cách đó không xa, Ni đứng trong một góc kín đáo và đang nhìn về phía Tường. Ni có mặt ở đây chẳng hề do ngẫu nhiên mà là sự dàn xếp. Chính nhờ đã mua chuộc Tô, yêu cầu hắn bằng mọi cách phải kéo Tường vào thanh lâu này. Quan sát được một lúc, Ni quay sang cô kĩ nữ bên cạnh và đưa gói thuốc.

"Hãy đến đó rồi làm như những gì tôi đã dặn."

Kẻ thứ hai bị mua chuộc là cô kĩ nữ tên Mị, khá có tiếng về tài đánh đàn. Mị gặp Ni vài canh giờ trước, nghe Ni hứa nếu hoàn thành tốt kế sách đã đề ra thì sẽ cho tiền chuộc thân nên sung sướng lắm. Bất kỳ kĩ nữ nào cũng muốn có tiền chuộc thân để ra khỏi chốn nhơ nhớp này. Vì thế, dù phải ra tay với xã trưởng thì Mị cũng đánh bạo đồng ý. Dõi theo bóng Mị tiến đến chỗ Tường, Ni nhếch môi cười.

Có người ngồi xuống bên cạnh, Tường quay qua thì thấy Mị, cô kĩ nữ xinh đẹp như hoa đang nở nụ cười khả ái hỏi cậu có muốn cô rót rượu chung vui không. Tường đưa tay lên làm dấu, hàm ý từ chối. Mị nhìn sang Tô, hắn nhận được tín hiệu liếc mắt cất tiếng rằng: "Đây là cô Mị rất nổi tiếng ở thanh lâu nên ngài cứ cho cô ấy rót vài ly rượu cũng được mà. Chỉ là uống rượu thôi, ngài cứ yên tâm".

Tường chẳng kịp phản đối là Tô đã đưa ly ra, cho Mị rót rượu vào. Trong khoảnh khắc đó, từ tay áo lụa rơi ra những bột thuốc. Tiếp, hắn đưa ly rượu ấy cho cậu và không ngừng mời mọc. Tường đành đáp lễ, uống cạn. Tô cười sảng khoái, ngài phải uống cho đủ ba ly mới được. Đặt ly xuống rồi đứng dậy, Tường nói mình uống ngán này thôi. Thế nhưng vừa quay lưng đi là đột nhiên cậu thấy đầu óc quay cuồng, không thể có chuyện chỉ uống một ly rượu mà đã say. Tường lắc nhẹ đầu cốt để tỉnh táo hơn tuy nhiên cơn váng vất quá mạnh đã khiến cậu nhanh chóng ngã xuống đất. Trong thế, Mị và Tô nhìn nhau rồi kéo vạt cậu dậy, đưa đi.

Quan sát cảnh Tường ngất lịm và được hai người nọ mang đi lên gác thanh lâu, Ni an tâm rời khỏi, còn phải mau về nhà báo tin cho mẹ Ái biết

nữa.

Lúc Ni vừa rời đi thì ở trên lầu, Kiên từ trong một căn phòng khác bước ra. Ban nãy có người bằng hữu mời vào thanh lâu uống rượu nghe đàn nên cậu mới đến đây. Nghe chốc lát lại thấy chán quá, đành cáo biệt ra về. Vả lại, cậu không muốn Quyên biết mình đến những nơi như thế này, khéo có chuyện rắc rối.

Kiên đi được mười bước thì chợt thấy phía xa có cô kĩ nữ đang đỡ lấy khách đưa vào phòng và đi đâu kỳ lạ là cậu thấy đáng vẻ chàng trai đó khá giống Tường. Cậu không thể nhìn kỹ hơn vì hai người nọ đã mau chóng đi vào phòng rồi. Cậu tự nhủ có lẽ mình nhầm lẫn, cái tên Triệu Tường ấy làm gì mà đến thanh lâu chứ.

Đã quá trưa mà chưa thấy chồng về, Tầm bắt đầu lo lắng. Sáng nay cô nghe Tường bảo sẽ về nhà sớm ấy vậy sao giờ này chẳng thấy bóng dáng đâu. Thấy Tầm cứ trông ra cửa với vẻ sốt ruột, Ái ngồi bên cạnh vỗ bảo: "Em đừng lo, hẳn cậu Tường có chuyện đột xuất phải giải quyết nên về muộn". Ái vừa dứt lời, đúng lúc Ni trở về Nhỏ đi vào phòng chính cúi chào, hỏi hai mẹ ăn cơm chưa. Ái làm bộ thờ dãi:

"Cậu Tường chưa về làm sao ta và mẹ Tầm dùng cơm được."

Tự dưng Tầm nhận ra biểu hiện kỳ lạ của Ni khi nghe nhắc về Tường. Vẻ như con bé đang lưỡng lự đi đâu gì. Chỉ chờ có thế là Ái tiếp tục màn kịch, lại vỗ hỏi:

"Có chuyện gì mà người lại tỏ ra như thế?"

Cố làm đáng vẻ thật tự nhiên, Ni tỏ ra phân vân khi đáp:

"Ban nãy con có thấy cậu Tường nhưng mà..."

Sự ngập ngừng ấy càng khiến Tầm thêm sốt ruột: "Nhưng thế nào? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cậu rồi?". Ni thoáng nhìn Ái, khẽ khàng

nói:

"Dạ, con thấy cậu đi vào trong thanh lâu, bên cạnh còn có cô kĩ nữ tên Mị, vốn nổi tiếng là mỹ nhân khiến khách làng chơi say mê."

Tầm thoáng im lặng. Tưởng vào thanh lâu sao? Từ trước đến nay, có bao giờ chàng đến những nơi như vậy đâu. Cô kĩ nữ tên Mị kia là ai? Thế là thế nào? Kín đáo nhìn xem biểu hiện của Tầm, Ái khẽ nhếch môi sau đó tỏ ra ngạc nhiên:

"Người có nhìn nhầm không? Cậu Tưởng nhà này làm sao vào thanh lâu?"

"Ban đầu con cũng nghĩ mình nhầm nên nhìn kỹ hơn thì quả thật đúng là cậu, chẳng thể sai được. Chính con cũng lấy làm khó hiểu, cậu nói cười rất vui với Mị."

Tức thì Tầm đứng dậy đồng thời gọi thẳng Ngải. Lát sau hắn chạy lên hỏi mợ có chuyện gì? Tầm nói: "Người cùng ta đến thanh lâu". Khi Tầm với Ngải rời đi, Ái nhìn sang Ni nở nụ cười thích thú, mau đi xem tuồng hay nào.

Tưởng từ từ mở mắt ra, cơn váng vất do bị đánh thuốc vẫn chưa tan. Đầu óc còn chưa tỉnh táo là cậu đã nghe giọng cô gái xa lạ vang lên bên cạnh:

"Cậu Tưởng dậy rồi ư?"

Tưởng lập tức nhìn qua, kinh ngạc khi nhận ra cô kĩ nữ Mị ban nãy rót rượu cho mình. Và đi đầu kinh khủng là cô ta đang nằm cạnh cậu với tấm chăn quấn ngang thân thể trần truồng, ánh nhìn lả lơi cùng nụ cười quyến rũ. Tưởng liền ngẩng bật dậy nhưng đầu còn choáng và đau. Mãi lúc sau định thần lại, cậu mới nhận ra trên người mình đã không còn mảnh vải nào.

Chuyện gì vừa xảy ra? Tưởng tự hỏi trong hoang mang, đôi mắt sững sờ nhìn khắp căn phòng lạ. Đây là nơi nào? Tại sao cậu lại ngủ ở đây và quần áo thì vương vãi dưới đất? Cùng lúc, Mị dựa sát người vào người Tưởng, mùi hương xa lạ của người đàn bà khác ngoài Tầm khiến cậu không khỏi giật mình.

"Cậu thật xấu xa, định bỏ đi ư?"

"Chuyện... này là sao vậy? Tại sao ta lại ở đây? Tại sao cô nằm bên cạnh ta?"

"Cậu quên rồi sao, cậu uống rượu say rồi sau đó kéo em vào phòng còn gì. Chẳng lẽ cậu không biết chuyện gì sẽ xảy ra giữa kĩ nữ và khách à?"

"Không đúng! Rõ ràng chuyện này không đúng!"

Tưởng lắc đầu kiên quyết, cố gắng nhớ lại mọi chuyện vừa diễn ra. Cậu bị Tồ kéo vào thanh lâu để uống rượu cảm tạ, sau đó Mị xuất hiện nhưng cậu chỉ uống một ly đã đứng dậy định rời khỏi thì hình như cơn choáng váng bất ngờ ập đến rồi tiếp theo đó lại chẳng nhớ gì nữa. Rốt cuộc trong lúc ngất đi mình đã làm gì? Tưởng nhất định phải đi hỏi Tồ cho ra lẽ.

Đây Mị ra, Tưởng mau chóng vớ lấy quần áo mặc vào. Thế nhưng cô kĩ nữ lập tức ôm chặt cậu giữ lại, nhất quyết không cho đi. Mị lên tiếng, "cậu không thể bỏ em đi như vậy! Chính cậu đã kéo em vào phòng!". Tưởng vùng dậy, buông tay ra mau! Vừa hay trời đất xui khiến, cửa phòng bật mở. Tầm, Ái, Ni và Ngải xuất hiện. Tất cả kinh ngạc bởi trông cảnh Tưởng chưa mặc hết quần áo và bị Mị ôm chặt.

Gần như bất động khi thấy chồng trong bộ dạng quần áo xộc xệch cùng cô kĩ nữ quấn mình trong chăn ngủ trên giường, Tầm hỏi với đầu óc trống rỗng:

"Chuyện này nghĩa là gì...?"

Thất thần trong một lúc, Tưởng sực tỉnh liền đẩy mạnh Mị ra, bước nhanh đến trước mặt Tầm đồng thời giải thích rõ ràng:

"Hãy nghe ta nói! Sự việc không như mình thấy đâu! Ta... ta không biết tại sao mình lại ở đây! Và cô Mị đó chẳng rõ lý do gì lại nằm trên giường với ta!"

Tưởng siết chặt vai Tầm, không ngừng nói những lời sốt sắng. Còn Tầm thì cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ, bản thân vẫn chưa kịp định hình rõ mọi chuyện. Rồi rất nhanh, Tầm nghe giọng Mị cất lên rành rọt:

"Thưa mợ, cậu Tưởng uống say nên không nhớ chuyện gì cả nhưng chính cậu đã kéo em vào phòng và muốn ân ái."

"Người nói dối! Không thể như vậy! Khi ấy ta đã mê man!"

"Tại sao cậu lại phủ nhận? Khách đến thanh lâu, ngoài chuyện uống rượu nghe đàn hát, còn muốn ân ái với kĩ nữ. Cậu đã cùng em ở trên giường."

Tưởng định gắt lên nhưng đúng lúc bị Tầm gạt tay ra. Cậu nhìn lại Tầm, cô vợ trẻ cũng nhìn chòng trành trân trân. Ánh mắt ấy không rõ là buồn hay trách cứ, nó trở nên mờ nhạt và bần thần như thể không biết phải làm gì lúc này. Tin hay không tin? Có phải chòng trành lên giường với kĩ nữ? Đi đâu ấy cứ xoay vần trong đầu Tầm.

Tưởng đứng yên, hai bàn tay đưa lên bàn nẩy cứng đờ, mắt nhìn Tầm đang bước lùi ra sau. Sự việc đã thế này, cậu biết làm sao để vợ hiểu? Về phần Tầm, đột nhiên trước mắt tối sầm để rồi chân bước hụt, cả người ngã xuống ngất đi.

Chú thích:

(15) Trích trong Truyện Kiều của Nguyễn Du

(Like hoặc còm men để ủng hộ tác giả. Cảm ơn.:D)

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 32: Sự Rối Lòng Của Người Vợ

Bà Tư vui mừng khi thấy Tầm tỉnh dậy. Thấy con dâu đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn xung quanh, bà liền bảo:

"Đây là nhà ta không phải ở thanh lâu. Vừa rồi con ngất, Tưởng lập tức đưa con về nhà và mẹ được thẳng Ngải đến báo mới hay chuyện. Thầy lang đến xem mạch, nói vì con mang thai nên dễ choáng ngất. Giờ con thấy trong người thế nào?"

"Con thấy đỡ hơn rồi ạ."

Trông mặt Tầm đầy suy tư, bà Tư lại đề cập đến sự việc nọ:

"Mẹ đã nghe Tưởng kể mọi chuyện rồi. Tầm à, có thể chỉ là hiểu nhầm."

"Con cũng không biết nữa." Tầm nhắm mắt, "khi thấy Tưởng và cô Mị đó trong tình trạng như thế, lòng con rất rối."

"Mẹ hiểu nhưng Tưởng nói rằng được Tầm mời vào thanh lâu uống một ly rượu cảm tạ tiếp theo thì đầu óc đột nhiên choáng váng rồi ngất đi."

"Vậy thì Tưởng không thể nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra lúc ấy..."

Bà Tư hiểu ý Tầm muốn nói gì. Một người không thể làm chủ bản thân trong thời khắc đó thì làm sao chắc chắn rằng mình không gây ra chuyện gì tồi tệ? Bà im lặng chốc lát rồi hỏi Tầm, "con mất lòng tin đối với Tưởng à?". Tầm lại nhìn mẹ, chẳng biết nên đáp lời thế nào. Tầm phải làm gì khi

đã tận mắt trông thấy cảnh như vậy? Khi ấy với Tầm, ngoài chuyện lòng tin ra mà còn bởi cảm thấy quá đường đột. Tưởng tìm đến một kĩ nữ, đó là chuyện Tầm chẳng ngờ được.

"Thôi, con nghỉ ngơi đi đừng nghĩ gì nữa kéo ảnh hưởng đến thai nhi."

Lúc mẹ rời khỏi và cánh cửa phòng đóng lại, Tầm khẽ khàng nằm xuống. Những khung cảnh trong thanh lâu ban nãy cứ hiển hiện trong đầu. Tầm từng nghĩ, nếu Tưởng muốn cưới thêm vợ lẽ thì cô cũng sẽ thuận ý nhưng cái chuyện ân ái với một kĩ nữ thì thật khó chấp nhận. Có thể Tưởng không cố ý, dẫu vậy với tình trạng mất tự chủ đó lỡ như cậu thực sự đã... Tầm li ền nhắm mắt, sợ phải nghĩ nữa.

Nhắc thấy bóng mẹ, Tưởng sốt ruột hỏi, "vợ con thế nào ạ?". Bà Tư cười nhẹ, Tầm ổn r ồi vừa mới ngủ. Thở ra nhẹ nhõm xong, tiếp cậu lưỡng lự, Tầm có nói gì về chuyện ở thanh lâu? Bà bảo với con trai, hiện tại lòng Tầm đang rối l ắm nên chẳng nghĩ được gì đâu, trước mắt cứ để con bé nghỉ ngơi sau đó mới tính việc cần làm tiếp theo. Lòng nặng nề như bị chất đá, Tưởng muốn nói rõ ràng với vợ l ần nữa nhưng xem ra tình hình chẳng mấy tốt đẹp.

Trong khi lòng ai nấy đều rối r ắm thì Ái rất hài lòng về kế sách thuận lợi này, liên tục khen Ni làm tốt. Từ việc mua chuộc Tô với Mị, đến gói thuốc khiến người ta mê man suốt hai canh giờ và việc tính toán thời gian chính xác để Tầm chứng kiến sự việc, tất cả đều hoàn hảo khi dàn dựng lên một vở tu ồng hay. Ni hỏi:

"Mợ dự định bước kế tiếp là gì chưa ạ?"

"Còn làm gì nữa, chỉ việc ng ồi xem tu ồng diễn ra thế nào thôi. Dù có tin Tưởng đến mấy nhưng đã trông thấy cảnh ở trên giường như vậy thì thật khó lòng. Sự nghi hoặc sẽ làm rạn nứt tình cảm giữa Tầm và Tưởng."

"Mợ nói đúng. Còn về Mị thì sao? Mợ có nghĩ cô ả sẽ nói ra sự thật?"

Ái nằm trên trường kỷ, mắt nhắm và miệng mở ra chậm rãi:

"Mị chẳng có gan dám thừa nhận đâu. Người mà cô ả ra tay hại là xã trưởng, không giấu bí mật này đến cùng thì thôi chứ đại gì nói ra để bị phạt. Cứ đưa tiền cho cô ả chuộc thân như đã hứa, rồi bắt ép rời khỏi đây."

Ni gật đầu. Ái mở mắt, nhẹ nhàng ngẩng dậy. Ni ngạc nhiên, "mợ muốn đi đâu sao?". Ái nhếch môi mà rằng, "tư ông muốn hay thì phải thêm kịch tính, ta đang theo đà mượn nước đẩy thuyền thôi. Mợ Tầm hẳn đang rối lòng lắm, ta phải đến an ủi".

Ái gõ cửa và lên tiếng hỏi. Lát sau cô nghe Tầm cất giọng mời thì mau chóng bước vào. Ái đến bên giường, Tầm đã ngẩng dậy từ lúc nào. Trước, Ái hỏi thăm em dâu khỏe chưa rồi sau đó lại khéo léo nói về chuyện của Tường với Mị. Trông dáng vẻ nghĩ ngợi ấy, Ái vội nói giúp cho Tường:

"Chị không biết rõ chuyện như thế nào vì Tường chỉ nói riêng với mẹ Tư thôi nhưng mà chị nghĩ cậu ấy không phải hạng đàn ông dễ dãi."

Tầm im lặng, bản thân lúc này chưa đủ tỉnh tâm để phán đoán chuyện này. Ái thoáng quan sát biểu hiện trên mặt Tầm, rồi từ nói giúp lại chuyển sang nghi ngờ:

"Cũng khó trách nếu em tỏ ra không tin Tường. Thú thực, tuy miệng chị nói vậy nhưng lòng còn chút ngờ ngợ bởi tận mắt thấy Tường ở trên giường với Mị, lại tận tai nghe Mị kể rõ vậy thì lý nào lại không để tâm."

Tầm tiếp tục lặng thinh, vẻ mặt mang chút gì khó xử và tránh né. Dĩ nhiên Ái nhận ra đòn công kích ngầm của mình đã hữu hiệu liền làm bộ làm tịch nắm tay em dâu, diễn nốt vai làm người hòa giải:

"Nói ra thì đàn ông ai cũng thế em ạ, đàn bà như mình biết làm sao. Dù Tường nhất thời say mê một kĩ nữ như Mị, thì chuyện ân ái cũng là đi đâu khó tránh. Làm gì có chuyện chỉ uống một ly rượu là đã say ngất và không biết chuyện gì. Tường đã thương Mị thì phận làm vợ như em cứ chấp nhận cho qua chuyện."

Tự dưng Tầm yên lặng một thoáng, sau đó đưa mắt nhìn Ái đang nở nụ cười an ủi. Cùng lúc có dòng suy nghĩ kỳ lạ lướt qua đầu Tầm. Là đi đâu gì

đó khác thường trong những lời lẽ vừa rồi từ cô chị dâu xinh đẹp ấy.

"Em hiểu rồi, cảm ơn chị đã khuyên nhủ. Em thấy buồn ngủ nên muốn nằm."

Ái gật đầu, bảo em dâu nghỉ đi. Khi vừa quay lưng đi, cô nàng nham hiểm này đã mỉm cười thỏa mãn. Tuy nhiên, Ái cứ ngỡ rằng đáng về lại lòng của Tầm là do bị lung lay tâm tưởng nhưng kỳ thật, Tầm lại đang suy nghĩ về câu nói cuối cùng ban nãy. Nếu Tường chỉ nói riêng với mẹ Tư về chuyện ở thanh lâu thì tại sao Ái lại biết Tường choáng ngất sau khi uống có một ly rượu? Rõ ràng chính Ái bảo mình không hề được nghe chuyện. Đến lúc này thì trong lòng Tầm bắt đầu xuất hiện sự nghi ngờ mờ mờ. Lý nào mọi việc không như những gì đã diễn ra?

Tối, Tường mang cơm đến đứng trước cửa phòng đóng im lìm. Tầm ở trong đó suốt đến tận bây giờ, cậu biết vợ muốn tránh mặt mình. Ngải định mang cơm lên cho mẹ nhưng cậu muốn đi thay. Dù ít dù nhiều, Tường vẫn mong được thấy Tầm, có vậy lòng mới yên tâm. Nhưng sự mong mỏi ấy không dễ dàng vì cậu đã đứng khá lâu và cũng gọi cửa nhiều lần nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng tuyệt đối. Ánh mắt buồn bã, Tường tự hỏi là Tầm đã ngủ hay đang đứng lặng lẽ đằng sau cánh cửa ấy và nhất quyết không trả lời mình.

Tường hiểu tâm trạng hiện tại của vợ, cũng như lòng cậu đang rối bời khi không chắc rằng mình có ân ái với Mị trong cơn mê đó. Cậu chẳng nhớ bất kỳ chuyện gì vì vậy càng thêm hoài nghi chính bản thân. Vì biết rõ tình cảm của Tầm nên cậu cảm thông hơn trước sự hờn trách này. Tường khẽ khàng đặt khay gỗ xuống đất, nhắc Tầm vài lời rồi xoay lưng đi.

Khá lâu sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Tầm nhìn ra ngoài nơi Tường vừa đứng sau đó nhìn xuống khay gỗ có cơm và thức ăn để ở trước cửa. Bây giờ, em chưa thể đối diện với mình để lắng nghe đi đâu gì cả. Lòng em ngổn ngang như tơ vò. Và em đang cố tưởng tượng những uân khúc đằng sau sự việc này. Mình à...

Vì tâm trạng rối bời mà Tường khó lòng tập trung vào việc thảo đơn của dân. Sáng nay, Tầm vẫn không chịu gặp cậu. Tường đến nhà thằng Tô hỏi rõ ràng về chuyện xảy ra hôm qua. Dĩ nhiên hắn không nói thật mà đáp quanh co mơ hồ rằng, "ngài và tôi đã uống vài ly rượu, sau đó tôi đi nhà xí lúc quay lại đã chẳng thấy ngài đâu". Dù Tường nhất quyết nói mình chỉ uống một ly rượu thì hắn cứ tỉnh bơ, ngài nhớ nhầm rồi!

Vừa hay, có tên lính mang thư đến cho Tường, thừa đây là thư của Đỗ tri huyện. Cậu nhanh chóng mở ra xem. Đỗ tri huyện viết ông đã giải quyết xong việc và chuẩn bị đến gặp quan tri phủ, yêu cầu Tường mười ngày sau phải lên huyện gặp ông. Tường xếp thư lại, nghĩ mình sắp phải gặp quan tri phủ rồi. Dù muốn dù không cũng đành gác chuyện ở thanh lâu sang một bên.

Lại có tên sai nha đi vào thưa, cô Quyên con gái Đỗ tri huyện báo có việc muốn gặp xã trưởng. Đang lúc ngổn ngang thế này mà lại gặp Quyên, Tường thở dài, từ cái hôm bị từ chối đến nay Quyên ít làm phiền cậu rồi vậy sao hôm nay còn đến đây. Tường ra dấu cho tên sai nha, hắn lui ra. Lát sau, Quyên đi vào.

Tường đến trước mặt Quyên, cúi chào lấy lễ và hỏi cô có chuyện gì không? Cũng mười ngày trôi qua, hôm nay Quyên mới gặp lại Tường, lòng muốn hỏi người có nhớ ta không. Nhưng nghĩ lại, kẻ lạnh lùng này đã cự tuyệt mình tàn nhẫn như vậy thì hà cớ gì cô phải hạ mình lần nữa. Càng làm thế, Tường càng thờ ơ hơn. Nên sau cùng, Quyên lên tiếng nghe lãnh đạm:

"Người nhận được thư của cha rồi phải không? Vài ngày nữa, người sẽ lên huyện và ta muốn đi cùng người."

"Tại sao?"

"Chẳng vì sao cả, chỉ là ta muốn về nhà thăm cha ta, tiện thể có người đi cùng nên cũng an tâm hơn."

"Còn cậu Kiên?"

"Kiên vẫn phải ở lại xã Thỗ theo lệnh của cha hắn. Và lại, hắn là gì của ta mà suốt ngày đi theo ta chứ. Ta cũng đã nói với hắn rồi."

Tưởng thấy khó lòng từ chối yêu cầu này. Quyên muốn về nhà, nay cậu cũng phải lên huyện vì vậy có thể xem là tiện đường. Chưa kể Đỗ tri huyện đã giao phó trách nhiệm trông nom con gái cho Tưởng, đây xem như là công việc thôi.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 33: Những Chuyện Thấy Trước Mắt, Cũng Chưa Hẳn Là Sự Thật!

Tầm đang ngồi bên bàn đá và suy nghĩ về chuyện của Tưởng thì Ngải lên tiếng thưa, "có cậu Kiên muốn gặp mẹ". Rất nhanh, bóng dáng Kiên xuất hiện. Vừa ngồi xuống, cậu đã nói rõ lý do mình đến đây là vì tình cờ hay chuyện Tầm bắt gặp Tưởng ở thanh lâu rồi kích động ngất đi nên muốn đến thăm hỏi. Tầm mỉm cười đáp mình đã khỏe, cậu cứ yên tâm.

"Rốt cuộc, sự việc hôm ấy là như thế nào mà khiến tiên nữ bị ngất như thế?"

Nghe Kiên hỏi vậy, Tầm có đôi chút lưỡng lự, dẫu sao cũng không nên mang việc nhà kể lể cho người ngoài nghe. Kiên liếc hạ giọng: "Tiên nữ có xem ta là bằng hữu? Lý nào lại nghĩ ta sẽ đi loan tin khắp xã Thôn?". Tầm lắc đầu, chỉ sợ làm phiền cậu thôi. Trông vẻ mặt chẳng mấy hài lòng của Kiên, cô đành kể rõ mọi chuyện. Tầm vừa dứt lời thì đúng lúc thế nào Ni tình cờ đi ngang qua, nghe được.

"Thật là có chuyện như thế?" Kiên bất ngờ, "Tên Triệu Tưởng uống rượu say rồi cùng kĩ nữ kia... làm cái việc xấu hổ đó à?"

Tầm không đáp, và bởi dáng vẻ yên lặng đó đã khiến Kiên nhận ra mình vừa nói những lời chẳng hay ho gì. Dù sao Tưởng cũng là chồng tiên nữ, dùng từ "xấu hổ" kia thì có phần hơi quá. Nhanh chóng, Kiên đỡ lời:

"Chỉ là do ta không nghĩ rằng Tưởng lại làm vậy, nên thấy bất ngờ."

"Cậu Kiên cũng nghĩ chuyện này có nhảm lẫn?" Tầm hỏi.

"Ừm, chẳng qua là ta khá hiểu rõ tính của Triệu Tường. Tuy chẳng thích gì nhưng kỳ thực ta thấy hắn đúng chất nam tử hán đại trượng phu, lại hết lòng thương yêu tiên nữ và nhất quyết cự tuyệt cô gái mình không có tình cảm như chị Quyên. Một người như vậy thì chẳng thể nào háo sắc, vào thanh lâu tìm kĩ nữ."

Nghe Kiên nói rành rẽ về Tường như vậy, Tầm chợt thấy lòng nhẹ đi nhiều. Phải, Triệu Tường mà Tầm biết từ nhỏ đến lớn, chính là như thế! Dù nghịch ngợm, bướng bỉnh và cao ngạo nhưng ngay từ bé cậu đã tỏ ra chính trực, kiên định. Vì ngay thẳng nên Tường sẽ không che giấu, nếu thực sự cậu thích Mị thì sẽ nói thẳng cho vợ biết. Lòng Tầm vốn luôn tin thế nhưng cái chuyện tận mắt thấy cảnh trái ngang đó thì phải làm sao đây? Tầm vẫn chưa thể hanh thông được.

Như đọc được ý nghĩ của Tầm, Kiên chợt thở dài: "Tiên nữ tận mắt thấy chồng cùng một kĩ nữ ở trên giường thì cũng khó lòng nghĩ thông. Nhưng, giống như chuyện Tôn Tẫn giả điên qua mắt Bàng Quyên, sự việc giấu ở trước mắt cũng chưa chắc là thật. Thiệt nghĩ, biết đâu chuyện bắt tại trận này cũng như thế."

Lời gợi ý ấy bất giác khiến Tầm nhớ đến lời kể của Tường với mẹ Tư, rằng chỉ uống một ly rượu mà lại thấy choáng váng và tiếp theo là câu nói kỳ lạ của Ái. Ngay cả biểu hiện sùng sốt trên mặt Tường ngay lúc ấy, cả nụ cười ẩn ý trên môi Mị nữa. Ban đầu nhìn vào vẻ như mọi việc rất bình thường nhưng nếu bình tĩnh suy xét tường tận thì hóa ra lại cảm giác bất thường. Rõ ràng có uẩn khúc!

"Thế thanh lâu Tường đến tên là gì?" Kiên tự dưng hỏi đi đâu này.

Tầm nói ra tên thanh lâu đó. Tức thì, hình ảnh cô kĩ nữ dịu một chàng trai đi vào phòng hiện ra trong đầu Kiên. Hóa ra vị khách say ngất lần đó chính là Tường. Thế thì thật kỳ lạ! Giả sử nói Tường si mê nên đến tìm Mị thì vì sao khi ấy trông hắn ta như bị bất tỉnh chẳng hay biết gì cả. Nếu là vậy, không lẽ... Kiên liề n kể cho Tầm nghe về cảnh tượng đã thấy hôm ấy. Nghe xong, Tầm kinh ngạc:

"Ý cậu Kiên là, Tường hoàn toàn bất tỉnh khi được Mị dìu vào phòng?"

"Phải, rất có thể ai đó đã dàn dựng chuyện này."

Không chỉ riêng Tầm mà Ni đứng sau bức tường gạch cũng không khỏi giật mình. Chẳng hiểu từ đâu xuất hiện một kẻ phá đám, vô tình thế nào lại thấy ngay cảnh Mị dìu Tưởng đang bất tỉnh vào phòng. Kế hoạch đáng ra đã rất thuận lợi, vậy mà bất chợt bị phanh phui bởi đi đâu chẳng ngờ đến. Rồi Ni nghe Kiên bảo:

"Tiên nữ hãy cho gọi Mị đến đây hỏi rõ, có ta làm chứng ba mặt một lời, thế nào cũng tìm ra sự thật."

Không xong rồi, phải báo cho mợ Ái biết ngay! Ni lập tức quay lưng, chân vô ý đạp lên nhánh cây khô bên dưới gây nên tiếng động khẽ. Và Tầm nghe thấy, liền quay lại nhìn. Tuy khá nhanh nhưng Tầm vẫn kịp nhận ra bóng dáng con Ni. Đảo mắt nghĩ ngợi, Tầm liền gọi Ngải đến.

Ái đứng phắt dậy sau khi nghe Ni hốt hải chạy về báo tin. Nghiến răng, Ái siết chặt miếng vải trải bàn, khi không con trai quan tri phủ đến đúng ngay thanh lâu đó chứ. Đã thế hần còn là bằng hữu của Tầm nên mới đến đây nói giúp. Cứ ngỡ sắp có tuồng hay để xem nào ngờ bị phá hỏng hết! Không thể để Mị gặp Tầm và Kiên được, phải ngăn chặn ngay! À ta xem chừng sẽ khai hết mọi chuyện. Ái không muốn phải rời khỏi nhà họ Triệu chỉ bởi một ả kĩ nữ đâu.

Ái lệnh cho Ni đến thanh lâu, lấy tiền chuộc thân cho Mị rồi bảo ả rời khỏi xã Thổ ngay, chớ có quay về nếu còn muốn giữ lấy cái mạng. Ni rời đi ngay tức khắc.

Nhờ Ni nhanh nhẹn đến trước Ngải nên Mị đã kịp rời khỏi thanh lâu. Nghe Ni bảo con trai quan tri phủ phát hiện ra sự thật, cô ả hốt hoảng chạy đến bên dờ rồi đi mất tăm. Ngải đành quay về báo với Tầm đã chậm một bước. Tầm nhìn sang Kiên:

"Đúng như suy đoán, Mị đã bị mua chuộc bởi kẻ đứng phía sau chuyện này."

"Tức thật! Nếu nhanh chân một chút thì ta sẽ biết kẻ ấy là ai."

Trong khi Kiên tiếc r ẽ v ềviệc đ ể sống m ấtnhân chứng quan trọng thì Tầm lại có câu trả lời r ồi. Ban n ấyni chắc chắn đã nghe đ ược cuộc nói chuyện này, và ngay sau đó Mị rời khỏi thanh lâu. Đây dĩ nhiên không phải trùng hợp. Tầm không nghĩ Ni chủ mưu mà chính là kẻ khác. Dù chưa có chứng cứ rõ ràng nhưng cô đã bắt đ ầumang những nghi hoặc v ề"người đó".

"Tầm cảm tạ cậu Kiên, dẫu đã đ ể sống thủ phạm nhưng cũng giúp Tầm hiểu ra Tường bị hãm hại. Nếu không có cậu, Tầm chẳng biết nên làm gì."

Kiên g ậtd ầucười: "Có gì đâu, giúp đ ược tiên nữ thì ta vui lắm. Từ giờ nếu có chuyện gì khó khăn tiên nữ cứ tìm ta, đừng khách khí".

Đ ầugiờ Ngọ, Tường v ềnhà với dáng vẻ phi ềnmuộn bởi nghĩ không biết làm cách nào đ ể vợ chịu g ặpmình. Nếu cứ kéo dài thế này hẳn cậu buồn chết mất thôi. Còn buồn cả chuyện đêm không đ ược thủ thủ với Bảo Bối, đ ứa con đang thành hình trong bụng Tầm. Đang nén tiếng thở dài thì chợt, Tường ngạc nhiên thấy Tầm ng ồi bên bàn đá, chăm chú may áo. Còn chưa biết làm gì thì Tầm đã ng ược lên nhìn cậu và cười tươi:

"Mình v ềr ồi sao? Đến xem thử em may áo cho con có đẹp không?"

Tường đã kinh ngạc đến nỗi ngỡ rằng vợ đang gọi một "mình" nào khác chứ chẳng phải cậu. Mãi đến khi Tầm cất tiếng gọi lần nữa thì Tường mới tin đấy là mình, liền bước đến. Cậu vừa ng ồi xuống là Tầm đã đưa chiếc áo nhỏ nhắn đang may dở cho xem r ồi hỏi, mình thấy đẹp không? Lúng túng vì chưa hiểu mười m ườigì, Tường đành nhìn chiếc áo của con mà khen đẹp. Trông vợ tỏ ra vui vẻ hài lòng, cậu lưỡng lự hỏi:

"Mình không còn trách ta v ềchuyện với Mị ư?"

Tầm ngừng may, đưa mắt nhìn gương mặt ch ờng đ ầy khó hiểu, cất tiếng:

"Mình không có lỗi, tại sao em phải trách?"

"Nhưng hôm qua rõ ràng mình rất giận nên đã tránh mặt ta..."

"Không hẳn thế mà chỉ là em phải suy nghĩ vài chuyện." Tầm mỉm cười, "Nhưng giờ mọi thứ đã sáng tỏ rồi chúng ta không cần phải bận tâm nữa."

"Sáng tỏ là thế nào?"

"Chỉ là một chút hiểu lầm thôi. Chẳng phải mình mong em hiểu mình à, giờ thì tốt rồi, chúng ta cứ xem đó là chuyện ngoài ý muốn."

Đã định hỏi thêm về Mị nhưng khi trông vẻ mặt tươi sáng của Tầm, Tưởng lại thôi, thiết nghĩ đi đâu quan trọng là hai người có thể trở lại như trước đây rồi. Như trút bỏ gánh nặng trong lòng, cậu nhẹ nhàng ôm vợ. Tầm cũng nhắm mắt áp mặt vào bờ ngực rắn rỏi ấy, cảm giác bình yên. Đôi lúc, vợ chồng không thể tránh khỏi hiểu lầm và xa cách. Được chốc lát, cô nghe Tưởng nói:

"Vài ngày nữa, ta sẽ lên huyện gặp Đỗ tri huyện. Có cô Quyên đi cùng nữa."

Tầm chậm rãi rời khỏi lòng Tưởng, nhìn với vẻ ngạc nhiên. Tưởng giải thích:

"Ta và Đỗ tri huyện sẽ đến gặp quan tri phủ, trình bày về việc giữ chức xã trưởng. Còn cô Quyên là do muốn trở về nhà thăm cha nên tiện đường đi cùng."

Chuyện thứ nhất thì không sao, nhưng qua chuyện thứ hai là Tầm hơi lo rồi. Cứ hề nghĩ đến Quyên còn tình cảm sâu đậm với Tưởng thì Tầm lại canh cánh trong lòng. Nay cả hai cùng đi lên huyện, khéo chẳng rõ có xảy ra chuyện gì chẳng. Tính Quyên bướng bỉnh, Tầm biết. Còn Tưởng bề ngoài lạnh nhạt như thế nhưng thực ra hay mềm lòng, vậy nên mới không an tâm.

Thấy vợ im lặng, Tưởng liền nắm tay và trấn an. Trông Tầm vẻ như còn chưa yên tâm nên cậu khẽ khàng đặt tay lên bụng cô, thủ thủ:

"Bảo Bối này, con hãy thay cha nói với mẹ rằng, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhất định, giữa cha và cô Quyên sẽ không xảy ra việc gì hết. Mẹ mà buồn thì cha không an lòng mà đi huyện đâu. Con nhớ nói nhé."

Trước việc làm đùa nghịch của Tường, Tầm không khỏi buồn cười. Vỗ nhẹ vào bàn tay đang xoa bụng mình, Tầm nhắc nhở:

"Mình chỉ giỏi nói ngọt. Mình nhớ đấy, phải cẩn thận mọi chuyện."

Tường gõ nhẹ vào mũi vợ, biết rồi! Dầu Tầm cười nhưng lòng vẫn cứ canh cánh.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 34: Sinh Con Trai Hay Là Con Gái?

Tối lên giường, Liêm thấy vợ mang vẻ trăn trối, nghĩ là người đang mệt mỏi do mang thai nên lo lắng hỏi han. Ái lắc đầu cười dịu dàng. Rồi Liêm chợt bảo:

"Có lẽ ta sẽ đến lớp thầy Văn, tiếp tục học để chờ khoa thi sắp tới."

"Mình vẫn muốn đi thi à?"

"Đúng vậy, ta từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng chuyên tâm vào sách vở cốt là để chờ đến ngày công thành danh toại, phần cũng làm cha và các mẹ vui lòng. Nhưng rồi ta lại bỏ ngang vì chuyện của chúng ta nên thấy có lỗi. Tưởng cũng đã là Giám sinh, còn giữ chức xã trưởng, ta là anh lớn lý nào lại nhàn hạ ở nhà."

Trước việc chồng có chí với con đường công danh như thế, Ái dĩ nhiên đồng thuận. Lúc trở về nhà, thấy Tưởng tài cao học rộng như vậy cô có chút lo lắng về Liêm. Đáng lý đã có thể đỗ đạt công danh mà giờ lại như thành kẻ nhàn rồi. Quyên hành trong nhà không nắm, danh quyên bên ngoài cũng không nổi thì biết lấy gì độ với cậu em trai Giám sinh chứ. Nay nghe Liêm đề cập đến học hành thi cử, Ái phấn khởi lắm. Chồng cô đâu phải ngu si dốt nát, khéo còn thông minh hơn Tưởng ấy chứ. Nên nhất định, Liêm sẽ đỗ làm quan cho xem.

"Ta sẽ thi đỗ, và chuyện tiếp theo là chờ con chúng ta ra đời khỏe mạnh." Liêm đặt tay lên bụng vợ ân cần, "không biết là trai hay gái, ta nôn nóng quá."

"Em muốn là con trai."

"Cũng không nhất thiết phải thế, con gái cũng rất tốt."

"Cháu đích tôn của nhà họ Triệu nếu là con trai thì hay hơn, như thế con nó mới trở thành người thừa kế chứ."

"Không sao, đâu cần phải làm người thừa kế thì mới hay."

Trong khi Liêm nói những lời nhàn nhã đó thì mặt Ái tỏ rõ vẻ không vui. Liêm chẳng những ôn hòa, hiền lành mà còn là một người thích an phận thủ thường, với chuyện tranh quyền càng không hứng thú. Bất giác Ái thấy chông chênh. Bản thân không ngừng lo nghĩ cho con còn chông chênh thì thờ ơ. Nếu chỉ mỗi Ái biết suy tính, liệu cuộc chiến giành quyền ngấm ngầm này có thể giành phần thắng?

Sáng vừa rời khỏi phòng, Ái đã chạm mặt em dâu. Đối diện, Tầm khẽ chào. Lại nhớ đến chuyện hôm qua suýt nữa bị bại lộ, Ái liền lên tiếng kiêu rào trước đón sau:

"Nghe nói em và Tường đã hòa giải, chị lấy làm mừng lắm."

Kể từ lúc mang những nghi hoặc về Ái, nhất là sau chuyện của kĩ nữ Mị kia, Tầm có đôi chút dè chừng, lại cảm thấy hơi buồn cười trước biểu hiện tỏ ra như chẳng biết gì này. Lúc đầu không để ý thì thôi, nhưng giờ để ý rồi Tầm mới phát hiện thái độ của chị dâu hình như giả tạo thế nào ấy. Tầm mỉm cười đáp:

"Cảm ơn chị đã quan tâm, vợ chồng mà, đôi lúc không thể tránh khỏi tranh cãi xung đột nhưng sau cùng mọi chuyện đều ổn."

"Ừm, vậy là tốt rồi, chị cứ lo mãi ấy. Nhưng mà chị thấy phục em lắm, dễ dàng chấp nhận và bỏ qua chuyện chồng đi tìm kĩ nữ. Cũng phải, tốt hơn hết là cứ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi."

Nghe lời lẽ Ái hàm chứa sự mỉa mai, Tầm cũng chỉ trả lời đi kèm nhiên:

"Em nghĩ đấy chẳng qua là sự tin tưởng thôi."

"Niềm tin của em lớn lao quá." Ái kín đáo cười giễu, "Đến nỗi chòng gây ra lỗi lầm gì thì cũng đều bỏ qua hết."

Tầm nhìn chị dâu bằng ánh mắt nửa nghiêm túc nửa ẩn ý khi bảo rõ rằng:

"Về chuyện của Mị, Tường không có lỗi thì tại sao em phải hờn giận chứ."

Dù biết rõ đấy có nghĩa là gì nhưng Ái cũng vờ nhịu mày, khó hiểu. Lần thứ hai Tầm lại thấy buồn cười bởi dáng vẻ ấy, mới chậm rãi tiếp:

"Dường như ai đó đã cố tình dàn xếp chuyện này để em hiểu lầm Tường."

"Vậy ư? Sao em lại nghĩ thế?"

"Phần là linh cảm của đàn bà, phần còn lại là bởi có nhiều điều kỳ lạ lẫn trùng hợp xung quanh việc bắt gian tại giường này. Dĩ nhiên đấy là suy nghĩ của em thôi, nói khơi khơi không chứng không cứ thì chả ma nào tin."

Ái nhận ra, chốc chốc Tầm hướng đôi mắt dò xét đầy ngụ ý vào mình. Nhưng Tầm đã quên mất Ái từng làm nghề gì ư? Một cô đào hát tuồng. Dĩ nhiên diễn kịch thì không ai giỏi bằng cô được, nên cứ thản nhiên hỏi:

"Em đã nghĩ kẻ đó là ai chưa?"

Nở nụ cười thoáng qua, Tầm bước chậm đến gần và cố ý đứng kề bên chứ không phải đối diện, để có thể thì thầm những lời này vào tai chị dâu:

"Bây giờ tất cả vẫn chưa rõ ràng nên em không thể kết tội bừa. Duy có điều, em sẽ bắt đầu chú ý đến kẻ ấy. Em mong rằng mình đã lầm nhưng nếu em phát hiện hẳn thực sự rắp tâm muốn gây chuyện trong nhà họ Triệu thì dù không rõ ý đồ là gì thì em cũng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua."

Buông lời cảnh cáo ng ần xong, Tầm xin phép đi trước. Bấy giờ Ni mới nhìn Ái:

"Hình như mợ Tầm đã biết mợ đứng đằng sau chuyện của Mị."

Trái với vẻ lo lắng của con bé h ần, Ái khẽ nhếch môi: "Biết thì đã sao, chẳng qua cô ta cũng chỉ là nghi ngờ thôi đâu thể làm gì được". Ái cũng hiểu Tầm đâu phải loại đàn bà t ần thường, Tầm từng được cho đi học vì trí thông minh chẳng thua kém Liêm. Sợ thì không nhưng cô bắt đầu nhận ra một kẻ ngáng đường phi ền phức r ồi.

T ần trưa, mọi người đang dùng bữa thì bà Hai nhìn Tầm và Ái, chợt nói:

"Tầm thích ăn ngọt, còn Ái lại thích ăn chua thì phải."

Tầm và Ái nhìn nhau, tỏ vẻ chưa hiểu ý lắm. Tức thì, Tưởng tò mò hỏi ăn chua và ăn ngọt thì thế nào ạ? Bà Tư khẽ cười trước vẻ mặt ngơ ngác của con trai. Vừa hay, Hỷ đứng g ần bên mới nhanh chóng lên tiếng:

"Các cậu các mợ không biết ông bà ta hay nói, đàn bà mang thai mà ăn ngọt thì sẽ sinh con trai và ngược lại ăn chua thì sinh con gái ạ."

Tưởng, Tầm và Liêm cùng đ ồng thanh hỏi là thật sao? Riêng Ái thì đột nhiên bất động. R ồi cô nghe giọng bà Tư nhỏ nhẹ cất lên:

"Nhưng chuyện sinh con thì không nói trước được. Tóm lại, phải chờ đến lúc hai đứa trẻ ra đời thì mới biết. Nhưng dù là trai hay gái thì đều tốt cả thôi."

Tưởng quay qua đặt tay lên bụng vợ, "khéo mình sinh con trai đấy". Tầm vờ tỏ vẻ không hài lòng, "con gái thì mình không thích à". Tưởng lắc đầu, "con gái tốt lắm chứ vì sẽ giống mình". Những lời nói đùa qua lại của hai người vô tình ghim vào lòng Ái nỗi lo lắng lẫn bất an. Nhìn xuống món ăn đang ăn dở, cô liên tục tự hỏi mình sẽ sinh con gái ư? Không được! Nó nhất định phải là con trai!

"Mình làm sao thế? Mệt ở đâu à?" Liêm ngạc nhiên nhìn vợ.

Ái thoáng giật mình, khẽ lắc đầu. Cùng lúc, giọng bà Ba vang lên khá lãnh đạm:

"Thấy trong người không khỏe thì nên nói. Cô đừng quên mình đang mang thai, phải chú ý giữ gìn để đưa bé bình an được sinh ra."

Ái đáp vâng thật khẽ, lòng bồn chồn đến nỗi không thể ăn tiếp bữa cơm dở dang. Mẹ chồng vốn không xem Ái ra gì nay nếu sinh con gái không phải người thừa kế thì cô còn bị khinh rẻ bao nhiêu. Tuy bà Tư bảo rằng, việc ăn chua hay ăn ngọt thì chưa chắc đúng nhưng lỡ như đi đâu ấy thành hiện thực thì sao? Họa chẳng chờ đến lúc sinh nở mới biết thì đã quá muộn rồi.

Nhận ra Ái hình như đang sợ hãi đi đâu gì, Ni liền hỏi khi cả hai trên đường trở về phòng. Ái bồn chồn kể cho Ni nghe về chuyện ban nãy trong bữa ăn với chất giọng thật trầm. Nghe xong, Ni nói vớt vát như thể trấn an:

"Đấy chẳng qua là ông bà bảo vui thôi, mợ đừng quá bận tâm."

"Người không biết những kinh nghiệm tích lũy ngày trước đâu là ông bà để lại hay sao? Đừng có nói với kiểu hời hợt thế! Làm sao biết đi đâu đó không đúng?"

Bị mắng, Ni cúi đầu im lặng rồi lát sau ngáp ngừng hỏi mợ sẽ làm gì. Chính Ái cũng đang tự hỏi mình đi đâu này. Nếu Tầm mang thai con trai thì ông trời quá ưu ái cho Tường rồi. Như vậy địa vị của Tường càng thêm củng cố hơn. Vậy còn Ái, còn Liêm sẽ ra sao? Cô nhìn xuống bụng với hàng ngàn ý nghĩ ảm ức.

Vừa đúng lúc, Ái bỗng nghe Ngải và Hỷ nói với nhau về việc các bà bảo đến gặp thầy lang xin bốc thuốc bồi bổ cho hai mợ. Ni tự đứng lên tiếng bảo: "Khéo mỗi ngày phải nấu thuốc mấy canh giờ". Đang rối bời vì chưa biết phải làm gì thì Ái lập tức nghĩ đến một việc. Thật may làm sao, hai tên người làm ấy vô tình mở ra lối thoát mới cho cô nàng quý quýệt này. Ánh mắt hần hờ sự độc ác, Ái cười khẽ.

Ái cất tiếng gọi, Ni mau chóng đến gần nghe dặn. Lời vừa dứt, Ni ngạc nhiên chốc lát rồi cũng y theo mà làm. Dõi theo bóng nhỏ rời đi, Ái thở ra một tiếng thật nhẹ. Kế sách mà cô vừa nghĩ ra chính là lợi dụng việc hãm thuốc bổ mỗi ngày mà bỏ thuốc để Tầm bị hư thai. Để tránh bị nghi ngờ, mỗi lần Ái bỏ ít thuốc vào đó, chỉ mười ngày sau là đứa bé chưa thành hình ấy sẽ về chầu Diêm vương. Nếu là con trai thì nó phải chết! Để tránh đêm dài lắm mộng nên sớm diệt trừ hậu họa.

Đầu giờ Mùi, Ngải đang ngáp ngáp dài vì nấu thuốc thì Ni bước vào. Nói chuyện được dăm ba câu, Ni bảo để mình nấu phụ. Ngải đồng ý ngay thế là nhảy tót đi nghỉ ngơi. Ni đến gần nồi thuốc bốc khói, cầm quạt thổi lửa. Chưa đến nửa canh giờ là thuốc nấu xong, nhỏ bắc xuống đổ vào hai chén. Đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhỏ lấy gói thuốc bột ra rắc nhanh vào một chén.

Ni mang thuốc lên cho Tầm và Ái, lúc này đã ngồi ở phòng chính trò chuyện với các bà. Nhỏ cẩn thận đưa chén thuốc cho hai mẹ xong liền bắt gặp cái nhìn kín đáo từ Ái. Ni khẽ gạt đầu, bấy giờ Ái mới đưa mắt sang Tầm đang uống cạn chén thuốc. Chớ có trách ta độc ác! Nên trách là trách đứa trẻ đó đã đầu thai vào nhà họ Triệu! Khẽ nhếch môi, cô cũng từ từ uống hết chén thuốc của mình.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 35: Vợ Hay Chồng, Ai Sẽ Gặp Nạn?

Hôm nay trời còn tờ mờ sớm, Tường đã thức dậy, vận quần áo chỉnh tề để đi huyện theo hoạch định trước đó. Chuẩn bị hành trang xong, Tường nhìn vợ và ân cần dặn dò hãy giữ gìn sức khỏe chờ ngày mình trở về Tầm gặt đầu rỗi ôm chồng.

Tường và mọi người cùng bước ra cửa. Bên ngoài đã có chiếc xe ngựa chờ sẵn. Gần đó, Quyên đang đứng chán chường vì cứ nghe lời dặn dò tỉ mỉ của Kiên. Vì còn việc phải ở lại xã Thổ nên cậu không đi cùng được, thế nên chẳng mấy an tâm. Đến lúc bức bối quá, Quyên liền leo tuốt lên xe ngựa.

Nghे các mẹ dặn dò xong, Tường đưa mắt sang vợ lần nữa. Tầm cũng nhìn cậu, mỉm cười gật đầu hàm ý bảo hãy yên tâm lên đường. Ngày trước lên tận kinh thành ở suốt mấy năm lại chẳng mấy may lo lắng gì nay chỉ đi huyện tầm mười ngày mà lòng thấp thỏm thế này, hẳn do Tầm đang mang thai nên Tường mới bồn chồn. Có tiếng Kiên cất lên bên cạnh thúc giục, bấy giờ Tường mới chịu quay lưng.

Tên phu xe quất mạnh roi, con ngựa bước lộc cộc trên đường đất vắng vẻ. Tầm cứ dõi mắt theo chiếc xe ngựa hòa vào sương sớm còn chưa tan, khẽ đưa tay vẫy chào. Cái nhìn bỗng dừng đây khắc khoải, người đi chỉ vừa cất bước mà kẻ ở lại đã thấy ngóng trông, vì lòng Tầm bất giác không yên. Dường như có một linh cảm xấu vừa dấy lên.

Dẫu đã đi xa lắm rồi mà Tường vẫn chưa chịu buông rèm cửa xe xuống, mãi nhìn đắm đắm về phía nhà họ Triệu. Tự dưng Quyên cất giọng

lãnh đạm, "ở đây có trông mỗi con mắt cũng chẳng còn thấy người đâu! Xa nhau có mười ngày mà đã khổ sở như thế sao?". Biết Quyên đang khó chịu, Tưởng đành lẳng lặng buông rèm cửa.

Liên đến gặp thầy Văn, cốt muốn được học tiếp chờ khoa thi gần kề. Nhắc thấy cậu học trò cũ, thầy Văn tỏ ra ngạc nhiên, cũng mấy tháng rồi mới gặp lại kể từ sau khi cậu bỏ nhà đi cùng Ái. Chào hỏi nhau dăm ba câu, Liên ngập ngừng hỏi ý thầy cho mình được học lại. Lẽ dĩ nhiên ông đồng ý thôi.

Thầy Văn bảo Liên vào nhà, vừa hay có một bằng hữu lâu năm đến gặp nên ông muốn giới thiệu cho cậu. Vừa đi vào trong, Liên đã thấy một người đàn ông tầm lục tuần, dáng vẻ nho nhã nghiêm trang, nét mặt phúc hậu và sáng ngời kỳ lạ. Cậu ngầm đoán, hẳn đây không phải người tầm thường.

"Đây là thầy lang Phiệt, bạn tri kỷ của thầy mấy chục năm rồi. Ông ấy sống tận trên núi, thi thoảng mới xuống đây thăm thầy." Thầy Văn nhìn qua bằng hữu già, "còn đây là Triệu Liên, con trai trưởng của xã trưởng. Thông minh sáng dạ và rất có chí tiến thủ, cậu ấy là học trò mà tôi ưng ý nhất."

Liên cúi chào lấy lễ. Thầy lang Phiệt cũng chào lại rồi quan sát Liên từ trên xuống dưới với vẻ nửa hài lòng nửa thú vị. Cậu Hai nhà họ Triệu luôn gây ấn tượng với người khác bởi bên ngoài tri thức, nhã nhặn nhưng đối với thầy lang này, cậu còn mang một điếu gì đó rất đặc biệt. Thứ ánh sáng dịu dịu thanh tao thật kỳ lạ. Để rồi ông đưa tay vuốt chòm râu bạc, kiểu khá trầm tư.

Thầy Văn vừa rót trà vừa nói thêm cho Liên biết về thầy lang Phiệt. Ông là thầy lang giỏi nhưng lại lui về miên sơn cước hành nghề cứu người nghèo. Vì vậy ít người ở xã này biết đến y thuật cao thâm của ông. Chẳng những thế, thầy lang Phiệt còn có duyên với Phật, tuy không khoác áo tu hành nhưng ngày ngày đều đọc kinh nghiên cứu Phật pháp. Những lẽ vô thường ở đời, ông đều biết qua hết.

"Được gặp một người cao quý như thầy lang Phiệt quả là vinh dự, Liêm thấy mình thật hèn mọn." Liêm kính cẩn.

"Cậu Liêm đừng nói thế, tôi chẳng qua có chút tài mọn thôi, không dám nhận là người cao quý gì." Ông cười hỏi, "chẳng hay vì sao đang học mà cậu lại nghỉ?"

Thầy Văn kín đáo nhìn Liêm, chuyện cậu bỏ đi cùng cô đào cả xã này đầu biết. Nghĩ mình vừa hỏi một câu không nên, thầy lang Phiệt liền bảo Liêm không muốn trả lời cũng chẳng sao. Vốn luôn đi ềm tỉnh nên Liêm đáp ý nhị rằng:

"Chỉ là do việc cưới vợ không được thuận ý thôi..."

"Vậy ra cậu Liêm đã lập gia thất rồi à?"

"Bây giờ mọi chuyện đã ổn nên có thể xem là thế. Tôi cũng sắp có con rồi."

Thầy lang Phiệt im lặng, lại tỏ ra suy tư. Hiển nhiên thầy Văn tinh ý nhận ra, lòng thắc mắc không biết bằng hữu già có ý gì với cậu học trò của mình. Trò chuyện thêm một lúc, Liêm xin phép sang thư phòng đọc sách. Chỉ chờ có thế, thầy Văn liền hỏi về biểu hiện khác thường ban nãy. Thầy lang Phiệt từ tốn nói:

"Tôi hơi ngạc nhiên khi cậu Liêm đã có vợ con."

"Nam nhân tuổi này mà lập gia thất thì có gì lạ chứ?"

Nhớ lại cảnh vừa rồi mới gặp Liêm, thầy lang Phiệt hạ giọng thật trầm:

"Tôi nhận ra cậu Liêm có một vầng sáng rất thoát tục nhẹ nhàng, xem chừng là người có căn duyên với cửa Phật đấy."

Đến lượt thầy Văn ngạc nhiên, thật thế ư? Thầy lang Phiệt gật đầu, bản thân nhìn người thì không bao giờ lằm. Cậu chủ trẻ đó ắt hẳn sẽ phải tìm đến con đường Phật pháp, chỉ là sớm hay muộn thôi. Có thể bây giờ Liêm

còn mỗi dây duyên nợ với một số người nhưng rồi cũng nhanh cắt đứt, rồi bỏ phàm tục mà tu hành. Rồi ông chợt buông một câu, si mê thì cũng có ngày tỉnh ngộ!

Đúng ba ngày sau, Tường và Quyên lên tới huyện. Xe ngựa đưa hai người đến trước cửa Đốc phủ thì dừng lại. Tường phải vào gặp Đốc tri huyện chào một tiếng rồi mới tìm nhà trọ nghỉ ngơi. Cả hai vừa đi vào trong là đám người làm chạy ù ra thưa, ông chờ cô Quyên và cậu Tường lâu rồi. Họ liền cất bước.

Khi ấy ở nhà họ Triệu, Ni lại mang thuốc lên cho hai mợ uống. Để tránh nghi ngờ, Ni để Ngải nấu thuốc rồi lén bỏ thuốc vào chén của Tầm trong lúc đi từ nhà bếp đến phòng chính. Vẫn như mọi lần, trước khi cần chén thuốc đưa lên miệng là Ái kín đáo nhìn Tầm uống cạn phần thuốc kia. Đã một tuần qua, Tầm không hề biết mình đã uống những chén thuốc đang giết dần đứa con chưa thành hình ở trong bụng. Tầm đâu ngờ được có một kẻ lại ra tay tàn ác đến thế, vì quyền lực mà sẵn sàng ra tay với một đứa trẻ còn trong trứng nước.

Đặt chén thuốc đã uống cạn xuống bàn, Tầm đưa mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời tắt nắng. Nghĩ, hẳn bây giờ Tường đã đến nơi, mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nhưng sao cái cảm giác bất an này là gì nhỉ, đã mấy ngày qua rồi và cứ như thể là một điềm báo trước. Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt Tầm thấy bầu trời đang tắt nắng chuyển qua tối sầm báo hiệu sắp có mưa lớn. Gió thổi cuộn.

Sấm sét bất ngờ đánh dữ dội, đến nỗi ai nấy đều giật mình. Tầm nhắm mắt lại, đưa tay lên bịt tai. Lát sau Tầm vừa hạ tay xuống thì đột nhiên chiếc vòng cẩm ngọc chẳng rõ thế nào lại nứt ra, rơi nhanh xuống nền gạch trước cái nhìn đứng yên của cô...

Khi đó ở Đốc phủ, Tường nói chuyện xong liền nghe Đốc tri huyện bảo hãy ở lại đây nghỉ ngơi không cần phải tìm nhà trọ. Toan từ chối nhưng thấy nét mặt ông kiên quyết như vậy, cậu đành nghe theo, bảo mình ra ngoài xe ngựa lấy hành trang.

Vừa bước ra đến cửa, Tường bỗng nghe có âm thanh huyền ảo trong sân phủ, một đám lính đang vật lộn với một người nào đó. Mọi chuyện diễn ra chớp nhoáng khi Tường thành linh thấy kẻ đó đẩy ngã những tên lính, tay cầm lăm lăm thanh đao và la hét điên cuồng đồng thời lao đến chỗ mình.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tường như bị hóa đá bởi chưa định hình được đi đâu gì nên cứ đứng yên tại chỗ. Nhưng cũng trong khoảnh khắc rất nhanh tiếp theo, một bóng dáng nhỏ nhắn đã lao đến che chắn cho Tường. Để rồi khi kịp nhận ra đây là Quyên thì cũng là lúc cậu nghe tiếng "xoẹt". Bóng dáng cô chủ ấy ngã xuống, còn kẻ điên loạn kia thì ngay tức khắc bị đám lính lao vào tóm gọn. Mọi thứ đều hỗn loạn. Đám lính nói đây là một trong những phạm nhân chuẩn bị áp giải lên kinh thành.

"Quyên! Trời ơi, con gái của ta!" Đỗ tri huyện hốt hoảng đỡ lấy con.

Bấy giờ Tường mới sực tỉnh nhìn xuống, Quyên đang ngất lịm với một bên vai đầm đìa máu do bị mũi đao đâm vào. Tức thì cậu cũng nhanh chóng đỡ lấy cô, miệng gọi thất thanh. Đỗ tri huyện hét lên, đi gọi thầy lang mau!

Quay trở lại nhà họ Triệu, Tầm vẫn đứng lặng yên nhìn hai mảnh vòng cẩm ngọc nằm bên dưới. Tại sao vô duyên vô cớ vòng lại nứt? Người xưa hay nói, đồ vật tự nhiên vỡ nứt tức là báo điềm dữ. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với Tường? Bắt đầu hoang mang, Tầm từ từ ngã xuống và chậm rãi cầm hai mảnh vòng lên.

"Là điềm báo... Chắc chắn Tường đã gặp chuyện..."

Bà Tư liền đến bên con dâu trấn an, chiếc vòng ấy cũ rồi nên bị nứt thôi. Tầm chưa kịp nhìn mẹ là chợt nhiên bụng đau nhói. Nghiến răng, Tầm ôm bụng, mặt tái xanh và mồ hôi đầm đìa. Bụng đau! Rất đau! Quặn thắt cả người. Chỉ vừa kêu khẽ một tiếng là Tầm đã ngất đi trong tay bà Tư khiến bà và những người khác hốt hoảng.

Trong cơn mê man cùng cái đau dữ dội ấy, Tầm thấy Tường xuất hiện mỉm cười sau đó biến mất, tiếp theo là hình dáng một đứa bé mới sinh đang nhắm mắt.

Chiếc vòng cẩm ngọc nứt vỡ là điềm báo. Nhưng người gặp nạn có phải là Tưởng? Hay là...? Đối diện, Ái khẽ nhếch mép cười khi nhìn Tầm chìm vào cõi mê.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 36: Sẩy Thai

Sau khi băng bó vết thương và xem mạch xong, thầy lang nhìn qua Đỗ tri huyện và Tưởng đang mang vẻ mặt lo lắng, trấn an:

"Trong họa có phúc, vết thương không sâu nên tình hình cô Quyên không nguy hiểm, chữa thương rồi uống thuốc sẽ khỏe."

Hai người thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc Quyên từ từ mở mắt ra, cất tiếng gọi cha. Đỗ tri huyện mau chóng đỡ con gái dậy, hỏi thấy trong người thế nào. Quyên mệt mỏi lắc đầu, có ý bảo không sao. Đúng lúc, cô đưa mắt nhìn Tưởng đứng bên cạnh. Tình ý, Đỗ tri huyện liền đứng dậy cùng thầy lang rời phòng. Bấy giờ Tưởng mới lên tiếng:

"Vết thương của cô Quyên không nặng, thật là tốt."

Quyên ngẩng thẳng dậy, vai được băng bó chột nhói lên, mặt nhăn lại. Trông thế, Tưởng liền ngẩng xuống giường và đặt nhẹ tay lên vai Quyên, ngăn:

"Cô đừng cử động mạnh kéo ảnh hưởng đến vết thương."

Quyên bảo biết rồi sau đó nghiêng đầu nhìn xuống tay Tưởng đang đặt trên vai mình. Nhận ra sự mạo phạm, Tưởng chầm rãi rút tay lại. Quyên cũng không nói gì nữa khiến bầu không khí giữa họ trở nên yên lặng và có đôi chút ngột ngạt. Đặc biệt là Tưởng, bản thân chẳng biết nói thế nào về việc Quyên chẳng màng nguy hiểm cỡ nhất đao đó cho mình. Cảm giác mắc nợ khiến cậu đâm ra khó xử.

"Sao người cứ im lặng mãi vậy?" Quyên đành cất giọng.

"Tôi cảm tạ cô Quyên đã cứu giúp nhưng thực sự tôi không thích thế."
Tưởng nhìn Quyên nghiêm túc, "Tình hình lúc đó rất nguy hiểm, cô mạo hiểm lao vào như vậy giả sử có xảy ra mệnh hệ gì thì tôi sẽ ân hận cả đời."

"Ta muốn người ân hận cả đời để mãi mãi nhớ đến ta."

Ánh mắt vẫn chưa rời, và Tưởng nhận ra nét mặt kiên quyết của Quyên. Cậu thở ra một tiếng, bất lực trước sự cố chấp ấy. Vì cậu, cô chẳng màng đến sự nguy hiểm của bản thân. Thấy Tưởng lặng thinh, Quyên liền tiếp:

"Đúng là bị đâm thì rất đau nhưng nếu ta đứng yên để mặc người bị thương, hẳn ta còn đau hơn nữa. Lúc đó ta không suy nghĩ được gì hết. Giả như Tầm cũng đứng trước nguy hiểm thì người có làm ngơ?"

Đúng là một khi đã thương ai thì ta thường bất chấp mọi thứ, thậm chí mạng sống này để bảo vệ người đó khỏi những tổn thương. Hành động ngu ngốc ấy không được đi đầu khiến bởi lý trí mà là con tim. Đúng như lời Quyên hỏi, nếu Tầm cũng đứng trước mũi đao khi đó thì hẳn Tưởng cũng sẽ lao vào che chắn thôi.

"Những gì đã làm, ta sẽ không hối hận."

Như nhận ra Quyên có ý trách trước sự lạnh nhạt của mình, Tưởng liền bảo:

"Không nói về chuyện này nữa, quan trọng là cô Quyên vẫn bình an. Trong những ngày tới tôi sẽ chăm sóc cho cô, đến khi nào vết thương lành mới thôi."

"Là thật à? Cho dù đã xong chuyện thì người vẫn sẽ ở lại chăm sóc cho ta ư?"

Tưởng gật đầu. Trông thế, Quyên khẽ cười, lòng tự nhủ trong họa có phúc thật rồi, được Tưởng chăm sóc thì còn gì bằng. Cô thấy thật không uổng khi bị một chút đau đớn thế này. Khoảng thời gian tới, Quyên có

thêm cơ hội ở cạnh Tường nhiều hơn, biết đâu mối quan hệ giữa hai người sẽ thay đổi theo chiều hướng mới.

Trong khi vết thương của Quyên không nghiêm trọng thì Tầm ngược lại. Từ lúc ngất lịm trong tay bà Tư, Tầm được đưa vào phòng với tình trạng mê man, sốt cao, mồ hôi ra ướt đầm gương mặt tái nhợt. Thầy lang được mời đến mau chóng. Bắt mạch rồi xem xét qua một lúc, ông thở ra lắc đầu. Đứng dậy đối diện với những gương mặt lo lắng, ông hạ giọng thật trầm đày cảm thông:

"Tôi rất lấy làm tiếc khi phải báo rằng, mợ Tầm đã bị sảy thai."

Bà và những người làm vô cùng bất ngờ lẫn kinh ngạc. Riêng Ái khẽ nhìn sang Ni, kín đáo nở nụ cười thỏa mãn. Đường như quá đột ngột, bà Tư sốt sắng:

"Có thật là Tầm bị sảy thai?"

"Tôi đã xem rất kỹ, mạch đập cho thấy đứa bé không còn nữa. Đó là nguyên nhân khiến mợ Tầm lên cơn đau bụng dữ dội, suýt chút nữa là gặp nguy hiểm."

Nghe thầy lang lặp lại lần nữa với vẻ chắc chắn, bà Tư nhắm mắt cố kìm nỗi đau mất đi đứa cháu vừa thành hình trong bụng mẹ. Những người còn lại không ngăn được tiếng khóc khê, vừa cảm thương vừa xót xa cho Tầm. Họ chẳng dám hình dung dáng vẻ đau đớn của người mẹ trẻ đó khi hay tin con mất.

Thầy lang bảo sẽ kê toa thuốc tốt nhất cho Tầm uống để mau bình phục, có lẽ cũng phải ngày mai Tầm mới tỉnh dậy. Ông còn dặn mọi người khoan hãy cho Tầm biết mình bị sảy thai vì có thể sẽ kích động mạnh, không tốt cho tình trạng đang suy yếu hiện tại. Ai nấy đều gật đầu trong nỗi buồn vô hạn.

Tiến chân thầy lang ra cửa, bà Hai sụt sọt nước mũi, đang yên đang lành tự dưng Tầm bị hư thai. Ông nhìn bà chốc lát rồi trầm tư: "Mạch và khí huyết của mợ Tầm khá lạ vẻ như là uống phải loại thuốc không phù hợp nào đấy chứ không phải đột nhiên mà sảy thai". Bà Hai ngạc nhiên, thế nghĩa là gì? Ông đằng hắng, "hãy cho tôi đơn thuốc bổ tìm xem có gì khác lạ".

Thầy lang vừa đi khỏi, bà Hai không ngừng nghĩ ngợi. Tầm không thể tự nhiên bị sảy thai, hẳn có vấn đề ở đây. Lý nào toa thuốc bổ lại kê nhảm? Vừa lúc, bà thấy Hỷ mang hai chén thuốc hai mợ vừa uống xong mang xuống nhà bếp. Nghĩ thế nào mà bà liền gọi Hỷ lại bảo đưa chén thuốc của hai mợ cho bà.

Chiều đó, Liêm về đến nhà được mẹ báo tin Tầm bị sảy thai. Cũng như mọi người, cậu bất ngờ lẫn xót xa cho sự mất mát quá lớn của em dâu. Bỗng nghĩ đến Tưởng lúc này đang ở trên huyện, chẳng hề hay biết vợ gặp phải chuyện đau buồn này nên Liêm liền nói với Ngải biên ngay một bức thư khẩn gửi đến Đỗ phủ.

Tối, Tưởng mang thuốc vào phòng Quyên. Đỗ cô ngồi dậy, cậu trao tận tay chén thuốc. Quyên tỏ ra chẳng mấy hài lòng, vai bị thương thế này làm sao tự uống được? Nhận ra mình sơ suất, Tưởng cần muống thuốc nhẹ nhàng dứt cho cô. Vừa uống Quyên vừa vui trong lòng. Trước hành động ân cần từ Tưởng, cô sung sướng vô cùng.

Về phòng Tưởng, cậu nhìn Quyên uống thuốc mà lòng chợt nhớ đến Tầm. Vài ngày trước, buổi trưa nào cậu cũng dành thời gian dứt thuốc bổ cho vợ uống. Dù Tầm bảo không cần nhưng Tưởng vẫn cứ muốn làm vậy. Rồi bất giác Tưởng nghĩ, mấy ngày không có mình bên cạnh Tầm có uống hết thuốc? Vốn, cô rất sợ đắng.

Thấy Tưởng thần thần thơ thơ thì Quyên liền gọi. Sự tỉnh, cậu lắc đầu.

Hôm sau, ba bà và Ái vào phòng Tầm xem tình hình thế nào. Ng ấ bu ần bã chưa bao lâu là họ thấy Tầm khẽ cựa mình, r ấ khẽ mở mắt ra. Bà Tư nhanh chóng nắm tay con dâu và hỏi han. Tầm mệt vô cùng, cả người như mất hết sức lực và bụng còn đau âm ỉ. Tầm lắc đầu r ấ hỏi mẹ hôm qua mình bị làm sao, th ầy lang có nói gì không. Nhớ lời dặn, ba bà chỉ trả lời qua loa r ấ bảo Tầm cứ nghỉ ngơi đã.

Đứng bên cạnh, Ái giấu nụ cười khinh trước dáng vẻ che giấu của các mẹ. Nếu họ đã có ý làm thế thì cô sẽ làm ngược lại, quyết hành hạ Tầm đến cùng.

"Ơn trời phật là em vẫn bình an, cứ ng ỡ em giống đứa bé..."

Ái làm bộ ngưng giữa chừng, đưa tay lên môi ngăn tiếng nấc. Tức thì bà Ba liếc mắt nhắc khéo, ch ớ có nói linh tinh ra đấy! Ái vờ gật đầu nhưng cứ tỏ ra đau đớn không kìm được nước mắt. Dĩ nhiên Tầm lấy làm ngạc nhiên, li ền hỏi:

"Đã có chuyện gì mà chị lại khóc? Mà chị nói em giống đứa bé là sao?"

Ái khẽ nhìn các mẹ, thấy ba người đều mang vẻ mặt không hài lòng nhưng trên hết vẫn là sự bối rối và khó xử. Phát hiện mọi người có đi ều gì rất kỳ lạ, Tầm im lặng một lúc r ấ từ từ nhìn xuống bụng, linh cảm mách bảo rằng hôm qua một chuyện kinh khủng đã xảy ra với đứa con bé bỏng của mình.

"Xin hãy nói con biết..." Tầm nghe tim đập mạnh, "Con của con thế nào r ấ?"

Ba bà nhìn nhau vì bị đẩy vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Bây giờ biết phải trả lời thế nào, nhưng nếu im lặng lại càng khiến Tầm nghi ngờ. Tầm lo lắng nhìn các mẹ, toan lặp lại câu hỏi ban nãy thì đột ngột nghe Ái nói ghen ngào:

"Tầm à, cái gì đã mất thì không thể lấy lại được. R ấ em sẽ lại có con nữa thôi..."

"Cô có im ngay không?" Bà Ba lập tức gắt lên.

Còn Tầm ng ồi yên, vẻ như chưa kịp định th ần lời Ái vừa nói tuy nhiên cô vẫn nhớ mình đã nghe rất rõ một câu rằng, "r ồi em sẽ lại có con nữa thôi". Thế nghĩa là... Tầm nắm lấy tay bà Tư, liên tục hỏi trong hoang mang. Ánh mắt đ ầy kiên quyết, cô muốn mẹ hãy nói rõ sự thật về đ ứa con của mình. Biết không thể giấu, bà Tư cố nuốt nỗi đau gạt lệ mà đáp rằng: "Con đã bị s ảy thai".

Tầm bất động, vẻ như chưa tin vào lời vừa nghe nên hỏi l ần nữa. Bà Tư chẳng đủ can đảm lặp lại câu nh ắn tâm đó và Ái tiếp tục màn giả vờ khóc lóc:

"Th ầy lang nói con em mất r ồi...!"

L ần này thì Tầm nghe rất rõ, không sót một từ. Đúng hơn là ban nãy đã nghe rõ r ồi nhưng chẳng muốn tin đó là sự thật. Bảo Bối mất r ồi ư? Đôi mắt mở tr ần tr ố với những dòng lệ chảy dài liên tục, Tầm th ờ người cùng bàn tay buông th ỏng. Bên tai cứ nghe âm thanh ầm ầm dữ dội, mọi thứ trước mặt đột nhiên trắng xóa và chao đảo.

Tầm không tin, có lý nào ông trời lại tàn nh ắn cướp mất đ ứa con bé bỏng của mình? Có lý nào Bảo Bối lại dễ dàng từ bỏ cô mà ra đi như thế chứ?

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 37: Quyên Giấu Bức Thư Khẩn Của Tường

Tầm bàng hoàng đến nỗi đã liên tục lắc đầu, không thể có chuyện ấy! Con của cô sẽ không chết! Trước sự kích động của Tầm, ba bà liền giữ lấy người con dâu.

"Bình tĩnh, Tầm! Con còn yếu lắm!" Bà Hai khuyên ngăn.

Thế nhưng Tầm đã vùng dậy lao xuống giường, hét lên trong nước mắt rằng: "Con sẽ đi tìm con! Nhất định sẽ tìm được con trở về". Đi chưa được mấy bước thì đôi chân vấp vào nhau, Tầm ngã xuống đất. Ba bà hốt hoảng chạy đến đỡ con dâu.

Khi đó ở bên ngoài, Liêm đang nói chuyện với Kiên về tình hình của Tầm thì bỗng nghe âm thanh huyền ảo ở trong phòng liền nhanh chóng chạy vào. Trước, Kiên hay tin Tầm bị sẩy thai nên vội vàng vàng đến nhà họ Triệu hỏi thăm thế nào. Vừa hay lại gặp anh trai Tường, thế là cậu được nghe Liêm thuật lại sự việc.

Vừa mở cửa ra, Liêm và Kiên sửng sốt thấy cảnh Tầm ngất dưới đất, nước nôi gọi con trong khi ba bà vật vả khuyên ngăn. Chứng kiến cảnh tượng đau lòng ấy, Kiên toan bước đến an ủi thì Liêm nhanh chân hơn, đến gần và nắm lấy vai Tầm, rành rọt:

"Tầm! Em hãy bình tĩnh! Đứa bé mất rồi, em phải mạnh mẽ..."

Tầm lắc đầu liên tục, dường như không còn kiểm soát được bản thân nữa, gương đôi mắt đần độn nhìn Liêm, cổ họng nghẹn ứ:

"Con mất rồi em phải làm sao đây? Em không muốn! Không muốn!"

Thấy Tầm vùng vẫy kịch liệt, Liêm chỉ còn cách ôm chầm lấy em dâu. Trước sự ngạc nhiên của các mẹ và vợ, cậu siết chặt cơ thể đang run mạnh của Tầm. Cố nén những tiếng khóc tức tưởi, những giọt nước mắt tang thương và nỗi đau rã rời đang giày vò Tầm vào trong lòng mình, Liêm nhắm mắt chịu đựng mọi lời than trách.

Được một cơ thể to lớn bất ngờ ôm lấy, cả sự ấm áp cũng giống với Tường, nỗi đau của Tầm như mảnh đất khô cằn được cơn mưa tươi mát xoa dịu. Mặt áp chặt vào người Liêm, âm thanh nức nở bị đè nén không thể phát ra, giọng Tầm kêu ư ư và cả thân hình đang gồng lên chịu đựng dần dần dịu lại. Đôi mắt đăm đăm lệ, cô đưa tay bấu chặt lấy tay áo Liêm. Một bàn tay dịu dàng đặt lên lưng Tầm, xoa nhẹ. Là bà Tư, bà bảo Liêm đưa Tầm trở lại giường.

Quan sát dáng vẻ khổ đau của Tầm, Kiên không khỏi buồn bã. Tầm là một cô gái đặc biệt đối với cậu, nên trước tình cảnh này chẳng đành kìm lòng được. Để rồi cậu nhủ thầm, giá như có Tường ở đây thì tốt biết mấy.

Trái ngược với Kiên, Ái chẳng những không thương xót mà còn nhìn Tầm đầy căm ghét. Nhất là trước cảnh Liêm tỏ ra an ủi em dâu quá mức.

Bất gặp Tường đang ngửi thư, Đỗ tri huyện dò ý hỏi. Cậu lắc đầu bảo không sao nhưng kỳ thực lòng cứ bồn chồn chẳng yên. Không hiểu nguyên nhân gì mà lại mang tâm trạng lo lắng như vậy, Tường cảm giác như có ai đó đang gọi mình.

Tường lại nghe Đỗ tri huyện nói về chuyện ngày mai sẽ đến gặp Trịnh tri phủ. Hắn cũng phải mất đôi ba ngày. Rồi ông tỏ ý cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Quyên. Tường bảo đấy là trách nhiệm của mình, và hứa sẽ ở lại đây chờ đến lúc cô bình phục. Trong khi ông uống trà thì cậu đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Trăng giữa thánh tròn vành vạnh chẳng xua đi nỗi canh cánh bủa vây.

Quyên nằm trên giường, thi thoảng trở mình vì buồn chán. Vết thương không nặng nên qua ba ngày đã đỡ hơn. Sáng sớm nay Tường và Đỗ tri huyện đều đi gặp tri phủ, chỉ mỗi mình ở nhà nên cô đâm ra chán chường. Nằm mãi muốn phát ốm, cô muốn đi dạo cho khuây khỏa. Quyên liền bảo con bé hầu điu mình ra vườn.

Chậm rãi ng ồi xuống ghế đá, Quyên ng ửa mặt hít thở b ầu không khí trong lành, tai nghe tiếng chim ríu rít quả chẳng còn gì tuyệt bằng. Mà nói đi cũng phải nói lại, đầu vài ngày qua nằm buồn chán trên giường nhưng Quyên vẫn rất sung sướng vì có Tường chăm sóc. Nghĩ vậy, cô chấp nhận nằm thêm nhì ều ngày nữa cũng không sao.

Quyên bỗng nghe tiếng gọi lớn, cùng lúc bóng dáng tên người làm chạy vào phủ nhà. Thấy cô chủ đang ng ồi, hần liền bước đến cúi chào và thở hổn hển. Quyên hỏi hần có chuyện gì gấp gáp mà la lớn như thế. Hần thưa rằng:

"Dạ, tôi là người đưa thư khẩn, chẳng hay có cậu Tường ở nhà không ạ?"

"Thư khẩn cho Tường? Của ai? Là việc gì?"

"Của nhà họ Triệu thưa cô. Còn là việc gì thì tôi không rõ."

Nhà họ Triệu tại sao lại biên thư khẩn cho Tường? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Quyên ng ẫm nghĩ một lúc rồi bảo tên nọ đưa bức thư cho mình. Thấy hần lưỡng lự cô tức giận đập tay xuống bàn. Hần giật mình nói, người nhà họ Triệu yêu cầu phải đưa tận tay cậu Tường vì chuyện vô cùng quan trọng!

Bản thân rất muốn biết đây là chuyện gì nên Quyên đành nhẹ giọng:

"Ta hiểu nhưng Tường đã cùng cha ta lên gặp tri phủ sáng nay. Người cứ đưa cho ta, khi nào Tường về ta sẽ đưa lại cho."

Không muốn phải chọc giận Quyên lần nữa vả lại hiện tại Tưởng không có ở đây nên sau cùng hắn đưa bức thư ra và xin cô hãy giao tận tay cậu. Lúc hắn rời đi, Quyên nhìn lại lá thư trên tay. Biết là không thể xen vào chuyện nhà của người khác nhưng vì nó liên quan đến Tưởng nên cô rất tò mò. Nhanh chóng, cô mở bức thư.

Dòng chữ nắn nót của thằng Ngải hiện ra, giọng văn nghe sốt sắng lắm và chỉ đề cập là mọi Tầm xảy ra chuyện nên cậu Tưởng hãy mau về nhà.

Hóa ra là về Tầm. Chẳng rõ chuyện gì mà quan trọng đến vậy, nhất quyết ép Tưởng phải về nhà. Trong thư viết khá mơ hồ khiến Quyên bức bối. Dẫu là chuyện gì thì đâu thể quan trọng bằng việc đi gặp quan tri phủ, cô hạ bức thư xuống và tự nhủ. Thư đã đọc xong, bây giờ đến lượt Quyên nghĩ có nên đưa nó cho Tưởng.

Tầm gặp chuyện ắt hẳn Tưởng sẽ quay về nhà ngay, dĩ nhiên sẽ bỏ Quyên ở lại đây. Đó chính là điều cô không muốn nhất. Vì Tưởng, Quyên chấp nhận lãnh lấy nhất đao và nhờ thế cả hai mới có cơ hội ở gần bên nhau. Nay cậu bỏ đi há chẳng khác nào thành công cốc. Nhìn xuống bức thư lần nữa, cái tên Tầm hiện hiện trong đáy mắt cô. Tại sao lúc nào cũng là Tầm...?

Tầm xảy ra chuyện chắc tệ lắm cũng chỉ ngã bệnh, mà biết đâu tên người làm nói quá lên rồi để Tưởng lỡ mất chuyện công có phải phí sức không. Chưa kể, Quyên còn bị thương lý nào để Tưởng bỏ về nhà chỉ vì quá chiêu vợ? Sau cùng, cô gấp lá thư lại quyết định không đưa cho cậu. Quyên làm vậy phần vì chuyện công, phần khác là muốn Tưởng chăm sóc cho mình lâu thêm chút. Có thể hơi ích kỷ nhưng cô khao khát một lần thôi, cậu sẽ toàn tâm toàn ý vì mình.

Liên đến gặp thầy Văn, tình cờ thấy thầy lang Phiệt ngồi đọc sách. Nhắc thấy cậu, ông mỉm cười bảo hãy ngồi xuống trò chuyện. Vừa rót trà ông vừa nói thầy Văn ra chợ phiên chợ lát sẽ về Lễ phép đón lấy tách trà, Liên uống mà đầu óc cứ thả trôi ở tận đâu. Nhận ra vẻ ưu phiền của đối

phương, thầy lang Phiệc hỏi thăm. Nhớ đến Tầm, Liêm từ tốn kể hết mọi chuyện.

"Đời người ai cũng phải trải qua những đau buồn, bất hạnh và tai kiếp. Chuyện mất mát vốn là lẽ thường và ít ai ngờ ra cái đi đầu tự nhiên ấy nên cứ mang mãi nỗi đau không dứt." Thầy lang Phiệc vuốt râu hạ giọng.

"Con người đâu dễ dàng giác ngộ, nhất là khi rơi vào bế khổ." Liêm bảo.

"Chuyện trên đời đâu phải có chữ duyên. Duyên nhiều thì thành nợ. Đứa bé mất đi, tức là đã cắt đứt mối duyên với mẹ Tầm. Nếu đã hết duyên nợ, dù cầu khẩn hay níu kéo cũng vô vọng. Cái gì đến thì vui vẻ giữ lấy, rồi khi nó đi cứ thanh thản buông tay. Con người mà ngộ được đi đầu này ắt sẽ sống vui thôi."

Chuyện của Tầm khiến Liêm nửa lo nửa buồn, nay nghe thầy lang Phiệc giảng đạo, lòng cũng có đôi chút nhẹ đi. Giá mà Tầm hiểu ra như thế thì chắc sẽ thanh thản hơn. Cậu nhìn ông hỏi, phải chăng vì ông sống gần hết đời người nên mới thấu hiểu tường tận mọi lẽ thường? Thầy lang Phiệc gấp cuốn sách lại, cười:

"Một phần là vậy, phần khác là do nhiều năm tôi nghiên cứu Phật pháp nên giống như được khai sáng, tâm tĩnh như không, nhìn vạn vật đều hiểu căn nguyên."

Liêm chuyển ánh nhìn xuống cuốn sách Phật đạo dưới tay ông, bất giác ngẫm nghĩ những đạo lý trong đó thật là kỳ diệu. Quan sát dáng vẻ tò mò của Liêm, thầy lang già nở nụ cười kín đáo xong đẩy nhẹ cuốn sách về phía trước. Nếu có nhã hứng thì cậu cứ đọc qua, biết đâu sẽ lĩnh hội ra nhiều đi đầu không ngờ đến.

"Ai rồi cũng phải trở về với cát bụi. Giả sử người ta hiểu được thì ắt hẳn sẽ thấy rằng, chẳng có chuyện gì là quá to tát."

Ông buông một câu nhẹ tênh khi nhìn lũ chim nhảy nhót trên cành cây. Nhìn ông chốc lát, Liêm nhẹ nhàng cầm cuốn sách lên.

Hai ngày qua, Tầm nhốt mình trong phòng chẳng chịu ra ngoài, cứ nằm suốt trên giường nghĩ về đứa con vắng số. Càng nghĩ, Tầm càng trách mình đã dễ dàng để con ra đi như thế, nước mắt rơi ướt đầm gối nằm trong đêm khuya.

Tầm khóc đến lúc mệt lả thì chìm vào giấc ngủ chòng chành, vẫn chẳng yên lòng. Thậm chí Tầm còn gặp ác mộng, thấy cảnh con chết trong bụng mình liền giật mình tỉnh giấc rồi đưa tay sờ nhẹ lên bụng mà khóc tiếp. Lúc đầu Tầm mong chờ và thương yêu bao nhiêu, giờ con mất thì tim đau siết bấy nhiêu.

Tầm nghĩ đến Tường. Chắc Tường chẳng ngờ được, đêm trước lúc lên đường lại là lần cuối cùng cậu được thủ thủ với con. Tường đã hạnh phúc biết bao khi sắp làm cha, chẳng những vậy còn gọi đùa con bằng từ Bảo Bối. Nếu hay tin con mất chắc cậu sẽ đau khổ lắm. Cứ nghĩ đến nước mắt của chồng thì Tầm thêm ân hận cắn rứt vì mình đã không bảo vệ được con.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 38: Nhận Được Tin Con Mất

Việc Tưởng cùng Đỗ tri huyện đến gặp Trịnh tri phủ xem như ổn thỏa. Vì lời hứa sẽ chăm sóc Quyên cho đến lúc bình phục nên Tưởng phải tiếp tục ở lại đây. Về phần Quyên, dĩ nhiên vẫn không cho cậu biết về bức thư khẩn mà nhà họ Triệu gửi đến. Tuy là vì bản thân nhưng cô cứ thấy canh cánh trong lòng vì có lỗi. Chung quy cũng bởi cô lo lắng nếu một lúc nào đó Tưởng phát hiện ra thì chuyện sẽ rất tồi tệ. Bởi cái việc khẩn kia là liên quan đến Tầm.

Quyên đang ngủ trên giường xem thư thì cửa phòng mở, Tưởng mang thuốc vào. Tức thì cô gấp thư lại và nhanh chóng giấu vào tay áo. Nhưng Tưởng kịp trông thấy.

"Có chuyện gì mà cô Quyên giật mình thế?"

"Chẳng có gì cả, ta đang xem lại bức thư cũ của bằng hữu thôi."

Vốn không phải kẻ hay tò mò nên Tưởng chỉ gật đầu, chẳng hỏi gì thêm nữa. Cậu ngủ xuống bên cạnh nhìn cô, đến giờ uống thuốc rồi. Quyên gật đầu, chờ từng muỗng thuốc được dứt. Vết thương đã gần lành và cô đang buồn vì thời khắc Tưởng quay về nhà họ Triệu cũng gần kề, vì vậy lại càng muốn giữ cậu ở lại.

Quan sát dáng vẻ ân cần dịu dàng đó, Quyên chẳng đành lòng để người đi khỏi. Trước, Tưởng luôn lạnh nhạt với mình nay hiếm hoi mới có dịp cậu quan tâm chăm nom mình như thế thử hỏi làm sao cô không thích.

"Cô Quyên bận tâm chuyện gì sao?" Tưởng tinh ý, hỏi.

"Vì ta mà người không thể về nhà, người có trách ta?" Quyên ngập ngừng.

"Cô Quyên vì tôi mà bị thương, theo lẽ tôi phải ở lại chăm sóc, chứ có trách cứ gì. Ơn của cô tôi rất lấy làm cảm kích."

"Cảm kích?" Quyên đảo mắt, "Vậy giả sử... chỉ là giả sử thôi, nếu ta lỡ làm gì có lỗi với người thì người vẫn sẽ ở bên ta chứ?"

Ngạc nhiên vì tự dưng cô chủ này lại hỏi như thế, Tường nhíu mày trong một thoáng. Nghĩ Quyên đang bị thương kéo theo tâm trạng bất an nên cậu không hỏi gì mà chỉ gật đầu. Chờ có vậy, nét lo lắng trên mặt biến mất, Quyên mỉm cười nhẹ nhõm. Cũng phải, cô cứu mạng Tường xem như là cái ơn lớn, cậu sẽ không vì chuyện bức thư kia mà tức giận hay bỏ rơi cô.

Sáng ra thấy tâm trạng khuây khỏa, Tầm mới chịu rời phòng sau mấy ngày tự giam mình. Đứng bên hòn non bộ có những chú cá thông thả bơi lội dưới mặt nước, lòng Tầm nhẹ bớt đôi phần. Cảnh sắc thiên nhiên luôn giúp người ta quên đi ưu phiền mệt mỏi. Chuyện đứa con vẫn ám ảnh Tầm, ấy vậy đêm qua may thế nào lại ngủ được một giấc tròn đến sáng nên hôm nay Tầm khỏe hơn đôi chút.

Tường lên huyện cũng đã mười ngày, chẳng rõ tình hình thế nào, đã sắp trở về chưa. Tầm nhớ chồng, và trong nỗi đau kiệt quệ mấy ngày qua bản thân chỉ muốn được vòng tay đó ôm ấp xoa dịu. Mong nhớ là vậy đấy thôi lòng cũng sợ hãi lắm khi Tầm cứ nghĩ đến cảnh Tường biết tin con mất. Muốn chồng mau về bên mình nhưng chẳng đủ can đảm để đối mặt. Tầm khẽ khàng nhắm mắt lại, nghe nỗi đau chưa nguôi.

Bỗng Tầm giật mình khi ai đó nắm lấy tay mình kéo mạnh, cùng lúc là chất giọng đầy hốt hoảng cất lên: "Tiên nữ muốn làm gì vậy? Xin đừng nghĩ quẩn!".

Sau khi hoàn hồn, Tầm mới biết đó là Kiên. Tầm ngạc nhiên hỏi sao cậu lại ở đây? Kiên, vẫn còn giữ chặt cánh tay cô gái, đáp rằng:

"Ta lo lắng cho tiên nữ nên đến thăm. Vừa nãy thấy tiên nữ định lao xuống hồ nước nên ta mới lập tức chạy đến ngăn. Sao tiên nữ lại làm thế?"

Hóa ra Kiên Tưởng Tầm định tự vẫn. Tròn xoe mắt một lúc, Tầm gạt nhẹ tay cậu ra, lắc đầu nói cậu hiểu nhầm thôi chứ bản thân nào đâu có ý định tự vẫn. Kiên tỏ vẻ không tin. Tầm cười khẽ mà rằng, có ai lại đi chết chỉ bởi cái hồ nước bé thế này?

Bấy giờ Kiên mới chuyển mắt qua hòn non bộ, đúng là nó nhỏ thật. Mắt nhìn chẳng tỏ để rồi hành xử nóng vội như một tên ngốc. Cậu thả phịch người lên ghế đá, thở phào nhẹ nhõm, ban nãy sợ đến thất kinh. Thấy vậy, Tầm cũng ngẩng xuống:

"Tôi không dại dột tự vẫn đâu, cậu yên tâm."

"Làm sao yên tâm được! Tiên nữ đau khổ vì mất con như thế, suốt mấy ngày giấu mình trong phòng khóc mãi, ta lo lắm!" Kiên nói như trách.

Tầm khẽ nói xin lỗi. Phát hiện mình đã lớn tiếng với một người vừa trải qua nỗi bất hạnh lớn lao, Kiên thấy có phần quá đáng. Cũng bởi cậu quá lo lắng thôi. Vừa nãy thấy Tầm nhắm mắt và cả người nghiêng nhẹ nên cậu ngỡ cô nghĩ quẩn mà tìm cái chết. Nhìn qua Tầm mang dáng vẻ lặng lẽ, Kiên liếc hỏi:

"Tiên nữ đã khỏe chưa?"

Tầm gật đầu. Lúc đến đây Kiên không nghĩ sẽ được gặp Tầm thế này, nay trông cô thản sắc tươi tỉnh, lại chịu ra vườn đi dạo thì chẳng còn gì tốt hơn.

"Mọi người trong nhà lo cho tiên nữ lắm." Kiên khuyên nhủ, "Đứa bé cũng đã mất rồi, tiên nữ nên nghĩ cho những người đang sống nữa. Và quan trọng là chờ Triệu Tưởng trở về Hắc mà trông thấy tiên nữ như vậy sẽ càng đau hơn."

Tầm nhìn Kiên, hàng mi chớp nhẹ ướt ướt. Đúng, dù khổ đau đến mấy thì những thứ đã mất cũng không thể lấy lại. Tầm nên nghĩ đến những người còn sống bên cạnh trong đó có Tường. Tầm tự nhủ phải cứng cỏi hơn sau nỗi đau này, chẳng nên vùi mãi vào bi kịch. Trông đôi mắt ướt nhoe của Tầm, Kiên khẽ khàng đưa tay gạt lệ.

Vừa ra đến cửa thì Kiên chợt thấy Liêm và thằng Ngải nói gì với nhau mà mặt nét trông thật trầm tư. Bước đến gần, cậu cất tiếng hỏi. Liêm liền trả lời:

"Chẳng là vào cái hôm Tầm bị sảy thai, tôi có sai người biên một bức thư khẩn mang đến Đỗ phủ để báo Tường biết nhưng đến giờ chưa nhận được thư hồi âm cũng như chưa thấy Tường trở về"

Nghe thế, Kiên nghĩ ngợi. Từ xã Thổ lên huyện chỉ mất ba ngày, nếu là đưa thư khẩn thì người mang thư sẽ đi cả ngày lẫn đêm, nên tầm một ngày rưỡi ắt sẽ đến nơi. Giả sử Tường nhận được thư và không hồi âm mà quay về ngay thì mấy ngày trước khéo đã về đến Triệu gia rồi. Có sao đến tận hôm nay vẫn chưa thấy?

Nếu nhận thư, nhất định Tường sẽ về ngay, vì Tầm. Chuyện thất lạc là không thể xảy ra vậy hoặc giả như bức thư không được trao tận tay Tường thì sao? Bất giác, cậu nghĩ đến Quyên. Lập tức Kiên nói với Liêm rằng, mình sẽ đích thân lên huyện và gặp trực tiếp Tường hỏi cho ra lẽ.

Một ngày sau, Kiên lên tới huyện rồi nhanh chóng đến Đỗ phủ. Cậu xuống ngựa, tên người làm chạy ra. Đưa ngựa cho hắn, cậu hỏi về Tường và Quyên. Hắn bảo hai người đang ở ngoài vườn trò chuyện. Bắt đầu bức bối, cậu đi nhanh. Đến nơi, Kiên bắt gặp cảnh cả hai ngồi nói cười vui vẻ thì không kìm được nóng giận, lập tức bước đến.

Tường ngừng nói, quay qua kinh ngạc khi thấy Kiên xuất hiện, đã vậy còn mím môi nhìn mình đầy giận dữ. Chưa kịp lên tiếng là cậu đã bị Kiên đánh vào mặt một phát thật mạnh. Tường suýt ngã nhào xuống đất, còn

Quyên thì sừng sốt đỏ lấy cậu. Khi đã trấn tĩnh, Tường mới hỏi Kiên nguyên nhân vì sao đánh mình.

"Người thật là... Tầm đang đau khổ như vậy mà người còn ở đây cười nói ư?"

Nghe nhắc đến Tầm là Quyên thoáng giật mình, còn Tường thì nhún mày:

"Cậu Kiên nói gì vậy? Tầm đang đau khổ... nghĩa là sao?"

"Vậy là người không nhận được thư khải?" Sự giận dữ trên mặt Kiên biến mất, "Sau vài ngày người đi, Tầm xảy ra chuyện nên anh trai người đã sai người biên một bức thư khải mang đến báo tin cho người."

Tức thì, Tường bước nhanh đến siết mạnh tay Kiên, kinh ngạc hỏi:

"Thư khải? Tôi không hề nhận được bức thư nào! Tầm đã xảy ra chuyện gì?"

Kiên quan sát vẻ sừng sốt trên mặt đối phương, nếu Tường không nhận được bức thư đó vậy có nghĩa là... Cậu mau chóng chuyển ánh mắt sang Quyên đang đứng bên cạnh với dáng vẻ nửa lo lắng nửa bối rối. Trông thế là cậu đã đoán ra mọi chuyện.

"Là chị phải không? Chính chị đã giấu bức thư khải đó!" Kiên đánh giọng.

Bị Kiên phát giác ra, Quyên giật mình nên lập tức ngược mặt lên nhìn. Là người không hiểu đầu đuôi sự việc suốt mấy ngày qua, Tường hỏi lớn rằng:

"Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?"

"Ta ngạc nhiên vì sao người vẫn chưa về Triệu gia nếu đã nhận bức thư ấy và đúng như suy đoán, chị Quyên là người nhận nó rồi giấu không đưa cho người."

Lần này, Tường quay qua siết chặt cánh tay Quyên, lạnh lùng hỏi có đúng thế không? Chẳng muốn thừa nhận nhưng cũng chẳng thể chối, Quyên đành khẽ quay mặt đi. Như nhận được câu trả lời, Tường lắc đầu khó hiểu, vì sao lại làm vậy? Bức thư khẩn đó báo tin về Tầm, lý gì cô không đưa cho cậu?

"Là vì về Tầm nên ta mới không đưa cho người!" Quyên cuối cùng cũng nói, "Ta vì người mà bị thương, còn Tầm chỉ gặp một chút chuyện là người đã bỏ ta đi!"

"Một chút chuyện?" Kiên đột ngột hỏi, "Chị có biết chuyện gì vừa xảy ra với Tầm không? Là sảy thai! Tầm đã mất con rồi!"

Đang thấy ấm ức thì Quyên ngừng lại, tròn xoe mắt trước đi đầu vừa nghe. Về phần Tường, gần như bất động trong một chốc sau đó thất thần hỏi lại:

"Cậu vừa bảo... Tầm bị sảy thai sao?"

Kiên nhắm mắt, thật khó khăn để gạt đầu. Cái nhìn đứng yên, Tường cảm giác mọi thứ xung quanh chao đảo. Không thể nào! Làm sao Tầm sảy thai chứ, làm sao đứa con bảo bối của cậu lại chết như thế khi còn chưa chào đời? Đôi chân chới với, Tường không ngờ chuyện kinh khủng đó đã xảy ra. Thảo nào trước lúc rời đi, lòng cậu đầy bất an lo sợ. Hóa ra là đi ầm báo về Tầm.

Ngay cả Quyên cũng bất ngờ không kém. Cô nhớ trong thư chỉ viết rằng, Tầm gặp chuyện chứ không hề biết là đến nông nỗi này. Nếu biết Tầm bị sảy thai thì hẳn cô đã đưa bức thư đó cho Tường. Bắt đầu thấy có lỗi, Quyên nhìn sang Tường đang đau khổ vì mất con, khẽ chạm vào tay cậu.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 39: Vợ Chồng Mình Hãy Bắt Đầu Lại!

Thình lình, Tường giật mạnh bàn tay ra, nói lớn: "Đừng chạm vào ta!"

Hành động đó khiến Quyên sửng ngorei. Đặt tay lên chỗ vai bị thương, cô nhăn mặt vì đau. Để r ấ Kiên thấy qua lớp vải áo, một vết máu thẫm loang ra. Không còn tức giận nữa, cậu sốt sắng hỏi cô bị thương ư?

Chẳng màng đến vết thương đang chảy máu, Quyên ngen giọng nói:

"Ta không biết Tầm lại bị sẩy thai. Ta không cố ý giấu ngorei... Chỉ vì ta sợ ngorei sẽ bỏ ta mà đi. Ta hi sinh nhiều như thế lý nào ngorei còn trách ta?"

"Nhưng đó là vì Tầm bị sẩy thai!" Tường lớn giọng.

Quyên lần nữa đứng yên, đôi mắt hấp háy như hiểu ra. Phải, nếu sự việc bị che giấu ấy đơn thuần chỉ là chuyện nhỏ thì có lẽ Tường sẽ không giận dữ đến thế. Nhưng bởi Tầm bị sẩy thai nên cô trở thành kẻ đáng trách. Vì trong lúc Tầm đau đớn như thế mà Tường lại không hay biết gì. Cậu đã không ở bên Tầm vào thời khắc quan trọng ấy.

Quyên lặng im mãi cho đến khi tiếng Tường vang lên lần nữa, thật tr ần:

"Không phải lúc nào ngorei nhận được sự hi sinh cũng thấy hạnh phúc."

Quyên chậm rãi ngorei nhìn, và cùng với Kiên ngạc nhiên khi trông cảnh Tường rút ra con dao nhỏ r ấ bất ngờ đâm vào vai phải của mình.

Hành động ấy diễn ra nhanh chóng đến nỗi hai người nợ trong thoáng chốc còn chưa định hình rõ sự việc ngoài chuyện cứ nhìn theo những dòng máu đỏ thẫm chảy dài xuống cánh tay Tường.

"Người làm trò gì thế, Triệu Tường?" Mãi một lát sau, Kiên mới hét lên.

Lạ thay khuôn mặt vẫn bình thản, Tường hướng đôi mắt kiên quyết vào Quyên vẫn đang đứng ngây người do quá đột ngột, mà rằng:

"Đáng lý nhất đao ngày hôm ấy là đâm vào tôi nhưng cô Quyên đã dùng thân mình che chắn, nay tôi làm vậy xem như đã trả lại cô món nợ này. Kể từ giờ về sau, tôi không muốn nhận thêm bất cứ ân tình nào nữa từ cô..."

Ánh nhìn của Quyên đầy thất thần, phản chiếu sự rạn nứt và tan vỡ. Cô cứu Tường bởi do sự luyện thương chứ không phải để trở thành kẻ ban ơn. Nhưng với cậu, sự hi sinh ấy chỉ là ơn nghĩa để rỗi vào thời khắc này cậu sẵn sàng làm mình bị thương, sẵn sàng cắt đứt mối duyên giữa cả hai. Lòng như thể sụp đổ, đôi chân chới với khiến Quyên đứng không vững mà ngã thụp xuống đất. Mắt mở tròn tròn để mặc lệ ứa trào.

Cắn răng chịu đựng cơn đau, Tường rút mạnh mũi dao ra khỏi bờ vai đẫm đũa máu. Bàn tay buông lơi, con dao nhuộm sắc đỏ rơi xuống nền đất khô khốc. Mang đáng về mất hồn, cậu khó khăn khi quay bước. Cậu sẽ về nhà, về với Tầm.

Hết nhìn Quyên rồi lại nhìn theo bóng dáng Tường lê từng bước ra cổng phủ, Kiên không biết nên ở bên ai an ủi. Cậu chẳng thể bỏ mặc cô gái mình thương nhưng người bằng hữu của cậu cũng đang chảy máu nhiều như thế. Rối bời, cậu đành đuổi theo Tường. Còn Quyên vẫn ngơ ngẩn lặng đi với một gương mặt ướt đẫm nước mắt, bản thân bất giác ngộ ra thêm một điếu.

Hi sinh, lẽ nào đã trở thành sự ràng buộc và gánh nặng dành cho đối phương?

Kiên mau chóng nắm lấy cánh tay không bị thương của Tường kéo giữ lại. Lúc mặt đối mặt, cậu bắt gặp ánh nhìn hờ hững lẫn lẫn đăm từ Tường, cứ như thể vết thương ngay vai chẳng hề khiến cậu đau đớn chút nào. Kiên liền đưa tay lên bịt miệng vết thương đang chảy máu, nghiêm túc nói:

"Người c ần phải được băng bó!"

"Tôi sẽ trở v ề nhà." Tường kiên quyết.

"Ta biết, nhưng người không thể trở v ề khi đang bị thương như thế!"

"So với Tầm, nỗi đau đớn này có là gì."

"Người bình tĩnh lại đi! Đường v ề xa xôi, người không đủ sức c ần cự đầu! Nghe lời ta, băng bó vết thương xong hãy v ề nhà! Nếu người chết trên đường đi vì mất máu thì Tầm sẽ ra sao? Cô ấy đã mất con, chẳng thể mất luôn người!"

Tường nhìn Kiên, tiếp theo nhìn xuống vết thương đang đau nhói, im lặng. Mau chóng, Kiên gọi người làm đến bảo đi mời thầy lang v ề ấ cho người dìu Tường vào trong nhà. Tạm thời Tường đã ổn thỏa bây giờ đến lượt Quyên, Kiên đi vội ra sau vườn. Trông cảnh Quyên ng ẫ dưới đất khóc nức nở, cậu cúi xuống ôm cô vào lòng.

"Đừng khóc nữa, phải c ần máu đã..."

Quyên cứ khóc. Kiên tựa cằm lên mái đ ầu run rẩy, tự hỏi sao lại cố chấp như vậy?

Tường được thầy lang băng bó vết thương, dặn c ần nghỉ ngơi uống thuốc vài ngày mới khỏe lại. Nhưng cậu nhất quyết muốn v ề nhà ngay vào ngày mai. Biết Tường lo lắng cho Tầm và thêm việc tránh né Quyên nên Kiên không còn cách nào khác đành cho một tên người làm của phủ đi theo cùng để tiện chăm sóc Tường.

V ềph ần Quyên cứ nhốt mình trong phòng, thậm chí lúc Tường lên xe ngựa đi v ềcũng không ra gặp mặt. Dù cô có muốn thì lòng hiểu rõ, Tường

chẳng hề muốn.

Do sốt ruột nên Tường dẫn phu xe cứ cho ngựa chạy suốt đêm để kịp về xã Thổ. Trên đường đi, Tường chìm vào giấc ngủ chập chờn và cảm giác đau đớn do vết thương gây ra dù vậy bản thân vẫn cố gắng chịu đựng. Niềm mong mỏi mãnh liệt đã giúp cậu vượt qua hai ngày đi đường mà thấy thật dài đằng đẵng.

Cơn mưa chiều buông tầm tã. Những hạt nước hiếm hoi đã rơi xuống xã Thổ trong mấy tháng khô hạn vừa qua. Trong phòng lớn, Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ mưa giăng, lòng tự dưng thấp thỏm chẳng yên.

Vài canh giờ trước, Tầm chợt nhiên cảm giác mình đang trông ngóng điều gì nhưng lại không rõ đấy là điều chi. Thi thoảng, Tầm cứ hướng mắt về phía xa, nơi những tia nắng cuối ngày đang thoi thóp sắp tắt lịm đằng sau dải mây đen ùn ùn kéo đến. Hẳn là sắp có cuộc viếng thăm của một vị khách phương xa. Ban đầu Tầm tự nhủ thế, rồi tiếp theo lại nghĩ, biết đâu chừng Tường trở về thì sao.

Tầm đứng dậy, đến bên ô cửa sổ. Màn mưa phủ trắng đáy mắt. Đúng lúc, Ngải chạy vào phòng với bộ dạng ướt nhem. Hắn vừa từ chợ phiên về, xui thay lại gặp trận mưa tối trời tối đất này. Nhắc thấy Tầm, hắn đi đến thưa một tiếng.

"Ban nãy trên đường về, con thấy thấp thoáng phía xa có chiếc xe ngựa, không biết hướng chạy có phải về hướng nhà họ Triệu. Sao con đoán..."

Ngải chưa kịp dứt lời thì tức khắc, Tầm nghĩ đến Tường. Linh cảm mách bảo đó chính là Tường, Tầm lập tức rời khỏi phòng.

Quả đúng thế, chiếc xe ngựa đang cố chạy trên con đường đất bị bao phủ bởi cơn mưa là đang đưa Tường về nhà họ Triệu. Lúc về đến đây trời đã mưa to, khiến việc đi lại cũng khó khăn và chậm hơn. Tường cứ vén

tầm màn cửa nhìn ra bên ngoài, trông mắt về phía dãy nhà lợp ngói phía xa xa, lòng càng thêm sốt ruột.

Xe ngựa ngừng đột ngột, hai người ở bên trong liền ngã chúi về sau. Tên người làm hỏi vọng ra, rất nhanh tiếng phu xe đáp lại có một bóng người cưỡi ô đang đứng ngay phía trước. Khẽ đảo mắt, Tưởng liền vén tấm màn cửa xe lên nhìn. Ngay trước con đường mưa, hiện hiện bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái cưỡi ô đứng chờ, hướng ánh mắt về chiếc xe ngựa. Cậu trông rất quen, nhìn tỏ thêm lần nữa thì lập tức nhận ra đó là Tầm. Mau chóng bước xuống, Tưởng gọi lớn.

Tầm nghe thấy, đích thị là Tưởng rồi! Không cần chờ, Tầm cưỡi ô bước vội về phía Tưởng cũng đang từ xa chạy đến. Khi đã trông rõ mặt, cả hai vui mừng ôm nhau. Giữ chặt dáng hình ướt đẫm của vợ, lòng Tưởng nhẹ đi cùng niềm vui khôn tả. Ngay cả Tầm cũng thấy như nhận được sự an ủi cần nhất. Xa nhau mười mấy ngày mà họ tưởng chừng thời gian dài vô tận. Bởi lẽ có quá nhiều chuyện không may đã diễn ra.

Tầm rời khỏi lòng chồng, mỉm cười bình thản. Vuốt trôi đi lớp nước mưa trên mặt vợ, Tưởng nhẹ nhàng cất tiếng: "Ta về rồi, đã về rồi..."

Tầm khẽ gạt đầu, tựa đầu vào bờ vai Tưởng, nhắm mắt. Khi mở mắt ra, Tầm ngạc nhiên vì thấy lớp áo ướt mưa trên vai Tưởng có vết màu nhuộm đỏ loang lổ. Tức thì Tầm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú mới phát hiện ra đó là máu, liền hỏi Tưởng:

"Mình bị thương ư? Tại sao lại chảy máu?"

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi."

"Máu ra ướt thế này cơ mà! Mình mau lên xe cùng em về nhà ngay!"

Hai người họ cùng lên xe. Chiếc xe ngựa tiếp tục đi trong màn mưa trắng xoá.

Mọi người đều vui mừng khi Tưởng trở về nhà nhưng tiếp theo lại sốt sắng trước vết thương trên vai cậu. Tên người làm đi theo cùng, được

Tưởng dặn dò trước đó nên đã nói dối đây là sự cố ngoài ý muốn, tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện của Quyên. Hắn đưa ra những gói thuốc thây lang kê, Tầm liền bảo Ngải đi nấu.

Sau khi thay quần áo và băng bó vết thương xong, Tưởng lên giường nghỉ ngơi. Tầm ngồi xuống bên cạnh quan sát nét mặt nhợt nhạt của chồng, lo âu:

"Mình mệt lắm à? Mình hãy chờ Ngải mang thuốc lên..."

"Ta không sao đâu." Tưởng trấn an, "Do ứót mưa nên máu mới loang ra thôi."

"Hắn mình đau lắm phải không?"

Tưởng nhìn vợ, rồi nói với giọng nghe nửa cảm thông nửa ân hận:

"Nhưng vẫn không đau bằng lúc mình bị sảy thai."

Tầm tròn xoe mắt và một thoáng sau ánh nhìn dịu lại, nỗi đau buồn lẫn khó xử len lỏi qua hàng mi vẫn chưa khô lệ. Tầm hỏi Tưởng đã biết hết rồi sao. Tưởng bảo là Kiên lên tận trên huyện báo tin cho mình hay. Cậu đặt tay lên bụng Tầm, xoa nhẹ nhẹ.

Tầm đọc được trong đôi mắt phẳng lặng của chồng một niềm đau tột hình. Như thế, chẳng ngờ rằng Bảo Bối đã mất rồi. Là do Tầm vô dụng, không giữ được con để nó chết oan uổng thế này. Những giọt lệ rơi xuống tí tách.

Tưởng liền ôm Tầm, xoa dịu nỗi đau đớn khôn nguôi đang giày vò. Tiếng Tầm nức nở nghẹn ngào, miệng liên tục nói xin lỗi vì đã không thể bảo vệ con. Cảm nhận nước mắt ứót đầm vai mình, vòng tay Tưởng càng siết chặt hơn. Cậu cũng đau vô vàn, chỉ biết để nước mắt chảy ngược vào lòng.

"Không sao... Bảo Bối không có duyên với chúng ta nên mới ra đi. Đối với ta, mình vẫn bình an là đủ. Chỉ cần mình sống thì chúng ta sẽ bắt đầu

lại."

Duy nhất một lời đó thôi cũng đủ làm Tầm thấy thanh thản hơn bao giờ hết.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 40: Xạ Hương Trong Chén Thuốc An Thai

Sáng sớm, Tầm bước ra khỏi phòng, trông cảnh sắc trong vườn tươi sáng hẳn. Mây đen đã trôi đi trả lại một bầu trời xanh thắm giống như nổi niền đè nặng trong lòng Tầm cũng dần vơi bớt. Là nhờ có Tường, chỉ cần lời an ủi từ chồng là Tầm cảm giác mình vừa nhận được sự tha thứ. Đứng nhìn những cành hoa lay động trước gió, tâm trạng Tầm trở nên bình yên. Cô đưa tay hứng lấy cánh hoa rơi rụng, rồi sức tỉnh bởi một vòng tay ấm áp ôm lấy mình từ phía sau.

Vừa nãy thức dậy, Tường thấy người thật khỏe, vết thương cũng không còn đau nữa. Căn phòng trống, Tầm đã ra ngoài tự lúc nào. Cậu cũng thay áo và rời phòng, đúng lúc bắt gặp Tầm lặng lẽ ngắm nhìn những cánh hoa bay. Dáng vẻ bình thản của vợ khiến Tường thấy thân thương quá đổi nên liền bước đến ôm lấy. Cậu nghe nhịp thở im lặng đó, và cũng lặng im theo.

"Em không muốn phải đau buồn nữa." Tầm cất tiếng, "Nếu em cứ khóc mãi thì Bảo Bối của chúng ta sẽ chẳng thể an lòng mà đi."

Tựa nhẹ gương mặt vào mái đầu vợ, Tường đưa mắt nhìn làn hoa gió, nói:

"Hoa tàn rồi sẽ nở, mình hãy nhớ như thế..."

Tầm mỉm cười gật đầu. Phải, dù có tàn phai bao nhiêu lần thì hoa cũng sẽ khoe sắc thêm một lần nữa. Đời người chẳng phải cũng là như vậy ư?

Những ngày Tường lên huyện, lão Sâm thay việc trông coi xã và thảo đơn của dân. Thấy cậu trở về, lão chợt mừng vì đỡ việc hơn, một mình quán xuyên không nổi vì đầu sao cũng có tuổi. Lão ham quyên hành nhưng lại chẳng muốn lo nhiều làm chi cho khổ cái thân. Đã thế đúng lúc này lại gặp phải vấn đề nan giải, lão còn chưa biết làm thế nào thì may thay Tường về đúng lúc, thế là cứ giao hết lại cho xã trưởng xử lý.

Vấn đề khó khăn ở đây chính là đối phó với hạn hán. Tường đã cùng lão Sâm đi xem tình hình trong xã. Năm nay hạn lớn, trời đã không mưa gần trăm ngày. Chỉ cầu mưa to nhưng chỉ được một canh giờ là ngừng. Xem tình hình hiện tại vẻ như trời sẽ tiếp tục nắng hạn. Mất mùa là một chuyện nhưng làm sao có đủ nước cho người dân dùng, khéo sẽ dẫn đến hậu quả tồi tệ. Nhìn cánh đồng khô cằn trụi, Tường thở dài.

Bất gặp dáng vẻ suy tư của Tường, lão Sâm cũng im lặng. Thật là, Tường vừa lên nhận chức xã trưởng đã đụng ngay cơn hạn lớn này. Giống như trời đang thử thách! Hôm trước, lão nghe đầu Tầm bị sảy thai. Mấy tháng trước nữa thì chuyện của Liêm với ả đào hát khiến nhà họ Triệu náo loạn cả lên. Họa phúc khó lường, xem ra cái nhà ấy cũng sắp lao đao đây. Quả đúng như lời bói của thầy mù nọ, lão thấy thật sáng suốt khi mình đã không tranh làm xã trưởng.

Lão Sâm đứng đỉnh đi trên con đường làng thì thoáng mới có người qua lại. Chợt lão thấy phía trước có người đàn ông gầy nhom, tay đeo túi vải, nom mặt quen quen đang ngó trong quán nước. Lão đi đến gần, nhìn tới nhìn lui chốc lát rồi kinh ngạc nhận ra đây là thầy bói mù đạo nọ còn gì. Đầu rồi ông già tóc bạc phơ, cặm theo tấm bảng viết mấy chữ Nho, đầu rồi đôi mắt mù lòa? Lúc này trước mặt lão là gã đàn ông chỉ qua tứ tuần, cái nhìn sáng rõ đang ngó ăn hi hục. Lão bậm môi, quyết tìm cho ra lẽ.

Nhắc thấy có người đứng ngay trước bàn, người đàn ông nọ ngược lên. Vừa bắt gặp bộ mặt đanh lại của lão Sâm là ông ta giật mình, bật ngửa té nhào ra sau. Chưa kịp hoàn hồn thì ông ta đã bị lão tóm lấy cổ áo kéo dậy, gần giọng hỏi:

"Đây chẳng phải là thầy bói mù sao? Nhìn ta trên trời thế kia xem ra mắt sáng rồi hả? Nói! Rốt cuộc người là ai? Vì sao lại giả dạng thầy mù tìm đến nhà ta?"

Người đàn ông run run, đôi môi mấp máy chẳng nói lên lời. Trông thế, lão Sâm rít giọng qua kẽ răng, nếu không khai thì ông ta sẽ bị bắt nhốt vào nhà lao để chết ở trong đó! Nghe xong ông ta sợ quá liệ̀n kể hết mọi chuyện.

Mặt lão Sâm tím tái sau khi biết tất cả là sự sắp xếp của Tầm. Mắt mở trừng trừng, lão nghiến răng, hóa ra là do con vợ của Triệu Tường. Thảo nào lão cứ thấy ngờ ngợ về chuyện xã Thổ là đất ma thiêng, người đứng đầu phải gánh tai ương. Toàn trò bịp bợm nhảm nhí! Con ả đó dựng lên vở kịch này cốt để chèṇg được làm xã trưởng!

Lão Sâm run bần bật vì quá giận. Tường và Tầm dám xem thường lão, giờ trò ngay trên đầu lão. Thù này không trả thì chết cũng không yên, lão Sâm tự thề như thế!

Thầy lang đến xem tình hình của Triệu xã trưởng. Ông từ tốn bảo, sức khỏe của Triệu xã trưởng dạo gần đây bắt đầu tốt lên nhiều, đã có thể mở mắt nhìn và nghe người khác nói, ăn uống cũng đều đặn. Với tình hình sáng sủa này, chỉ dăm ba tháng nữa thôi là ông sẽ ng̣ồi dậy đi đứng bình thường trở lại.

Ai nấy đều mừng rỡ trước lời của thầy lang. Vui nhất ắt hẳn là các bà. Trong không khí vui mừng ấy, có một người lại mang tâm trạng chẳng mấy dễ chịu. Dĩ nhiên đó là Ái. Cứ ngỡ Triệu xã trưởng đã hết thời, chỉ còn biết nằm một chỗ chờ chết nào ngờ sức sống bỗng bùng phát, lại còn được đoán là sẽ khỏe.

Ái nhìn cha chèṇg đang yên giấc trên giường bằng đôi mắt căm ghét, lão thật cao số. Ngày hôm ấy, nếu Tầm không xuất hiện thì cô đã cho ông ròi nhân thế rồi.

Nhân lúc mọi người không để ý, bà Hai kín đáo ra dấu cho thầy lang. Cả hai chậm rãi bước ra ngoài cửa phòng. Bà hỏi toa thuốc bổ và hai chén thuốc uống dở lần đó. Hướng ánh nhìn dè chừng vào phòng, thầy lang quay qua bà Hai với vẻ dăm chiêu:

"Tôi đã xem rất kỹ, toa thuốc bổ không có vấn đề gì cả nhưng riêng chén thuốc uống thì lại xuất hiện một thứ đáng ngạc nhiên. Là xạ hương."

Xạ hương? Bà Hai hết sức kinh ngạc. Ai cũng biết, xạ hương nếu dùng đúng cách thì không sao nhưng vị thuốc này lại tuyệt nhiên cấm kỵ với người đang mang thai. Nói không ngoa, nó là độc dược đối với họ. Bà Hai nhìn chằm chằm thầy lang, hàm ý muốn hỏi tại sao trong chén thuốc lại có xạ hương. Ông đáp:

"Điêu này chẳng thể nhầm lẫn, tôi đã ngửi chén thuốc của mợ Tầm gần chục lần, đều thoang thoang mùi vị thuốc ấy. Nhưng chén thuốc của mợ Ái thì không có."

"Nếu có xạ hương thì lý nào Tầm lại không ngửi thấy?"

"Về căn bản, xạ hương có mùi hắt, dễ ngửi thấy tuy nhiên nếu dùng với lượng rất ít thì khó nhận ra. Tôi cũng phải ngửi rất kỹ và lâu mới phát hiện được."

"Trong toa thuốc không hề có xạ hương, vậy vì sao..."

Đột nhiên bà Hai ngưng bật, dường như cũng vừa tìm được lời đáp cho câu hỏi mới phát ra. Ánh mắt bà chưa rời khỏi thầy lang, và hẳn họ đều có chung suy nghĩ.

"Chuyện khá dễ đoán thừa bà." Thầy lang khẳng định, "chỉ có một chén thuốc bị bỏ xạ hương chứng tỏ có kẻ muốn hại mợ Tầm. Việc bỏ thuốc không có gì khó khăn, hoặc trong lúc nấu hoặc trong lúc mang lên."

Bà Hai vẫn còn bất động. Nếu nói vậy thì lẽ nào thủ phạm là Ngải hoặc Ni ư? Vì một đĩa nấu thuốc, một đĩa mang thuốc lên. Nhưng bà không hiểu, thằng Ngải sống cùng Tầm gần mười năm, nguyên nhân gì lại ra tay

hãm hại? Còn con bé Ni hiền lành dễ phép, chỉ mới về nhà họ Triệu, chẳng có gì mang thù oán với Tầm. Rốt cuộc, kẻ nào đã gây ra chuyện bất nhân này? Bà nhất định phải đi điều tra rõ.

"Tạm thời đừng cho ai biết chuyện xạ hương trong thuốc, kể cả mẹ Tầm."

Thầy lang gật đầu rồi cáo từ. Lòng bà Hai trở nên nặng nề, đầy nghi vấn.

Cuộc đối thoại to nhỏ giữa hai người đã nằm trong tầm quan sát của Ái. Cô chẳng những tò mò mà còn có chút lo lắng.

Ái trở về phòng, bắt gặp Liêm đang ngồi đọc sách chăm chú. Đạo gần đây, cô thấy chồng rất ham sách vở, tối còn chong đèn đến tận khuya. Ban đầu Ái nghĩ Liêm dùi mài kinh sử, nôn nóng muốn đến khoa thi để chờ đến lúc đỗ đạt công danh nhưng nào ngờ, Liêm lại đọc Phật pháp. Từ trước đến nay, cô có bao giờ thấy chồng xem loại sách này, đã thế còn đọc rất say sưa.

"Mình xem gì mà có vẻ chăm chú quá vậy?" Ái ngồi xuống hỏi.

Vừa hỏi, Ái cũng vừa nhìn vào trang giấy đầy chữ, gương mặt dần chuyển qua không vui. Lại vẫn là sách về đạo Phật. Cùng lúc Liêm quay qua.

"Đạo gần đây sao tự dưng mình hứng thú với Phật pháp thế?" Ái nhặt giọng.

"Chính ta cũng không rõ vì sao bản thân thấy cuốn hút đến vậy." Liêm mỉm cười. "Đây đâu là sách của thầy lang Phiệt tặng ta. Càng xem ta càng ngộ ra được nhiều chuyện, cả những đạo lý lẽ thường ở đời, bất giác lòng cũng thanh thản."

"Mình chán thơ văn rồi à? Lẽ nào mình muốn xuất gia tu hành?"

"Ừm, biết đâu chừng, cái duyên đâu thế nói trước."

Dứt lời, Liêm liền cười lớn. Có thể với cậu, những lời vừa rồi chỉ là bông đùa không hơn không kém nhưng với Ái lại khác. Chẳng rõ vì sao, lòng cô bất chợt dấy lên một linh cảm xấu mơ hồ.

HẾT QUYỂN V.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 41: Con Dâu Xuống Tay Giết Chết Cha Chồng

Duyên đã tận thì tình cũng hết,

Có kiếp này nhưng không có kiếp sau... (16)

=====

Tất cả người dân ở xã Thổ tập hợp lại theo chỉ thị của xã trưởng. Tuy chưa rõ là gì nhưng ai nấy đều ngẫm đoán xã trưởng muốn nói về vấn đề hạn hán. Năm nay hạn lớn, hơn trăm ngày không có lấy giọt mưa, trời trở quá khó khăn dẫn đến thiếu lương thực. Không thể nộp đúng số thóc thuế cho triều đình là một chuyện, nan giải nhất là cả xã rơi vào vòng đói khát.

Mọi người tự hỏi, Trưởng sẽ tìm ra cách gì đối phó với hạn hán. Để xem xã trưởng mới nhậm chức sẽ làm sao đây. Trong số những người tại đây cũng có nhiều bá hộ, cường hào trong vùng. Trái với vẻ lo lắng trên mặt người dân, họ lại ra đi đầu thông thả ung dung. Bởi, dù cả xã đói khát thế nào thì những người giàu có quyền thế vẫn sung sướng. Tiếc, không ai nắm nhiều bằng bá hộ và cường hào. Vì tùy thuộc vào số công đất họ sở hữu. Ai có đất nhiều người ấy sẽ giàu.

Không khí ồn ào chợt tắt khi Trưởng và lão Sâm xuất hiện. Quan sát hết một lượt các gương mặt đen đúa đói khát, cậu không khỏi xót xa, chậm rãi lên tiếng:

"Hẳn ai nấy đều biết lý do của buổi triệu tập hôm nay. Là về việc đối phó với hạn lớn. Việc trình đơn lên triều đình xin giảm thóc thuế dĩ nhiên

phải làm. Nhưng vấn đề cấp bách nhất lúc này là làm sao có nước cho mấy trăm hộ trong xã Thổ."

Một người trong đám dân lên tiếng hỏi xã trưởng đã nghĩ ra cách gì chưa?

"Để có nước, dĩ nhiên chỉ còn cách duy nhất là đào giếng." Tưởng đồng dạc. "Chúng ta sẽ đào một đường giếng thật lớn, kéo dài từ đầu xuống cuối xã. Giếng này phải đào thật sâu mới có thể lấy đủ nước cho mọi người."

Xã trưởng dứt lời, hàng loạt những lời bàn tán trỗi dậy từ người dân. Lão Sâm đứng bên cạnh Tưởng, nghĩ cái việc đào giếng lẽ dĩ ngẫu là cách tốt nhất để lấy nước tuy nhiên lão thắc mắc Tưởng có nghĩ đến vấn đề quan trọng khác song song tồn tại với đào giếng hay chăng. Và trong số những bá hộ đang ngổn tại đây thì có một cường hào nổi tiếng của xã. Hần thứ mười trong nhà, lại tên Quý nên được gọi là Thập Quý. Cũng có cùng suy nghĩ với lão Sâm, Quý hỏi:

"Xã trưởng, việc đào giếng sẽ là người dân làm, vậy còn việc trả công sẽ thế nào? Họ đang đói khát, chẳng ai chịu làm không công đâu."

Tất cả mọi người đều tán thành. Đúng thế, chúng tôi sẽ nhận trả công ra sao? Tưởng giơ hai tay lên hàm ý bảo ai ấy hãy im lặng, rồi tiếp:

"Dĩ nhiên mọi người sẽ được trả công. Công trả ở đây là lương thực, tức là gạo."

"Nhưng thưa xã trưởng, hạn hán khiến mùa màng thất bát, đào đâu ra gạo?"

"Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này, cuối cùng đi đến quyết định: trưng thu lương thực của những bá hộ trong xã."

Lần nữa, Tưởng khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Âm thanh bàn tán càng thêm huyên náo. Ngay cả Lão Sâm cũng khá bất ngờ trước quyết định liều lĩnh ấy. Về phía các bá hộ và cường hào, họ lập tức nhìn nhau. Chuyện quái quỷ gì đây? Trưng thu lương thực của họ ư? Tên xã

trường này có nh ần l ẫn không vậy? Thập Quý đ ắm chiêu, g ập chiếc quạt giấy lại, hướng ánh mắt sắc bén vào xã trưởng trẻ tuổi:

"Lý do gì chúng tôi phải đ ưa lương thực cho ngài?"

Tưởng chậm rãi quay qua tên cường hào đáng sợ nhất xã Thổ, đ áp lời:

"Hạn lớn ở trước mặt, mọi người phải cùng hợp sức giải quyết. Người dân bỏ công, bá hộ bỏ lương thực bù qua. Số lương thực nộp sẽ tùy vào số công đất các vị có."

"Ngài không thể tùy tiện như vậy."

"Vài ngày trước, ta đã trình việc này lên tri ều đình và đ ược chấp thuận rồi."

"Thế nếu chúng tôi không chịu trưng thu lương thực thì sao?"

Nhìn gương mặt dò ý ngạo mạn của tên Quý đó, Tưởng tuyên phán r ành r ọt:

"Vậy thì các người hãy đi đào giếng! Hoặc nộp gạo, hoặc đi đào, tùy các bá hộ lựa chọn. Ngay cả Triệu gia ta cũng phải lấy gạo phân phát cho dân đấy thôi."

Nụ cười trên môi Thập Quý biến mất trước dáng vẻ kiên quyết của Tưởng. Những bá hộ còn lại, kẻ thì đ ắm chiêu, kẻ lại h ậm hực và có kẻ đứng đ ừng như thể ph ốt l ờ trước yêu c ầu từ xã trưởng.

Tưởng rời mắt khỏi Thập Quý, tuyên bố lần nữa với người dân về chuyện đào giếng vào ngày mai. Có người ch ột hỏi giả như họ không nhận đủ lương thực thì thế nào? Tưởng khẳng định, bằng mọi cách sẽ trả công đ ầy đủ cho mọi người.

Trông cảnh ai n ấy đ ều kháo nhau về chuyện đào giếng sắp tới thì Tưởng kh ẽ thở ra. Chính bản thân cậu cũng hiểu, mình vừa có một quyết định vô cùng khó khăn khi trưng thu lương thực của bá hộ, cường hào.

Giống như việc, lấy tiền trong túi thiên hạ không bao giờ là dễ. Ngoài hạn hán ra, sắp tới đây Tưởng còn phải đối mặt với thế lực của những bá hộ, vì họ tuyệt đối không dễ dàng đưa số gạo quý giá được cất kỹ trong kho nhà ra phân phát cho dân.

Vài bá hộ hết liếc nhìn Tưởng rồi lại quay sang Thập Quý, xầm xì gì đó.

Ngắm ngăm quan sát biểu hiện thù địch của các bá hộ đối với Tưởng, lão Sâm nhếch môi. Sau việc bị lừa mất chức xã trưởng, lão chờ đợi thời cơ phục thù, nay đúng ngay chuyện hạn hán đúng là trời giúp lão. Lão sẽ tranh thủ mối bất hòa giữa Tưởng với các bá hộ mà mượn nước lật thuyền, hất đổ cậu khỏi cái chức xã trưởng.

Lão Sâm thấy tên xã trưởng trẻ người non dạ này thật chẳng biết trời cao đất dày là gì. Quyên lực ở xã Thổ, gần phân nửa là nằm trong tay bá hộ giàu có. Họ lập phe cánh để hồng bảo vệ quyền lợi của nhau. Tưởng dám đối đầu với thế lực bá hộ, cường hào thì không khác gì lấy trứng chọi đá. Đặc biệt là Thập Quý, kẻ có mối quan hệ thân thuộc với quan tri huyện Xuyên.

Xem ra, bài toán hạn hán này cực kỳ khó giải!

Ái khê khằng bước vào phòng Triệu xã trưởng. Sau khi ngã xuống bên giường, cô đưa mắt nhìn cha chồng đang nằm ngủ. Hiển nhiên cô đâu có lòng tốt muốn đến thăm, chẳng qua là để xem tình hình sức khỏe ông chuyển biến thế nào. Ba hôm trước thầy lang bảo ông sắp khỏe, Ái rấm rút trong lòng lắm, cứ cầu ông mau chết quách đi.

Già rồi mà dẻo dai quá đấy! Ái nhếch mép cười khinh. Đặt tay lên ngực Triệu xã trưởng, cô vuốt nhẹ nhẹ rồi đột ngột siết chặt lấy vải áo, kềm môi lại gằn thì thào:

"Ông hãy chết cho xong, cố sống làm chi khi nằm mãi trên giường như kẻ vô dụng thế này. Ông cũng giống Tầm và Tưởng, những kẻ ngáng

đường khó ư. Chỉ vì Tường mà Liêm không thể nắm quyền, nếu ông khỏe lại thì Liêm càng không có cơ hội trở thành chủ nhà họ Triệu. Kẽ như ông mà muốn phá hoại mọi công sức của tôi ư?"

Triệu xã trưởng vẫn nhắm nghiền mắt, thở đều đều. Lòng ngực ông nằm bên dưới đôi tay đang ghì siết của Ái, có đôi chút lên xuống nhanh hơn. Ái vẫn cười mỉa:

"Mà cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không để mình thua đâu. Kẽ nào cản trở tôi, từng người từng người một, tôi đâu diệt trừ hết. Dù là ông, Tường hay Tầm. Chắc ông đâu biết, đứa con trong bụng Tầm đã chết. Là do tôi giết hại đấy, bằng xạ hương. Ông chỉ còn một đứa cháu duy nhất thôi, là con tôi. Tuyệt đối, tôi phải thắng!"

Ái vừa dứt lời thì đột nhiên Triệu xã trưởng mở bừng mắt. Trước sự việc bất ngờ ấy, cô nàng kinh ngạc đến mức đã lập tức buông cổ áo ông ra rồi đứng bật dậy. Nhịp thở gấp gáp, cô nhìn trân trối cái cảnh ông quắc mắt sang mình còn ngón tay thì cử động run rẩy cứ như thể vừa tức giận vừa cố vượt qua sự khó nhọc của căn bệnh. Con người đảo liên tục, ánh mắt vẫn lên tia máu đỏ, môi ông máy máy: "Người... người..."

Ái chỉ biết đứng bất động với vô số những ý nghĩ hoang mang. Lão ta đã mở mắt và nói được rồi! Chết tiệt! Biết đâu vài canh giờ nữa lão có thể ngẩng dậy như bình thường! Lý nào, lão đã nghe hết những lời ban nãy mình nói? Về đứa con của Tầm, cả chuyện mình muốn nắm quyền trong nhà? Không được! Nếu lão khỏe lại rồi nói hết cho mọi người nghe thì mình chẳng còn con đường sống nào nữa...

Mau chóng lấy lại bình tĩnh, Ái hướng đôi mắt cay độc về phía Triệu xã trưởng đang cố nói từng chữ. Chuyện đã đến nước này thì lão không thể sống! Một cách cẩn thận, Ái cần chiếc gối kê đầu lên, từ từ đặt xuống gương mặt cha chồng đang mang cái nhìn trừng trừng kinh hãi. Ông thở dần dập, miệng phát ra tiếng ứ ớ khi bị chiếc gối đè xuống. Ái dùng sức ấn mạnh, cắn chặt môi. Lão phải chết! Phải chết...!

Thân hình Triệu xã trưởng gồng lên căng cứng, bàn tay bàn chân cứng ngắc không ngừng run bần bật khi Ái vẫn hết sức đè chiếc gối. Mỗi một

lúc sau, sự kháng cự vô vọng của ông chợt ngừng lại, cơ thể xụi xuống và tay chân duỗi thẳng. Bây giờ Ái mới ngừng lại, bờ môi bị cắn đến rỉ máu. Tay buông lỏng khi cô thấy đối phương ngừng cử động. Kéo gối ra, cô trông rõ mặt ông trắng bệch, mắt mở thao láo.

Ném chiếc gối xuống đất, Ái hít thở sâu sau đó chạy đến cửa phòng mở, hét lên:

"Người đâu? Mau đến đây! Ông xảy ra chuyện rồi! Người đâu...!"

Trong khi mọi người chạy đến vì nghe tiếng la hét hoảng của Ái thì Triệu xã trưởng nằm trên giường, chết không nhắm mắt.

Chú thích:

(16) Trích trong Nhật ký của Trọng Duy

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 42: Bà Hai Phát Hiện Gói Thuốc

Thầy lang mau chóng được mời đến. Vừa bắt mạch xong, ông lắc đầu ra đi đầu thương tiếc, Triệu xã trưởng tắt thở rồi. Bấy giờ Ái mới vờ khóc lóc, kể rằng mình vào phòng thăm cha thì thấy ông tỉnh dậy tự lúc nào, cả người căng cứng còn tay chân quờ quạng. Miệng ông há rộng như bị đè ngộp, nên cô liền gọi mọi người.

Bà Hai lập tức ngất đi, còn bà Ba với bà Tư gục xuống ôm xác chồng, bật khóc tức tưởi. Họ gào lên nức nở. Tầm vừa khóc vừa đỡ lấy hai mẹ, không ngừng nói lời an ủi. Đám người làm trên dưới cũng thút thít. Không ngờ ông lại ra đi sớm thế. Vài ngày trước hay tin ông sắp khỏi bệnh, ai nấy đều vui mừng nào ngờ... Trước là chuyện Tầm bị sẩy thai, nay lại đến Triệu xã trưởng bất ngờ qua đời. Nhà họ Triệu đang đối mặt với những bi kịch chồng chất.

Đúng lúc cửa phòng mở, Liêm và Tường xuất hiện. Thấy người nào người nấy nước mắt đầm đìa, các mẹ lại ôm cha khóc đau đớn, hai anh em như đoán ra mọi chuyện vì vậy đã đứng lặng đi trong chốc lát. Tiếp, họ lao đến bên Triệu xã trưởng, liên tục gọi cha bằng chất giọng nghẹn ngào. Cái chết của ông quá đột ngột!

Trong khi mọi người trên dưới đều than khóc thì Ái kín đáo mỉm cười. Đáng lý, cô chưa muốn ra tay sớm như vậy, có trách thì trách ông Trời đã cho Triệu xã trưởng mở mắt vào đúng lúc đó. Hết cách, Ái đành xuống tay diệt trừ hậu họa. Thôi thì xem như cô nàng độc ác này trừ khử xong kẻ ngáng đường to lớn nhất.

Không chỉ Ái đang chìm trong dòng suy nghĩ riêng mà còn có Tầm. Chỉ là cô cảm giác cái chết của cha chồng mang chút gì đấy khó hiểu. Lý do gì một người đang sắp khỏi bệnh lại đột nhiên bị khó thở mà chết. Một nỗi nghi hoặc bắt đầu hình thành khi Tầm vô tình bắt gặp nét mặt thản nhiên của Ái với những giọt nước mắt và cả chiếc gối kê đầu nằm im lìm dưới đất.

Tất cả người trong xã Thổ đầu kinh ngạc khi hay tin Triệu xã trưởng mất. Năm ngoái, ai nấy đều biết ông ngã bệnh vì chuyện của Liêm, sau đó thì nghe ông đang khỏe dần nhưng giờ lại báo tin là mất. Người ta tiếp tục bàn ra bàn vào.

Hết chuyện Liêm, rồi đến Tầm và giờ là Triệu xã trưởng, xem ra nhà họ Triệu gặp phải năm "đại hạn" rồi.

Cùng với mấy lời bàn tán không ngớt, là đám tang của Triệu xã trưởng được diễn ra. Những người thuộc nhà họ Triệu, dù ở phương xa, cũng về đây tề tựu đông đủ. Buổi sáng ấy, trong ngôi nhà to lớn quyên thế này tràn ngập bầu không khí tang thương đau buồn cùng tiếng khóc than của già trẻ lớn bé. Đám tang của xã trưởng kéo dài năm ngày năm đêm.

Rạng sáng ngày thứ sáu, linh cữu của Triệu xã trưởng được đưa đi. Theo tập tục nhà họ Triệu, khi ai chết đều phải hỏa táng và đem tro cốt vào Chùa, nơi có chỗ thờ cúng dành riêng cho họ Triệu, gia tộc lâu đời lẫn quyên thế ở xã Thổ. Dưới ánh nắng buổi sớm, dòng người đưa tiễn cất bước cúi đầu lặng thinh. Người già, lớn nhỏ kháo nhau đi xem, trẻ con cũng chen vào ké mắt coi thử cái đám tang lớn này.

Đi đầu là Liêm và Tường, theo sau là ba bà, tiếp đến là Tầm và Ái... Gương mặt họ được vẽ lên bằng nước mắt, mất mát. Giấy tiền, vàng mã bay khắp trời.

Sau đám tang của cha khoảng ba ngày, Tường cứ ng ồi trong phòng nhớ về chuyện xưa. Lúc nhỏ, cậu là đứa con bị ông quát mắng, đánh đòn nh ều nhất. Giờ muốn có lại đi ều đó cũng không được nữa r ồi. Có ngờ đâu, ông ra đi nhanh như thế. Dẫu biết ai r ồi cũng phải về với cát bụi, nhưng khi thực sự nếm trải sự mất mát thì mới hiểu rõ được cái cảm giác đau đớn nuối tiếc ấy. Con người thường phải trải qua sinh ly tử biệt trong đời để ngộ ra những đi ều quan trọng.

Cửa phòng mở, Tầm bước vào. Thoáng thấy ch ồng ng ồi lặng yên bên cửa sổ, hướng đôi mắt buồn bã ra ngoài vườn, Tầm khẽ khàng đi đến gần. Nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tường, Tầm cất lời nhẹ như gió thoảng:

"Mình cứ đau lòng như thế, cha sẽ không an tâm khi về khôn thác thiêng. Mình từng nói với em, hoa tàn r ồi sẽ nở, bảo em hãy để con ra đi thanh thản."

Tường vẫn không quay qua nhìn Tầm, đáy mắt phẳng lặng, không phản chiếu gì.

"Hoa tàn r ồi sẽ nở, chúng ta sẽ lại có con nhưng... cha mẹ thì chỉ có một."

Tầm hiểu chứ, thuở bé cũng từng khóc hết nước mắt khi cha mẹ qua đời. Được Triệu xã trưởng mang về nuôi dưỡng, cô xem ông như người cha thứ hai. Cay đắng thay, lần nữa cô lại chịu nỗi đau mất cha. Nhìn tấm lưng to lớn nhưng phải g ồng gánh bao nhiêu trách nhiệm lẫn mất mát, Tầm muốn xoa dịu cho người đàn ông này.

Tầm cúi xuống, vòng hai tay ôm lấy Tường từ phía sau. Tựa c ần lên vai ch ồng, Tầm k ề môi ngay tai r ồi thì th ầm, nghe nhẹ bẫng:

"Mọi chuyện r ồi sẽ ổn thôi. Đi ều mình nên làm là cố gắng trở thành một xã trưởng thật tốt, như vậy là giúp cha hoàn thành tâm nguyện khi còn sống."

Im lặng chốc lát, Tường siết nhẹ lấy tay vợ, nhắm mắt gật đầu.

Không chỉ Tường, mà Liêm cũng mang tâm trạng nặng nề buồn khổ chẳng kém. Cậu tự trách chính mình đã khiến cha ngã bệnh rồi cuối cùng là ra đi đột ngột. Kẻ gián tiếp gây ra cái chết của cha không ai khác ngoài cậu. Cứ mỗi lần nhớ đến cái ngày mình cãi lời ông và cùng Ái bỏ nhà đi là Liêm ân hận tội cùng, nỗi dằn vặt như xé tâm can. Giá mà cậu biết có ngày hôm nay thì cậu sẽ dẹp bỏ sự ích kỷ qua một bên, thuận theo mọi lời cha muốn để ông vui lòng. Nhưng ai có thể đoán trước được sinh tử.

Bây giờ mọi thứ quá muộn, người chết cũng đã chết, chỉ còn người ở lại với nỗi giày vò khôn nguôi. Từ nay đến cuối đời, Liêm sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Nước mắt ân hận rơi khế trong căn phòng tối lạnh lẽo, cậu cúi đầu bên bức họa để mờ, trên đó là hình vẽ người cha qua những nét mực nguệch ngoạc mà cậu vẽ khi bé.

Vì cái chết của Triệu xã trưởng mà việc đào giếng không thể thực thi đúng theo ngày đã định. Tường biết không thể mãi chôn vùi trong đau khổ, mà phải tiếp tục sống với chức trách đã nhận lãnh. Vào ngày thứ năm, cậu trở về với cương vị xã trưởng, tập hợp người dân trong xã lại, ra lệnh bắt đầu đào giếng. Đây là lần đầu tiên đào một cái giếng dài và sâu như vậy, nên mọi thứ phải chuẩn bị kỹ lưỡng: về vị trí nguồn nước, lượng phu đào... Thời gian ước lượng có lẽ cũng phải mất vài tháng.

Nhóm người dân bắt đầu đào theo chỉ thị của Tường. Trong khi xã trưởng và mọi người bắt tay vào việc chống hạn hán thì cách đó không xa, vài bá hộ có cả Thập Quý, đều đứng quan sát những cánh tay hì hục đào bới. Cứ nhìn Tường là họ lại cười khinh.

Tường vô tình bắt gặp những bá hộ ở phía xa đang nhìn về phía này, bán tán không ngớt. Đáng về ai cũng nhàn hạ, phẩy quạt ung dung hoàn toàn đối lập với những người dân đang khó nhọc đào đất dưới ánh nắng gay gắt. Việc trưng thu lương thực sắp tới sẽ vô cùng nan giải, khéo còn khó gấp bội so với đào cái giếng dài này.

Sau vài ngày chôn vùi trong nước mắt, hôm nay bà Hai mang dáng vẻ tầu tụy ra ngoài vườn. Ở trong phòng một mình, bà cứ nghĩ nhĩ nhĩ chuyện không hay nên ra ngoài ngắm nhìn cảnh sắc thiên nhiên cho khuây khỏa. Bà Ba và bà Tư vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau. Nhưng đàn bà khóc xong sẽ lại tiếp tục đứng dậy, kiên cường sống tiếp. Giờ các bà đã trở thành góa phụ rồi, buồn thương cái số cô quạnh tuổi xế chiều.

Đang ng ỡ trái lòng với cỏ cây, lắng nghe tiếng gió thổi êm dịu, bà Hai chợt trông cảnh thằng Cữu, cũng là một người làm trong nhà, đốt rác dưới gốc cây. Mùi khói khét lẹt. Thấy tên người làm, bà lại nhớ đến Ngãi và chuyện xạ hương có trong chén thuốc bổ của Tầm. Ch ồng đột ngột qua đời, khiến bà chẳng còn nhớ gì về việc này nữa. Giờ phải quên hết đau buồn, tỉnh táo lại để mà tìm ra chân tướng vụ việc kỳ quặc này.

Thực tình, bà Hai không nghĩ thủ phạm là thằng Ngãi. Hắn vào Triệu gia từ bé, cả nhà lại chịu ơn xã trưởng, chẳng lý gì lấy oán báo ơn. Vả lại, Ngãi theo hầu ông và các bà, hai cậu chủ lâu rồi đâu có xảy ra chuyện gì. Đối với Tầm, hắn cũng kính cẩn. Tóm lại bà tin thằng Ngãi không làm chuyện có lỗi với Triệu gia. Kẻ còn lại là Ni.

Tuy bảo Ni mới biết Tầm nhưng dấu sao con bé cũng mới vào nhà họ Triệu, bản tính thực thế nào bà chưa biết được. Mà rõ ràng, từ ngày Ni vào nhà này thì bao nhiêu chuyện xảy đến. Lúc này bà Hai càng thêm nghi hoặc con bé ấy. Nhưng đấy chỉ là bà suy đoán thôi, chưa có chứng cứ gì. Biết đâu, thủ phạm hại Tầm lại là người khác nữa.

"Sao lại có gói thuốc gì ở đây?"

Tiếng Cữu vang lên khó hiểu, kéo sự chú ý của bà Hai về phía gói giấy nhỏ trong tay hắn. Khi đó một linh cảm khác thường dấy lên, mách bảo bà hãy xem thử đó là gì.

"Cữu, mau đưa gói thuốc cho ta xem."

Bấy giờ Cữu mới phát hiện bà Hai ng ỡ gần đấy tự lúc nào, liền chạy đến chỗ bà thừa một tiếng. Bà đưa tay ra, Cữu đặt ngay vào đó gói giấy kia. Đấy là một gói hình vuông nhỏ, giấy vàng có đóng mộc đỏ chữ Tàu,

bên trong là một ít bột thuốc. Bà đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm nồng xộc lên. Đảo mắt, bà hỏi Cửu gói giấy này ở đâu ra.

"Dạ, con thấy nó ở trong xấp vải cũ của mẹ Ái, ban nãy mẹ bảo con đem đốt."

Bà Hai ngạc nhiên thoáng chốc. Sao có thể quên cô đào đó chứ? Dường như trong đầu xuất hiện sự gợi ý tình cờ, để rồi bà lập tức yêu cầu Cửu tìm cho ra tiệm thuốc có gói giấy lạ lùng này. Bà không quên dặn hẳn phải giữ bí mật việc kiếm tìm này.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 43: Kế Sách Thông Minh Của Vợ Hiền

Việc đào giếng cũng đã thực thi được hai ngày. Vào ngày thứ ba, Tường bắt đầu phân phát lương thực. Hạn hán, số đất ruộng của nhà họ Triệu không thu hoạch được nhiều, cậu phải sai người vào kho lấy ra hơn phân nửa số lương thực dự trữ vài tháng trước ra trả công cho nhóm dân làm phu đào. Sáng đó, người người kéo đến xếp hàng trước cửa nhà họ Triệu rất đông.

Tường vừa đứng quan sát vừa chỉ thị người dân. Còn phát gạo có Tầm, Ái, Ngải, Hỷ với vài người làm. Dù gì chẳng thể ôm mãi đau buồn nên các bà cũng đỡ dần một tay. Phần để giúp con trai đang trong vai trò xã trưởng, phần còn lại là các bà không nỡ để mặc mọi người đói khát. Lão Sâm tuy chẳng thích gì nhưng trên cương vị phó xã trưởng nên đành vờ giúp Tường.

Ngoài ra còn có một vài bá hộ đem lương thực đến nộp theo yêu cầu của xã trưởng. Đúng là phần lớn ở đây các bá hộ, cường hào đầu chống đối cái lệnh này nhưng cũng có một số ít vẫn nghe theo Tường. Dầu vậy số ít ấy vẫn không đủ so với lượng lớn các bá hộ chống đối kia.

Thập Quý đứng ung dung, tay phe phẩy quạt giấy, bên cạnh có thêm vài chục bá hộ khác. Họ không đồng ý việc góp lương thực nhưng cứ thích đến đây xem vui. Nhìn người dân đói khổ chờ đón những bao lương thực, họ chẳng mấy may động lòng.

Quan sát tình hình đã ổn, bấy giờ Tường mới bước đến chỗ các bá hộ đang đứng khoan thai, hỏi họ đến bao giờ mới trưng nộp lương thực.

Những người khác khẽ đưa mắt nhìn nhau, không muốn phải lên tiếng riêng có Thập Quý là tỏ vẻ để tâm lời xã trưởng, mà trả lời:

"Chúng tôi đã nói rõ rồi còn gì? Việc trưng thu lương thực này không hợp lẽ."

"Không hợp lẽ ở chỗ nào? Người dân đang đói, chẳng bỏ mặc?"

"Chúng tôi đâu bảo ngài bỏ mặc con dân, mà như ngài biết đấy, hạn hán thì cả xã Thổ đều rơi vào khó khăn đâu riêng gì ai. Bá hộ chúng tôi cũng đâu sung sướng, ruộng đất không tròng trọt được thì đào đâu ra lương thực. Giờ chỉ còn một ít trong kho phải giữ cho cả nhà ăn, đưa hết cho ngài thế là chết đói mất."

Tưởng nhận ra nét mặt hả hê lẫn khoái chí của các bá hộ, cường hào khi nghe lời ứng đáp quá tài tình của Thập Quý. Trông hắn cứ như nhà biện luận giỏi tài ăn nói. Nhìn đáng vẻ kính cẩn nhưng đầy ngạo mạn ấy, Tưởng chậm rãi bảo:

"Đừng nghĩ ta không rõ các vị đã làm gì. Bốc lột người làm thuê trên đất mình, trả tiền nhân công bèo bọt, trước đó còn thu mua một lượng lớn số thóc gạo để chờ thời điểm hạn hán này mà bán ra với giá cắt cổ. Các vị làm giàu trên xương máu của người dân. Số lương thực phải trưng thu, so với số đang tích trữ, chẳng đáng bao nhiêu."

Chất giọng Tưởng rành rọt, khiến ai nấy bắt đầu chột dạ tuy nhiên vẫn giữ dáng vẻ bình thường. Xã trưởng biết thì đã sao, tích trữ lương thực đâu phải phạm pháp. Thập Quý tỏ ra dăm chiêu:

"Tóm lại, chúng tôi vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, mong ngài hiểu cho."

"Ta nhất định sẽ bắt các vị trưng nộp lương thực."

"Thế thì ngài hãy bước qua xác ta trước đã." Quý nhìn bằng đôi mắt sắc bén, "hoặc không thì đến lúc nào đấy ta đành mời tri huyện Xuyên về nói chuyện với ngài."

Tưởng biết ngay tên cường hào này đang ng ầm đe dọa mình. Hắn mang uy quyền của quan tri huyện ra phủ chụp trước. Lúc Quý quay lưng bỏ đi thì một cách mau chóng, Tưởng đặt tay lên vai hắn, siết chặt. Trùng mắt, hắn phản xạ nhanh như cắt là uyển chuyển xoay vai để thoát khỏi sự kìm giữ từ đối phương. Tưởng chợt nhận ra, tên đó cũng biết chút võ thuật.

Thấy Tưởng giương mắt nhìn chăm chăm, Thập Quý làm bộ làm tịch cười trừ rồi sắc mặt chuyển qua lạnh tanh không chút kiêng nể khi xoay lưng cất bước. Dõi theo bóng dáng hắn xong, Tưởng đảo con người xuống bàn tay mình.

Cuộc đối đầu căng thẳng giữa Tưởng và Thập Quý đã được Tầm quan sát nãy giờ. Vừa phát lương thực, Tầm vừa nghĩ ngợi và hiểu rằng, vẻ như chính mình đang phải đối diện với một kẻ đáng gờm đây.

Ngoài Tầm, kẻ thứ hai quan sát màn đấu đá kịch tính đó với tâm trạng thích thú là lão Sâm. Xem ra tu ồng càng lúc càng hay, cần theo dõi diễn biến tiếp theo thế nào.

Ái xin phép các mẹ trở về phòng với lý do hơi mệt, nhưng thực ra là muốn đi xem Liêm đang làm gì mà không ra giúp mọi người một tay. Hạn lớn, nhà họ Triệu làm công quả phân phát gạo cho người dân, vừa thêm công đức vừa có tiếng thơm. Dĩ nhiên ai chẳng biết người có công lớn nhất ở đây là Tưởng, xã trưởng mới nhậm chức.

Tuy mang danh nghĩa phát gạo trả công cho dân về việc đào giếng nhưng ai nấy đều cảm phục trước tấm lòng của Tưởng. Xã trưởng là người đầu tiên thực hiện chuyện trưng thu lương thực thử hỏi làm sao cậu không được khen ngợi. Chính lúc này mới là cơ hội tốt để lấy lòng người, ấy vậy mà Liêm cứ nhốt mình trong phòng đau xót trước cái chết của Triệu xã trưởng mà chẳng ra mặt đỡ đần em trai.

Đi được mười bước, Ái bắt gặp Ni từ nhà dưới đi lên. Biết con hầu vừa mang cơm cho Liêm nên Ái gọi đến hỏi tình hình thế nào. Ni thưa, mình đem cơm vào phòng là thấy cậu Liêm ng ồi bên bàn sách đọc rất chăm chú mấy quyển Phật pháp. Ni hỏi cậu không ra phát lương thực cùng mọi

người sao? Liêm bảo, giờ bản thân chỉ muốn yên tĩnh hồi lỗi với cha, đừng thời nghĩ đến ngẫm lời dạy của Phật để tâm hồn thanh tịnh.

Ái nghe xong thì giận đến mím môi. Cái gì mà hồi lỗi? Còn nghĩ đến ngẫm lời Phật dạy để tìm sự thanh tịnh nữa! Cô nàng quá chán nản, chẳng rõ chồng đang nghĩ cái gì trong đầu. Càng lúc, nỗi lo lắng càng lớn dần trong lòng Ái, khéo sẽ dẫn đến sự bất lợi không lường trước được.

Vừa về đến nhà là lão Sâm nhận ra tên người làm của Thập Quý đứng chờ trước cổng. Nhắc thấy lão, hắn nhanh nhẹn chạy đến thưa chủ nhân sai mình đến đưa cho phó xã trưởng một thứ. Lão hỏi hắn là gì. Đưa mắt nhìn quanh, tên người làm khéo léo luồn vào tay lão Sâm một bì thư màu vàng khá cộm. Xong xuôi, hắn cúi chào bỏ về.

Lão Sâm cũng thuộc dạng khôn ngoan, khoan vội mở bì thư mà ung dung bước vào nhà, đóng cửa lại. Bảo tên hầu mang trà lên rồi bấy giờ còn lại một mình trong phòng mới chậm rãi lôi nó ra xem. Vừa thấy thứ ở trong thư là lão thoáng ngạc nhiên, lát sau mới khẽ nhếch mép cười. Là những tờ giấy bạc còn nguyên mới, kèm theo bức thư vắn vện một dòng: Trưa mai tôi hẹn ngài ở Thanh Mai lâu, không gặp không về.

Giữ chức phó xã trưởng mấy chục năm trời, biết bao nhiêu người lui tới nhà lão Sâm tặng quà, nói lời a dua xu nịnh. Lý nào lão không hiểu dụng ý của tên cường hào này. Hắn định bắt tay với phó xã trưởng bằng cách hồi lộ đây mà. Cũng khéo lắm! Hắn cả gan làm vậy, tức là biết khá rõ về mối mâu thuẫn giữa lão với Tường nên dò la thử lão có muốn hợp tác cùng lật đổ tên xã trưởng đáng ghét kia. Nhét mấy tờ bạc vào túi áo, lão vuốt râu cười khinh.

Ngồi yên suốt một canh giờ, Tường vẫn giữ nguyên tư thế trầm tư. Cậu đang tìm biện pháp buộc những bá hộ kia phải trưng thu lương thực. Cậu hiểu rõ thế lực của bá hộ ở xã Thổ vì vậy không muốn đối địch với họ nên

việc cần làm là khiến họ tự nguyện nộp lương thực mà không qua sự cưỡng ép nào. Điều ấy thật chẳng dễ dàng!

Cửa thư phòng mở, Tưởng thấy Tầm đi vào, liền hỏi vợ vào đây có chuyện gì. Tầm đến bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt vai áo Tưởng, nói nửa điếm nhiên nửa như trách:

"Mình đây, vết thương vừa lành là lại lao vào giải quyết công việc rồi."

"Xã Thổ đang đối mặt với hạn hán nghiêm trọng, làm sao ta không lo được."

"Ý em là mình đừng quá sức, kéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe."

Vỗ nhẹ tay Tầm, Tưởng cười bảo, biết rồi! Ngồi xuống phía đối diện, Tầm hỏi chồng đang nghĩ về chuyện trưng thu lương thực phải không? Thấy Tưởng gật đầu thì Tầm nói tiếp, nghe rất hiểu biết:

"Thế lực của bá hộ không phải dạng vừa. Đặc biệt là cường hào Thập Quý."

"Ta biết, nhưng không thể để mặc như vậy." Tưởng nghiêm túc, "họ tích trữ lương thực rồi bán giá cắt cổ chẳng khác gì rút đi xương máu người dân. Gạo trong kho đầy rẫy, nộp ra có một phần mà họ cũng không chịu, quá tham lam ích kỷ."

"Thế mình định làm gì?"

"Bằng mọi cách, ta sẽ lấy đủ số lương thực mà họ cần trưng thu, cho dù có phải đối địch với tất cả hay dùng đến vũ lực."

Ngồi hết một canh giờ, cứ ngỡ Tưởng tìm ra cách gì hay ho nào ngờ lại nghĩ đến chuyện dùng vũ lực uy hiếp các bá hộ, không khỏi làm Tầm thấy buồn cười. Tầm nghĩ chồng định ra tay cướp đấy ư? Tuy không hợp lẽ nhưng đúng là giống với tính hiếu thắng của Tưởng lắm.

"Mình à, dùng cương chẳng xong thì ta dùng nhu."

Tưởng nhìn vợ, khẽ nhú mày chưa rõ "kế sách nhu" ở đây là gì? Tầm khẽ cười:

"Đôi khi lùi một bước lại là tiến mười bước. Thay vì làm khó, bắt ép các bá hộ thì ta hãy khuyến khích họ, bằng cách cho họ nhận được cái lợi nếu trưng thu lương thực."

"Ý mình là..."

"Giúp họ lấy công chuộc tội. Các bá hộ, cường hào này dĩ nhiên cũng đã vài lần phạm tội, có những tội vẫn đang được chờ thụ lý và lưu trong các văn kiện mà cha từng giữ. Nếu đem cái này ra làm giá trao đổi thì em nghĩ, họ sẽ đồng ý thôi."

Mắt Tưởng chột sáng bừng. Lời gợi ý này chẳng tằm thường chút nào. Đúng rồi, đem tội của những bá hộ ra rồi để họ tự xóa tội của mình bằng việc trưng thu lương thực. Đeo vào cổ họ cái gông, nhưng đồng thời cũng cho họ chìa khóa tự mở gông. Tuy không chắc toàn thắng nhưng cách này khả năng thành công khá cao. Phải thử mới biết! Tưởng khều nhẹ chiếc cằm xinh của vợ, khen: "Mình thông minh lắm".

Nghe khen, Tầm đi ầm nhiên phải nhẹ vạt áo của chồng, mỉm cười.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 44: Hoa Rơi Trong Lòng Bàn Tay

Kể từ sau ngày Tường kiên quyết cắt đứt mối duyên và trở về nhà, Quyên cứ nhốt mình trong phòng, chẳng màng ăn uống. Buồn bã hóa tâm bệnh, Quyên nằm trên giường suốt mười ngày. Dĩ nhiên, điều này khiến Đỗ tri huyện và Kiên vô cùng lo lắng lẫn phiền muộn. Họ chẳng biết làm sao để giúp Quyên thoát khỏi nỗi đau này. Bệnh bên ngoài thì uống thuốc là xong, nhưng tâm bệnh là không thể chữa, chỉ chính bản thân người đó tự ngộ ra thì mới khỏi.

Sáng nay vừa ngủ dậy, Quyên chợt nghe tiếng chim hót ngoài vườn, tự dưng trong lòng có ý muốn ra vườn dạo chơi nên xuống giường, bước ra ngoài. Cảnh sắc khu vườn buổi sớm thật trong lành, tiếng chim hót hòa lẫn trong gió, cành cây lay động làm mấy chiếc lá héo úa bay tung tảo trên nền trời xanh. Bức tranh buổi sớm ấy vẫn tươi đẹp nhờ những cánh hoa nhàn nhạt làm điểm chấm phá. Sắp vào thu. Hoa rủ nhau rơi rụng.

Quyên ngẩng xuống ghế đá, nhắm mắt trải lòng với thiên nhiên, tâm trạng trĩu nặng bắt đầu có chút khuây khỏa. Cô lại nghĩ về những chuyện đã xảy ra gần một tháng qua. Cứ nhớ đến Tường là tim lại đau, cảm giác nửa vui nửa buồn. Vô số ý nghĩ mông lung chợt vụt tắt khi Quyên nghe có ai đó ngồi xuống bên cạnh. Chưa kịp quay qua là cô đã nghe tiếng Kiên:

"Cuối cùng chị cũng chịu rời phòng, thời gian qua Đỗ tri huyện rất lo cho chị."

"Ta biết mình có lỗi với cha..."

"Vậy thì đừng tự hành hạ bản thân nữa, những người quan tâm chị cũng đau như thế thôi."

"Ta nào muốn thế nhưng biết làm sao để lòng đừng đau nữa."

Giọng Quyên như lạc đi, cũng giống chính mình đang lạc lối. Cô muốn tìm thấy một tia sáng để có thể thoát khỏi đau thương và bóng tối mịt mù này. Kiên hiểu chứ, nỗi đau do tình ái gây ra làm sao một, hai ngày là hết được. Đôi khi còn mất cả đời để mà quên đi. Quan sát đáng vẻ mỗi một tấc tụy của Quyên, cậu còn đau gấp vạn lần. Biết sao được, Kiên không phải là Tưởng, không phải là người có thể xoa dịu vết thương trong trái tim người con gái ấy.

"Hoa thật là đẹp." Quyên nhìn xuống những cánh hoa còn tươi nằm gọn trong lòng bàn tay, "Nếu tình cảm cũng dễ dàng nắm giữ như hoa thì tốt biết mấy."

Lặng im, Kiên giờ tay hứng lấy, mấy cánh hoa trôi qua kẽ tay rơi xuống đất hết như những thứ đẹp để không bao giờ nắm giữ được. Ngược nhìn cảnh hoa bay trước mặt, cậu thấy đẹp vô cùng, chẳng biết nên dùng ngôn từ gì để diễn đạt. Đúng là đẹp đến mức khiến người ta ganh tỵ và muốn nắm giữ cho riêng mình. Nhưng, cậu vốn hiểu rõ một điều:

"Chị có hiểu, nắm giữ đồng nghĩa với đánh mất không?"

Đang thần thờ, tâm trí Quyên bỗng trở về nên chậm rãi xoay mặt qua nhìn Kiên. Cô thấy cậu siết chặt vài cánh hoa mỏng manh trong tay. Ánh mắt vô định, cậu nói:

"Tôi đã từng giữ mẹ ở lại dù biết bà muốn bỏ trốn khỏi cha tôi, cuối cùng bà mất sớm vì nỗi thương tâm. Và sau này, tôi lại muốn giữ chị ở bên cạnh ấy vậy càng lúc càng xa cách. Hay ngay lúc này, tôi cố chấp giữ chặt những cánh hoa nhưng rồi..."

Kiên chậm rãi mở bàn tay ra, mấy cánh hoa tươi lúc này giờ đây đã nát, rơi lả tả. Đôi mắt Quyên tròn xoe dõi theo từng cánh hoa đã trở nên tan nát.

"Mỗi lần muốn giữ chặt đi đâu gì là lại đánh mất nó." Kiên hướng đôi mắt sâu thẳm vào Quyên, "Tình cảm chị dành cho Triệu Tường cũng giống như thế."

Biểu hiện ngưng đọng trên mặt Quyên chứng tỏ bản thân vẫn còn chưa tỏ tường về đi đâu lạ lùng ấy.

"Chị thật là, vẫn chưa hiểu ư? Tại sao cứ cố chấp giữ vài cánh hoa đó mà không chịu giữ một thứ khác to lớn hơn."

Hàng mi chớp khê, Quyên như muốn hỏi, thứ khác to lớn hơn là gì?

Kiên mỉm cười, yêu cầu cô chủ trẻ đưa hai bàn tay đang nắm chặt lên cao rồi thử mở rộng ra sẽ thấy. Quyên lưỡng lự chốc lát nhưng cũng chậm rãi mở hai lòng bàn tay ra. Đúng lúc, cơn gió mạnh thổi qua, hàng ngàn cánh hoa trên cây bay ào xuống, rơi đầy vào hai lòng bàn tay Quyên.

"Thay vì nắm chặt thì hãy mở tay ra, thứ chị có là cả một trời hoa."

Quyên bất động, cảm giác cả người nhẹ đi như thế bao nhiêu nỗi tiếc, cố chấp, nặng nề đều tan biến. Chuyện kỳ lạ gì thế này? Chỉ một lời nói chợt đến mà lại khiến tâm trạng người ta thay đổi nhanh chóng đến thế ư? Để rồi Quyên tự hỏi, sự thật là như vậy sao? Cái chân lý nắm giữ cũng có nghĩa là đánh mất đó... Vì sao chưa bao giờ cô hiểu ra?

Con người cứ mãi giữ chặt mọi thứ vậy mà chưa lần nào biết rằng, giả sử mở rộng bàn tay là ắt hẳn sẽ đổi lấy thứ tuyệt diệu và lớn lao hơn thế nữa. Tình cảm hay duyên phận, nếu chấp nhận buông bỏ thì biết đâu hạnh phúc mới sẽ đến.

Kiên ngẩng nhìn dáng vẻ Quyên đang ngẩng mặt lên cao, ngay đuôi mắt có dòng lệ chảy dài, niền đau chôn chặt trong lòng. Người con gái ấy chưa bao giờ nhìn vào cậu, dẫu một lần toàn tâm toàn ý chỉ nhìn mỗi cậu thôi. Dù ở ngay trước mặt thì Kiên cũng chỉ như vô hình, không hề phản chiếu hình ảnh trong mắt Quyên.

"Có lẽ, chỉ khi nào tôi chết đi thì chị mới thấy rõ một Trịnh Kiên..."

Quyên bừng tỉnh, ngạc nhiên vì nghe lời nói thoảng nhẹ như gió đó. Lúc cô quay qua lần nữa, những cánh hoa trong gió bay tơi tả, khóa lấp đi ánh mắt buồn sâu thẳm da diết của Kiên. Và rồi cậu khẽ khàng xoay lưng bỏ đi, nhanh như chưa từng đến.

Việc bà Hai sai Cửu tìm tiệm thuốc có cái giấy gói kỳ lạ ấy đã có kết quả. Cửu phải vất vả lắm mới tìm thấy vị thầy lang này vì ông ta khá kín đáo. Hết về báo tin, bà Hai bảo sẽ đích thân đến tận đó. Trước khi đi, bà còn mang theo hai bức họa chân dung mà vài ngày trước đã yêu cầu một họa nhân vẽ lại. Bà không thể bảo Cửu đưa ông ta về nhà bởi chưa muốn ai phát hiện nên chỉ còn cách này để ra thủ phạm.

Tiệm thuốc khá nhỏ, lại đóng cửa kín đáo, Cửu gõ cửa mấy lần mới thấy cửa mở. Người đàn ông vận áo ngũ thân vải nâu, khăn đóng chỉnh tề, gương mặt nhàn nhẻ nhưng vẫn tinh tường, nhìn lướt qua hai người: một bà ăn mặc cao sang và một tên người làm. Bà Hai đoán ông ta chính là thầy lang ở đây. Ông ta hỏi bà đến chuẩn bệnh mua thuốc hay sao? Cửu toan đáp thì bà Hai ngăn lại, từ tốn bảo:

"Tôi là bà Hai của Triệu gia, nay có việc quan trọng muốn hỏi rõ thầy lang đây."

"Bà muốn hỏi chuyện gì?"

"Về gói thuốc xạ hương này, đây có phải là thuốc của tiệm ông?"

Nhận ra gói giấy thuốc của tiệm mình, thầy lang nọ ngần ngừ phút chốc rồi khẽ mở cửa mời bà Hai vào. Ông ta tên Bằng, ai nấy hay gọi thầy Bằng. Chung quy ông được nhiều người biết đến do y thuật khá dù sống rất kín đáo, chẳng khác gì ẩn dật. Sau khi rót trà mời khách xong, ông ngồi xuống đối diện với bà lớn nhà họ Triệu, hỏi:

"Chẳng hay, tôi không nhớ đã từng bán thuốc cho bà Hai."

"Đúng là tôi không có đến đây mua thuốc." Bà Hai đặt tách trà xuống.

"Thế sao bà có gói thuốc của tiệm này?"

"Là một người trong nhà họ Triệu đã mua."

Thấy thầy Bằng trầm ngâm, bà Hai chẳng muốn vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề

"Tôi chỉ muốn hỏi ông về người đó, cái người đã mua gói thuốc này hơn một tháng trước."

Nghe thế, thầy Bằng tỏ ra khó hiểu: "Không phải bà đã nói là một người trong nhà họ Triệu mua ư? Vậy sao còn đến hỏi tôi?". Bà thở dài nói mình chẳng rõ đây là ai bởi gói thuốc này được tìm thấy trong một xấp vải cũ. Trông thầy Bằng càng lúc càng mù mờ, bà mới bảo:

"Là thế này, người mua gói thuốc của ông đã bỏ xạ hương vào một chén thuốc an thai, vì thế gây ra hậu quả kinh khủng. Đó là gì thì hẳn thầy lang như ông phải hiểu."

"Bỏ xạ hương cho người mang thai uống ư?"

"Phải và tôi muốn tìm ra kẻ đó."

Đến đây thì thầy Bằng im lặng, nét mặt có chút lo lắng. Bà Hai hiểu, thầy lang như ông tuy chỉ bán thuốc theo yêu cầu của người mua nhưng giả sử xảy ra chuyện gì bất trắc, ông cũng khó tránh khỏi liên lụy. Huống chi, đây lại là liên quan đến nhà họ Triệu. Bấy giờ bà Hai mới tiếp, nghe nhẹ nhàng như khuyên nhủ:

"Ông cứ yên tâm, tôi chỉ cần biết kẻ mua thuốc là ai thôi, phần còn lại tôi tự giải quyết. Tất nhiên tôi không nói gì đến thầy Bằng đâu. Xem như ông giúp tôi và giúp Triệu gia, vì nếu chưa tìm ra được kẻ này thì e chuyện tệ hại sẽ còn đến lần nữa."

Thầy Bằng thở mạnh rồi gật đầu. Lương tâm của thầy thuốc khiến ông không thể từ chối. Bà Hai nhanh chóng mở ra hai bức họa đặt trước mặt ông, hỏi có ai trong số hai người này đã từng đến mua xạ hương ở tiệm

ông? Thầy Bàng nhìn vào, một bức là Ái, bức còn lại hiển nhiên là Ni. Đôi mắt lướt qua hình Ái, rồi sang Ni, và ông dừng lại khá lâu như đang cố nhớ.

"Hình như là cô bé này."

"Ông chắc chứ? Cũng hơn một tháng trước rồi."

"Đúng là nếu hơn một tháng thì tôi không nhớ được ai nhưng cô bé này thì tôi nhớ chắc lắm vì lúc đến mua, nó khá lo lắng, tay run run còn mắt cứ nhìn trước nhìn sau. Vả lại, người mua xạ hương không nhiều nên tôi có thể nhớ mặt hết."

Bà Hai hỏi lại thêm lần nữa, thầy Bàng cũng quả quyết không sai. Đến lúc này, bà đã đủ chứng cứ khẳng định rằng, việc Tầm bị sảy thai do xạ hương là có liên quan đến Ni. Nhưng bà lại không nghĩ con bé ấy gây ra mọi chuyện mà còn có kẻ khác đứng phía sau ra lệnh. Bởi chỉ có kẻ đó mới được hưởng lợi nhiều nhất khi Tầm sảy thai.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 45: Kế Sách Của Vợ Chồng Xã Trưởng

Y theo lời hẹn, lão Sâm đến Thanh Mai lâu, nơi nổi tiếng có nhiều ca kỹ xinh đẹp để gặp Thập Quý. Hẳn hẹn lão ở đây, hồng tránh sự nghi hoặc của nhiều người vì chẳng ai bàn chuyện công mà lại đến thanh lâu. Nguyên nhân còn lại, thiết nghĩ, do hẳn quá đam mê tử sắc.

Lúc lão Sâm bước vào phòng đã thấy Thập Quý ngồi ngửa ra sau, miệng hút thuốc phì phò, xung quanh có mấy cô kỹ nữ. Lão đứng hắng ho một tiếng, bấy giờ Quý mới bừng tỉnh dựng người dậy, nhìn phó xã trưởng xong lại ra dấu cho nhóm kỹ nữ rời đi.

Lão Sâm phúi nhẹ vạt áo, ngồi xuống phía đối diện của cái bàn gỗ thấp tè. Thập Quý đẹp bộ dạng ăn chơi đàm đúm qua một bên, trở nên tỉnh như sáo, đơn đả rót rượu mời khách quý. Lão Sâm từ tốn uống cạn, tiếp đã nghe Quý dò hỏi:

"Ngài đã nhận được món lễ mọn của tôi chưa?"

"Hỏi thừa, nếu không nhận được thì sao ta biết mà đến đây gặp người."

"À vâng, ngài nói cũng đúng. Thế chẳng hay, ngài nghĩ gì về món lễ ấy?"

Lão Sâm khẽ liếc mắt, trông thấy vẻ mặt gian manh và thăm dò đầy ngụ ý đó, liền kín đáo cười khinh. Đã đưa tiền hối lộ mà còn làm bộ làm tịch, xem ra hẳn vẫn muốn thám thính thái độ của lão đây mà. Đúng là hẳn khá khôn khéo.

"Ta cần biết rõ, ý người muốn gì, từ đó mới nghĩ thử món lễ ấy là ít hay nhiều."

Hiều lão Sâm cũng có ý bắt tay với mình, Quý cười thầm trong bụng, rồi bảo:

"Đó chỉ mới là lễ ra mắt thôi thưa ngài, sau này tôi sẽ còn tặng ngài nhiều hơn. Tôi biết ngài chẳng ưa gì nhà họ Triệu. Trước là Triệu xã trưởng, giờ lại đến Tưởng, hai cha con đó tranh nhau giành chức xã trưởng. Trong khi ngài xứng đáng hơn tên Tưởng trẻ người non dạ."

Lão Sâm thở dài: "Người cứ vòng vo mãi, chung quy là muốn cùng ta đối phó với Tưởng chứ gì". Thập Quý vẫn giữ điệu bộ cười nham hiểm:

"Sao lại không nhỉ? Chúng ta có chung kẻ thù, chẳng lý gì lại không bắt tay nhau. Hiện tại như ngài thấy, tôi và các bá hộ đang chống đối chuyện trưng thu lương thực. Tuy bọn tôi người đông thế mạnh nhưng những việc không lường trước được vẫn có thể xảy ra vì tên Tưởng đâu phải dạng tầm thường, chưa kể nghe đâu hắn có qua lại với Đỗ tri huyện."

"Vậy người muốn ta làm nội ứng cho người à?"

"Tôi biết ngài nhanh nhạy mà. Tưởng chẳng hề nghi ngờ ngài, ngài lại thường xuyên cùng hắn xử lý công vụ, xem như nắm rõ tình hình nhất. Nếu tên Tưởng tìm ra kế sách gì đối phó chúng tôi thì ngài chỉ cần báo với tôi một tiếng."

"Chỉ cần thế thôi sao?" Lão Sâm nheo mắt.

Thập Quý rót rượu đầy cả hai ly, rồi đẩy nhẹ một ly về phía lão Sâm, nhoẻn cười:

"Trước mắt cần đối phó với việc trưng thu lương thực, sau đó mới tính đến chuyện lật đổ Tưởng. Tôi và ngài, nội ứng ngoài hợp, thế nào cũng bắt chết hắn. Đến lúc ngài lên làm xã trưởng, tôi củng cố thế lực bá hộ, khi đó hai ta tha hồ làm chủ xã Thổ."

Lão Sâm vuốt râu gật gù, cụng ly rượu với Quý xem như cuộc thương lượng hoàn tất. Tuy nhiên, trong lúc tên cường hào ngu ngốc ấy ngửa cổ uống cạn thì lão lại kín đáo nhếch môi. Kế sách này hay ho đó, nhưng còn có một kế khác tuyệt vời hơn nhiều.

Thập Quý thuộc dạng toan tính, duy cái đầu hần cũng chỉ nghĩ được chừng ấy thôi. Hần đâu ngờ, lão Sâm cáo già và quỷ quyết hơn nhiều. Ngoài Tường ra, kẻ mà lão muốn diệt trừ tiếp theo chính là Thập Quý. Tên cường hào có quyền và tiền lớn nhất vùng, lão chẳng ngại gì để hần tẩn tưởi tại cả, đi đâu đó sẽ đe dọa đến cái chức xã trưởng của lão.

Thế lực bá hộ cần phải diệt trừ, đây là đi đầu sớm muộn. Thay vì trực tiếp nhúng tay vào thì lão để cho Tường và Quý tàn sát lẫn nhau còn mình làm ngư ông đắc lợi, vẹn đôi đường. Vì vậy trong cuộc chiến này, dù bên nào thua thì lão cũng là người thắng.

Trong khi lão Sâm và Thập Quý nhàn hạ uống rượu mừng ở Thanh Mai lâu thì Tường lại đi trước một bước.

Theo đối sách bàn bạc với Tầm, cậu đã mở một bữa cơm ngay trong vườn nhà họ Triệu. Trước đó, Tường tìm những văn kiện trước đây của cha, xem tên những bá hộ nào từng phạm tội hoặc là con cháu của họ đang chờ thụ án để mời đến dự tiệc.

Không cần nói cũng biết, những bá hộ này đã ngạc nhiên ra sao trước cái chuyện xã trưởng bày tiệc. Cả xã đang hạn hán, nhóm phu đào vẫn làm cực lực cùng các bao lương thực vơi dần, ấy vậy Tường lại làm một chuyện có phần xa hoa thế này. Đã thế còn yêu cầu đưa con đến dự.

Không khí ồn ào ngừng lại khi Tường xuất hiện. Những bá hộ ngẩng đầu theo những bàn gỗ dài kê nối tiếp nhau, đưa mắt nhìn cậu ngẩng vào chiếc bàn ngay giữa. Tiếp theo, Tường gọi người làm mang thức ăn và rượu lên cho khách. Chậm rãi, cậu cụng ly rượu đưa lên cao, mời các bá hộ cùng uống. Xong xuôi, cậu mới cất tiếng:

"Cảm ơn mọi người đã đến dùng bữa cơm trưa này."

Như chờ có thể, một bá hộ liền hỏi với giọng mỉa mai: "Chẳng hay vì sao xã trưởng lại có hứng thú bày tiệc thế này? Chúng tôi cứ tưởng hiện giờ ngài đang vất vả lo chuyện trưng thu lương thực chứ". Vài tiếng cười thầm vang khẽ nhưng Tưởng vẫn đi đến nhiên đáp:

"Đúng là lúc này mà bày tiệc thì không hợp lẽ nhưng không làm thì e không hay. Bữa cơm này như để ăn mừng chuyện đào giếng đang diễn ra suôn sẻ, và cũng để cảm tạ các bá hộ đây sẽ trưng nộp lương thực cứu giúp người dân."

Bây giờ ngoài tiếng cười mỉa ra, những lời bàn khe khẽ cũng xuất hiện theo. Hẳn ai nấy đều nghĩ xã trưởng mắc bệnh hoang Tưởng khó chữa, cứ đinh ninh nghĩ rằng họ sẽ trưng nộp lương thực. Vậy lẽ nào bữa cơm này là để lấy lòng?

"Xã trưởng khiến chúng tôi lấy làm khó hiểu quá. Chẳng phải trước đó Thập Quý đã nói rõ, chúng tôi sẽ không nộp lương thực cho ngài rồi ư?" Bá hộ khác lãnh đạm nói. "Lương thực trong nhà còn rất ít, nếu trưng nộp..."

Tưởng tự dưng đứng dậy, hành động mau chóng như thể cắt ngang lời đối trá ấy.

"Được rồi, ta vốn biết rõ số lương thực các vị tích trữ. Nộp một phần nhỏ, làm gì có chuyện chết đói. Tóm lại, các vị không muốn từ bỏ lợi ích của mình thôi."

"Nếu xã trưởng muốn giáo huấn thì chúng tôi xin phép ra về"

Khi những bá hộ lần lượt đứng lên thì Tưởng lập tức nói thật rõ ràng: "Giả sử ta cho các vị một cái lợi lớn trong chuyện trưng thu lương thực thì sao?". Tất cả chột ngừng lại, quay qua nhìn Tưởng hàm ý muốn hỏi đi đâu đó nghĩa là gì.

"Giải thích cụ thể, nếu đồng ý nộp lương thực thì ta sẽ cho mỗi người một cái lợi."

Những bá hộ nhìn nhau. Gì đây? Giờ xã trưởng mang chuyện công ra đổi chác ư? Im lặng chốc lát, một bá hộ liền hỏi, cái lợi này là gì? Tiền hay quyền lực? Hai thứ đó, họ không thiếu.

"Cả hai đều không phải." Trưởng mỉm cười, "đó là xóa tội cho các vị hoặc con cái của các vị."

Lông mày ai nấy đều giãn ra bởi chưa hiểu rõ cái được gọi là "xóa tội" ấy. Trưởng chẳng nói gì, chỉ quay qua nhìn về phía nhà lớn. Rất nhanh, Tầm xuất hiện ngay cửa, trên tay bê theo một chồng giấy bước ra ngoài và tiến đến bên bàn. Sau khi chờ vợ đặt xuống hết, bấy giờ Trưởng mới nhẹ nhàng đặt tay lên chồng giấy, gõ đầu:

"Đây là văn kiện kể tội những bá hộ có mặt tại đây, trước là do cha ta giữ và bây giờ đến lượt ta chấp hành xử. Trong này, các vị đều phạm tội ít nhất một lần, kể cả con của các vị."

Những bá hộ mau chóng nhìn nhau, nửa lo lắng nửa khó hiểu. Lắng nghe âm thanh xào xáo của họ, Trưởng cười nhẹ đồng thời cầm lên một văn kiện, đọc to. Là về chuyện con trai của bá hộ Miêu trốn đi sai định (lính), cả con trai bá hộ Ất dám đào ngũ, hay bá hộ Liêu phạm tội vu khống người khác, rồi còn bá hộ Sáng bắt bớ người vô cố. Đa số đều là những tội không nhỏ.

Nghe Trưởng đọc văn kiện về tội của mình mà những bá hộ lấm lét nhìn nhau, mặt xanh mày xám hết cả. Tức thì, một bá hộ lập tức lên tiếng:

"Rốt cuộc, ngài muốn gì?"

Trưởng ngừng lại, quan sát hết lượt dáng vẻ lo lắng của những bá hộ, rành rọt:

"Ta không định xử tội các vị tại đây đâu, mà là muốn để các vị lấy công chuộc tội."

"Ý ngài phải chăng muốn bảo, chỉ cần chúng tôi trưng nộp lương thực thì sẽ được xóa tội?"

"Đáng ra việc này là không thể nhưng đây là cách duy nhất để cứu vãn tình hình hạn hán hiện tại. Ta biết rõ thế lực cũng như phe cánh của các vị, vì vậy chẳng thể đối đầu cũng như không muốn tạo sự thù địch. Nhưng các vị lại không muốn trưng nộp lương thực nên ta đành dùng đến đối sách hai bên cùng có lợi này."

"Liệu ngài đủ sức xóa tội cho chúng tôi?"

"Trong đây có một số tội mà ta vẫn đủ quyền hành để không truy cứu, còn lại các tội trốn lính, đào ngũ thì ta sẽ trình lên triều đình xin miễn tội hoặc không thì chí ít cũng sẽ phạt nhẹ. Thế nào, cái lợi này ta cho các vị không nhỏ chứ?"

Ai nấy đều trầm tư nghĩ ngợi. Đúng là không ngờ Tướng lại đem chuyện xử tội ra mà làm "khế ước" trao đổi. Dù thế nào đến mấy, họ vẫn phải bị xử phạt với tội mình gây ra.

Trông vẻ lưỡng lự từ mọi người, Tầm mới theo đà lấn tới, khi nhẹ nhàng khuyên:

"Chỉ cần nộp lương thực là các vị đã được xóa tội. Lý nào các vị muốn bị phạt, và để con trai mình đi lưu đày hoặc bị nhốt vào ngục tối ư? Bên nào lợi, bên nào hại, tất các vị hiểu rõ."

Câu nói khéo léo lần đúng lúc của Tầm trở nên hữu hiệu, khiến sự kiên quyết trong lòng những bá hộ đã bị đánh sập. Chưa kể, vài người còn nghe con trai van nài cha hãy cứu giúp. Họ biết, nếu đồng ý trưng nộp lương thực thì có nghĩa sẽ chống lại lệnh của Thập Quý. Nhưng một bên là người ngoài, một bên là bản thân mình và con cái, họ hiểu rõ cái nào quan trọng hơn.

Cuối cùng, kết quả ngã ngũ khi những bá hộ này đồng ý nộp lương thực.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 46: Giết Người Diệt Khẩu

Từ ngày ở chỗ thầy Bàng trở về và biết chuyện Tầm bị sẩy thai là do sự sắp xếp có chủ đích thì bà Hai cứ canh cánh trong lòng, đứng ngẩn chẳng yên vì rất muốn gặp Ái hỏi cho ra lẽ. Dầu vậy bà cần suy nghĩ kỹ càng bởi nếu sự thật đúng như thế thì nhất định nhà họ Triệu sẽ xảy ra sóng gió.

Ái hại Tầm, đó là điều không thể tha thứ. Nhưng Ái cũng là con dâu của bà Ba, lại còn đang mang thai, giả sử chuyện vỡ lở thì phải xử thế nào? Lý nào đuổi Ái ra khỏi nhà? Còn giọt máu Triệu gia trong bụng cô ta thì sao? Chưa kể, bà sẽ vô tình khiến bà Ba và Liêm mang cảm giác tội lỗi. Tóm lại, bà thấy việc này thật khó giải quyết.

Bà Hai thở dài một tiếng náo nức Suy cho cùng, người tội nghiệp nhất vẫn là Tầm. Khi biết con mình bị giết oan uổng như thế, đau khổ là một chuyện mà ắt hẳn Tầm còn mang thù hận đối với Ái. Khéo, lại dẫn đến chuyện chẳng lành. Tuy nhiên, nếu bà Hai cứ mắt nhắm mắt mở cho qua thì thật bất công đối với Tầm. Điều này khiến bà giống kẻ đờng lữa với Ái. Ấy là chưa kể đến việc, biết đâu cô đào đáng sợ kia sẽ tiếp tục làm những việc tà trời khác nữa.

Bất giác bà Hai nhớ về cái chết đột ngột của chồng. Một sự rùng mình khi bà chợt nghĩ đến Ái. Dầu thầy lang không hề nói Triệu xã trưởng có dấu hiệu bị giết và cũng chẳng có điểm đáng nghi nào về Ái, nhưng bà vẫn cảm giác bất ổn trước sự ra đi kỳ lạ của ông. Quan trọng hơn nữa, lúc Triệu xã trưởng chết chỉ có duy nhất Ái ở bên cạnh, thử hỏi làm sao không nghi ngờ đây.

Đến nước này thì bà Hai không thể im lặng, nhất định phải tìm cho ra chân tướng mọi việc. Nếu Ái thực sự làm chuyện ác hơn thất đức ấy thì bà tuyệt đối không tha mà bắt cô ta phải trả giá.

Bà Hai mau chóng rời phòng, vừa ra dãy nhà sau đã bắt gặp Ái ngồi may áo cho con, bên cạnh có cả Ni. Thật là đúng lúc, bà liền tiến đến chỗ họ. Nhắc thấy mẹ Hai, Ái đứng dậy chào một tiếng. Bà Hai bảo có chuyện cần nói nên hai mẹ con hãy đến mảnh đất trống sau nhà, cả con Ni cũng phải đi theo. Ái thoáng nhìn Ni, cả hai thấy khó hiểu.

Phía sau nhà họ Triệu có mảnh đất trống nhô cao, bên dưới là một vực thăm tuy không quá sâu nhưng nếu ai vô tình trượt chân ngã xuống khéo cũng mất mạng. Chính vì thế mà Ái lấy làm lạ, lý do gì bà Hai lại yêu cầu mình ra đây nói chuyện thay vì vào phòng lớn như mọi lần. Người đàn bà mưu mô như Ái không khỏi mang cảm giác dè phòng, bởi lòng tự nhiên dấy lên linh cảm chẳng lành. Điều khó hiểu tiếp theo là bà còn bắt con Ni đi theo cùng.

Mọi suy đoán chợt ngừng lại khi Ái nghe bà Hai thành linh cất tiếng:

"Ta hẹn cô ra đây vì có chuyện quan trọng muốn hỏi rõ. Là về Tầm."

Chỉ vừa nghe cái tên Tầm là nỗi lo lắng trong lòng Ái với Ni càng thêm rõ ràng.

"Chuyện của em dâu thì mẹ phải đi hỏi em ấy, có sao lại tìm con?" Ái liền hỏi.

"Vì có liên quan đến cô..."

"Rốt cuộc là chuyện gì ạ?"

"Chuyện Tầm bị sảy thai vào tháng trước."

Giờ thì Ái hiểu, linh cảm ban nãy của mình chẳng hề sai. Cô biết chính xác, cái chuyện mà mẹ Hai muốn nói không đơn giản chút nào, chỉ là bản thân không ngờ bà lại đề cập đến việc Tầm bị sảy thai. Sự việc ấy đã trôi

qua một tháng rồi, lý gì bây giờ bà còn mang ra truy cứu? Lẽ nào... Dòng suy nghĩ nửa chừng của Ái cũng là đi đầu mà Ni đang nghĩ. Vừa nghe nhắc đến hai từ "sẩy thai" là con bé đã thoáng giật mình.

Dĩ nhiên, Ái vẫn giữ dáng vẻ bình thường, thậm chí còn vờ vịt tỏ ra ngạc nhiên:

"Sao mẹ lại nhắc đến chuyện đau lòng đó, để Tầm nghe được thì không hay. Mà, con thì liên quan gì đến việc em dâu bị sẩy thai?"

Bà Hai chưa trả lời vội mà từ tốn kể lại từ đầu. Rằng, bà nghe thầy lang nói Tầm bị sẩy thai không do sức khỏe yếu ớt mà vì nguyên nhân khác bởi mạch khí lưu thông rất kỳ lạ. Sau đó bà đưa cho ông đơn thuốc bổ cùng hai chén thuốc của hai con dâu. Đơn thuốc vẫn bình thường, duy chén thuốc Tầm uống lại có xạ hương. Thầy lang bảo rất có thể ai đó cố tình bỏ vào.

Nghe đến đây, nụ cười trên môi Ái vụt tắt. Cuối cùng chuyện xạ hương đã bị bại lộ. Chứng cứ lại còn nằm trong chén thuốc uống dở của Tầm. Để rồi chính bà Hai cùng thầy lang kia tìm ra chân tướng. Nên trách Ái quá sơ suất hay trách ông trời đây? Có lẽ cũng vì cô đánh giá thấp những người đàn bà ở bên cạnh Triệu xã trưởng. Về phần Ni, bây giờ đã không kìm được nỗi lo sợ nên cả người run lên, mồ hôi bắt đầu tuôn ra.

"Thật à?" Ái làm bộ kêu lên, "Ai lại nhẫn tâm giết hại đứa trẻ chưa ra đời chứ?"

"Đi đâu ta muốn hỏi chính là đây. Kẻ ác độc đó có phải là... cô Ái hay không?"

Câu hỏi phát ra từ bà Hai nửa lạnh lùng nửa mang hàm ý giễu cợt. Ái thoáng im lặng với ý nghĩ: Vậy là, không những tìm ra xạ hương mà bà ta còn biết kẻ đứng đằng sau là mình nữa! Quả nhiên, gừng càng già càng cay! Tiếp tục ra vẻ vô tội, Ái bảo ngay:

"Mẹ Hai, lời nói phải cẩn thận, tùy tiện kết tội một người thì không hay chút nào."

"Tùy tiện? À, thế ra cô muốn có chứng cứ? Ta sẽ cho cô xem."

Ái dõi theo bàn tay bà Hai lấy ra một gói giấy hình vuông. Lòng mảy dãn dãn, cô đảo cười khinh, còn tưởng chứng cứ gì ghê gớm, nào ngờ chỉ là một mảnh giấy gói màu vàng. Nhận ra thái độ khinh thường từ Ái, bà Hai cấn gói giấy, nhìn về phía Ni đang có gương mặt tái mét.

"Người có nhận ra thứ này không, Ni?"

Ni sợ sệt, chẳng dám ngược nhìn. Còn Ái thì chau mày, gói giấy đó thì liên quan gì đến con Ni?

"Cô không biết đây là gói thuốc xạ hương bỏ trong chén của Tầm sao? Chính con Ni đã mua nó. Ta tình cờ thấy nó trong xấp vải cũ của cô đấy, cô Ái. Và ta đã tìm ra tiệm thuốc đó. May mắn thay khi một người trong tiệm vẫn còn nhớ kẻ mua gói thuốc này chính là con Ni."

Ái lập tức liếc nhìn Ni, như muốn trách con bé hầu làm việc thiếu thận trọng. Lại để cho người khác nhìn thấy mặt, chẳng những vậy còn sơ suất quá mức khi làm rớt gói thuốc vào xấp vải của Ái. Đúng là khó tha thứ! Bây giờ Ái không thể giữ được vẻ bình tĩnh nữa, gương mặt đỏng kịch ấy cuối cùng cũng biến sắc.

"Cô thừa nhận chưa? Nói đi, là cô bỏ thuốc hại Tầm sẩy thai phải không?" Giọng bà Hai rành rọt.

Dù thế nào cũng không được thừa nhận, Ái tự nhủ như thế nên vẫn im lặng. Bây giờ đã biết cô đào đó rất mưu mô nên bà Hai đành ra biện pháp mạnh hơn:

"Thôi được, ta sẽ đưa con Ni đến tiệm thuốc đối chứng rồi nói rõ chuyện này với mọi người. Ta tin, Tưởng nhất định xử lý chuyện này đến cùng, buộc cô phải thừa nhận tội ác của mình. Và ta cũng sẽ đi đầu tra về cái chết của Triệu xã trưởng. Ất hẳn ông ấy chết là có liên quan đến cô!"

Dứt lời, bà Hai mau chóng bước đến nắm chặt tay Ni đang run bắn, quả quyết bắt con bé cùng đến tiệm thuốc. Ni hoảng sợ, mặt mày nhả nhúm,

miệng liên tục xin bà nghe mình giải thích.

Trong khi hai người nọ kéo qua kéo lại thì Ái đứng yên cùng vô số ý nghĩ t ồ ỉ t ệ bủa vây. Chẳng những chuyện của Tầm bị phát giác mà ngay cả cái chết của Triệu xã trưởng cũng bắt đầu có sự nghi ngờ. Nếu để mọi người biết ra sự thật của hai việc này thì chắc chắn Ái sẽ bị đuổi khỏi nhà họ Triệu và dĩ nhiên không thoát khỏi bị xử tội.

Bàn tay nhúng chàm là vì Ái muốn nắm quyền hành, để đưa con trong bụng trở thành người thừa kế. Tất cả sẽ tan biến ư? Không được! Cô không cho phép bất cứ ai ngáng đường mình.

Ái chau tía nhìn cay độc về phía bà Hai đang lôi kéo Ni. Bàn tay này đã giết hai mạng r ồi, thêm một mạng nữa cũng chẳng sao. Nhanh như cắt, cô lao đến bóp chặt cổ bà Hai đồng thời đẩy bà đến sát mép vực thẳm.

Hành động này quá bất ngờ khiến bà Hai không kịp phản kháng, cũng chẳng kịp kêu la. Bà mở trừng mắt, miệng há hốc và cố g ữ đôi tay mạnh mẽ đang ghì siết cổ mình. Còn Ni, sau khi hoàn h ồi lại mới hốt hoảng chạy đến hỏi Ái định làm gì.

"Bà ta đã biết quá nhiều r ồi, vì vậy phải chết!"

"Nhưng mợ ời, giết người lộ liễu như vậy sẽ có nguy cơ bị phát hiện!"

"Đừng lo, ta sẽ dàn xếp cái chết này ổn thỏa."

Trông vẻ mặt kinh ngạc của Ni, Ái cười độc ác r ồi nhìn sang bà Hai đang lịm đi.

"Bà quá ngu ngốc khi đến đây một mình! Giờ thì bà chết đi!"

Năm từ vừa dứt, Ái đẩy mạnh bà Hai ngã ra sau. Trong khoảnh khắc cái chết cận kề, tay bà quờ quạng vô tình giật đứt một cúc áo hoa trên áo Ái. Bà chới với, hụt chân để r ồi cả người rơi xuống vực.

Đứng trên cao, Ái nhìn xuống xác người đàn bà nằm dưới đáy vực, thở mạnh. Cuộc giằng co khi này cũng tốn không ít sức lực. Bên cạnh, Ni hỏi với giọng run rẩy:

"Mợ... mợ định làm thế nào?"

Lấy lại nhịp thở đều đặn, Ái cười nhạt, việc gì phải cuống lên như vậy. Cứ để bà ta nằm dưới đó, chờ đến lúc có người khác phát hiện ra. Xem như là vô tình trượt té chết thôi. Người già mà, mất mớ chân run đi đứng không cẩn thận là chuyện thường...

Và đúng với mong muốn của Ái, tối hôm đó, xác bà Hai được phát hiện.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 47: Những Manh Mối Kỳ Lạ Xung Quanh Cái Chết Của Bà Hai

Buổi tối, những đuốc lửa được thắp lên sáng bừng ở mảnh đất phía sau nhà họ Triệu. Hiển nhiên là do xác bà Hai được phát hiện nằm bên dưới vực thẳm đầy đất đá lởm chởm. Người đầu tiên nhìn thấy rỗi hô toáng báo động là thằng Ngải, trong khi mọi người trong nhà đang sốt sắng chẳng rõ bà Hai đi đâu mà trời tối vẫn chưa thấy về. Sau tiếng hô thất thanh của tên người làm thì Liêm và hai bà chạy ra. Chỉ một lúc sau, người người kéo đến xem rất đông.

Xác bà Hai nhanh chóng được đưa lên. Bà Ba, bà Tư, Liêm, Tường và Tầm không tin vào sự thật này, cùng cất tiếng khóc than. Ái đứng bên cạnh cũng vờ khóc theo. Những người dân đến xem không ngừng kháo nhau. Sao vô duyên vô cớ bà Hai lại rớt xuống vực chết thảm vậy? Hay do tối trời, bà đi không cẩn thận nên trượt chân ngã? Tội nhà họ Triệu, Triệu xã trưởng vừa mới mất mười ngày nay là đến lượt bà Hai. Tang kia chưa xả xong, lại thêm tang thứ hai, lẽ nào Triệu gia làm phật lòng trời đất ư?

Người làm đưa xác bà Hai vào nhà. Và trong lúc đó, chẳng mấy ai để ý có một mảnh giấy nhỏ màu vàng nhẵn nhúm từ trong vạt áo bà rơi xuống đất. Ngẫu nhiên thế nào, Tầm lại trông thấy vì vậy đã nhanh tay nhặt lên. Dưới ánh lửa lập lờ của những cây đuốc sáng rực, Tầm ngạc nhiên khi nhận ra đây là gói giấy thuốc. Nhưng chưa kịp nghĩ gì thêm, cô đã nghe Tường cất tiếng gọi nên đành nhét nó vào tay áo.

Chẳng duy gì Tầm, còn có một người cũng mang dáng vẻ khác lạ, là Liêm! Khi xác bà Hai được mang lên, cậu là người đầu tiên ôm lấy bà.

Cũng trong giây phút đó, cậu vô tình phát hiện ra một thứ kỳ lạ. Tuy nhiên, Liêm không vội nói gì mà lặng lẽ giữ lấy. Suốt trong lúc ai nấy đều than khóc thảm thiết thì cậu đứng yên hết mất hồn vía. Thậm chí khi đưa xác bà Hai vào nhà, Liêm vẫn lặng im dõi theo. Phản chiếu dưới đáy mắt mờ mờ đó là ánh lửa nhòe nhoẹt, bàn tay cậu siết chặt.

Cũng như suy nghĩ của nhiều người khác, sau khi xem xét cái xác xong, thầy lang chỉ vào vết thương trên trán bà Hai bảo bà chết do đầu đập vào đá. Có lẽ do không cẩn thận, bà trượt chân té ngã, dẫn đến cái chết đau lòng như vậy. Nếu cái chết đã chẳng có gì đáng ngờ thì lẽ dĩ nhiên, một đám tang sẽ được diễn ra. Vài ngày trước, nhang khói tiễn đưa Triệu xã trưởng còn chưa tắt, bây giờ phải đốt thêm lần nữa cho bà Hai.

Hai đám tang đến cùng lúc, khiến nhà họ Triệu mang bầu không khí lạnh lẽo u ám. Ai nấy trên dưới đều mang vẻ đau buồn không sao tả xiết. Người dân xung quanh lại có dịp bàn ra bàn vào. Trước giờ thấy Triệu gia cũng có công đức mà sao năm nay tai ương kéo đến trùng trùng. Chẳng rõ tới đây, liệu cái nhà giàu sang ấy có diễn ra cái đám tang thứ ba không? Thậm chí những lời quả như thế cũng mang ra bàn tán.

Giống Triệu xã trưởng, linh cửu bà Hai sẽ được hỏa táng và mang vào Chùa. Lúc hỏa táng, mọi người đều cúi đầu trong lặng thinh, kìm giữ nước mắt. Lặng nghe tiếng Ái thút thít ở hàng sau, Liêm khẽ khàng quay xuống nhìn. Chẳng hiểu sao, ánh mắt cậu hướng vào vợ có đôi chút gì khác thường mặc dù cái việc khóc lóc tỉ tê ấy không có gì lạ. Trong đầu Liêm đang nhớ lại đêm qua xác mẹ Hai được mang lên, về thứ kỳ lạ đó và cả cuộc đối thoại của hai vợ chồng.

Khi ấy Liêm đã bất giác hỏi Ái một câu, rằng từ chiều đến tối vợ làm gì và ở đâu sao tìm mãi không thấy? Vẫn dáng vẻ giả vờ thật tự nhiên, Ái đáp là mình ở trong phòng may áo cho con. Cậu gật đầu, ra là vậy! Hạn biểu hiện quá ư bình thường đó khiến Ái chẳng mấy để tâm ngụ ý đằng sau câu hỏi đột ngột của chồng.

Người trong xã kéo đến xem lễ hỏa táng. Trong đó có lão Sâm và cả Thập Quý. Lần trước tang Triệu xã trưởng, họ cũng có mặt, góp chút nổi

buồn để coi như lấy lệ. Biến cố lần lượt bủa vây nhà họ Triệu, thiết nghĩ cả hai đang mừng thầm trong bụng. Sau khi tất cả xong xuôi, lão Sâm đứng vào một góc kín đáo, lát sau thấy Thập Quý ung dung đi đến, mới nói:

"Không ngờ người cũng giỏi làm bộ làm tịch, ngoài khóc mà trong cười."

Thập Quý đưa mắt nhìn Tường và người nhà họ Triệu, thở dài thườn thượt:

"Tang lớn thế, không đến dự khéo lại không hợp lễ. Xã trưởng đang đau xót, tôi muốn an ủi một chút ấy mà. Mặc dù mấy ngày trước, ngài ấy khiến tôi vô cùng tức giận vì đã khiến nhiều bá hộ từng phản đối trước đó đồng ý trưng nộp lương thực."

"Người chó có xem thường tên Triệu Tường. Chưa kể, bên cạnh hắn còn có con vợ cũng khôn ngoan không kém."

"Nói vậy thì nghĩa là phó xã trưởng đã từng bị hai người đó đưa vào tròng?"

Cứ mỗi lần nhớ lại chuyện mình bị lừa bởi mưu cao kế hiểm của Tầm là lão Sâm giận đến mức muốn phun trào cơn điên tiết, tuy nhiên bên ngoài cứ thản nhiên:

"Ta nhất định phải khiến cho hắn sống dở chết dở."

"Giờ thì xem như tên Tường đã thắng chúng ta một bàn. Nhưng sẽ không có lần thứ hai đâu, tôi và những bá hộ còn lại quyết không nộp lương thực cho dù hắn dùng mưu mẹo thế nào. Để chờ thử, xã trưởng của chúng ta sẽ làm thế nào để trả lương thực cho đám dân đen."

Cười thích thú, Thập Quý tiếp tục lấy trong túi áo ra một bì thư rồi khéo léo trao qua tay lão Sâm. Hắn nheo mắt bảo kế hoạch trả đũa lại Tường vẫn phải nhờ đến phó xã trưởng đây. Như đã hứa, hắn không để lão chịu thiệt. Lúc Quý rời đi với vẻ tự đắc thì lão Sâm nhìn xuống món lễ vật đáng giá bằng đôi mắt ma mãnh. Đúng là hắn đối đãi với lão rất tốt nhưng

đáng tiếc, hẳn chỉ là một con cò. Số bạc Quý hồi lộ, lão Sâm giữ lại để vào lúc thích hợp mới dùng đến.

Ba ngày sau đám tang, Liêm đến nhà thầy Văn, đang nghĩ ngợi miên man thì bỗng nghe giọng thầy lang Phiệt cất lên ngay bên cạnh:

"Chẳng hay cậu Liêm nghĩ gì mà thần thờ như thế?"

Liêm khẽ quay qua, thấy ông nhìn mình trù mếu. Trông ông cứ như người cha hiên từ, khiến cậu không khỏi chạnh lòng khi nhớ về cha và mẹ Hai. Mấy tháng nay, thầy lang Phiệt bỗng dưng lui đến nhà thầy Văn nhiều lần, cốt muốn gặp Liêm trò chuyện. Nhất là khi ông nhận ra chàng trai này bắt đầu có hứng thú với Phật pháp.

"Tôi có biết về chuyện buồn của Triệu gia."

Tiếng thầy lang Phiệt nhẹ nhàng, như giúp Liêm thấy được an ủi, liền đáp rằng:

"Cha vì tôi mà mất, nên tôi đau xót khôn nguôi. Mẹ Hai tuy không sinh ra tôi nhưng cũng có công nuôi tôi khôn lớn, tôi cảm giác mình vừa mất đi mẹ ruột."

"Công sinh không bằng công dưỡng, cậu thấy mất mát như thế nào cũng là lẽ tất nhiên. Nhưng tôi cảm giác, ngoài đau buồn ra cậu dường như đang trăn trở điều gì."

Liêm vẫn chưa rời mắt khỏi ông. Một người từng trải sâu sắc nên ông dễ dàng đọc được suy nghĩ trong lòng cậu ư? Phải, lòng cậu đang đầy rối bời, nếu có thể trút bỏ nỗi niềm này với thầy lang Phiệt thì biết đâu cậu sẽ dễ chịu hơn.

"Mọi người và thầy lang đều bảo mẹ Hai do vô ý mà trượt chân rơi xuống vực..."

"Lý nào, cậu lại không nghĩ vậy?"

"Chỉ là linh cảm thôi nhưng vì tôi tình cờ thấy được một thứ nên mới nghĩ thế."

"Nếu cho rằng cái chết của bà Hai không phải vì vô ý thì nghĩa là có kẻ thứ ba nhúng tay vào? Và cậu đã biết kẻ đó là ai?"

Lần nữa, sự thâm thúy của thầy lang Phiệt khiến Liêm không biết trả lời thế nào ngoài việc lặng im. Cậu nói ngắn gọn, đầy chỉ mới là suy đoán thôi. Quan sát đáng về kỳ lạ của Liêm, ông mơ hồ nhận ra, hẳn người đó có mối quan hệ gần gũi với cậu chứ nếu không cậu đã vạch trần hẳn hoặc không thì sốt sắng tìm ra bằng chứng kết tội rồi. Ông đọc được trong mắt cậu sự khó xử vô vàn. Một cách khéo léo, ông khuyên nhủ:

"Người ta sống ở đời, cuối cùng cũng chỉ mong lòng thanh thản. Việc gì nên làm thì phải làm, nghĩ nhiều quá đâm ra phiền não không đáng. Dù khó khăn đến mấy, nhưng nếu lòng ta thấy đó là đúng thì đừng trốn tránh. Tất nhiên chuyện gì cũng đều có cái giá, quan trọng là ta không phải hối hận. Ta tin, cậu sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn."

Ngạc nhiên chốc lát, Liêm khẽ cúi đầu, thầm cảm ơn ông. Bên dưới lòng bàn tay cậu để mở, trong đó có cái cúc áo hoa nằm im lìm.

Tầm rời khỏi phòng bà Tư, sau khi đã dỗ mẹ ngủ một giấc an lành. Bị kịch kéo đến liên tục, bao nhiêu cái chết xảy ra với nhà họ Triệu, khiến hai bà không đủ sức chống chọi nên thành ra sức khỏe yếu dần. Tầm phải chăm nom hai mẹ suốt mấy ngày qua, trong khi chính mình cũng mệt mỏi chẳng kém. Có gì lạ đâu bởi ai nấy đều vừa trải qua nhiều biến cố ập xuống.

Tầm ngối xuống ghế đá sau vườn, nhắm mắt cho lòng thanh thoi. Lại nghĩ về cái chết vội vã nhưng cũng lạ lùng của Triệu xã trưởng với bà Hai, Tầm cảm giác đây không phải đơn thuần là sự ra đi của tự nhiên. Rõ ràng bản thân thấy có uẩn khúc nhưng Tầm chẳng thể biết rõ hơn vì tất cả vẫn

còn mơ hồ lắm. Giá như có một sự gợi ý hay một manh mối nhỏ nhất nào đấy thì tốt hơn nhiều. Bất giác, Tầm chợt nhớ về mảnh giấy vàng rơi ra từ vạt áo của mẹ Hai. Tức khắc, cô đưa vào tay áo lấy ra xem thử vì đã giữ nó cẩn thận sau đêm hôm ấy.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 48: Hoa Rơi Hữu Ý, Nước Chảy Vô Tình

Cũng giống bà Hai, Tầm nhận ra gói giấy này khá kỳ lạ với dấu đóng mộc màu đỏ với chữ Tàu. Điều khiến Tầm khó hiểu là vì sao nó lại rơi ra từ người mẹ Hai. Cô nghĩ, lý nào bà bị bệnh, thế thì bà cần gì phải mang theo gói giấy không có thuốc như vậy bên mình. Liệu, thứ này có ẩn chứa điều gì về cái chết khác thường của bà?

Tầm sực tỉnh khi thình lình nghe giọng thằng Cửu vang lên. Tầm quay qua, thấy tên người làm cúi chào vì vừa từ chợ phiên về. Lúc hắn toan quay đi thì chợt nhận ra miếng giấy màu vàng quen thuộc đang ở trên tay mẹ. Hắn liền hỏi Tầm đã đến tiệm thuốc của ông thầy lang kỳ quặc kia chưa. Tầm nhún mày, bảo thấy nó rơi ra từ trong áo bà Hai nên giữ lại. Cửu gật đầu trả lời:

"Đây là tờ giấy gói thuốc mà vài ngày trước con đưa cho bà Hai."

"Nó là của người à?"

"Dạ không, là con tìm được trong xấp vải cũ của mẹ Ái. Lúc đó bà nhìn thấy nên bảo con đưa lại, sau đó yêu cầu con tìm cho ra tiệm thuốc có gói giấy này."

"Vậy người tìm được chưa?"

Cửu gật đầu, còn nói đây là tiệm thuốc của ông thầy lang sống kín đáo và khá lạ lùng. Bà Hai đã cùng hắn đến gặp ông ta. Nghe thế, Tầm tò mò hỏi tiếp về cuộc đối thoại của họ. Tức thì hắn đáp mình bị bà bắt đứng bên ngoài chờ nên chẳng rõ hai người đã nói những gì.

Tên người làm kế xong, Tầm càng thêm khó hiểu gấp bội. Vì sao mẹ Hai lại quan tâm đến gói thuốc này? Đã có chuyện gì liên quan đến nó ư? Và chuyện đó quan trọng đến mức nào, đến nỗi bà không muốn cho Cửu biết? Đi đâu kỳ lạ tiếp theo, gói thuốc lại tìm thấy trong xấp vải cũ của Ái. Đảo mắt chốc lát, Tầm bảo:

"Cửu, người hãy dẫn ta đến đấy. Ta rất muốn biết họ đã nói gì."

"Thế mợ muốn khi nào đi?"

Tầm chưa kịp trả lời thì đúng lúc, Tường từ ngoài cổng nhà đi vào với dáng vẻ suy tư. Không muốn ch ờng biết về chuyện này để thêm lo lắng nên Tầm bảo Cửu lui xuống nhà dưới. Tên người làm vừa khuất bóng là Tường đã bước đến chỗ Tầm, chậm rãi ng ồi xuống. Dĩ nhiên biết Tường vừa gặp phải việc nan giải nên Tầm hỏi thăm. Đưa mắt nhìn vợ, Tường thở mạnh:

"Ban nãy ta kiểm tra tình hình đào giếng, tiến độ có vẻ chậm hẳn so với mấy ngày trước. Nguyên nhân là người dân đã hết phần lương thực nhận lãnh, và họ không đủ sức cũng như không muốn tiếp tục đào nữa. Họ đòi có lương thực."

"Mình đã nói gì?"

"Ta nói trong bốn ngày, nhất định sẽ phát đủ số lương thực còn thiếu cho họ."

"Lương thực Triệu gia đã cạn, phần của những bá hộ cũng hết, mình lấy đâu ra?"

"Vẫn còn vài phần chưa lấy, và trong đó có một nơi chỉ cần lấy được thì sẽ đủ."

Tầm đáp vồn vện hai từ, Thập Quý! Tường gật đầu. Đúng vậy, nếu có thể lấy số lương thực của tên cường hào đó cộng thêm vài bá hộ cuối cùng vẫn còn ngoan cố thì việc phân phát cho nhóm phu đào chẳng có gì khó khăn nữa!

Giếng đào sắp xong rồi, người trong xã sẽ có nước dùng để đổi phó hạn hán, đâu thể vì số lương thực còn lại mà phải ngừng đào. Tưởng tuyệt đối không nhượng bộ Thập Quý nữa, lần này phải ra tay thôi.

"Mình đã tìm ra cách nào chưa?" Tầm hỏi nhanh.

"Ban này ta gặp hán, hán vẫn nhất quyết chống đối, đã thế thì chẳng còn cách nào khác, ta sẽ trực tiếp vào phủ nhà hán lấy lương thực."

Tầm ngạc nhiên, há chẳng khác nào là cướp? Ánh mắt Tưởng kiên quyết:

"Thập Quý không hề xem ta ra gì thì ta phải dùng quyền xã trưởng làm cho hán biết mặt. Việc này đâu thể gọi là cướp. Chẳng qua, ta chỉ thi hành chuyện công thôi."

"Nhưng vì thế lực của bá hộ lớn nên nếu mình xông vào phủ nhà họ mà lấy lương thực, dù là do chuyện công hay vì người dân thì đấy cũng bị xem là phạm pháp."

Tưởng quay qua Tầm, bảo bản thân biết rất rõ nhưng vẫn sẽ làm. Lấy lương thực theo cách này, phần là cậu muốn dạy cho đám bá hộ cường hào một bài học, phần quan trọng còn lại là vì dân. Thế nên, dẫu có phạm pháp và có thể bị quan trên bắt thì cậu cũng chấp nhận. Trông thái độ kiên quyết của chàng, Tầm im lặng vì hiểu không thể ngăn cản được gì nữa.

Tưởng nhẹ nhàng nắm tay vợ, đôi mắt chợt nhiên dịu lại khi nói rằng:

"Khi chuyện này xong rất có thể ta sẽ bị xử phạt, mình vẫn sẽ ủng hộ ta chứ?"

Nhìn nét mặt Tưởng dịu dàng lẫn chờ đợi, Tầm liền mỉm cười. Đã là vợ chồng thì dĩ nhiên hoạn nạn phải cùng nhau chia sẻ, đừng nói là xử phạt thậm chí có chết thì cũng không bỏ rơi nhau được. Quan trọng, Tầm hiểu tấm lòng của Tưởng dành cho người dân, nên càng thêm cảm phục. Đó là lý do, cô đã không ngăn cản chàng.

"Dù có thể nào, em vẫn ở bên cạnh mình."

Tưởng gật đầu mỉm cười, liền ôm vợ vào lòng. Dẫu còn duy nhất một người ở lại bên cạnh, mà chỉ cần đó là Tầm thì cậu đã mãn nguyện rồi, chẳng còn mong gì hơn.

Dõi theo bóng dáng Tưởng rời đi, Tầm bắt đầu nghĩ ngợi. Tuy ủng hộ Tưởng nhưng không có nghĩa là cô không lo lắng. Bị cướp lương thực như thế, ắt hẳn Thập Quý sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua, vì vậy Tưởng cần có một đồng minh tốt hơn.

Suy đi nghĩ lại, Tầm chỉ còn biết nhờ cậy một người. Tầm bảo Cửu mang giấy bút ra, rồi ngỏ ý viết một bức thư khẩn. Xong xuôi, Tầm lệnh cho hắn mang thư này đến Đỗ phủ, giao tận tay cậu Kiên nội trong ngày mai!

Kiên đang chơi cờ cùng Đỗ tri huyện thì đúng lúc, tên người làm chạy vào, trên tay mang theo bức thư. Hắn thưa có người gửi cho Kiên. Cậu hỏi là ai, hắn đáp là vợ Tầm của nhà họ Triệu. Kiên ngạc nhiên liền đón lấy thư và mở ra xem. Trong thư viết khá rõ ràng về tình hình hạn hán cũng như việc trưng thu lương thực ở xã Thổ, cậu đã hiểu sơ qua. Lúc Kiên gấp thư lại, Đỗ tri huyện hỏi có chuyện gì, cậu liền đáp:

"Là chuyện quan trọng diễn ra ở xã Thổ, có lẽ con xin phép về nhà một chuyến."

Đỗ tri huyện gật đầu, bảo cậu chủ trẻ mau lên đường kéo lỗ việc. Trước khi đi, Kiên muốn chào từ biệt một người.

Chậm rãi bước ra sau vườn, cậu bắt gặp Quyên đứng lặng lẽ ngắm nhìn những chú chim nhảy nhót hót ríu rít. Kể từ sau buổi sáng hiểu ra cái chân lý "nắm giữ cũng đừng nghĩa đánh mất" thì cô thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều. Lòng đã bớt đau khổ, cũng không còn nhốt mình trong phòng mà hay ra vườn dạo chơi.

Trông dáng vẻ Quyên tươi tỉnh thế này thì Kiên cũng an tâm trở về nhà. Trước khi đến chào tạm biệt, cậu muốn ngắm nhìn cô nhiều hơn, bởi chẳng hiểu sao bản thân mang cảm giác lần xa nhau này sẽ rất lâu, rất lâu cả hai mới gặp lại.

Kiên đã đứng yên như thế mãi đến khi Quyên tình cờ quay qua và thấy mình. Bây giờ cậu mới tiến đến gần cô, cười bảo:

"Chị đã khỏe hơn ngày hôm qua rồi, tôi rất vui."

Quyên nhận ra Kiên có điều gì đó khác mọi ngày, liền chậm rãi hỏi. Kiên thở dài:

"Tôi nhận được thư báo có chuyện xảy ra ở xã Thổ nên phải về nhà gặp cha."

"Xã Thổ? Là chuyện gì?"

"Hạn hán và chuyện trưng thu lương thực. Tưởng phải đối phó với thế lực bá hộ."

Tròn xoe mắt chốc lát, Quyên chớp nhẹ hàng mi rồi tỏ ra chẳng mấy quan tâm. Trước, mỗi lần nghe nhắc đến Tưởng là cô vô cùng sốt sắng nhưng bây giờ cái tên đó cứ như gió thoảng qua tai, thật nhẹ. Thấy Kiên nhìn mình đầy ngụ ý, Quyên nói khẽ:

"Triệu Tưởng có gặp chuyện gì đi nữa cũng chẳng còn quan trọng với ta."

Giấu nụ cười kín đáo, Kiên hiểu là Quyên đang cố thể hiện sự kiên định trước mặt mình. Dù vậy, cậu cũng không muốn làm Quyên thêm khó xử hay dằn vặt nữa, nếu cô có thể quên đi Tưởng há chẳng phải là điều tốt nhất ư? Chợt nghe tiếng tên người làm ở ngoài cổng phủ vọng vào, Kiên nghĩ đến lúc phải đi rồi nên khẽ khàng tháo miếng cẩm ngọc hay mang bên mình ra đưa cho Quyên. Cầm lấy nó, cô khó hiểu.

"Đây là của mẹ cho tôi, nó đã theo tôi từ nhỏ cho đến lớn và trở thành vật hộ mệnh. Nay tôi đưa cho chị để nó có thể bảo vệ chị." Kiên dịu dàng.

"Vật này rất quý, làm sao ta có thể..."

"Không sao, chị hãy giữ lấy, như vậy tôi mới yên tâm. Đừng lo, khi nào chúng ta gặp lại thì chị trả nó cho tôi cũng được mà."

Trước thái độ kiên quyết đó, Quyên đành gật đầu, giữ miếng cẩm ngọc trong tay. Tiếp theo, cô bất ngờ bởi một vòng tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy mình. Là Kiên! Quyên biết tình cảm cậu dành cho mình nhưng hành động thân mật thế này là lần đầu tiên cậu làm. Có cảm tưởng, cậu đang sợ hãi đi đâu gì đó vì cái ôm ngày càng siết chặt hơn. Quyên không phản ứng và cũng không đẩy Kiên ra, bên tai lắng nghe lời thì thầm:

"Chị còn nhớ, tôi từng hỏi rằng: Tôi có vị trí nào trong trái tim chị không? Chị vẫn chưa trả lời... Vậy, lần gặp sau chị hãy cho tôi biết nhé."

Quyên chưa kịp đáp là Kiên đã mau chóng đẩy nhẹ cô ra, vỗ nhẹ lên bờ vai mỏng manh ấy, rồi nói: "Tôi đi đây. Nhớ bảo trọng!"

Miệng mỉm cười là vậy nhưng lúc quay đi, ánh mắt Kiên buồn thăm thẳm. Đến bây giờ, Quyên vẫn chưa cho cậu câu trả lời. Liệu, cậu còn có cơ hội để nghe chăng?

Dõi theo bóng dáng Kiên, Quyên lặng im rồi nhìn xuống miếng ngọc trên tay. Một cảm xúc lạ lùng len lỏi trong cõi lòng băng giá.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 49: Xã Trưởng Ra Tay Lấy Lương Thực

Kiên về đến phủ nhà, và việc làm đầu tiên chính là vào thư phòng chào cha một tiếng. Trịnh tri phủ có nét mặt nghiêm nghị lãnh đạm, hầu như những người làm trong nhà chẳng mấy ai dám nhìn thẳng vào mắt ông. Thậm chí ngay cả Kiên cũng nhiều lần tránh né cái việc ấy. Ông vô cùng nghiêm khắc với cậu ngay từ khi còn bé.

Thấy con trai đột ngột trở về, Trịnh tri phủ liền hỏi ngay lý do. Kiên đưa bức thư của Tầm cho ông. Xem qua một lúc, ông cất giọng sang sảng:

"Đây là của vợ Triệu Tường viết? Nét bút lẫn ngôn từ đều rất khá, quả nhiên chẳng phải đàn bà tầm thường. Trước đó, ta cũng đã biết Tường trình đơn lên triều đình báo về việc hạn hán lớn ở xã Thổ, xin được trưng thu lương thực của bá hộ. Xem ra, hắn đang phải đối phó với bọn người quyền thế này."

"Cha, con xin được về lại xã Thổ để giúp Tường. Trong thư có viết về Thập Quý, một cường hào dựa vào mối quan hệ họ hàng với tri huyện Xuyên nên chẳng coi xã trưởng ra gì. Nếu con đứng ra cùng Tường thì với quyền hạn của tri phủ, hắn không thể chống đối nữa."

Trịnh tri phủ gật đầu trước lời trình bày rành mạch ấy. Ông nhẹ nhàng lấy bút ra, viết giấy trao quyền hạn cho Kiên đến xã Thổ giúp Tường. Trước khi con trai rời đi, ông nhắc hãy đến chỗ của tri huyện Xuyên. Tức thì, Kiên tỏ ra hiểu ý cha.

Vừa ra đến cổng phủ, Kiên nghe chất giọng quen thuộc gọi lớn. Mau chóng quay lại, cậu thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy đến hối hả.

Khi đã đứng trước mặt Kiên, cô bé thở hỗn hển rồi nở nụ cười vui mừng:

"Cuối cùng cậu cũng về nhà, em chờ cậu mãi."

"Hảo đấy à, sao ta đi mới có vài tháng mà em lớn phổng thế này?"

Nghe câu hỏi đùa từ cậu chủ, Hảo cười cười. Là người làm nhỏ tuổi nhất trong Trịnh phủ và từ bé đã luôn leo đẹo theo Kiên, Hảo xem cậu như anh trai. Lớn thêm chút, nhỏ lúc nào cũng kề cận chăm lo cho Kiên rồi dần dần mang trong mình sự thương mến dành cho cậu chủ trẻ. Nhưng Hảo biết rõ, cô gái mà cậu Kiên luyện thương không ai khác ngoài Quyên, thanh mai trúc mã của cậu. Thế nên, nhỏ chỉ còn cách giữ chặt thứ tình cảm này trong lòng.

"Cậu vừa về mà lại sắp phải đi nữa ư?"

"Ta làm chút chuyện công, cần lên đường sớm cho kịp."

Hảo buồn bã, cứ ngỡ Kiên trở về thì sẽ ở nhà được vài hôm nào ngờ lại phải lên đường gấp như thế. Nghĩ ngợi chốc lát, nhỏ mạnh dạn nói:

"Cậu cho em đi theo với, được không?"

"Em muốn theo ta?" Kiên ngạc nhiên, "Nhưng ta đi làm việc chứ đâu phải chơi bời mà em đòi theo. Ngoan ngoan ở nhà chờ ta đi."

"Không, ở nhà chờ cậu thì em buồn lắm! Cậu yên tâm, em theo để chăm sóc hầu hạ cậu, tuyệt đối không gây phiền hà gì cho cậu. Cậu cho phép em nhé!"

Trông vẻ mặt khẩn cầu của Hảo, Kiên liếc nhìn rồi thở ra. Cậu xem nhỏ như em gái nên nuông chiều riết thành hư mất rồi, lúc nào cũng nằng nặc làm theo ý mình. Thấy cậu chủ lưỡng lự, Hảo đành dùng chiêu cũ là giương đôi mắt rưng rưng lệ vào cậu. Kiên sợ nhất chuyện này nên đành gật đầu cho xong. Nhỏ nín khóc ngay, cười tươi như hoa.

Kiên lên đường được hai ngày thì sang ngày tiếp theo, ở xã Thổ diễn ra một chuyện chấn động, đó là Trưởng quyết định đến phủ nhà của những bá hộ chống đối để lấy lương thực. Họ không muốn giao nộp thì cậu sẽ tự tay lấy.

Sáng hôm ấy, Trưởng tập hợp một nhóm cai đình trong xã lại, yêu cầu tất cả đi theo để lấy lương thực. Hầu hết, cai đình đều có vũ khí vì vậy giả sử những bá hộ có tỏ ra phản kháng thì họ sẽ ra tay trấn áp ngay.

Nói là làm, Trưởng cùng nhóm cai đình mau chóng đến nhà của bá hộ đầu tiên trong danh sách chống đối, lão Chuế. Tên người làm chạy ra mở cửa thì bất ngờ thấy xã trưởng và nhóm cai đình đi thẳng vào sân nhà. Trưởng bảo hân gọi chủ ra đây, đúng lúc ở phòng lớn, lão Chuế ung dung bước ra. Trông cái cảnh cả đám người đứng trong sân, lão mới hỏi Trưởng:

"Chẳng hay có chuyện gì mà xã trưởng tự ý xông vào nhà lão như vậy?"

Trưởng đáp nhanh gọn, là về việc trưng thu lương thực. Lão cười vênh mép hỏi mình không đồng ý nộp lương thực nên xã trưởng định dùng người uy hiếp hay sao.

"Không phải uy hiếp mà ta đến để lấy lương thực ngài phải nộp." Trưởng rành rọt.

Tức thì lão Chuế quát mắng Trưởng. Đúng là tên xã trưởng trẻ người non dạ, không biết uy thế của lão trong xã to thế nào mà dám ngang nhiên xông vào nhà một hai đời lấy lương thực cho bằng được. Đừng nghĩ lão sợ hãi quyền uy của cái chức quan nhỏ bé ấy.

"Ngài làm vậy chẳng khác nào đi cướp?"

"Việc này có nghĩa, lấy những thứ cần phải lấy, đâu được gọi là cướp. Ngài không trưng nộp lương thực đã là mang tội chống đối quan trên rồi."

"Láo xược! Ta có thế lực trong xã lại đáng bậc bề trên của ngài đấy!"

Trước thái độ hung hãn của lão Chuế, Tưởng im lặng rồi hỏi duy nhất một câu:

"Ta hỏi lần cuối, ngài có chịu giao nộp lương thực hay không?"

Lão Chuế ngoảnh mặt đi, tỏ ra khinh thường. Tưởng nói mình đã cho lão cơ hội cuối cùng nhưng nếu lão vẫn khư khư giữ thái độ không tuân thủ ấy thì đừng trách. Tức thì, cậu ra lệnh cho nhóm cai đình vào trong kho lấy ra số lương thực lão phải nộp.

Lão Chuế trừng mắt khi nghe Tưởng ra lệnh quyết liệt. Trông cảnh đám cai đình hần hập xông về phía kho lương thực, lão liền quát to ngăn lại. Tưởng lập tức rút kiếm của một tên cai đình đứng bên cạnh, nhanh chóng kèn lên cổ lão. Về trịch thượng biến mất, gương mặt lão chuyển qua tái xanh, lắp bắp hỏi cậu muốn làm gì.

"Đừng lo, ta không có giết ngài chỉ là ngăn ngài cản trở chuyện công thôi. Tốt nhất ngài nên ở yên đây, đao kiếm không có mất đâu." Tưởng nghiêm túc.

Lão mím môi, giận run. Nhưng vì cảm nhận rõ sự lạnh lẽo của lưỡi kiếm kề hờ trên cổ mà lão chỉ còn cách đứng trơ ra đấy để mặc đám cai đình lấy những bao lương thực trong kho ra. Xong xuôi, Tưởng nhìn các bao vải chất đống bên dưới rồi chuyển hướng sang lão Chuế:

"Tích trữ lương thực nhiều thế này mà một bao cũng không nộp! Bá hộ các người quá coi thường ta rồi! Chúc xã trưởng này đâu phải để không, hôm nay ta phải xử lý triệt để mới thôi!"

Tưởng lệnh đám cai đình mang lương thực chất lên xe. Thu hồi kiếm lại, cậu lạnh lùng quay gót. Tức thì lão Chuế hét lên run người, rằng sẽ thưa kiện lên quan trên. Tưởng vẫn thản nhiên bước ra khỏi cổng, muốn thưa thì cứ việc!

Chuyện Tưởng đến từng nhà bá hộ chống đối lấy lương thực, nhanh chóng được truyền đi và chỉ một canh giờ sau ai nấy trong xã đều biết. Họ không ngờ xã trưởng lại quyết liệt như thế. Người thì khen, kẻ thì lo ngại

cho xã trưởng trẻ tuổi dám đối đầu với thế lực bá hộ. Dầu vậy, hầu hết mọi người đều há hê trước việc Tường ra tay trấn áp họ nên kháo nhau đi xem.

Lão Sâm dĩ nhiên cũng nghe tin kinh động này. Từ xưa đến nay, chưa có chuyện xã trưởng xông vào nhà bá hộ hay cường hào lấy lương thực. Chuyện đó chắc chỉ mỗi Triệu Tường mới dám thôi. Đúng là trên đời sao lại có tên dám ăn gan hùm như vậy. Nghĩ đến cảnh Tường đối đầu với Thập Quý, lão nghĩ phải đi xem cho bằng được. Tự dưng nhớ đến mấy bì thư Quý hồi lộ cho mình, lão trằn ngâm r ồi nhét hết vào túi áo.

Chỉ trong buổi sáng, Tường đã lấy đủ số lương thực của những bá hộ chống đối. Cuối cùng còn lại một người. Và kẻ đó đáng gờm nhất, hẳn không giống những bá hộ kia. Tường cố tình đến nhà hắn sau cùng vì biết việc đối phó sẽ mất nhiều thời gian. Người dân lũ lượt kéo nhau đi xem màn đối đầu kịch tính giữa xã trưởng với tên cường hào khét tiếng nhất vùng.

Khi Tường và đám cai đình bước vào sân nhà đã thấy Thập Quý đứng như chờ sẵn. Xung quanh hắn, nhóm người làm công vẫn cặm cui khuôn vác các bao gạo. Dường như cố tình thách thức hay sao mà hắn lệnh người làm mang lương thực ra sân chất đống. Nghe chuyện Tường đi lấy lương thực, các bá hộ khác đem gạo cất kỹ vào kho còn chưa kịp trong khi Quý lại mang đi trưng cho thiên hạ thấy há chẳng phải xem thường Tường ư?

Thấy Tường, Thập Quý vờ nở nụ cười chào đón, hỏi ngài đến đây có việc gì. Đảo mắt hết một vòng cái sân chất đầy gạo, Tường cất tiếng:

"Không cần phải làm bộ làm tịch, ngài hiểu rõ lý do ta đến đây. Cũng may khi ta vào đúng lúc thế này, thật tiện cho cai đình lấy lương thực."

"À, quả nhiên là thế r ồi. Tôi phục ngài thật, còn dám nghĩ ra kế sách vào nhà bá hộ lấy gạo. Ngài không sợ bị thừa kiện sao?"

"Ta làm việc đúng trong quy ền hành của xã trưởng, tại sao phải sợ? Họ muốn thừa, cứ việc! Ngay từ lúc bắt đầu làm đi ều này, ta đã chấp nhận mọi hậu quả, dù có bị trách phạt. Tất cả ều đã lấy đủ, giờ chỉ còn ngài thôi. Với số lương thực này, ta đủ sức đào thêm một cái giếng nữa đấy."

Không hề buồn cười trước lời nói đùa ấy, Quý gấp quạt lại, chậm rãi nói:

"Dòng họ tôi bao đời nay có quyên thế và tiền bạc nhiều nhất xã Thổ, thậm chí hơn cả Triệu gia. Ông cha tôi đã dựng lên cơ nghiệp này từ thuở xã Thổ chỉ là vùng đất nghèo nàn. Chẳng những thế, họ hàng tôi còn làm quan. Ngài lấy tư cách gì mà dám đối đầu với tôi?"

"Ngài nói xong chưa?" Tưởng bỏ mặc lời kể lể của hắn, "Giờ thì ta phải làm việc."

Tưởng ra dấu cho đám cai đình. Thập Quý đâu dễ dàng chịu thua, đã thế thì hôm nay đấu thử xem ai hơn ai! Ném quạt đi, hắn rút kiếm giắt bên hông ra, lao vào đám cai đình. Trông thế, Tưởng chụp lấy thanh lao gần đấy đánh mạnh về phía hắn hòng ngăn nhất kiếm đang vung xuống.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 50: Hết Đời Tên Cường Hào Đáng Gờm Nhất Vùng

Âm thanh va chạm của mũi lao và mũi kiếm như chính thức mở ra cuộc so đấu. Tưởng thấy võ thuật của Thập Quý không tệ chút nào, từng đường đánh rất mạnh bạo và chuẩn. Hắn liên tục tấn công bằng những thế ra đòn khá hiểm trong khi cậu phần lớn chỉ né đòn chứ không phản công. Lúc bé học võ với thầy Lữ, ông dạy rằng võ thuật chân chính là giúp người hoạn nạn chứ không phải để đánh nhau vì vậy suốt bao năm qua, chỉ khi nào cần thiết thì cậu mới dùng đến võ. Chẳng ngờ có ngày Tưởng lại phải so đấu với một cường hào.

Người dân kéo đi xem cũng hồi hộp quan sát màn đấu võ kịch tính của hai người.

Một cú tung cước từ Tưởng khiến Quý bị đẩy lùi ra sau vài bước. Đến lúc hoàn hồn lại thì hắn phát hiện ra mũi lao sáng loáng kia đã kề ngang cổ mình. Trong một thoáng, hắn đứng yên không nhúc nhích. Bên cạnh, Tưởng đứng ngang hàng với Quý, tay giữ chặt thanh lao.

"Trận đánh dừng lại được rồi, chớ nên làm cả hai bị thương."

Dứt lời, Tưởng ra lệnh đám cai đình mau chóng lấy lương thực. Những người làm sợ bị vạ lây nên lập tức lùi qua một bên cho cai đình chấp hành mệnh lệnh.

Trong lúc Tưởng mải quan sát những bao gạo được mang đi thì Thập Quý nhanh như cắt lợi dụng sự lơ là ấy liền cầm kiếm lên chém ngang một nhát thật mạnh. Vẫn còn may khi Tưởng phản xạ nhanh nhẹn kịp thời nhảy lùi ra xa tránh, nếu không bản thân đã bị thương rồi.

Tưởng nhìn Quý đang nhếch môi cười nham hiểm, chẳng ngờ lại có loại người hèn hạ như vậy. Rất nhanh, hắn cậ̀n kiếm lên toan lao về phía đối phương thì thình lình một tiếng hét vang lên:

"Ngừng lại!"

Tưởng, Quý cùng những người khác đ̣ờng loạt quay qua. Trước mặt họ, một đoàn binh lính xuất hiện, đi đầu là Kiên đang ng̣ẫ trên ngựa và bên cạnh còn có chiếc xe ngựa khác. Ngoài ra lão Sâm cũng đứng gần đấy, vẻ như vừa mới đến. Ai nấy đều ngạc nhiên bởi sự có mặt đột ngột này. Trước mấy trăm đôi mắt hiếu kỳ, Kiên xuống ngựa bước đến chỗ Tưởng và Quý.

"Cậu Kiên sao lại đến đây?" Tưởng ngạc nhiên.

"Tất nhiên ta đến vì chuyện trưng thu lương thực. Còn lý do tại sao ta biết mà đến thì hãy để nói sau." Kiên đưa mắt sang Quý, "Đây là bá hộ Thập Quý?"

Kín đáo quan sát chàng trai trẻ đứng trước mặt, Quý tự nhủ hẳn đây không phải người ṭầm thường. Nghe Tưởng gọi bằng "cậu Kiên" thì chắc cũng con nhà quyền thế. Hắn liền hỏi Kiên là ai.

"Ta là Trịnh Kiên, con trai quan tri phủ."

"Ồ, tôi đúng là thất lễ, mong cậu Kiên bỏ qua."

"Đừng vòng vo nữa, ta nhận lệnh của cha ta đến đây giải quyết chuyện trưng thu lương thực. Nghe nói, người cùng nḥều bá hộ khác nhất quyết chống đối, xem ra thế lực và phe cánh của các người không nhỏ chút nào."

"Cậu quá lời, chút chuyện con con này cứ để xã trưởng và chúng tôi giải quyết."

"Xã Thổ gặp hạn lớn, số thóc thuế thu nộp giảm nḥều nên gây ảnh hưởng đến tri ều đình, thử hỏi làm sao là chuyện nhỏ? Chưa kể, vẻ như xã

trưởng cũng khá vất vả để yêu cầu các người trung nộp lương thực. Hành động chống đối này có nghĩa là gì?"

Thấy Kiên trẻ tuổi cứ ngỡ là đứa trẻ vắt mũi chưa sạch, nào ngờ miệng lưỡi sắc sảo lý luận, khiến Thập Quý mang chút dè dặt. Tuy nhiên, hắn chẳng mấy sợ sệt gì bởi nghĩ nhà hắn cũng có người làm quan, quyền thế đâu kém. Thở ra một tiếng, hắn bảo:

"Cậu dùng từ chống đối e là hơi nặng lời. Chẳng qua bá hộ chúng tôi thấy việc không hợp lẽ lắm nên muốn cùng bàn bạc lại với xã trưởng thôi."

Kiên bu ãn cười trước ba từ "không hợp lẽ" khi đưa mắt nhìn số lương thực chất đống trong sân nhà hắn. Quả nhiên đám cường hào này coi thường quốc pháp, ra mặt chống đối xã trưởng trong khi bản thân tích trữ lương thực nhiều ng ần ấy.

"Người không đào giếng, dĩ nhiên phải nộp lương thực, quá hợp tình còn gì."

Biết Kiên cùng phe với Trưởng chống đối mình nên Quý không giữ dáng vẻ kính cẩn nữa mà mang chút khinh thường. Kiên hiểu ngay, dù vậy cũng chẳng muốn dùng quyền hành ra chèn ép. Đối với tên cường hào này chỉ còn một người là trị được thôi.

"Ta biết người cậy thế quan tri huyện Xuyên, bác ruột, nên ta đã mời ông ấy cùng đến đây nói chuyện phải trái với người." Kiên nói lớn, "Đến lúc ngài ra mặt rồi đấy!"

Từ trong xe ngựa đi cùng Kiên, quan tri huyện Xuyên mau chóng bước ra. Dáng vẻ ngạo mạn của Quý biến mất, thay vào đó là nửa bất ngờ nửa có chút lo lắng. Hắn đâu ngờ ông lại đích thân đến đây. Trưởng và lão Sâm cũng ngạc nhiên khi trông thấy gương mặt lạnh lùng, uy nghiêm của quan tri huyện nổi tiếng này. Lúc ông đã đứng bên cạnh, Kiên mới cất giọng:

"Ngài hãy nói cho đứa cháu yêu quý này biết việc hắn làm là đúng hay sai."

Quan tri huyện Xuyên đáp vâng xong rồi quay qua, giơ tay tát thẳng vào mặt Thập Quý làm hắn xiềng niềng suýt té nhào xuống đất. Người dân xung quanh thảng thốt, lần đầu tiên mới thấy tên cường hào hung hăng đó bị ăn tát. Chưa kịp hoàn hồn là hắn nghe ông quát to:

"Thật chẳng ra làm sao! Người nghĩ mình là ai mà dám trái lệnh xã trưởng lại còn huênh hoang trước mặt cậu Kiên? Một thời gian không dạy dỗ thì người trở nên vô phép vô tắc thế sao? Còn dám cả gan cùng bá hộ trong xã liên thủ, chống đối việc trưng thu lương thực!"

Bình thường, Quý tỏ ra ngang ngược bạo tàn vậy mà chỉ một cú đánh và câu quát lớn từ tri huyện Xuyên là hắn tái mét mặt mày. Lấy tay sờ má, hắn sợ sệt nhìn ông:

"Con... con... chỉ muốn nói rõ ràng với Triệu Tường..."

"Hồ đồ! Xã trưởng làm đúng nhưng người chống lại là người sai! Mà ai cho phép người dám gọi tên xã trưởng ra như vậy?" Tiếng ông vang như sấm, "Người dân đói khát cực lực đào giếng, người đã không góp gạo lại còn mang lương thực ra chất đầy sân như thách thức xã trưởng! Việc tốt không làm, cứ toàn làm chuyện xằng bậy!"

Giọng tức giận đó khiến ai nấy đều run sợ hướng hòng là Quý. Trông đáng vẻ khép nép sợ hãi của hắn, Tường nói với ông chỉ cần hắn chịu nộp lương thực thì chuyện này xem như giải quyết xong. Tri huyện Xuyên tạ lỗi với Tường vì hành động nông cạn của đứa cháu bất trị.

Nhìn cuộc nói chuyện của ba người đó, lão Sâm đảo mắt nghĩ ngợi. Thật không ngờ con trai tri phủ lại xuống tận xã Thổ này và vẻ như khá thân thiết với Tường. Chẳng những thế còn có cả tri huyện Xuyên cũng nể mặt Kiên mà thẳng tay đánh Thập Quý. Nếu để lộ ra chuyện hồi lộ thì khéo lão cũng bị vạ lây. Nghĩ vậy, lão liền tiến đến chỗ tri huyện Xuyên:

"Thưa, có chuyện này lão cũng muốn trình bày rõ. Tuy Thập Quý là cháu ngài nhưng lão nghĩ làm việc sai trái thì nên bị trừng trị."

"Có gì xin phó xã trưởng cứ nói."

Lão Sâm nhìn Thập Quý đang chau mày khó hiểu rồi lấy trong túi áo ra những bì thư. Khi vừa trông rõ chúng là lập tức hấn biến đổi sắc mặt. Lẽ nào lão ta...?

"Thập Quý vì chuyện đối phó với xã trưởng đã mang thứ này đến đưa cho lão. Ban đầu lão định từ chối nhưng nghĩ đây là hành vi hối lộ trắng trợn nên đã giữ lại tất cả để lúc nào đó đem ra trình quan trên xử hấn thật nghiêm khắc. Trên bì thư có đóng mộc của nhà Thập Quý, ngài có thể kiểm chứng." Lão Sâm đưa vật chứng cho ông.

Tri huyện Xuyên nhìn thấy dấu mộc quen thuộc của dòng họ thì giận run, tay nhàu siết những bì thư. Về Thập Quý, hấn đứng người trước sự bán đứng trơ tráo của lão cáo già này. Giờ thì có lẽ hấn đã hiểu ra hành động bắt tay của lão không phải để diệt trừ Triệu Tường mà là diệt trừ hấn!

"Lão đúng là vô sỉ!... Chính lão đã vui vẻ nhận bạc, còn bảo cùng ta diệt Tường... Thế mà giờ tố giác lại ta! Ta giết lão!"

Quý gần như điên tiết, lao bổ vào lão Sâm. Nhanh như cắt, đám lính giữ hấn lại. Hấn gào thét giãy giụa, một hai đòi giết lão cho bằng được. Tri huyện Xuyên tát hấn thêm vài cái cho trấn tĩnh, đến nước này ông đã hết cách gỡ tội cho hấn. Lập phe cánh, chống đối xã trưởng lại còn hối lộ, dù hấn là cháu thì ông cũng phải trị theo phép công.

Người dân nhốn nháo dõi theo Thập Quý bị lính đưa đi, kháo nhau rằng, liệu này chắc hấn bị xử lưu đầy chứ chẳng vừa đâu! Vậy là hết đời tên cường hào đáng gờm nhất xã Thôn! Và trong khi lão Sâm nhếch môi cười vì trừ khử xong một kẻ thù thì Tường kín đáo nhìn lão.

...

Tầm vui mừng khi thấy Tường trở về nhà, còn có cả Kiên đi cùng. Trước đó Tầm vô cùng lo lắng cho chuyện Tường đến nhà các bá hộ lấy lương thực, cô không rõ Kiên có đến kịp để trợ giúp chồng đối phó với Thập Quý. Giờ lại thấy cả hai bước vào nhà thì lòng như trút bỏ gánh nặng, bởi vẻ mặt tươi cười của họ đủ để Tầm hiểu mọi việc đã mỹ mãn. Nói chuyện được một lúc, Kiên mới bảo với Tường rằng:

"Người có biết tại sao ta biết chuyện mà đến giúp? Là nhờ tiên nữ đấy, cô ấy đã biên lá thư khẩn đến Đỗ phủ nên trong chuyện này người phải cảm ơn vợ mình rồi."

Tưởng bất giác ngạc nhiên, hóa ra là vậy, thảo nào Kiên biết chuyện mà đến kịp thời. Cậu quay qua nhìn Tầm đang mỉm cười, vừa thấy thương yêu vừa thấy cảm kích. Tầm đặt tay lên ngực chồng rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào đó. Tưởng thì thầm vào tai cô lời cảm ơn. Cuối cùng Tầm vẫn luôn là người quan tâm, chu toàn mọi thứ vì cậu.

Trông cảnh thắm thiết của đôi vợ chồng trẻ, Kiên cười thầm, có được cô vợ thông minh và biết lo trước sau như thế, tên Triệu Tưởng quả thật có phúc.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 51: Tội Ác Của Người Chị Dâu Bất Nhân Bị Vạch Trần

Chuyện đào giếng cuối cùng cũng có thành quả. Nhóm dân phu đào mừng rỡ khi thấy những dòng nước mát lành chảy sâu dưới lòng đất. Khi nghe tin báo, mọi người trong xã đều hân hoan vui mừng. Sau mấy chục ngày chờ đợi mỏi mòn, họ đã có nước để dùng. Người vui nhất hẳn là Tưởng. Đây là việc làm lớn nhất đầu tiên của cậu sau khi nhậm chức xã trưởng.

Trong khi việc của Tưởng đã tốt đẹp thì đến lượt Tầm phải tìm hiểu một chuyện. Đó là về gói giấy thuốc kỳ lạ, và sau vài ngày khi mọi thứ đã ổn thỏa, Tầm cùng thằng Cửu đến chỗ thầy Bàng. Sau vài tiếng gọi, thầy Bàng mở nhẹ cửa. Ông dễ dàng nhận ra tên người làm từng đến cùng bà Hai dạo nọ, nhưng lần này bên cạnh hẳn lại là một cô gái trẻ ăn vận cao sang. Rất nhanh, ông nghe Cửu bảo cô là mợ Tầm nhà họ Triệu.

"Mợ đến chuẩn bệnh hay... hỏi đi đầu gì?" Về như thầy Bàng cũng đoán ra lý do.

Cẩn thận lấy gói giấy màu vàng nhàu nhĩ ra, Tầm mỉm cười hỏi:

"Có phải mấy ngày trước, mẹ Hai của tôi đã đến gặp thầy hỏi về nó?"

Đôi mắt lướt xuống thứ quen thuộc ấy, thầy Bàng tự nhủ lý gì mà nhà họ Triệu cứ đến đây vì miếng giấy đó? Lần trước là bà Hai, giờ đến mợ Tầm. Liệu lần sau sẽ là ai nữa đây? Đối với người bán thuốc như ông thì chuyện này đã trở nên phiền nhiễu.

"Xin yên tâm, sẽ không còn ai đến làm phiền ông về miếng giấy này nữa."

Nhìn dáng vẻ điềm đạm của Tầm, ông biết đây là người thông minh, liềnh mở cửa.

Khoảng một canh giờ sau, cánh cửa ấy lại mở ra thêm lần nữa. Và Tầm từ bên trong bước ra với gương mặt trầnh tư, phản chiếu trong đáy mắt là sự ngưng đọng khác thường, như thể vừa được nghe về một tiết lộ bất ngờ. Dĩ nhiên, cô đã biết gói giấy đó đựng xạ hương và cả chuyện bà Hai từng nói với thầy Bàng nó có trong chén thuốc an thai. Im lặng chốc lát, Tầm nói Cửu đi mời thầy lang lần trước đến Triệu gia.

Ái ng ồi ngoài vườn, đưa tay vuốt ve cái bụng nhỏ đang nhô lên của mình. Cô mang thai đã được bốn tháng, tình hình đứa bé rất tốt. Ái vui lắm, chờ ngày con chào đời, là cháu đích tôn của nhà họ Triệu. Cô cảm giác nó là sẽ là con trai, nếu thế thì còn gì bằng. Những kẻ ngáng đường như Triệu xã trưởng và bà Hai đã bị diệt trừ, còn Tầm vừa sẩy thai, nên đứa con này sẽ được chào đón như một người kế thừa chính đáng.

Ái bừng tỉnh khỏi những mộng Tưởng khi chợt nghe giọng Liêm cất lên bên cạnh:

"Sao mình thần thờ vậy? Mệt ở đâu à?"

Ái quay qua thấy ch ồng đang mỉm cười ân c ần, liềnh lắc đầu bảo chỉ là nghĩ ngợi vài chuyện thôi. Liêm nhìn xuống bụng Ái nói chỉ vài tháng nữa là con sẽ ra đời, lòng rất nôn nóng. Ái cười đáp, mình cũng mong nhìn thấy con. Đạo g ần đây nhà xảy ra toàn chuyện buồn, nếu có một chuyện vui đến thì khéo nhà sẽ tốt lên.

Nghe nhắc chuyện buồn, Liêm thoáng im lặng bởi lại nhớ đến cái chết của mẹ Hai. Kể từ sau ngày nói chuyện với thầy lang Phiệt xong, cậu vẫn chưa đưa ra sự lựa chọn. Mặc dù chính mình đã lấy cái cúc áo hoa trong tay mẹ và cũng nhận ra nó từng ở trên chiếc áo Ái hay mặc, ấy thế cậu cứ lặng

im vì thực sự không biết nên làm gì. Liêm muốn kiểm chứng lại cái cúc áo đó, đồng thời hỏi rõ vợ nhưng lòng lại sợ hãi. Cậu sợ sự thật sẽ đúng như những gì mình suy đoán. Tuy nhiên, cậu chưa tìm ra được lý do trong chuyện này, thế nên mọi nghi vấn còn mơ hồ.

"Tự dưng mình im lặng thế?" Ái chớp mắt hỏi.

Liêm lắc đầu, sau đó nắm tay vợ, chất giọng nghe có chút buồn buồn:

"Ta bỗng nghĩ, nếu một ngày nào đấy vợ chồng mình rời khỏi nhà họ Triệu, đến nơi nào đó thật đẹp và thanh bình sống cùng con thì cũng rất hay, nhỉ."

Nụ cười trên môi nhạt dần, Ái khó hiểu sao đột nhiên chồng lại nói như vậy. Liêm cười khẽ, chỉ là giả sử thôi mà. Ái thở mạnh một phát, giọng kiên quyết hơn:

"Sẽ không có chuyện đó. Mình sẽ đi thi và đỗ công danh, ra làm quan là quá tốt. Còn con của chúng ta phải được sinh ra trong nhà họ Triệu, làm cháu đích tôn."

"Mình muốn như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, không những thế mình còn phải nắm quyền trong nhà. Tưởng tuy làm xã trưởng nhưng mình dù sao cũng là con trưởng nên cần giữ một nửa quyền hành mới hợp lẽ. Rồi con mình sẽ trở thành người thừa kế. Chính vì vậy, em tuyệt đối không rời khỏi nhà nửa bước."

Ái vừa cười vừa quả quyết mà chẳng nhận ra nét mặt Liêm đang dần thay đổi. Là bất ngờ lẫn ngạc nhiên. Từ trước đến giờ, cậu không nghĩ vợ luôn mang những mong muốn này. Hay nói đúng hơn là quá khao khát. Trông nụ cười kiên quyết ấy, cậu chợt phát hiện rằng, bản thân chưa hề hiểu Ái. Bàn tay dần thả lỏng tay vợ ra, Liêm chuyển dời ánh mắt sang nơi khác với bao suy nghĩ mông lung. Có lẽ lúc này đây, cậu bắt đầu nhận thấy một đi đâu nữa nơi cô vợ trẻ.

"Anh hai! Chị dâu!"

Liên và Ái thấy Tường tiến đến chỗ họ. Mỉm cười, cậu ng ỡ xuống nói chuyện.

Khi đó cửa phòng Tầm đột nhiên mở tung khiến Cửu đứng bên ngoài giật mình, tiếp cô từ bên trong bước nhanh ra ngoài, theo sau một vị thầy lang chạy theo hốt hải.

Ông chính là thầy lang đã báo bà Hai biết về chuyện xạ hương và ban nầy vì bị Tầm gặn hỏi nên đã không giấu được nữa, phải kể hết mọi chuyện. Nghe xong, Tầm cảm giác mọi thứ quay cu ồng, bởi cho đến bây giờ bản thân mới biết mình sẩy thai chẳng phải do sức khỏe yếu ớt mà vì có kẻ đã bỏ xạ hương vào. Mọi thứ dường như sụp đổ dưới chân Tầm do sự thật quá tàn khốc. Con của cô, đứa trẻ bé bỏng và đáng thương chỉ mới thành hình, đã bị giết chết bởi bàn tay độc ác của một kẻ mất nhân tính.

Tầm đứng như hóa đá, nỗi đau đớn khôn xiết giống như vết rạn nứt từ bên trong, rỉ máu. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Cơn cu ồng nộ của lòng cô chẳng thua gì cơn bão biển dữ dội đánh ầm ầm vào đất li ền hồng nhấn chìm mọi thứ. Nước mắt chảy liên tục trên gương mặt bọt bọt được vẽ bằng sự vụn vỡ, cô mím môi đến bật máu.

Với sự phản uất cùng cực, Tầm lao ra khỏi phòng trước sự lo lắng của thầy lang. Tầm cứ bước, bước mãi và bỏ ngoài tai âm thanh ồn ào ở phía sau. Thành linh, cô bắt gặp Ni đang giặt quần áo li ền tiến đến r ỡ bất ngờ chụp lấy tay nhỏ kéo phắt dậy.

Đang ng ỡ nói chuyện thì Tường, Liên và Ái bỗng nghe tiếng nước nổ vang lên ồng thời thấy Tầm xuất hiện, tay còn kéo theo Ni đang khóc lóc. Vừa trông rõ mặt Ái là Tầm nghiêng răng giận dữ, tức thì bước đến gần. Chưa kịp để ai hỏi gì là Tầm buông tay Ni ra r ỡ dùng chính bàn tay đó tát mạnh vào mặt Ái trước sự kinh ngạc của Tường lẫn Liên. Ngay cả Ái cũng ngỡ ngàng khi lãnh cú đánh trời giáng.

Thất th ần trong thoáng chốc, Tường sực tỉnh li ền nắm tay Tầm giữ lại, hỏi nhanh:

"Tầm! Thế này là thế nào? Tại sao mình lại đánh chị dâu?"

Tầm không nhìn chòng, đôi mắt phần nộ tóe lửa lúc này chỉ hướng duy nhất vào Ái đang vừa sờ mặt vừa kinh ngạc, đánh giọng:

"Từ lúc chị bước chân vào nhà họ Triệu, tôi có làm đi đâu gì có lỗi với chị? Lúc mẹ Ba muốn đuổi chị, tôi đã khuyên mẹ để chị ở lại vì đứa con trong bụng! Và sau đó, tôi luôn xem chị là chị dâu, quan tâm giúp đỡ! Rốt cuộc tôi đã làm gì sai mà chị nhẫn tâm đối xử với tôi như vậy?"

Ái chau mày, Tầm nói những lời này là ý gì? Khó hiểu trước thái độ giận dữ kỳ lạ của Tầm, Liêm mới hỏi đã xảy ra chuyện gì. Cũng không đáp lời Liêm, Tầm hét lên:

"Tại sao chị làm thế? Sao chị có thể tàn ác đến nỗi bỏ xạ hương vào thuốc an thai của tôi? Lý do gì khiến chị phải giết chết con tôi?"

Giọng Tầm vừa dứt, Ái lập tức biến đổi sắc mặt. Chuyện gì vậy? Tầm đã phát hiện ra vụ xạ hương và đứa con bị giết ư? Trong khi Ái bắt đầu lo lắng thì Liêm và Tưởng tiếp tục kinh ngạc lần nữa. Họ chẳng hiểu gì cả, Ái bỏ xạ hương giết chết con của Tầm... có nghĩa là gì? Mau chóng, Tưởng siết chặt hai vai Tầm, sốt sắng hỏi lại:

"Mình vừa nói cái gì?"

Bấy giờ Tầm mới xoay qua đối diện với Tưởng, nước mắt đầm đìa, đau đớn bảo:

"Mình à... đứa con đáng thương của chúng ta không phải tự nhiên chết... Mà chính người đàn bà độc ác đó đã bỏ thuốc khiến em sảy thai...!"

Ái thấy Tầm chỉ thẳng tay về phía mình bằng thái độ dứt khoát và căm phẫn. Bất chợt trong một thoáng, lời kết tội đánh thép ấy khiến cô suýt ngã ra sao. Bên cạnh, Liêm đứng với đôi mắt mở tròn tròn, trong lòng liên tục vang lên câu hỏi: Ái hại Tầm sảy thai ư? Về phần Tưởng, cậu thất thốn đến mức miệng không ngừng lẩm bẩm câu Bảo Bối bị giết chết sao...?

"Đúng vậy, cậu Tưởng. Mọi Tầm sảy thai là do xạ hương."

Tưởng đưa mắt sang vị thầy lang, cái nhìn đứng tròng, mất hồn. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Ái lên tiếng rành rọt bảo Tầm đừng vu oan cho mình.

"Vu oan? Chị có nhận ra thứ này không? Tôi thấy nó rơi ra trong áo mẹ Hai nên quyết tâm tìm hiểu. Cuối cùng phát hiện ra chính Ni đã đi mua xạ hương và gói thuốc ấy nằm trong xấp vải của chị! Nếu không phải chị làm thì vì sao nó lại ở chỗ chị?"

Tầm ném miếng giấy nhàu nhĩ xuống đất trước sự câm lặng của Ái và tiếng khóc của Ni. Liêm bất động, lại liên quan đến mẹ Hai...? Cùng lúc Tầm gào lên nức nở:

"Trả con cho tôi!"

Tầm muốn lao đến chỗ Ái nhưng bị Tưởng kìm giữ lại, để rồi vùng vẫy trong tuyệt vọng rồi sau đó là ngất lịm đi. Thầy lang liền bảo Tưởng mau đưa Tầm vào phòng để xem mạch. Còn chưa bình tĩnh được, Liêm hết nhìn Ni rồi lại nhìn qua Ái.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 52: Chồng Tra Hỏi Vợ

Thấy Tường và thầy lang bước ra khỏi phòng, Liêm mau chóng hỏi thăm tình hình của Tầm. Tường khẽ nhìn qua, thầy lang hiểu ý liền cúi chào rồi rời khỏi. Bây giờ, Tường chuyển ánh mắt sang anh trai nói Tầm vẫn ổn, chỉ là do quá kích động nên ngất đi thôi. Liêm thở phào nhẹ nhõm, xong lại bắt gặp em trai đang nhìn Ái, liền tiếp lời:

"Về chuyện xạ hương mà Tầm nói..."

"Em sẽ đi điều tra kỹ việc này." Tường đột ngột ngắt lời, "Tầm không phải người tùy tiện, càng không kết tội ai một cách bừa bãi nếu chưa có chứng cứ. Vì vậy, em nhất định tra cho ra ngọn ngành chuyện Tầm bị sẩy thai vì sao liên quan đến xạ hương."

Trông cảnh Tường nói một câu thì lại nhìn mình một lần, Ái hiểu cậu đang ngầm gửi đến lời cảnh cáo. Cô không nhìn vào đôi mắt dò xét ấy, nhưng vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên. Còn Liêm lặng im, bản thân nào biết nói gì. Lòng rối bời lẫn lo lắng, cậu hiểu sắp có chuyện lớn xảy ra trong gia đình này rồi. Bởi khi Tường đã quyết tâm đi điều tra, ắt hẳn sẽ tìm ra chân tướng và nếu thủ phạm thực sự là Ái thì... Cậu lại nghe Tường cất giọng, nghe thật trầm:

"Có vẻ như thời gian qua em đã quá lơ là trong việc coi sóc nhà họ Triệu. Phần vì xã gặp phải hạn hán, phần vì em cứ ngỡ rằng nhà ta vẫn sống êm ấm, hòa thuận. Nhưng bây giờ em mới biết mình lầm. Cổ nhân nói, tề gia trị quốc. Phải lo tốt chuyện trong nhà trước rồi mới lo chuyện bên ngoài sau. Kể từ hôm nay, em sẽ bắt đầu tề gia."

"Anh cũng muốn tìm cho ra lẽ chuyện của Tầm, để tránh người nhà nghị kỵ hiềm khích lẫn nhau."

"Anh, em rất mong mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm. Thế nhưng, nếu thực sự Tầm bị kẻ nào đó hãm hại thì dù là ai đi nữa, em sẽ buộc hẳn phải trả giá. Anh cũng sắp làm cha nên sẽ hiểu nỗi đau mất con của em, đúng không?"

Bắt gặp đôi mắt đau khổ và đầy kiên quyết của em trai, Liêm chẳng thể đáp lời mà chỉ gật đầu. Trước khi quay lưng bỏ đi, Tường đã nhìn về phía Ni. Một dòng suy nghĩ ngưng đọng trong thoáng chốc rồi lướt qua rất nhanh. Dĩ nhiên nhỏ đã thấy, bèn vội vã cúi đầu như tránh né.

Dõi theo bóng dáng Tường, gương mặt Ái trở nên đăm chiêu. Mọi thứ vốn dĩ đang tốt đẹp bỗng dưng trở nên tối tăm. Cứ ngỡ trừ khử bà Hai xong thì chuyện xạ hương đó sẽ mãi mãi bị chôn giấu nào ngờ lần này đến lượt Tầm phát giác ra sự thật, tất cả cũng chỉ vì mảnh giấy thuốc rơi ra trong người bà. Lúc đó quá khẩn cấp nên cô quên tiêu hủy chứng cứ quan trọng ấy. Bây giờ đến Tường cũng nhất quyết tìm cho ra lẽ, giấy không thể gói được lửa, phải làm sao đây?

Giật mình khi một bàn tay đặt mạnh lên vai mình, Ái nhìn Liêm đang trầm tư.

"Rốt cuộc, sự việc này là sao? Mình có liên quan đến chuyện Tầm bị sẩy thai ư?"

Bây giờ ngay cả Liêm cũng nghi ngờ Ái. Dù vậy, cô tuyệt đối không thừa nhận.

"Sao lại thế được? Hẳn Tầm đã hiểu nhầm em..."

"Vậy còn chuyện Ni đến tiệm thuốc mua xạ hương và gói thuốc đó lại nằm trong xấp vải của mình thì phải giải thích thế nào?"

Cứ hễ nghe nhắc đến mình là Ni lại giật bắn, cả người run khê. Nhỏ cúi đầu lặng thinh này giờ, không dám ngẩng lên. Riêng Ái vẫn giữ bình tĩnh,

ứng đáp rành rọt:

"Chưa chắc lời thầy lang kia là đúng, biết đâu ông ta nhìn nhầm. Còn gói thuốc nằm trong xấp vải, giả như kẻ nào muốn hãm hại em thì sao? Mình nghi ngờ em ư?"

Liên nhớ đến cái cúc áo hoa bị mẹ Hai nắm chặt, làm sao không nghi ngờ đây? Rõ ràng Ái có gặp bà vào buổi chiều đó nhưng cô lại nói dối mình ở suốt trong phòng, sự mâu thuẫn này dù có lòng tin đến mấy cũng không tránh khỏi cảm giác nghi hoặc.

Nhận ra Liên dường như mất niềm tin với mình, Ái cố kìm nổi thất vọng tràn trề đang xâm chiếm, liền bảo muốn về phòng nghỉ ngơi và xoay gót thật nhanh. Chỉ chờ có thế, Ni cúi chào Liên xong lật đật chạy theo mẹ.

Đứng yên lặng một lúc, Liên lấy trong tay áo ra chiếc cúc áo hoa. Sự việc đã đến nước này, cậu chẳng thể né tránh nữa mà cần tìm ra tất cả sự thật trước khi quá trễ.

Đằng sau bức tường gạch, Tường đặt tay lên môi, suy tư vì những lời nói qua lại giữa vợ chồng Liên. Có lẽ bây giờ, cậu mới phát hiện ra Ái vô cùng cao thâm. Dù đã bị vạch trần đến nước đó, cô ta vẫn điềm tĩnh ứng phó. Xem ra lòng dạ người đàn bà này chẳng hề đơn giản. Và cậu càng thêm hoài nghi về chuyện xạ hương.

Tường sẽ cho người tìm thầy lang nọ để đến nhà họ Triệu đối chất. Bên cạnh đó, cậu còn một chuyện cũng khó hiểu không kém. Nếu đúng như Tầm nói thì vì sao giấy gói xạ hương lại rơi ra từ trên người mẹ Hai? Lẽ nào, trước đó bà đã tìm ra kẻ hại Tầm?

Ái tức giận đập tay xuống bàn. Thật là khốn kiếp! Sao có sự lại đến nông nỗi này? Vào ngay lúc quan trọng này mọi bí mật lại đổ bể. Vẫn là Tầm! Cô ta như một cái gai nhức nhối khó nhổ bỏ, là chướng ngại vật lớn nhất và cũng là đối thủ đáng gờm nhất đối với Ái từ trước đến giờ. Đang phần nộ thì Ái nghe Ni hỏi nhỏ:

"Mợ ơi, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây ạ?"

Ái lặng im vì bắt đầu suy tính. Phải, bây giờ không phải lúc than trách, cần phải nhanh chóng tìm kế sách đối phó Tưởng! Nếu để hắn đi điều tra ra mọi chuyện thì xem như đời cô kết thúc.

"Tên Tưởng nhất định sai người tìm lão thầy lang đã bán xạ hương về, vì vậy người phải lập tức đến chỗ lão, bằng mọi cách ép lão rời khỏi đây. Nhớ, lần này mà người còn để xảy ra sơ sót thì đừng có về gặp ta nữa!"

Ni đáp dạ rồi luống cuống rời khỏi phòng. Lén lút quan sát xung quanh, Ni ra khỏi nhà bằng cửa sau. Nhỏ không biết rằng, mình đã bị giám sát bởi ánh mắt của Cửu. Nhận được lệnh từ Tưởng nên hắn liền quay trở về báo.

Tầm trưa, nhân lúc Ái đi ăn cơm thì Liêm khẽ khàng vào phòng một mình. Đóng cửa cẩn thận, cậu tiến đến chiếc tủ quần áo, đôi tay lưỡng lự kéo nhẹ cửa tủ ra. Nhìn những bộ áo xếp ngay ngắn của Ái, mắt cậu trở nên ngưng đọng. Bản thân đã đi đến nước này thì không thể dừng lại, cậu hiểu nên tiếp tục việc tìm kiếm.

Vừa lục lọi trong đồng áo, Liêm vừa nhìn cửa phòng đóng im lìm, mong rằng mọi chuyện sẽ xong trước lúc Ái về. Bất chợt, cậu ngừng lại vì thấy chiếc áo được xếp gần cuối cùng có những cái cúc hình bông hoa quen thuộc. Ánh mắt lướt sơ qua rồi mau chóng dừng lại ở vị trí hàng cúc bên hông, ở đó bị mất một cái cúc áo. Chậm rãi, Liêm lấy cúc áo đang giữ ra rồi run run đặt hồ nó xuống chỗ bị khuyết kia. Vừa ý!

Cả người Liêm nhẹ hẫng, không phải được trút bỏ gánh nặng mà đã tìm ra chân tướng sự việc. Về xạ hương làm Tầm sẩy thai, về cái chết của mẹ Hai và lý do gói thuốc cùng cúc áo của Ái nằm trong tay bà. Đôi chân run rẩy, cậu ngời phịch xuống ghế, vẻ mặt nửa hoang mang nửa đau đớn. Nhắm mắt, cậu không ngừng hỏi, vì sao sự thật lại tàn khốc như vậy?

Ni đến gặp thầy Bàng đe dọa rằng, nào là xã trưởng đang cho người đi điều tra về chuyện sẩy thai của mợ Tầm, nên ông không tránh khỏi liên lụy

thế nào cũng bị bắt tra hỏi. Thầy Bàng trước đó đã nhận ra Ni mua xạ hương với mục đích không tốt, nay nghe nói thế thì biết nhỏ hãm hại người khác. Hiện tại để tránh rắc rối, ông giả vờ bảo mình sẽ rời khỏi đây tránh nạn.

Lúc Ni vừa ra khỏi tiệm thuốc thì thành linh, Cữu và một vài cai đình xuất hiện. Nhỏ chưa kịp hỏi là cùng lúc thấy Tượng từ sau lưng Cữu bước ra trước mặt. Kinh ngạc lẫn sợ hãi, miệng nhỏ lắp bắp không nên lời. Tượng nhìn thầy Bàng đứng ngay cửa tiệm, rồi quay qua Ni:

"Người đã tự đưa mình vào tròng, bây giờ thì đừng hòng chối cãi."

Cậu lệnh cho đám cai đình đưa Ni và thầy Bàng về nhà họ Triệu, làm cuộc tra hỏi.

Ái bước lên gác thờ, ban nãy nghe Ngải nói Liêm muốn gặp mình. Cô khó hiểu vì sao chằng không nói chuyện trong phòng mà lại đến gác thờ phía sau nhà. Vừa lên đến nơi, cô thấy Liêm đứng quay lưng, mặt hướng lên những bức hình vẽ tổ tông nhà họ Triệu. Chẳng hiểu sao, cô nhận ra nơi chằng đi đâu đó rất khác lạ. Đúng lúc, cô nghe tiếng Liêm cất lên: "Mình đến rồi à?". Ái đáp vâng và thấy Liêm từ từ quay lại, trên tay cầm chiếc áo ngũ thân của mình.

"Có biết vì sao ta gọi mình đến đây?"

Ái lắc đầu, mắt vẫn chưa rời khỏi thứ ở trên tay chằng. Liêm liếc trả lời, gác thờ này là nơi cất giữ hình vẽ và vật dụng quan trọng của những người nhà họ Triệu đã mất. Liêm đưa mắt nhìn một lượt mấy tấm hình treo thẳng thớm, cuối cùng dừng lại ở bức hình của bà Hai, bảo:

"Ta gọi mình đến để hỏi rõ lần cuối một chuyện."

Trong lòng xuất hiện linh cảm chẳng lành, Ái hỏi có phải là về chuyện của Tầm nữa không. Nhìn trực diện vào vợ, Liêm rành rọt:

"Không chỉ chuyện của Tầm mà còn về cái chết của mẹ Hai."

Tức khắc, Ái giương mắt nhìn Liêm không chớp. Linh cảm ấy là một đi ền báo.

Trong lúc này, Tầm vừa rời phòng. Nửa canh giờ trước, cô đã tỉnh dậy sau cơn bất tỉnh đột ngột. Tuy người còn mệt nhưng vẫn cố xuống giường đi ra ngoài, bởi Tầm cứ nghĩ đến chuyện xạ hương nên lòng chẳng yên nên lại muốn tìm Ái hỏi rõ lần nữa.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 53: Lưới Trời Lòng Lòng, Tuy Thừa Mà Khó Thoát!

Tầm đi ra dãy nhà sau, tình cờ nhìn lên gác thờ, bắt gặp Liêm và Ái đang nói chuyện với nhau. Chẳng rõ họ nói gì mà trông nét mặt Ái có chút kỳ lạ, như nửa ngạc nhiên nửa lo lắng. Không chần chừ, Tầm bước lên gác xem thử thế nào. Vừa đặt chân lên nấc thang cuối cùng, Tầm chợt nghe tiếng Liêm cất lên kiên quyết:

"Có phải cái chết của mẹ Hai là do mình gây ra?"

Tầm hết sức kinh ngạc, liền núp vào sau vách cửa mở toang, nghe tiếp cuộc đối thoại đang diễn ra trong phòng thờ. Về phần Ái, sau khi Liêm dứt câu hỏi, cô đứng yên thoáng chốc. Chuyện gì vậy? Đã có ai nói gì với Liêm hay cậu vô tình phát hiện ra điều gì khả nghi? Nỗi sợ hãi bỗng chốc bùng lên khiến đôi chân trở nên run run.

"Cái chết của mẹ Hai thì liên quan gì đến em? Mẹ chết là do vô ý trượt chân ngã xuống vực..."

"Không phải, ta nghĩ mẹ bị người khác đẩy."

"Sao mình lại nghĩ vậy?"

"Vì mình đã nói dối."

Thấy Ái nhìn mình với vẻ khó hiểu, Liêm đề cập đến buổi chiều hôm đó rằng, rõ ràng cô đã ở cạnh mẹ Hai nhưng lại nói dối mình ở trong phòng may áo. Ái đảo mắt khó xử, lòng ngực bắt đầu thở dồn dập hơn tuy nhiên bản thân giữ bình tĩnh rất tốt.

"Mình bảo em nói dối, thế có gì chứng minh?"

Biết cuối cùng cũng đến giây phút này, Liêm khẽ khàng mở lòng bàn tay ra, trên đó có chiếc cúc áo hoa. Ái cười nhẹ, thứ này thì nói lên đi đâu rồi? Liêm trả lời mình tìm thấy nó trong tay bà Hai khi tìm thấy xác bà dưới vực sâu. Và cậu nhận ra, đây là cúc áo trên chiếc áo vợ thường mặc. Nói xong, Liêm đặt cúc áo lên hàng nút bị khuyết mất một nút cho Ái xem.

Ánh mắt đứng yên phản chiếu hình ảnh chiếc áo nằm trên tay Liêm bị mất một nút, Ái thoáng bất động. Thật không ngờ, người đàn bà đó trước khi rơi xuống vực đã nhanh tay giặt mất cúc áo mà cô chẳng hề hay biết. Nghiệt ngã ở chỗ, Liêm lại là người thấy nó đầu tiên. Lúc này sự đi êm tĩnh đã gần như biến mất, Ái bần thần đến nỗi suýt ngã ra sau. Làm sao đây? Cô nên nói gì để biện hộ cho bản thân?

Đứng ở bên ngoài và nghe toàn bộ, Tầm cũng thất thần không kém. Ngoài giấy gói thuốc kia ra, trong tay mẹ Hai còn nắm giữ một vật chứng quan trọng khác: chiếc cúc áo của Ái! Có lý nào, cái chết của bà là do cô ta gây ra? Tầm siết chặt tay, cố kìm sự căm phẫn đang dâng trào.

"Là mình đã giết mẹ sao, Ái?" Tiếng Liêm lại vang lên, nghe đau khổ.

"Không...! Lý do gì em phải giết mẹ chứ?"

"Có phải là do mẹ phát hiện ra mình bỏ xạ hương hại Tầm sảy thai, và trong lúc cấp bách mình đã giết mẹ hòng bịt miệng?"

Cảm giác như tim ngừng đập, Ái thấy người chao đảo, chân bước lùi ra sau. Gắng kìm nỗi sợ hãi dâng cao, cô lắc đầu liên tục, miệng lẩm bẩm hai từ không phải.

Trông thế, Liêm lập tức lấy bức vẽ của bà Hai xuống đồng thời đưa ra trước mặt Ái và giữ chặt tay vợ.

"Mình hãy nhìn mẹ rồi nói: Con không giết người! Mình dám nói không?"

Mắt Ái mở to khi nhìn thẳng vào bức vẽ ấy. Người họa nhân có đôi tay điêu luyện đã vẽ một bức hình sống động như thể bà Hai vẫn còn sống và đang nhìn cô chăm chăm. Hoang mang đến mức, Ái giật mình nhận ra khuôn miệng bà vừa nở một nụ cười, hàm ý muốn bảo: Cô bị vạch tr ần r ồi! Lưới trời l ồng lộng, tuy thừa mà khó thoát! Tức khắc, Ái đẩy mạnh bức vẽ ra, hét lên:

"Là bà ép tôi phải ra tay...!"

Liên đứng sững hết trời tr ờng vì trông dáng vẻ hoảng sợ của vợ, cả câu nói phát ra trong lúc không tự chủ. Đó chẳng khác nào là lời thú tội. Bàn tay c ần bức vẽ buông xuôi như bị gãy, cậu ngõ mình bị ma quỷ bắt mất h ồn vía. Dù đã biết từ trước nhưng nghe chính miệng Ái thừa nhận, cậu lại không tin. Cũng vì tội ác này quá lớn.

Liên bỗng bừng tỉnh khi thấy Tầm xuất hiện ngay cửa vách. Sự có mặt đột ngột như mình chứng cô đã nghe hết cuộc nói chuyện nãy giờ. Đôi mắt Tầm giống hết sáng nay, chỉ t ần tại duy nhất ngọn lửa căm phẫn, điên cu ồng đến mức muốn thiêu đốt mọi thứ. Ái quay qua, sự hoang mang d ần được thay thế cho cảm giác d ờ d ẫn.

"Chị đúng là mất tính người r ồi! Hại tôi mất con chưa đủ, chị còn giết chết cả mẹ Hai! Sao lại có kẻ độc ác như vậy chứ? Thật không thể tha thứ!"

Liên đứng ngậy ra một chốc r ồi chột hiều Tầm muốn làm gì, li ền ngăn:

"Khoan đã, Tầm!"

"Anh còn muốn bao che cho chị ta ư?"

"Đúng là tội của Ái khó tha nhưng em hãy vì anh mà đừng vội tố giác cô ấy!"

"Triệu Liên! Anh mất trí r ồi!" L ần đầu tiên Tầm gọi thẳng tên của Liên, "Chị ta đã hại chết con em! Bức chết mẹ Hai! Anh còn muốn bao che cho chị ta ư?"

Đột nhiên Tầm ngừng lại, một ý nghĩ vô tình lướt qua khiến cô rùng mình:

"Cái chết của cha cũng rất đáng ngờ! Biết đâu chính chị ta đã ra tay với ông!"

Lời khẳng định đó khiến Liêm đứng chôn chân tại chỗ, nghe như tiếng sét đánh bên tai. Tầm vừa nói gì thế? Cái chết của cha... còn liên quan đến Ái sao? Chân lão đảo, cậu dựa lưng vào vách để đứng vững.

Dĩ nhiên Ái cũng điếng người trước câu nói ấy. Chỉ chưa đầy một canh giờ mà mọi thứ dường như sụp đổ. Bao nhiêu tội lỗi đầu bị phơi bày.

Ái thấy Tầm quay lưng đi, hiểu chuyện gì sắp diễn ra nên liền chạy ra khỏi phòng đuổi theo. Lúc Tầm bước xuống bậc thang đầu tiên, Ái đã siết chặt vai em dâu, giữ lại.

"Chị muốn làm gì?" Tầm đay nghiến.

"Tôi không thể để cô đi vạch tội tôi trước mọi người!" Ái kìm giữ mạnh hơn.

"Chị buông ra! Buông ra mau!"

Tầm cố gạt bàn tay đó ra, còn Ái vẫn siết chặt vai Tầm. Hai người giằng co qua lại ngay trên bậc cầu thang. Đúng lúc có vài người bước vào dãy nhà sau. Là Tường, Cửu, Ni và thầy Bằng cùng đám cai đình. Tất cả ngạc nhiên vì bắt gặp cảnh Tầm với Ái đang giằng co qua lại trên gác thờ. Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng khi Tầm đẩy mạnh Ái ra. Chân bước hụt, Ái liền ngã về phía sau. Hốt hoảng, Tầm định nắm tay chị dâu níu lại nhưng quá trễ. Ái rớt xuống những bậc cầu thang, lăn từ trên cao xuống đất.

Liêm nghe tiếng Ni la thất thanh bên dưới liền chạy ra ngoài. Từ trên cao nhìn xuống, cậu thấy Ái nằm bất tỉnh trong tay Ni, máu chảy ra ở dưới chân loang một vũng. Liêm sững sốt lao xuống gọi vợ. Thầy Bằng bắt mạch cho Ái, nói có thể động thai phải mau cứu chữa. Liêm lập tức bế Ái

chạy về phòng. Mọi người đều rời khỏi, riêng Tường đứng lại đồng thời nhìn Tầm, thấy vợ thất thần ng ồi phịch xuống bậc thang.

Liêm, hai bà và mấy người làm đứng chờ bên ngoài với vẻ sốt ruột. Đang yên đang lành chẳng hiểu vì sao Ái lại ngã đến nông nỗi này. Bà Ba có hỏi Ni, nhỏ cứ khóc mãi, trả lời câu được câu mất khiến bà bức mình chưa rõ sự tình ra sao. Vừa lúc cửa phòng mở, thầy Bằng bước ra, lấy tay áo chấm chấm mồ hôi trên trán. Liêm hỏi ngay tình hình của Ái thế nào. Ông lắc đầu:

"Mợ Ái mất máu nhiều quá, tôi đã c ần máu r ồi. Tuy qua cơn nguy hiểm nhưng mợ đã sẩy thai."

Bà Ba choáng ngất may mà có bà Tư kịp thời đỡ lấy. Liêm bất động, cái nhìn rạn nứt vụn vỡ. Ái bị sẩy thai, đứa con đã mất! Cậu chới với, chân xụp xuống nhưng được Ngải mau chóng đỡ giúp. Hắn nói cậu hãy bình tĩnh. Liêm nhìn hắn, bản thân còn có thể bình tĩnh sao? Nỗi đau đớn khôn xiết khiến lồng ngực khó thở, cậu thấy cả người rã rời. Vậy ra cái đau mất con là thế này ư?

Giờ Liêm đã hiểu cảm giác của Tầm và Tường khi mất con. Bất giác cậu cười cười, lệ chảy dài xuống gương mặt nhăn nhúm. Quả báo! Là trời báo ứng vợ chồng cậu.

Tường ng ồi nhìn Tầm khá lâu nhưng không hỏi được lời nào. Cậu rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó khiến Tầm giận dữ đến nỗi đã đẩy Ái ngã như thế. Quan sát dáng vẻ mất h ồn của vợ, cậu ngầm đoán sự việc có vẻ rất nghiêm trọng. Còn đang nén tiếng thở dài thì cậu nghe Tầm hỏi liệu có xảy ra chuyện gì với Ái không.

"Ta cũng không rõ, máu chảy nhiều như thế có thể đứa bé đã..."

Tường ngừng lại, không muốn suy diễn theo chiều hướng xấu. Cậu nói lấp lửng của Tường như nhát dao cứa vào tim Tầm. Nhoi! Khi đó quá nóng giận nên Tầm thiếu kìm chế đã thẳng tay đẩy Ái. Cô không cố ý làm vậy. Mặc dù trong lòng rất hận Ái nhưng Tầm nào muốn có sự thành ra thế này. Ái chảy máu nhiều lắm, lỡ chẳng may...

Vừa lúc Tường thấy Ngải chạy xuống nhà sau với vẻ sốt sắng, liền gọi lại hỏi tình hình của Ái. Hấn nhìn cậu nói, mẹ Ái đã qua cơn nguy kịch. Tường thở phào:

"Vậy còn đứa bé?"

"Đứa bé... mất rồi thừa cậu. Các bà và cậu Liêm đang khóc ở nhà trên ạ."

Ái bị sẩy thai? Tường lặng im một lúc rồi quay qua nhìn Tầm cũng mang nét mặt kinh ngạc. Suy đoán của cô đã đúng, máu chảy nhiều thế thì đứa bé làm sao sống nổi? Tầm xót xa tự hỏi, có phải mình vừa gây ra một lỗi lầm không thể cứu vãn?

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 54: Hại Người Khác Mất Con Thì Mình Cũng Sẽ Bị Như Thế!

Theo lẽ hiển nhiên, bà Tư gọi Tầm đến cốt hỏi rõ mọi chuyện. Bà tin Tầm không cố ý đẩy ngã Ái nên mới muốn biết thực hư thế nào mà dẫn đến nông nỗi này. Bà có nghe Ni kể về chuyện thấy hai mợ giằng co qua lại trên cầu thang gác thờ, nghĩ ắt hẳn có sự tình gì trong đây. Tuy nhiên lúc bà Tư hỏi thì Tầm cứ lặng thinh, ánh mắt nửa vô hồn nửa xa xăm. Đưa mắt qua Tường đứng bên cạnh, bà cũng chẳng tìm ra được câu trả lời khi mà con trai cũng không biết chuyện gì. Bà thở dài một tiếng nặng nề.

"Con định im lặng đến bao giờ, hả Tầm?"

Tầm ngược nhìn về mặt lo lắng của mẹ chồng, sau cùng đã chịu lên tiếng rằng:

"Con có lỗi với các mẹ và tổ tông nhà họ Triệu. Đứa trẻ mất là lỗi của con..."

Bà Tư lắc đầu bảo đây không phải lúc trách tội ai cả mà bà chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì giữa hai chị em dâu. Tầm chẳng vì nỗi sợ trách tội mà lặng im, nguyên nhân nằm ở chỗ làm sao cô dám nói cho bà biết chính Ái đã hại mình sẩy thai và còn ra tay giết mẹ Hai. Tội ác bất dung này liệu bà Tư có chấp nhận, rồi còn bà Ba nữa, bản thân sẽ ra sao đối với đứa con dâu bất nhân ấy? Nên Tầm đành chọn cách đè nén những ngôn từ muốn nói kia.

Tầm vẫn tiếp tục nói xin lỗi trong nỗi đau tê tái. Nghe chất giọng lạc đàn của vợ, Tường như cũng hiểu phần nào, liền ôm lấy an ủi. Vùi mặt vào lòng Tường, Tầm cố ngăn tiếng nước vỡ òa giữa lồng ngực. Cứ hễ nhớ

đến đưa con vắng số tội nghiệp là Tầm không thôi cảm hận Ái, nhưng sự phần uất ấy không sao thốt ra bởi chính mình cũng đã làm Ái sẩy thai.

Trông dáng vẻ khô sở lẫn đau đớn của Tầm, bà Tư càng thêm khó hiểu. Nhưng biết rõ, dầu có gắng hỏi đến mấy bà cũng chẳng nhận được lời đáp nào.

Trong lúc đó, Ái đang kích động khi vừa tỉnh dậy đã nghe Liêm báo đứa bé mất rồi. Ban đầu Ái không tin đây là sự thật, nhưng khi đặt tay xuống chiếc bụng phẳng phiu, linh cảm của người mẹ giúp cô nhận ra đứa con đã không còn. Ái ng ẫ bất động, thất thần đến nỗi tưởng như chính mình cũng đã tan biến cùng con. Có lẽ bây giờ dáng vẻ cô giống hệt Tầm lúc sẩy thai, cũng mang nỗi đau to lớn giống y thế. Hoá ra là cảm giác đó kinh khủng như vậy!

Ái đưa tay lên miệng, ngăn tiếng nấc vỡ làm đôi. Lòng ngực căng cứng, nỗi đau đớn tận cùng ôm siết cơ thể, như đứt từng mạch máu. Bản thân làm tất cả mọi chuyện là vì ai? Vì cái gì? Sao ông trời lại nhẫn tâm cướp đi đứa con khi nó đã trở thành ngu ần sống, thành tâm nguyện cả đời cô? Ái tự biến mình thành kẻ mất nhân tính, làm bao nhiêu tội ác ghê gớm cũng chỉ mong con có được những thứ tốt đẹp nhất... Nhưng bây giờ, giấc mơ ấy đã tan vỡ, sụp đổ trong đôi bàn tay chỉ còn máu và vết chàm tội lỗi.

"Không! Không thể như thế!" Ái ôm đầu khóc nức nở, miệng liên tục gào thét.

Liêm li ền ôm chặt Ái, ngăn cơn kích động điên cuồng ấy. Cậu nghe tiếng khóc thét gào của vợ, nghe được nỗi đau xé nát tâm can. Ngỡ như đất trời ngoài kia không ngừng quay cuồng đảo điên. Liêm cũng chẳng khác hơn, Ái khóc càng nhiều cậu càng đau đến rã rời thân xác nhưng vẫn cố kìm nén mà an ủi vợ.

Đột ngột, Ái vùng ra khỏi vòng tay ôm siết của Liêm, lao xuống giường. Cô nói một câu giống như Tầm từng nói: "Em phải đi tìm con trở về". Liêm giật mình, níu giữ tay vợ. Bị kéo giật ở phía sau, Ái mất đà ngã sõng soài xuống đất. Chưa chịu thua, cô l ồm c ồm ng ẫ dậy và lê lếch từng chút, âm thanh gọi con nghe đứt quãng não nề

Liêm nhanh chóng đỡ vợ dậy, hốt hoảng bảo hãy bình tĩnh lại! Trong lúc Ái không ngừng đẩy chồng ra thì cửa phòng chợt mở. Tầm xuất hiện, đôi mắt tỉnh lặng quan sát đáng vẻ đau khổ, tê dại của chị dâu.

Ái liền ngừng lại, vừa trông thấy Tầm là như thể bừng tỉnh khỏi cơn vật vã. Hình ảnh Tầm đẩy mình ngã từ trên gác thờ xuống đất khiến đứa con trong bụng chết đi xuất hiện trước mặt Ái, qua ánh nhìn căm phẫn. Đôi mắt vẫn lên tia máu đỏ, Ái nghiến răng cùng những dòng lệ tuôn chảy đầm đìa. Kẻ gây cho cô sự thống khổ này là Tầm!

Lập tức, Ái lao đến. Tầm đứng yên, mặc Ái kéo giật mình dữ dội, liên tục đòi trả con. Sức mạnh của sự giận dữ đó khiến Liêm rất vất vả để ngăn vợ. Một cách bình thản, Tầm nhìn vào vẻ mặt đang căm hận của người đàn bà tội lỗi ấy, đi đến nhiên hời:

"Chị đau lắm phải không? Đau như đứt từng khúc ruột? Nỗi đau thấm vào máu vào thịt? Lúc mất con, tôi cũng đau như thế đấy! Chị cần phải nếm trải cái đau khắc vào xương tủy đó, vậy mới bù đắp được chuyện chị đã gây ra với tôi!"

Ái mở trừng mắt, trông rõ một gương mặt tàn nhẫn lạnh lùng nhất của Tầm. Những ngón tay bấu chặt vào da thịt đau nhói, Tầm không bận tâm, gạt mạnh bàn tay Ái ra thật hờ hững.

"Dẫu chị có đau cỡ nào đi nữa thì đứa con cũng không bao giờ quay về"

"Cô trừng phạt tôi sao?" Ái đay nghiến.

"Đây là báo ứng, làm người khác mất con thì chính mình cũng sẽ bị như thế! Mọi thứ chưa xong đâu! Tội lỗi chị gây ra với cha và mẹ Hai, tôi bắt chị phải trả giá!"

Ái vùng tay lên định tát Tầm thì nhanh như cắt, Tầm kịp nắm giữ lại, quyết liệt:

"Tôi đoán biết cái chết của cha có bàn tay chị nhúng vào! Tôi sẽ tìm ra sự thật.."

Cái nhìn của Ái đứng tròn, nước mắt chực rơi vì mất con và vì hiểu bản thân đã thua. Dần mất Ái một lúc, khóe mắt Tầm dịu lại khi nhìn qua Liêm đang đứng yên như hóa đá. Tầm biết nếu mình quyết tâm vạch tội Ái thì người tổn thương nhất là cậu. Tầm không muốn có lỗi với Liêm, càng hiểu nỗi đau mất con mà cậu đang chịu. Với Liêm, Tầm mới thực sự là kẻ tàn nhẫn.

Liêm cũng nhìn rõ nỗi buồn sâu thẳm trên mặt Tầm. Như một lời xin lỗi. Cậu hiểu, hiểu rất rõ việc làm của em dâu. Thế nên Liêm chỉ đáp lại Tầm bằng đôi mắt không trách cứ, chỉ đầy bi ai thõng khõ. Có sao mọi chuyện lại trở thành oan nghiệt thế này?

Lúc Tầm quay lưng rời khỏi phòng, Ái buông lời bàn tay, bản thân khôn tả. Lắng nghe tiếng thở đều đều của Liêm, cô xoay qua nói như trách:

"Tầm đã giết con chúng ta mà mình chỉ biết đứng trơ ra như vậy ư?"

Như thế bao nhiêu giận dữ, đớn đau đầu bùng phát, Liêm bỗng hét lớn:

"Vì mình có lỗi với Tầm trước! Tội của mình không đáng được tha thứ!"

Lần đầu tiên, Ái nhìn thấy một Triệu Liêm hiên lành, nhã nhặn lại cuồn giận như vậy. Đôi mắt luôn âu yếm, dịu dàng đó giờ đây hướng vào cô cũng lạnh lẽo, tàn khốc y hệt Tầm lúc nãy. Nhưng nét mặt cậu lại đầy bi thống, hai bàn tay siết chặt run rẩy để ghìm nén và để không phải vùng lên đánh vợ. Ái sưng sờ rồi hỏi khẽ:

"Ngay cả mình cũng muốn trừng phạt em?"

Liêm mím môi, vừa phẫn nộ vừa đớn đau, liền quay mặt đi để tránh câu hỏi ấy. Ái thả phịch người xuống dưới đất, mắt cay rất do khóc quá nhiều lúc này trở nên rạn vỡ. Bất giác nắm lấy bàn tay đang gồng siết của chồng, cô nấc lên...

Liêm lặng lẽ đi ra dãy nhà sau, để rồi tình cờ bắt gặp Tầm và Tường đang ôm nhau an ủi. Tiếng khóc đứt quãng vang khẽ trong khu vườn đang chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Liêm nhẹ nhàng đứng nép vào bức tường gạch. Chất giọng nghẹn ngào của Tầm cất lên giữa vòm ngực chùng nghe như bị đè nén:

"Chỉ cần thấy chị ta là em lại nhớ đến Bảo Bối đáng thương."

Rồi tiếng Tường đáp lại thật trăn: "Ta nhất định bắt người đàn bà tàn ác đó đền tội! Nhưng đi đâu ta lo lắng nhất là anh trai..."

Tường không nói hết câu, thay vào đấy là âm thanh thở dài nặng nề. Liêm vẫn đứng đằng sau bức tường, nhắm mắt lắng nghe cõi lòng tan nát, đúng là nỗi đau thấm vào tận tâm can.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Ngải đang quét lá thì ngạc nhiên khi thấy quan tri huyện Xuyên cùng nhóm cai đình đi vào cái sân gạch còn ẩm sương đêm. Hắn liền hỏi ông đến có chuyện gì. Tri huyện Xuyên bảo đêm qua có người nhà họ Triệu gửi bức thư nói rõ muốn gặp ông. Ngải khó hiểu, liền chạy đi tìm Tường.

Rất nhanh, Tường và Tầm cùng xuất hiện nghênh đón tri huyện. Ông khoát tay cho qua lễ nghi, rồi kể rõ lần nữa lý do mình đến đây. Tường chau mày, tỏ ý muốn hỏi là ai. Tri huyện Xuyên liền lấy ra lá thư đưa cậu xem. Tường cần lấy, nhanh chóng nhận ra nét chữ quen thuộc.

"Là anh đã gửi lá thư ấy."

Giọng Liêm đột ngột vang lên khiến ai nấy đều quay qua. Nhìn mọi người, cậu chậm rãi tiến đến chỗ quan tri huyện, đáp rằng:

"Tôi nhờ ngài đến nhà họ Triệu là vì có chuyện quan trọng muốn khai báo."

"Chẳng hay đó là chuyện gì?"

Ánh mắt Liêm lần nữa đảo qua Tường và Tầm vẫn còn khó hiểu, miệng nói rõ:

"Tôi muốn nhận tội giết người."

Hiển nhiên, tất cả đều hết sức kinh ngạc. Tức thì, Tường hỏi ngay:

"Anh đang nói gì vậy? Anh giết ai?"

Liêm đưa tay ngăn em trai, tiếp tục cuộc đối thoại với tri huyện Xuyên:

"Ngài không bắt kẻ giết người ư?"

"Người cậu giết là ai?" Ông nhìn cậu chốc lát, vuốt râu dò hỏi.

"Một đứa bé còn trong bụng mẹ."

Lần nữa, Tường bất động trước điều vừa nghe, rồi tức khắc kéo Liêm xoay qua:

"Chuyện gì vậy? Anh đang nhận tội thay cho Ái ư? Thủ phạm đâu phải anh..."

"Đó là lỗi của anh!" Liêm cắt ngang với chất giọng lớn, "Đưa Ái về nhà, để cô ấy làm ra bao nhiêu tội ác, là do anh! Cô ấy sai, suy cho cùng cũng vì anh!"

Tường nhìn Liêm không chớp mắt. Bên cạnh, Tầm cũng không phản ứng gì ngoài việc im lặng...

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 55: Nửa Đời Còn Lại, Người Vợ Ấy Không Thể Quay Về Bên Chồng Nữa

Ái nghe tiếng gõ cửa d òn dập, chưa kịp lên tiếng hỏi là cửa phòng bật mở, Ni hốt hoảng chạy vào. Nhỏ lao đến chỗ Ái, quỳ xụp xuống và miệng kêu lên giục giã:

"Mợ ơi không xong r ồi! Cậu Liêm cho mời quan tri huyện đến nhà để nhận tội!"

"Quan tri huyện? Liêm nhận tội gì?" Ái khó hiểu.

"Cậu Liêm nhận mình đã hại chết con của mợ Tầm và ra tay giết bà Hai! Cậu đang nhận tội thay mợ đó!"

Mất Ái mở to kinh ngạc. Tại sao Liêm lại làm việc ngốc nghếch như thế? Cậu đứng ra nhận tội với tri huyện lý nào là vì vợ? Ái liên tục lẩm bẩm đi ù ù gì chẳng rõ.

"Có lẽ vì cậu Liêm thấy có lỗi với cậu Tường và mợ Tầm..."

Tường? Tầm? Lại là hai kẻ đáng ghét đó! Liêm biết rõ em trai và em dâu tuyệt đối không bỏ qua cho Ái nên hẳn đã đi đến bước đường này. Nếu đứng ra nhận tội, chẳng những cậu cứu được vợ mà còn bù đắp được nỗi đau đớn cho vợ chồng Tường. Lỡ như Liêm bị bắt thì Ái cũng chẳng còn vị trí gì trong nhà họ Triệu chứ đừng nói đến là được sống yên ổn. Cô không muốn như vậy, kẻ đáng ra phải biến mất khỏi đây là Tường và Tầm mới đúng!

Mặc dù hoàn cảnh đã ra nông nổi này, ấy vậy Ái chưa chịu nhận ra tội lỗi của mình mà vẫn tiếp tục mê muội đổ mọi oán trách lên người khác. Chính vì thế, cô đã không kìm được sự điên cuồng để rồi quyết định đi đến bước đường cùng. Nếu cô buộc phải chết thì nhất định cũng phải kéo theo Tường và Tầm xuống âm tào địa phủ!

Ni thắng thốt khi thấy Ái đột nhiên cầm lấy cây kéo may đang nằm trên bàn rồi chạy ra ngoài, tức thì liền đuổi theo và không ngừng gọi mọi người nghỉ quân. Lúc Ái chạy lên dãy nhà trên thì bắt gặp những người làm lớn bé đều đứng vây kín trước cửa phòng lớn, dường như đang theo dõi cuộc phân xét có một không hai. Mau chóng lấy lại bình tĩnh, cô để chiếc kéo ra sau lưng, chậm rãi tiến đến chỗ đám người làm.

Cùng lúc, Ái thấy Ni chạy ra trước mặt dang tay ra ngăn lại. Nhỏ van xin mọi người hành động vội vã. Ái hướng đôi mắt vô cảm vào Ni, gằn giọng: "Người tránh ra!". Ni lắc đầu, khóc lóc van xin. Nhỏ hiểu nếu Ái tiếp tục ra tay thì sẽ hết đường cứu vãn. Trước sự cứng đầu của con bé hèn, Ái liền giơ chiếc kéo may lên, tàn nhẫn bảo:

"Nếu người không tránh ra thì ta sẽ giết luôn người...!"

Ni ngừng khóc, mặt mày nhăn nhúm và tái xanh do sợ hãi mũi kéo sắc lạnh kia. Bản thân biết rõ lúc này Ái đã mất tự chủ nên chuyện gì cũng có thể làm, nhỏ lo cho cái mạng mình khó lòng giữ được vì thế đành đứng sang một bên nhường đường. Ái cười khinh trước việc làm khôn ngoan đó, tiếp tục bước nhanh về phía phòng lớn.

Ái hòa lẫn vào đám người làm mà chẳng một ai để ý. Một cách kín đáo, cô giấu chiếc kéo may vào tay áo đồng thời nhìn vào bên trong phòng lớn qua khe hở giữa những người đang đứng rào rào. Cô thấy tri huyện Xuyên, Tường, Tầm và hai bà. Cuối cùng là Liêm. Hẳn, cuộc phân xét đã tiến hành được một lúc.

Ái nghe tri huyện hỏi lý do vì sao Liêm lại hại Tầm và giết mẹ. Và Liêm trả lời rất khế, các ngôn từ rời rạc thật khó để nghe rõ ràng. Tường không ngừng khuyên anh trai hãy dừng chuyện hôm nay lại, còn bà Ba thì khóc ngất bảo chẳng tin con trai dám gây ra những chuyện tội lỗi ấy. Bà Tư

đứng bên cạnh con dâu lại mang nét mặt thất thần lẫn khổ sở. Riêng Tầm thì không rõ là đang suy nghĩ hay đã trở nên mất cảm xúc.

Giữa phòng lớn đầy hỗn loạn người và tiếng nói, Ái chỉ nhìn duy nhất một mình Tầm. Khi bước chân vào nhà họ Triệu, cô đâu ngờ đối thủ mà mình phải đối mặt lại là cô gái với vẻ ngoài dịu dàng và cũng thật mạnh mẽ đó. Người mà cô đề phòng là Triệu xã trưởng và Tường. Nhưng cuối cùng thì sao? Kẻ phá hỏng hết mọi cố gắng, mọi kế hoạch Ái dàn dựng chính là Tầm! Và cũng chính người đàn bà trẻ tuổi đó khiến cô mất đi đứa con! Nếu Tầm không xuất hiện, nếu Tầm đừng sống trong nhà họ Triệu thì Ái đã có tất cả trong tay rồi!

Ái hận Tầm, chưa bao giờ nổi căm hận bùng lên dữ dội như bây giờ. Cô đã quyết rằng, giả sử mình có chết thì cũng phải kéo theo Tầm. Nếu như cô không thể có được thứ mình muốn thì Tầm cũng đừng hòng giữ được.

Sự mê muội lẫn cuồng vọng đã che mờ lý trí, khiến Ái chỉ còn biết mỗi một chuyện đó là giết chết Tầm. Ngay lập tức, cô rút chiếc kéo may đồ ra rồi hét lên khiến mọi người giật mình. Từ trong đám người làm, Ái xông ra chẳng khác gì mù điên, mặt mày giận dữ lao thẳng đến Tầm. Mũi kéo lăm lăm hướng về phía trước.

Trong thời khắc đột ngột ấy, tất cả như bị hóa đá chưa biết phải làm gì thì Liêm mau chóng chạy đến đứng trước Tầm che chắn. Ái theo đà đâm mạnh tới, mũi kéo xước ngang qua hông Liêm. Máu đỏ phun trào nhuộm sắc lên những món đồ ở gần đó. Tức thì Tường bừng tỉnh, lập tức nắm chặt lấy tay Ái kéo giật lại. Chiếc kéo rớt xuống đất, nghe ra một thứ thanh âm gây rung mình. Tầm cũng tỉnh ra sau một lúc mất hồn, bấy giờ mới nhìn sang Liêm đang nhăn mặt bởi vết thương chảy máu đầm đìa bên hông. Bà Ba hét lên, cuống cuồng lao đến chỗ con trai.

Tường giữ chặt tay Ái, trong khi cô không ngừng vùng vẫy, đánh giọng:

"À đàn bà độc ác gây ra bao nhiêu tội nghiệt, đã không hối cải mà còn định giết người nữa sao? Mụ có còn là con người không?"

"Đúng vậy! Là ta muốn giết Tầm! Con ả đó phải chết!" Ái rũ rượi tóc tai, gào to.

"Đê tiện! Vô sỉ! Mụ chẳng những hại chết con ta, còn dám giết cả mẹ Hai!"

"Không chỉ có thế đâu! Lão Triệu Am còn do ta bức chết nữa kìa! Ha ha ha!"

Tưởng sững sờ trước sự tiết lộ cay đắng về cái chết của cha. Đâu riêng gì cậu, Tầm, hai bà lẫn đám người làm cũng hết sức ngỡ ngàng. Rồi họ bỗng nghe một tiếng "bốp" vang lên giữa sự yên lặng đến ngạt thở tại phòng lớn. Ai nấy ngạc nhiên bởi cảnh Liêm vùng tay tát mạnh vào mặt Ái. Cậu Liêm nho nhã, hiền lành giờ đây đã bị tội ác kinh tởm của vợ biến thành người mang dáng vẻ phần nộ, đôi mắt long lên vằn vện tia máu đỏ, răng môi nghiến chặt. Cả người cậu run mạnh do cơn giận dữ quá lớn, vết thương bên hông co giật nên liên tục chảy máu.

"Cô không phải là con người...!" Giọng Liêm lạnh lẽo hết vọng lên từ âm tào.

Ái đưa tay sờ mặt, cú đánh vừa rồi như kéo sự bình tĩnh trở về thay cho những điên cuồng u mê trước đó. Cô quay qua nhìn chồng, phá lên cười:

"Phải, mình mắng đúng rồi đấy!"

"Cái gì?" Liêm định xông đến gần vợ nhưng đã bị Tưởng giữ lại, "Tôi nghĩ cô có nỗi khổ khi gây ra bao nhiêu chuyện tày trời! Nào ngờ cô tán tận lương tâm bức chết cha tôi! Bây giờ lại muốn giết Tầm! Thế mà tôi còn muốn thay cô nhận tội!"

Trước cơn cuồng nộ từ chồng, Ái vỗ lên ngực, nói ra hết mong muốn của mình:

"Em làm vậy là vì ai? Vì con chúng ta! Và vì mình! Em muốn giành quyền làm chủ cho mình, và em sẽ không bị những kẻ khác coi thường! Còn con nữa, nó sẽ bị khinh rẻ chỉ vì mẹ nó làm đào hát và không được

cưới hỏi làng hoàng! Em làm tất cả để có được thứ mình muốn, như vậy là sai sao? Em lo cho con và mình là sai à?"

Tiếng nói uất nghẹn, ảm ức của Ái khiến mọi người bắt đầu vỡ lẽ. Ra thế, lại là chuyện tranh giành quyền lực trong gia đình của cô con dâu mang thân phận thấp hèn. Ngàn đời qua, chuyện này đã trở thành muôn thuở diễn ra trong những gia tộc giàu có. Lòng tham con người không đáy, mà quyền lực danh vọng thì gọi nổi khao khát. Một sự ám ảnh ma mị đầy đẹp đẽ.

Liên đứng yên bởi hiểu ra ngọn nguồn tấn bi kịch hôm nay. Quyền lực, địa vị, cuồn cuộn vọng hư ảo đã đi theo cô vợ đào hát từ lúc bước chân vào ngôi nhà này. Suy cho cùng ngày đó, cậu cũng là kẻ mê muội bất ngộ. Chính cậu đã hại cha mẹ, hại Ái và con, thậm chí là cả chính mình.

"Nếu tất cả nguồn cơn của tội lỗi này là vì ta với con... Con đã mất rồi, vậy thì ta sẽ chấm dứt nó. Kể từ ngày hôm nay, ta sẽ không còn là người của nhà họ Triệu. Ta không bước chân vào nơi này nữa bước. Thậm chí cả quyền thừa hưởng, ta cũng từ bỏ. Nếu ta chẳng còn mang họ Triệu nữa thì mình sẽ buông bỏ, phải không?"

Ái bất động nhìn Liên, ánh mắt không còn giận dữ mà đầy bi thống. Bỗng chốc, cô thấy bao nhiêu chuyện đã làm trước đây trở thành công cốc. Niềm mong mỏi cuối cùng cũng biến mất. Lúc con chết, Ái nghĩ mình mất hết tất cả nhưng vì còn Liên bên cạnh nên bản thân nhận ra có chút hi vọng bám víu. Nay nghe chồng kiên quyết rời khỏi nhà họ Triệu thì Ái còn mục đích gì để sống ở đây nữa. Chẳng phải Liên từ bỏ cái nhà này mà đúng hơn là từ bỏ Ái.

Ái chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Liên khi diễn tuồng Phàn Lê Huê. Đáng vẻ hòa nhã, thư thái và dịu dàng ấy đã lay động lòng cô. Một người luôn mỉm cười như thế lại muốn bỏ Ái mà đi sao? Một người lương thiện như mình mà có thể nhẫn tâm từ bỏ em ư? Ái khẽ nhắm mắt, lòng biết rõ nửa đời còn lại mình sẽ chẳng còn được quay trở về bên cạnh người đàn ông này nữa.

Nãy giờ đã im lặng khá lâu, tri huyện Xuyên nghĩ mình không thể tiếp tục làm ngơ sau khi chứng kiến mọi chuyện. Ông đứng dậy, ra lệnh cho cai đình đưa Ái về phủ huyện xét xử. Lúc vợ bị dẫn đi, Liêm chưa kịp nhìn theo đã ngất lịm do vết thương. Dù bên tai nghe văng vẳng những tiếng gọi sốt sắng nhưng Ái vẫn không quay đầu nhìn lại khi bước chân ra khỏi nhà họ Triệu.

HẾT QUYỂN VI.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 56: Hùng Sáng - Con Trai Phó Xã Trưởng Đụng Độ Con Trai Quan Tri Phủ

Trên trời nguyên làm chim liền cánh

Dưới đất hoá cây nhánh liền cành.(16)

=====

Kể từ hôm Ái bị tri huyện bắt đi, đến nay cũng đã mười ngày trôi qua. Mọi chuyện trong nhà họ Triệu tạm thời lắng dịu, tuy nhiên những lời bàn ra bàn vào nhỏ nhỏ của đám người làm vẫn vang lên đâu đó thật âm thầm. Mà có ai ngờ cô đào hát đó lại gây ra bao nhiêu việc tày đình, một tay che trời. Phận con dâu mà lại đi bức tử cha mẹ chồng, tội này đâu thể dung thứ.

Vết thương đã lành nhưng Liêm cứ đóng chặt cửa phòng, không chịu gặp ai, cơm ba bữa chẳng màng. Bà Ba mấy lần đến gõ cửa khuyên nhủ con trai, đều chỉ nhận được lời nói vọng ra rằng, cậu muốn ở một mình để sám hối. Thật, bà cũng lực bất tòng tâm. Không khí trong nhà trở nên buồn bã sầu não, hòa vào đó là tiếng tụng kinh niệm Phật của bà Tư trên gác thờ mong cho nhà họ Triệu đừng gặp phải tai ương gì nữa.

Thấy tình cảnh mọi người trong nhà trở nên như vậy, Tường cũng nặng lòng. Ngồi thảo đơn của dân mà tâm trí cứ cuốn xoáy vào nỗi phiền muộn khôn nguôi. Mấy lần đến gặp, Kiên đều trông dáng vẻ thần thờ của xã trưởng. Chuyện của Ái, cả xã này đồn nhau hết rồi nên dĩ nhiên cậu cũng biết. Thở dài một tiếng, Kiên gõ nhẹ xuống bàn như kéo suy nghĩ của Tường trở về thực tại, Tường đưa mắt nhìn Kiên và hai tách trà đã nguội, mới biết mình lại vừa xao nhãng việc bàn bạc. Kiên bấy giờ mới lên tiếng:

"Ta biết người bận việc nhà nhưng chuyện gì đã xong thì phải gác sang một bên, chuyện công ở trước mắt cần phải giải quyết. Người đừng quên mình là xã trưởng."

Tưởng gật đầu, nói mình thật sơ sót. Nén tiếng thở dài trong lồng ngực, Kiên tiếp:

"Đợt trước, người nhờ ta đi đầu tra về những vị quan có mối quan hệ thân thiết với phó xã trưởng, ta đã sai người đi làm, chắc cũng sắp có kết quả rồi."

"Thật nhọc công cậu Kiên."

"Khách sáo làm gì, đây cũng là việc ta muốn đi đầu tra. Nếu có liên quan đến các quan lại thì xã trưởng như người không đủ khả năng đâu. Chỉ ít, cũng phải là người có quyền thế như ta. Mà chẳng lẽ, người nghi ngờ phó xã trưởng biến thủ à?"

"Phải, chuyện Thập Quý hối lộ lão Sâm tôi thấy có nhiều điểm nghi vấn vì vậy đã bắt đầu đi đầu tra về lão. Xem lại các sổ sách, tôi phát hiện có vài khoản bị thâm hụt."

"Ta không tiếp xúc nhiều với lão phó xã trưởng này nhưng mấy lần gặp mặt, ta nhận ra lão không phải hạng tầm thường đâu. Tốt nhất người nên cẩn thận."

Tưởng không nói gì, bởi thừa hiểu chuyện đó lâu rồi. Nếu lần này có thể tìm ra chứng cứ lão Sâm biến thủ ắt sẽ là chuyện lớn đây.

Trong lúc hai người bàn chuyện thì bên ngoài cửa phòng, một tên hầu đang đứng âm thầm nghe lén. Hắn là thân tín của lão Sâm, được lão giao nhiệm vụ thám thính tình hình xã trưởng. Ban nãy nghe chuyện Tưởng bắt đầu đi đầu tra về sổ sách thì hắn lập tức rời đi để phải báo cho chủ nhân biết.

Sau khi bàn xong việc với Tường, Kiên muốn đến Chùa làm công quả và xin vài quả xăm bình an. Lúc đến nơi, cậu bảo mình vào trong một mình là được, còn Hảo cứ chờ bên ngoài. Khi Kiên vừa đi vào cái sân gạch vắng vẻ thì bóng Liêm xuất hiện. Mười ngày qua cậu không rời phòng nửa bước, nhưng sáng nay lại ra khỏi nhà từ sớm để đến ngôi chùa này gặp thầy lang Phiệt. Cứ mỗi lần bế tắc hoặc cần lời khuyên giải, cậu vẫn thường tìm đến ông.

Thầy lang Phiệt đang nói chuyện với một cao tăng thì chợt thấy Liêm đứng ngay cửa phòng hết như đã chờ đợi rất lâu. Chuyện của Ái, ông đã nghe thầy Văn kể lại nên cũng hiểu phần nào lý do cậu đến đây tìm mình. Chào vị cao tăng kia xong, ông đi đến chỗ Liêm, mỉm cười hỏi thăm tình hình của cậu mấy ngày qua. Liêm đáp mình vẫn ổn.

"Chẳng hay có làm phiền không khi tôi muốn nói chuyện với thầy?"

"Tôi cũng đang muốn gặp cậu Liêm. Nào, chúng ta vừa đi dạo vừa trò chuyện."

Liêm gật đầu, sánh bước cùng thầy lang Phiệt dạo bước ra sân sau Chùa.

Khi đó ở bên ngoài cổng Chùa, Hảo đang đứng bên cạnh xe ngựa, ngược nhìn cây bàng to lớn nhiều cành lá xum xuê thì đột ngột nghe tiếng cười nói vang lên. Nhỏ đưa mắt nhìn, từ xa xuất hiện ba chàng trai, xem tướng tá và cách ăn mặc hẳn cũng là con bá hộ. Họ vừa nói cười vừa đi về phía này, rồi khi đến chỗ Hảo đang đứng thì một người trong số đó liếc nhìn nhỏ chăm chú.

"Này, sao người đứng ở đây một mình?"

Bất ngờ vì chàng trai xa lạ hỏi đùa như thế, Hảo đảo mắt không đáp. Người nọ vẻ như khá chú ý đến Hảo nên lướt mắt từ trên xuống dưới. Trông quần áo quá đối bình thường tuy nhiên gương mặt nhỏ lại xinh xắn vô cùng khiến hẳn bất giác thấy thích thú. Mặc hai tên bạn đi cùng hỏi có chuyện gì, hẳn chậm rãi tiến đến trước mặt Hảo.

"Có nghe ta hỏi không?"

Hảo ngược nhìn, nhận ra người này thuộc dạng kiêu ngạo, ngang tàng chứ không phải hiền lành gì. Chắc là công tử nhà giàu muốn buông lời tán tỉnh con gái. Tên công tử nọ bắt đầu mất kiên nhẫn trước sự im lặng từ đối phương, liếc cao giọng rành rọt:

"Ta là Dự, con trai phó xã trưởng xã Thổ. Lý nào người không biết ta là ai mà dám xem thường như vậy? Nói đi, người là con gái nhà nào?"

Tự dừng lại gặp ngay con trai phó xã trưởng, Hảo nghĩ nên trả lời cho xong chuyện, nên liếc nói mình từ nơi xa đến không biết đây là cậu Dự, mong được bỏ qua. Dự nhếch mép, ra là từ nơi xa đến thảo nào thấy mình mà vẫn tỏ ra như không. Khắp cái xã này có ai mà không biết mặt hắn, đi đâu họ cũng tránh vì sợ đụng vào rắc rối. Dự thấy Hảo có vẻ dừng dừng trước con trai phó xã trưởng, lòng càng thêm tò mò.

"Người tên gì? Ta muốn người đi chơi với ta." Dự cười khinh.

Đúng là tên công tử này có ý trêu chọc mình, Hảo nghĩ vậy nên tiếp tục lặng im. Dự nhận ra đứa con gái đó cứng đầu hơn hắn tưởng. Từ trước đến giờ, chưa có cô gái nào dám từ chối hắn vậy mà nhỏ này lại cả gan phớt lờ lời đề nghị của hắn. Bắt đầu khó chịu, Dự mau chóng đặt tay lên vai Hảo. Hành động xâm phạm đó khiến Hảo tức giận, lập tức gạt phăng bàn tay kia ra.

Dự kinh ngạc chốc lát rồi nở nụ cười thích thú gấp bội, lần nữa nắm chặt lấy tay Hảo với ý định kéo đi. Hắn muốn xem, con nhỏ không biết lễ độ này ngoan cố đến đâu. Hảo vùng vẫy, hét lên bảo hắn bỏ tay ra!

"Dừng tay lại!"

Hảo quay qua, mừng rỡ khi thấy Kiên. Nhỏ tức khắc giật tay ra khỏi cái siết giữ của tên sàm sỡ kia, vội vàng chạy đến bên cạnh cậu chủ.

Chẳng rõ từ đâu xuất hiện một tên phá đám, Dự liếc kênh mắt:

"Người là ai? Bày đặt xen vào chuyện của công tử ta hả?"

"Dù người có là ai thì ban ngày ban mặt sàm sỡ con gái thì đúng là chẳng ra gì!"

Kiên dứt lời thì Dự trừng mắt hỏi có biết hắn là ai không mà dám nói thế. Hai tên bạn đứng bên cạnh cũng ra oai, huênh hoang bảo Dự là con trai phó xã trưởng đấy.

"Hóa ra là con trai lão Sâm." Kiên nghĩ thầm rồi nhìn Dự, "Nghe cho rõ đây, ta là Trịnh Kiên, con trai quan tri phủ. Hắn người có nghe cha mình nói về ta, đúng không? Sao, với vai trò này thì ta đủ sức xen vào chuyện của người chưa?"

Về đắc ý trên mặt biến mất, Dự thoáng chột dạ. Vài ngày trước, hắn có nghe cha mình nói về Kiên, nào ngờ xui xẻo lại đụng độ nhau thế này. Hai tên bạn họ cũng tái mặt, đâu nghĩ rằng mình vừa ra oai với con trai tri phủ. Chúng kháo nhau, bảo Dự nên tránh đi thôi. Tuy hậm hực lắm nhưng hắn đành rút lui trong lặng thinh. Trước khi đi, hắn còn nhìn Hảo. Nhất định hắn phải có được đứa con gái ương bướng ấy.

Thấy Dự đã bỏ đi, Kiên thở mạnh rồi hỏi Hảo có sao không. Hảo lắc đầu, nói: "Cậu xin quẻ gì mà lâu thế ạ, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện". Kiên đáp do mình vừa gặp Liêm, nên đã nán lại nói chuyện. Tiếp đến, cậu cười bảo, trưa rồi về nhà thôi.

Dự về nhà với tâm trạng bức bối. Vừa bước vào phòng lớn, hắn đã gặp ngay cha mình đang đi tới đi lui dường như suy nghĩ chuyện gì rất quan trọng. Nhắc thấy con trai, lão Sâm quát nó đi đâu từ sáng đến giờ mới về. Dự đáp lí nhí mình đi tìm bạn chơi. Lão đập tay xuống bàn, gắt:

"Chơi! Chơi! Suốt ngày chỉ biết lê lẻo, mày chẳng làm được tích sự gì!"

Nhìn cha hậm hực, Dự lân la hỏi: "Cha, tên Trịnh Kiên gì đó ghê gớm lắm à?"

"Sao tự dưng mày hỏi thế?" Lão Sâm liếc mắt.

Dự liền đem chuyện ban nãy kể lại, nghe xong, lão Sâm đánh mạnh vào đầu con.

"Mày hết chuyện làm hay sao mà đụng chạm đến Trịnh Kiên hả!"

Dự nhăn nhó, nói đâu biết có Kiên ở đó! Lão chỉ tay vào mặt Dự, gằn từng tiếng:

"Tốt nhất mày chớ đụng đến Trịnh Kiên! Hắn là con trai tri phủ đấy! Tuy trẻ tuổi nhưng hắn thông minh gấp mười lần cái đầu bã đậu của mày! Mày dám gây ra chuyện gì cho cái nhà này thì đừng trách tao nặng tay! Cút đi!"

Sợ sệt, Dự chạy ra khỏi phòng. Lão Sâm ngẩng mạnh xuống ghế, đến là phát mệt với thằng con trời đánh suốt ngày chỉ biết chơi bời, phá phách! Hắn đâu biết cha mình đang gặp phải chuyện lớn. Cách đây vài giờ, lão được tên thuộc hạ về báo Tưởng đang đi đâu tra về việc biển thủ của lão. Hay tin xong, lão đứng ngẩn không yên, phen này thì rắc rối! Lúc Triệu xã trưởng còn tại quyền, lão Sâm có giấu ông bòn rút vài số bạc trong ngân khố. Vì ra tay sạch sẽ, nên lão tin mình sẽ không bị phát hiện. Nào ngờ bây giờ...

Lão Sâm nhăn trán, có ngờ đâu tên Tưởng lại nhanh nhạy đến vậy. Không rõ từ đâu mà hắn lại nghĩ đến chuyện biển thủ này. Đã thế còn thêm một Trịnh Kiên nữa chứ, hai tên này bắt tay nhau thì thế nào cũng hạ được lão. Đã đến nước này thì lão cần tìm ra một kế sách nhanh chóng.

Chú thích:

(16): Trích trong Trường ca hận của Bạch Cư Dị. Nói về tình nghĩa vợ chồng thủy chung, sống chết có nhau.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 57: Ai Là Thủ Phạm Giết Người?

Đêm tối mịt trong một quán tranh nhỏ, Tường và Kiên ng ồi uống rượu với nhau. Vốn trước đó, hai người chẳng khác gì bị xem như tình địch, ấy vậy không ngờ lại có lúc cùng uống rượu đàm đạo chuyện đời. Lại sau cái việc trà dư tửu hậu, Tường chợt hỏi Kiên về tình hình của Quyên. Kiên thắc mắc, "chẳng phải người giận chị Quyên sao?". Tường thở dài, cười buồn:

"Suy cho cùng, cô Quyên làm vậy cũng vì tình cảm quá sâu đậm. Và lại, cô ấy không biết Tầm bị sẩy thai nên mới giấu bức thư đó."

"Ra là người vẫn còn chút để tâm đến chị Quyên." Kiên ngấp ngụm rượu, "Sau khi người đi, chị ấy nhốt mình trong phòng không màng ăn uống. Ta phải khuyên nhủ mãi cuối cùng chị ấy cũng thông suốt hơn, nên tình hình xem như đã ổn."

Tường nghe thế thì sự nặng lòng cũng vơi đi. Nếu Quyên có thể thông suốt mọi chuyện thì còn gì tốt hơn. Cậu vẫn mong nếu có duyên, thì cả hai sẽ sớm gặp lại. Đến lúc đó, cô sẽ xem cậu như một bằng hữu không hơn không kém.

Trông nét mặt suy tư của Tường, Kiên li ền bảo:

"Người cũng tàn nhẫn thật đấy, tự đâm mình bị thương để làm đau chị Quyên."

"Tôi chỉ không muốn mang nợ cô ấy nữa..."

"Thế người nghĩ một nhát đâm như vậy là kết thúc ư? Ông tình cảm đâu dễ dàng nói trả là xong. Trước đó, chị Quyên vì người mà đỡ cả một nhát đao. Nếu người không bị thương là ta đã đánh người một trận vì việc làm tàn nhẫn ấy rồi!"

"Bây giờ đánh cũng không muộn."

Kiên chưng hửng trước câu nói ra điêu thách thức của Tưởng. Tức thì cậu đứng bật dậy, trừng mắt rồi vùng tay đánh liên tục vào người đối phương. Tưởng bất ngờ vì không nghĩ Kiên làm thật, chẳng kịp phản đòn nên sau cùng lãnh trọn mấy phát đấm bất bình kia. Do có men rượu vì vậy Kiên chỉ đánh được vài cái là bắt đầu lảo đảo. May là Tưởng kịp giữ cậu lại.

"Người đấy, nếu còn làm chị Quyên đau khổ lần nữa thì ta sẽ... giết người!"

Dẫu nghe lời cảnh cáo đáng sợ đó, ấy thế Tưởng chỉ buồn cười. Còn Kiên, làm vẻ mặt nghiêm túc trong chốc lát rồi cũng ngửa cổ cười lớn. Đúng là chẳng khác gì kẻ thù truyền kiếp. Họ lại tiếp tục uống rượu, mãi đến khi đã khuya mới chịu đứng dậy.

Từ biệt nhau xong, Tưởng lững thững ra về. Cùng lúc Kiên nhìn xuống đất, phát hiện chiếc nhẫn ngọc của Tưởng rơi ra từ lúc nào. Cậu mau chóng nhặt lên và định gọi Tưởng thì đã không thấy bóng người đâu nữa, nên sau cùng đành giữ lại nhẫn.

Rời khỏi quán tranh một đoạn, Kiên ngà ngà hơi say, chợt thấy một tên công tử khá quen mặt đang lảo đảo đi về phía này. Ánh đèn leo lét từ chiếc lồng đèn treo trên cao soi tỏ ánh nhìn chăm chú của Kiên, lát sau mới nhận ra đấy là tên Dự định trêu chọc Hảo. Đúng lúc tên Dự dừng lại, neho mắt nhìn cái kẻ đứng ở phía trước:

"A, ra là cậu Kiên. Thật là có duyên..."

Trông dáng vẻ hơi say của Dự, lại thêm phần không ưa hẳn nên Kiên làm lơ, tỏ ra chẳng hề quen biết bỏ đi ngang qua. Tuy đã chệnh choáng

men rượu nhưng Dự vẫn nhận ra thái độ thờ ơ ấy liền hỏi Kiên xem thường mình sao. Kiên vẫn bỏ mặc, cất bước. Con tự ái bộc phát khiế đầu óc bắt đầu tỉnh táo hơn, Dự tức giận mím môi và đặt tay lên vai cậu, đẩy mạnh một cái.

"Người làm trò gì vậy?" Kiên hậm hực.

"Nè, đừng ý là con trai tri phủ thì không coi ai ra gì! Ta sợ cái quái gì người?"

Kiên chau mày hướng mắt về phía Dự đang đứng cùng bản mặt hằn hè ở ngay phía trước như thể sẵn sàng nhảy bổ vào mình hòng ăn thua đủ.

**

Tưởng ngạc nhiên khi thấy Tầm còn thức đến canh khuya này, và đốt gò ở sau vườn. Lúc cậu đến gần, Tầm nghe tiếng bước chân mới chậm rãi quay lại:

"Mình về muộn thế?"

"Ta uống rượu với cậu Kiên." Tưởng nhìn xuống ngọn lửa, "Mình đốt gì vậy?"

"Em đang đốt vàng mã cầu siêu cho Bảo Bối. Thủ phạm đã bị bắt, hẳn con chúng ta sẽ thấy được an ủi, em muốn con sớm siêu thoát đầu thai."

Tầm cười buồn. Tưởng im lặng, duy có đôi mắt là đầy thấu hiểu, lòng biết nỗi đau buồn trong vợ chưa vợ. Nhẹ nhàng, cậu kéo nhẹ Tầm vào lòng, ôm lấy an ủi. Hành động ân cần từ chồng khiến Tầm cảm giác niềm đau thương của mình như được san sẻ. Có lẽ việc làm của Tầm trong đêm khuya thế này mang đôi chút ngớ ngẩn, bởi cứ mãi nhớ về đứa con đã mất.

"Mình à..." Tầm gọi, "Lúc này có tin từ phủ huyện, Ái đã nhận tội nên lãnh án tử."

Tưởng thoáng yên lặng. Ái bị xử tử? Dẫu biết, với những tội ác mà cô ta gây ra cho nhà họ Triệu thì cái án treo cổ đó là đích đáng thế nhưng lòng lại bỗng chốc xót xa. Đúng hơn, cậu đang xót xa cho Liêm khi nghĩ đến tâm trạng của anh lúc hay tin vợ mình bị lãnh án. Tưởng hướng mắt về phía xa, nơi cánh cửa phòng Liêm đóng im lìm.

Mãi chìm đắm trong những nỗi đau khôn nguôi mà Tưởng và Tầm đều không ngờ rằng, một tai ương khủng khiếp khác sắp giáng xuống khi bên ngoài kia, giữa đêm đen tĩnh mịch lạnh lẽo, bóng dáng một người đang chạy thực mạng. Gương mặt hấn tái xanh đẫm đìa mồ hôi, trên lớp vải áo trước ngực màu máu đỏ thẫm vẫn chưa khô.

Sáng sớm tinh mơ, một người đàn bà mang rau ra chợ bán, lúc đi ngang qua con đường nhỏ còn vắng vẻ chợt thấy có người nằm dưới đất. Tò mò, bà tiến đến xem thử. Đôi mắt mở to bàng hoàng bởi phát hiện đó là xác chết của một chàng trai hãy còn trẻ lắm và chiếc áo sang trọng nhuộm màu đỏ sẫm, bà làm rớt cả gánh rau, lập tức hô lớn.

Chưa đầy một canh giờ sau, người dân hiếu kỳ đã đứng bu quanh con đường nhỏ nơi có xác chết chẳng rõ ở đâu lại xuất hiện. Cùng lúc đám cai đình chạy đến, yêu cầu người dân tránh qua một bên để vào xem tình hình. Ánh mắt lướt qua cơ thể lạnh ngắt, vải áo nhàu nhĩ vấy đầy máu r ồi ngừng trên gương mặt trắng bệch của người chết, đám cai đình vô cùng sửng sốt.

Là Trịnh Kiên! Con trai quan tri phủ đã bị giết. Trong tay cậu vẫn còn giữ chặt chiếc nhẫn ngọc có khắc cái tên "Triệu Tưởng".

Ở nhà họ Triệu, mọi người đang ăn cơm thì đột ngột nghe tiếng Ngã thất thanh từ ngoài sân, lát sau hấn h ồng hộc chạy vào nói đứt quãng:

"Không... không hay r ồi cậu Tưởng ơi! Người ta vừa phát hiện có người bị giết...!"

"Sao? Bị giết ư? Là ai?" Tưởng kinh ngạc.

"Dạ, đó là cậu..."

Ngài chưa kịp nói là Tường và mọi người bỗng thấy tri huyện Xuyên cùng đám cai đình xông thẳng vào, trông vẻ mặt rất nghiêm trọng. Thấy Tường rời khỏi bàn, ông lập tức đi đến hỏi ngay: "Xã trưởng chẳng hay đã nghe tin gì chưa?"

"Có phải là vừa có người bị giết? Tôi vẫn chưa rõ đây là ai..."

"Là cậu Kiên, thưa ngài."

Lời đáp nhanh chóng từ tri huyện Xuyên khiến Tường lập tức đứng yên, ngay cả Tầm và những người khác cũng kinh ngạc không kém. Đường như quá đột ngột nên Tường chưa tin vào đi đâu vừa nghe, bần thần hỏi lại lần nữa:

"Cậu Kiên? Tức là... Trịnh Kiên?"

"Đúng vậy! Là Trịnh Kiên, con trai quan tri phủ!"

Tường nghe như sét đánh bên tai, chân chới với không còn đứng vững. Ở phía sau chông, Tầm mở to đôi mắt thất thần, lòng cũng bàng hoàng chẳng kém. Rốt cuộc, chuyện kinh khủng gì đã xảy ra? Tại sao Kiên lại bị giết? Tường đảo mắt trong hoang mang, nhớ đêm qua hai người còn ngồi uống rượu cùng nhau rất vui vẻ thế mà bây giờ... Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cậu nắm chặt vai tri huyện Xuyên, giọng lạc đi:

"Ai? Là kẻ nào ra đã tay giết Trịnh Kiên?"

Nhìn gương mặt giận dữ lẫn bần thần của Tường, tri huyện Xuyên nhẹ nhàng tháo gỡ hai bàn tay đang siết chặt vai mình, từ tốn nói:

"Chính ta cũng đang muốn hỏi ngài đây, xã trưởng."

"Ngài nói vậy nghĩa là sao?"

Tri huyện Xuyên ra dấu cho một tên cai đình bước đến, trên tay cầm một cái khay gỗ có miếng vải trắng phủ chụp lên. Ông hỏi Tường có nhận

ra thứ này không. Lúc ông kéo nhẹ miếng vải ra, Tường ngạc nhiên thấy chiếc nhẫn ngọc của mình nằm yên trong khay. Màu xanh của ngọc bị nhuộm vài giọt máu khô sẫm sệt.

"Đây là chiếc nhẫn ngọc của tôi, vì sao nó lại..."

"Nó nằm ở trong tay cậu Kiên, chứng tỏ ngài có liên quan đến cái chết của cậu ấy."

Tường nhìn tri huyện không chớp mắt. Lập tức, hai bà liền chạy ra nói với ông:

"Đây có thể là hiểu lầm! Tường tuyệt đối không thể giết cậu Kiên!"

Riêng Tầm vẫn đứng trơ trọi, cả người nghiêng đầu phải dựa vào bàn ăn để đứng vững. Kiên đột nhiên bị giết, tiếp đến lại thêm chuyện chiếc nhẫn ngọc của Tường nằm trong tay cậu. Tầm đưa tay lên môi ngăn tiếng nấc, như vậy chẳng khác nào Tường bị tình nghi là thủ phạm.

"Có liên quan hay không thì phải chờ đi điều tra rõ ràng, nhưng với tình hình này ta phải đưa Triệu Tường về phủ huyện tiến hành xét hỏi."

Thấy hai tên cai đình sắp tiến đến gần, Tường lập tức giơ tay lên ngăn, rành rọt:

"Triệu Tường này sẽ tự đi, không cần ai áp giải. Ta không giết cậu Kiên, vì vậy chẳng có gì phải sợ. Chúng ta đi thôi, tri huyện Xuyên."

Tường nhìn hai mẹ, mỉm cười trấn an rằng mình sẽ ổn. Cậu vô tội, sẽ không ai bắt giam được cả. Rồi Tường nhìn về phía Tầm đang mang nét mặt lo lắng, gật đầu bảo:

"Hãy yên tâm, ta nhất định bình an trở về"

Tầm không rõ bản thân có nghe những lời đó, chỉ biết ánh mắt mình cứ dõi theo bóng Tường cùng tri huyện Xuyên bước ra khỏi cổng nhà, đi theo còn có đám cai đình. Bà Tư liên tục gọi con bằng giọng đầm nước trong khi

bà Ba cố ngăn lại. Bây giờ Tầm mới rời thân thể nặng trĩu khỏi chiếc bàn, suýt ngã xuống nếu không có Hỷ đỡ giúp.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 58: Xã Trưởng Trở Thành Nghi Phạm Giết Người

Bên dưới tấm vải trắng thực sự là Trịnh Kiên. Tưởng đã mong đó là một người khác, nhưng gương mặt quen thuộc trắng bệch đó khiến cậu không khỏi đau xót. Có ai ngờ được đêm qua là lần cuối cùng cậu thấy Kiên nói cười, để rồi giờ đây lại trở thành cái xác không hồn. Tri huyện Xuyên đứng bên cạnh, khẽ khàng chỉ tay lên ngực áo nhuộm máu của xác chết, nói:

"Cậu Kiên chết bởi ba nhát đâm ngay ngực. Kẽ ra tay hãn có thù oán với cậu ấy."

Kín đáo, ông quan sát nét mặt Tưởng, nhưng chẳng có biểu hiện nào trên đó ngoài nỗi thất thối. Thở dài, ông bảo cậu nếu đã xem xong thì bây giờ hãy trả lời câu hỏi thẩm tra. Tưởng gật đầu, trước lúc quay đi vẫn kịp trông thấy cô bé hèn nhát bất động, vô hồn bên cạnh xác Kiên. Đó là Hảo, vừa nghe tin báo là nhỏ lập tức chạy đến phủ huyện. Thân thể lạnh giá của Kiên nằm bên dưới lớp vải trắng phủ chụp khiến nhỏ khóc ngất vì quá đau đớn.

Lúc Tưởng đi theo tri huyện Xuyên, Hảo dõi mắt nhìn theo một cách vô thức. Đôi mắt mất hết hồn vía vì bị lấp đầy bởi nỗi tê tái, vụn vỡ. Trong lòng Hảo liên tục vang lên hàng ngàn câu hỏi thống thiết: "Cậu Kiên, rốt cuộc kẻ nào đã nhẫn tâm giết cậu? Có phải Tưởng không? Đúng thật là hãn sao, người bằng hữu mà cậu coi trọng nhất? Hay là... một kẻ ác độc khác? Xin hãy cho em biết, cậu ơi...!"

Đặt chiếc nhẫn ngọc lên bàn, tri huyện Xuyên nhìn Tưởng, cất giọng:

"Tình huống không mấy khả quan đối với ngài, xã trưởng. Tại hiện trường chẳng có bất kỳ manh mối nào ngoài nhẫn ngọc này ở trong tay cậu Kiên. Ngài nghĩ sao?"

Hình ảnh chiếc nhẫn nhuộm máu phản chiếu trong đáy mắt điềm tĩnh của Tưởng.

"Hung thủ dĩ nhiên sẽ không để lại bất kỳ manh mối nào, cũng như nếu tôi thực sự giết cậu Kiên thì tôi chẳng đại gì để lại một vật chứng quan trọng như thế."

"Nghĩa là ai đó cố tình đồ tội cho ngài?"

"Cũng có thể hoặc đây chỉ là sự ngẫu nhiên. Biết đâu chừng, đêm qua tôi sơ ý làm rơi chiếc nhẫn và cậu Kiên nhặt được."

Tri huyện Xuyên chau mày, miệng lặp lại hai từ "đêm qua". Tưởng kể đêm qua mình đã cùng Kiên uống rượu trong một quán tranh nhỏ đến tận khuya mới trở về. Nghe vậy, ông liền nói sẽ cho người đến quán tranh đó đưa chủ quán về đây đối chất. Đúng lúc từ ngoài, lão Sâm bước vào.

"Tôi vừa nghe báo cậu Kiên bị giết nên tức tốc đến đây xem sao, rồi lại nghe việc nhẫn ngọc của Triệu xã trưởng nằm trong tay cậu ấy, quả thật rất bất ngờ."

Tưởng bắt gặp ánh nhìn thích thú của lão Sâm, miệng kín đáo nở nụ cười khinh. Cậu thấy sự xuất hiện của lão chẳng giúp được gì, khéo lại còn khiến cậu gặp thêm khó khăn. Lão vốn ghét cay ghét đắng Tưởng, nay chuyện ra cố sự như vậy chắc lão đang mừng thầm trong bụng.

Tri huyện Xuyên thuật lại lời kể của Tưởng về đêm hôm qua, xong liền nói sẽ cho gọi chủ quán đến đây đối chất thực hư. Lão Sâm cười nhẹ, bảo cứ để mình đi thay ông. Lão còn vờ vịt thêm rằng, vì chuyện liên quan đến cậu Kiên và cả xã trưởng nên bản thân đâu thể làm ngơ.

Một canh giờ sau, Độ - người chủ quán rượu đêm qua đã có mặt ở phòng thẩm tra của phủ huyện. Sau khi quỳ gối hành lễ, hắn khép nép đứng

dậy và nghe tri huyện hỏi:

"Đêm qua có đúng là Triệu xã trưởng và cậu Kiên ngồi uống rượu trong quán của người đến tận khuya?" Độ gật đầu, ông lại hỏi tiếp: "Vậy người có thấy chuyện gì bất thường giữa hai người họ không?"

Bấy giờ Độ thoáng nhìn qua Tưởng rồi ngập ngừng trả lời:

"Dạ là cuộc trò chuyện không được tốt đẹp ạ..."

Tưởng nhíu mày, tức thì lão Sâm đằng hắng giọng, yêu cầu hẳn có gì cứ nói ra.

"Bẩm quan, vì con thấy Triệu xã trưởng và cậu Kiên đã xảy ra tranh cãi."

"Tranh cãi?" Tri huyện Xuyên đặc biệt để ý đến điếu này.

"Vâng, con không rõ nguyên nhân mà chỉ thấy cậu Kiên tức giận đứng dậy vung tay đánh tới tấp vào Triệu xã trưởng, còn ngài ấy không phản kháng. Sau đó, con lại nghe mang máng cậu Kiên buông một câu đe dọa rằng: Ta sẽ giết người! Quán lúc đó đã vắng, giọng cậu ấy lại khá lớn nên con chắc chắn không nghe nhầm."

Tri huyện Xuyên hết sức kinh ngạc, còn Tưởng thì mau chóng giải thích:

"Sự việc không phải như chủ quán nghĩ, việc vung tay đánh và lời nói đe dọa ấy chẳng qua là hành động đùa vui của cậu Kiên trong lúc say thôi."

"Xã trưởng!" Tri huyện Xuyên cắt ngang, "Ngài hãy trả lời, chủ quán nói đúng hay không?"

"Đúng, nhưng..."

Đột ngột lão Sâm lên tiếng, nghe như một sự khẳng định đầy quả quyết:

"Lý nào giữa hai người đã xảy ra xung đột, khiến cậu Kiên phải buông lời cảnh cáo. Rồi vì sợ hãi nên ngài liều ra tay giết chết cậu ấy? Nhưng thật không ngờ vì cậu Kiên lại nắm được nhẫn ngọc của ngài."

"Không phải như thế! Ngài đừng suy xét vô căn cứ như vậy!"

"Vô căn cứ? Xã trưởng, nếu đúng như lời của tên chủ quán Độ thì sự việc ấy nhìn theo khía cạnh nào đi nữa cũng có thể khiến người ta nghĩ đến tình huống đó."

"Ta chẳng có thù oán gì mà giết cậu Kiên!"

"Đấy là ngài nói thôi, làm sao biết được trong lòng ngài nghĩ gì."

Tưởng nhìn chằm chằm nét mặt xảo quyệt của lão Sâm. Miệng lưỡi sắc bén ấy thật khiến người ta rùng mình, khó mà ứng đáp lại. Lúc đưa mắt sang tri huyện Xuyên và bắt gặp vẻ trăn ngăm của ông, thì cậu hiểu rằng có lẽ chính ông cũng đang đồng tình với lập luận từ phía lão Sâm.

Nghe tin Ngải báo, Liêm từ Chùa tức tốc trở về nhà. Bước chân vào phòng lớn, cậu thấy bà Tư ôm mặt khóc sùi, còn bên cạnh mẹ mình thì thở dài lo lắng. Gần đó, Tầm ngẩng yên bất động, ánh mắt hoang mang lẫn mờ mịt. Mọi người chỉ chột bửng tỉnh khi nghe tiếng Liêm vang lên:

"Rốt cuộc, mọi chuyện là như thế nào?"

"Rắc rối lắm thưa cậu! Sáng nay, người ta vừa phát hiện xác cậu Kiên..." Hỷ sốt sáng kể lại mọi chuyện.

Nghe xong, Liêm ngẩng phịch xuống ghế, nhịp thở nặng nề

"Trời ơi, sao lại ra cớ sự như vậy? Cậu Kiên không dung bị ai giết chết mà trong tay lại giữ nhẫn ngọc của Tưởng, thử hỏi làm sao không bị nghi ngờ?"

Lập tức bà Tư lao đến nắm chặt tay Liêm, khẩn khoản cầu xin cậu cứu lấy Tường. Liêm lực bất tòng tâm, bản thân cũng rất muốn cứu em trai nhưng biết phải làm sao. Bây giờ chỉ còn biết trông chờ vào sự đi ều tra công bằng của tri huyện Xuyên.

Tầm nhìn mẹ vừa khóc lóc vừa van nài Liêm, lòng chột liên tưởng đến một người.

"Nếu Trịnh tri phủ biết con trai mình bị giết thì sẽ ra sao? Liệu ông ấy có đủ bình tĩnh và sáng suốt tin rằng Tường không phải thủ phạm...?"

Câu hỏi nhẹ hẫng của Tầm khiến ai nấy đều nhìn nhau, lòng càng thêm sợ hãi. Liêm hiểu rất rõ đi ều Tầm vừa nói. Với cương vị làm cha làm mẹ, có ai không đau đớn trước cái chết oan ức của con. Và Trịnh tri phủ nhất định cũng không ngoại lệ, chưa kể trong tay Kiên lại nắm giữ một vật chứng quan trọng đến thế thì e rằng, Tường khó thoát khỏi vòng lao lý này!

Trịnh Kiên bị giết ở xã Thổ là chuyện vô cùng hệ trọng và cấp bách, vì vậy người đưa tin hộc tốc phi ngựa thật nhanh lên đến phủ nội trong một ngày. Chỉ qua sáng hôm sau, tin báo đã được truyền đến tai Trịnh tri phủ. Khi vừa nghe người làm vội vã báo lại, ông đã đứng bất động rất lâu, những văn kiện đang cầm trên tay đều rơi xuống đất. Gương mặt nghiêm nghị mọi khi trở nên nhăn nhúm, tuy không có giọt lệ nào nhưng lại hẳn rõ ni ềm đau đớn khôn xiết.

"Tin này... chính xác chứ?"

"Chính xác thưa ông, cậu Kiên thực sự đã bị giết r ồi ạ!"

Nghe tiếng khóc nức nở của tên người làm, Trịnh tri phủ li ền nhắm mắt, cố kìm nỗi đau mất con đang giày xéo trong lòng. Ông phải tựa vào bàn mới đứng vững được.

"Thế đã biết thủ phạm là ai chưa?"

"Dạ, nghe đâu là xã trưởng Triệu Tường..."

Ban đầu là ngạc nhiên, rồi tiếp theo đó Trịnh tri phủ đã siết chặt bàn tay đang run rẩy đồng thời đôi mắt ánh lên sự cuồn cuộn dữ dội. Ông ra lệnh người làm chuẩn bị xe ngựa, phải đến xã Thổ ngay lập tức!

Người thứ hai cùng lúc nhận được hung tin là Đỗ tri huyện. Ông cũng sững sờ chẳng kém gì Trịnh tri phủ, nên vội vàng vàng hỏi lại tên đưa tin nhiều lần. Và câu trả lời cũng chỉ duy nhất có một.

Về phía Quyên, cô thấy trước mắt bỗng trắng xóa, mờ mịt. Bàn chân đến nỗi, cô đã ngã người xuống ghế trước khi nhận ra điếu này. Quyên không có cách nào tin đây là sự thật. Sao lại có thể như vậy? Cái tên Trịnh Kiên đáng ghét ấy sao có thể bị giết chứ? Trước lúc đi, cậu còn hứa với cô sẽ quay về mà. Lý nào cậu lại chết dễ dàng như thế? Quyên nhắm mắt lại, siết chặt cơ thể không ngừng run lên, miệng cứ lầm bầm những từ ngữ rời rạc vô nghĩa. Đến khi có vị mặn đọng trên môi, cô mới nức nở.

"Người có biết là ai giết cậu Kiên?" Đỗ tri huyện chợt nhớ ra điếu quan trọng.

"Nghe báo thì đó là xã trưởng Triệu Tường."

Đỗ tri huyện còn chưa kịp tỏ rõ sự ngạc nhiên là tức khắc, Quyên ngược lên với gương mặt đầm đìa lệ, thẳng thốt:

"Cái gì? Là... Triệu Tường ư?"

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 59: Nhân Chứng, Vật Chứng Giả

Lão Sâm từ phủ huyện trở về, dáng vẻ có đôi phần vội vã. Lão đi vào nhà, không nghe tiếng chào của người làm, tiến thẳng đến phòng con trai. Đẩy cửa bước vào, lão bắt gặp Dự ngồi co ro trên chiếc giường, mặt mũi phờ phạc và hốc mắt thâm quầng do đêm qua thức trắng. Nghe tiếng động, Dự giật mình quay qua mới biết là cha hắn. Lão Sâm đi lại gần con, trấn an:

"Dự à đừng sợ, có cha ở đây, không ai bắt con đâu."

"Cha ơi!" Dự hoang mang nắm chặt tay cha, "Tình hình thế nào rồi ạ? Tri huyện đi đâu tra cái chết của Trịnh Kiên ra sao? Liệu ông ta có biết con..."

Lão Sâm mau chóng cắt ngang câu hỏi sợ hãi của Dự, bằng câu dứt khoát:

"Đừng nói bậy! Tuyệt đối sẽ không ai biết con đã giết cậu Kiên!"

Dự hướng đôi mắt không mấy an tâm vào cha. Lão Sâm hiểu, liền vỗ vai con trai:

"Con an tâm, cha đã sắp xếp ổn thỏa rồi, nhất định không có sai sót. Đi đâu con cần làm bây giờ là cứ ở yên trong nhà, đừng ra ngoài cho đến khi Triệu Tường bị kết tội."

"Con... con không muốn bị xử tử đâu cha ơi..."

Chưa bao giờ thấy đứa con phá phách này van xin mình thảm thiết đến vậy khiến lão Sâm xót xa. Nhất định, lão không thể để Dự bị gông cùm vào nhà lao và nhận án tử. Vừa vỗ về con trai, lão vừa nhớ lại chuyện đêm qua.

Nửa đêm, lão Sâm giật mình khi thấy Dự trở về nhà với vẻ kinh hãi, quần áo dính đầy máu và khóc lóc cầu xin cha hãy cứu mình. Lão sốt sắng hỏi chuyện gì thì hắn run rẩy nói lỡ tay giết chết Kiên. Nghe xong, lão đứng sững tại chỗ. Dự vừa khóc vừa kể, hắn tình cờ gặp Kiên rồi cả hai xảy ra xung đột. Do men rượu nên hắn giận dữ rút dao ra. Lúc thấy xác cậu nằm dưới đất trong vũng máu thì hắn mới bừng tỉnh.

Lão Sâm ngã người xuống ghế, cơn bần thần kéo đến. Dự lỡ tay giết chết con trai tri phủ, chuyện lớn rồi! Lão nhắm mắt mím môi, lý nào lại để thằng con trai duy nhất bị tội? Sao có sự lại đến nông nỗi này? Thấy cha im lặng khờ sở, Dự quỳ xuống ôm chân lão, cầu cứu thảm thiết. Quá giận, lão Sâm đá hắn ngã chúi, hét lên:

"Tao đã dặn đi dặn lại là chớ có đụng đến hắn nhưng mày không chịu nghe, giờ thì to chuyện rồi con ạ!"

Dự lồm cồm ngồi dậy, bò lếch đến gần lão Sâm, khóc lóc thê thảm. Hắn liên tục nói: "Con biết lỗi rồi, cha cứu con với!". Lão nhìn Dự nước mắt đầm đìa mà lòng đau như cắt. Dù có trách, có giận thế nào thì con vẫn là con, lão đâu nỡ bỏ mặc vì vậy phải nhanh chóng tìm cách cứu nguy.

Lão Sâm và Dự âm thầm quay trở lại chỗ Kiên bị giết. May thay, không có ai đi qua nên hai cha con mau chóng kéo cái xác vào con đường vắng vẻ. Quan sát vòm ngực đỏ lôm máu của Kiên, lão Sâm cắn nhẹ môi cố nghĩ ra cách chạy tội cho con. Cuối cùng, lão nghĩ đến chuyện đổ tội cho kẻ khác. Nhưng là ai đây?

Chợt, lão Sâm thấy trong tay Kiên đang nắm vật gì đó liền cúi xuống xem. Lão bất ngờ nhận ra chiếc nhẫn ngọc của Tưởng. Tức thì, lão đã tìm ra kẻ sẽ chịu tội thay con mình. Chẳng phải lão muốn diệt trừ Kiên và Tưởng ư, nên nhân cơ hội này mà ra tay dẹp bỏ hai kẻ ngang đường. Và thế là lão đã lên một kế sách xảo quyệt và tinh vi. Dùng chiếc nhẫn này mà đổ tội cho Tưởng, là kẻ mượn nước đầy thuyền.

Cậu Kiên bị giết một cách bí ẩn và Triệu Tường trở thành nghi phạm đã lan truyền khắp xã Thổ. Ai nấy đều bàn luận về cái chuyện kinh thiên động địa này.

Tri huyện Xuyên không mấy bất ngờ khi nhận được tin Trịnh tri phủ đã đến phủ huyện. Lúc ra đón, ông nghe Trịnh tri phủ nói muốn nhìn thấy xác Kiên.

Khi được đưa đến nơi, Trịnh tri phủ yên lặng khá lâu bên thi thể bị phủ vải trắng. Đôi tay đưa lên có chút run run, ông kéo nhẹ vải xuống. Gương mặt trắng bệch của con trai hiện ra trong đáy mắt bất động, đau đớn. Những ngón tay nặng nề lướt nhẹ trên làn da lạnh ngắt rồi di chuyển xuống vùng ngực nhuộm máu khô, ý nghĩ phần nộ bùng lên trong lòng, ông muốn phanh thây cái kẻ đã tàn nhẫn giết chết Kiên!

"Ta nghe báo, đã tìm thấy hung thủ?"

Tri huyện Xuyên có chút lưỡng lự đáp rằng trước mắt xã trưởng Triệu Tường là nghi phạm duy nhất, nhưng cậu một mực nói mình vô tội. Trịnh tri phủ lướt tia nhìn lạnh lẽo qua tri huyện, yêu cầu đưa ông đến gặp Tường.

Đang ngồi trong nhà lao tối om và ẩm thấp, Tường nghe có tiếng xích mở cửa loảng xoảng rồi những tiếng bước chân đi vào trong. Cậu đứng dậy, mắt nhìn về phía không gian nửa tối nửa sáng và nhìn thấy tri huyện Xuyên xuất hiện, bên cạnh còn có một người uy quyền mà bản thân đã gặp một lần, Trịnh tri phủ. Đây không hẳn là đi đâu ngạc nhiên gì, Kiên bị giết thì lẽ hiển nhiên ông sẽ đến đây. Giọng tri huyện Xuyên vang lên báo tri phủ muốn đến gặp cậu. Tường tiến đến hành lễ trước mặt Trịnh tri phủ, phía bên kia cửa nhà lao và nghe ông nói:

"Một thời gian rồi ta mới gặp ngươi, không ngờ lại trong vai trò là thủ phạm giết con trai ta."

Tiếng ông không lớn nhưng mỉa mai và tàn khốc. Tưởng nhìn ông đầy quả quyết:

"Tôi không giết cậu Kiên. Tôi là người thế nào, chẳng lẽ ngài không hiểu?"

"Ta gặp người chỉ đúng một lần, làm sao hiểu hết con người người. Đúng là người có tài, nhưng không có nghĩa lòng dạ người cũng sáng như trăng rằm. Người nói mình vô tội, vậy hãy giải thích chiếc nhẫn ngọc ấy vì sao ở trong tay Kiên? Người chẳng thể có câu trả lời thỏa đáng cũng như việc người và con ta xảy ra tranh cãi vào đêm đó."

Tưởng im lặng, không phản bác cũng không ngụy biện cho mình. Trước đó, cậu cũng đoán Trịnh tri phủ sẽ buộc tội mình. Dù sáng suốt đến mấy, trước nỗi đau mất con, ông khó lòng thoát khỏi việc bị che mờ lý trí. Cậu không giết Kiên, nhưng chiếc nhẫn ngọc trong tay Kiên trở thành thứ tố cáo không giải thích được. Đó gọi là tình ngay lý gian. Bỗng cùng lúc, một tên lính chạy vào:

"Bẩm, có người đến báo đêm hôm cậu Kiên bị giết, người này tình cờ thấy Triệu xã trưởng chôn vật gì đó ở mảnh đất sau nhà!"

Tầm và mọi người đang ngủ yên trong phòng lớn thì đột nhiên nghe tiếng nói ồn ào cùng bước chân huỳnh huých đi vào sân nhà. Tất cả ngạc nhiên, mau chóng bước ra khỏi phòng. Trước mặt họ là Trịnh tri phủ, tri huyện Xuyên và đám cai đinh đang áp giải Tưởng. Chưa ai kịp hỏi là tri huyện Xuyên đã nói mục đích đến đây nhằm để tìm tang chứng. Dứt lời, tất cả họ nhanh chóng dẫn Tưởng ra mảnh đất sau nhà. Hiển nhiên, Tầm và mọi người liền tức tốc đi theo.

Đến nơi, tri huyện Xuyên yêu cầu nhân chứng khai tử mị việc đã thấy. Đó là Lý, tên nông dân làm thuê sống trong ngôi nhà tranh ở mảnh đất bên kia, liền kể rằng:

"Bẩm quan, khoảng nửa đêm hôm ấy con đi nhà xí thì tự dưng thấy phía sau nhà họ Triệu có ánh lửa chập chờn. Cứ ngỡ là trộm nên con nhìn tỏ hơn, hóa ra là Triệu xã trưởng đang đào đất chôn gì đó. Thấy chẳng có chuyện gì nên con vào nhà ngủ tiếp. Hôm sau hay tin cậu Kiên bị giết và Triệu xã trưởng bị bắt, con nhớ đến chuyện này nên đến trình báo quan."

"Đêm tối như vậy, sao người khẳng định là Triệu xã trưởng?"

"Dạ, làm thuê như con hay thức khuya dậy sớm, mắt nhìn đêm tối quen rồi. Chưa kể, nhà con cách nơi này không xa lắm, lại có thêm ánh lửa là con nhìn ra ngay."

Tên này vừa dứt lời, lập tức Trưởng bảo lớn: "Người nói dối! Lúc từ quán rượu trở về, ta ở trong nhà cho đến sáng hôm sau, làm gì có chuyện ra đây chôn giấu cái gì!".

Liên và hai bà nhìn nhau khó hiểu muôn phần. Riêng Tầm cũng biết rõ tên nhân chứng kia nói dối bởi Trưởng đã ở cạnh mình cả đêm hôm đó, nào rồi nửa bước.

"Người có biết, nếu đặt đi đâu thì sẽ bị tội không?" Trịnh tri phủ hỏi.

"Bẩm, đi đâu con nói là thật ạ."

Trông thấy Trưởng nghiêng rằng, trừng mắt nhìn mình thì Lý lảng mắt đi. Trịnh tri phủ lên tiếng, "chỉ cần đào nơi này lên, tìm ra vật chôn giấu đó thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ". Tri huyện Xuyên gật đầu, lệnh cho đám cai đình lấy cuốc đào chỗ đất mà tên nhân chứng vừa chỉ điểm.

Ai nấy đều hồi hộp chờ đợi, vì chẳng rõ thứ đó là gì. Nửa canh giờ sau, một tên cai đình hét lên đã tìm thấy rồi! Trưởng, Tầm và mọi người đều sửng sốt khi thấy đặt vào tay Trịnh tri phủ là một con dao nhuộm máu. Xem qua một lúc, tri huyện Xuyên nói mũi dao này rất khớp với vết đâm trên ngực Kiên. Vậy đây chính là hung khí.

Trưởng thất thần chẳng rõ con dao đó vì sao lại được chôn dưới mảnh đất sau nhà họ Triệu. Tiếp theo, cậu thấy Trịnh tri phủ nhìn mình với đôi

mắt lạnh lẽo:

"Xem ra, trời không giúp người r ồi. Ta sẽ bắt người phải trả giá!"

Tưởng không kịp lên tiếng giải thích là đã bị áp giải đi. Tức thì, Tầm và bà Tư lao đến bên Tưởng, ngăn đám cai đình lại. Cả hai liên tục nói, đó không phải sự thật! Liêm li ền học tốc ngăn mẹ Tư. Còn Tầm thì bị một tên lính đẩy mạnh ngã xuống đất. Trước cảnh đó, Tưởng lo lắng, ngoái đầu nhìn mãi. Dõi theo đám cai đình đi mất, Tầm ng ồi bệch dưới đất thẫn thờ, biết phải làm sao với tang chứng nhân chứng giả mạo này đây?

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 60: Chồng Bị Xét Xử, Vợ Lại Mang Thai

Vì Đỗ tri huyện ngã bệnh nên chỉ mỗi Quyên về xã Thổ. Nơi đầu tiên cô đến, dĩ nhiên là phủ huyện. Sau khi nói chuyện với tri huyện Xuyên xong, Quyên cũng giống Trịnh tri phủ, muốn được nhìn thấy xác Kiên. Thật kỳ lạ, dù lòng đang sợ hãi ấy vậy bàn tay đưa lên một cách dứt khoát, cô kéo nhanh miếng vải trắng xuống.

Vừa trông rõ gương mặt lạnh lẽo ấy, Quyên chợt run lên, như thể nỗi đau đớn trong lòng vừa vỡ òa. Trái tim quặn thắt khiến những ngón tay nhàu siết miếng vải, cô nhận ra bản thân không thể khóc được nữa.

Quyên nhìn xuống miếng cẩm ngọc mà trước khi đi, Kiên đã trao cho mình, bảo đây là vật hộ mệnh theo cậu từ nhỏ đến lớn. Có phải vì nó không ở bên cạnh nên Kiên mới gặp phải điếu khùng khiếp này? Nếu cậu vẫn giữ nó thì hẳn là cậu đã sống rồi! Quyên siết chặt kỷ vật cuối cùng vào lòng, bấy giờ nước mắt mới tuôn ra. Vì sao cậu lại vì cô mà hi sinh nhiều như vậy?

Không muốn tiếp tục khóc lóc, Quyên lau nhanh nước mắt, hỏi những điều quan trọng hơn. Về chuyện thủ phạm là Tường, và việc Trịnh tri phủ đi điều tra thế nào. Tri huyện Xuyên liền đem mọi chuyện kể cho cô nghe. Quyên lấy làm bất ngờ về tình tiết nhẫn ngọc của Tường nằm trong tay Kiên, rồi con dao dính máu chôn ở sau nhà họ Triệu. Với tình hình này, chẳng phải tất cả đều quy về một mối là Tường giết Kiên ư?

"Ta có thể gặp Triệu Tường không?" Quyên đột ngột hỏi.

"Được nhưng cô Quyên phải chờ Trịnh tri phủ hỏi cung xã trưởng xong."

Khi Quyên cùng tri huyện Xuyên đến nhà lao thì lúc này ở bên trong, một cuộc thẩm tra đang diễn ra.

"Ta hỏi lần cuối, người chịu nhận tội chưa?" Trịnh tri phủ bắt đầu mất kiên nhẫn.

Đối diện, Tưởng ngẩng đầu im lặng, đôi mắt giữ nguyên sự kiên định này giờ giống như muốn khẳng định lần nữa mình vô tội. Nỗi đau cùng sự nóng ruột khiến Trịnh tri phủ không thể chờ thêm trước vẻ cố chấp của cậu, tuy nhiên lòng vẫn buộc phải bình tĩnh.

"Nhẫn ngọc, con dao, nhân chứng đều có đủ, vậy mà người còn muốn kêu oan?"

"Phải, tôi không giết cậu Kiên!"

Trịnh tri phủ bất nhẫn, đập tay xuống bàn đồng thời hét lên:

"Thế tại sao con dao giết người lại ở sau nhà người? Còn cả người nông dân làm chứng đó, hắn ta nhìn thấy người!"

Tưởng ngược nhìn người cha đang phẫn nộ đó, đáp lời bằng câu quả quyết:

"Hắn ta nói dối! Tối hôm ấy, tôi không hề ra sau vườn chôn bất cứ vật gì! Còn con dao vấy máu, rất có thể ai đó đã lén lút chôn nó ở sau nhà họ Triệu! Không chừng lại chính là hung thủ!"

"Người ám chỉ có kẻ muốn hại người? Vậy đó là ai, lý do hắn làm thế là gì?"

"Tôi không biết."

"Nếu hung thủ muốn trốn tội thì vì sao không đổ cho kẻ khác mà lại là người?"

Tưởng tiếp tục lặng im, bởi chính bản thân cũng không ngừng tự hỏi đi đâu này. Rốt cuộc, hắn là ai? Nguyên nhân gì lại giết Kiên và đổ hết tội lỗi cho cậu? Không nhận lại câu trả lời nào nữa, Trịnh tri phủ dùng ánh mắt tức giận lẫn khinh bỉ vào Tưởng. Ông biết dù tra hỏi ra sao Tưởng cũng không thừa nhận nhưng vô ích thôi, chứng cứ đã đầy đủ vì vậy chỉ còn mở phiên xử án rồi buộc cậu điếm chỉ nhận tội là xong.

Lúc Trịnh tri phủ rời khỏi, Tưởng lại nghe tiếng bước chân đi vào ngục, chẳng rõ là ai muốn đến tra hỏi nữa. Và khi quay qua nhìn, cậu ngạc nhiên nhận ra gương mặt Quyên hiện ra trong vùng nửa tối nửa sáng tại nơi đây. Cô tiến đến cửa phòng giam, qua những thanh chắn ngang, lạnh lùng hỏi một câu:

"Là người giết Trịnh Kiên sao?"

Trông nét vô cảm, u uất toát lên trên người Quyên thì Tưởng bất giác linh cảm rằng, cô cũng y như Trịnh tri phủ, nghĩ rằng mình là kẻ giết Kiên.

Từ hôm qua đến nay, Tầm cứ ngồi yên trong phòng, nghĩ về chuyện của Tưởng. Dù Liêm căn dặn hãy nghỉ ngơi và đừng quá lo lắng nhưng Tầm không làm được. Sao cô có thể yên tâm khi mà Tưởng vẫn còn bị giam trong nhà lao và bắt chịu tội giết người. Tầm luôn bình tĩnh sáng suốt trong mọi chuyện tuy nhiên với việc này thì... Bỗng, bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập cùng lúc tiếng Ngải vang lên hốt hoảng:

"Mọi ơi, tri huyện Xuyên đang xử án cậu Tưởng!"

Tầm đứng bật dậy, đã mở án xét xử rồi ư? Cô lập tức lao ra khỏi phòng, cùng Ngải đến phủ huyện. Đến nơi, Tầm thấy rất nhiều người dân đứng vây kín trước cửa phủ huyện xem xử án xã trưởng. Tầm mau chóng chen vào đám dân nhốn nháo, vừa lúc bắt gặp Liêm và hai bà cũng đang đứng thấp thòm nhìn lên huyện đường. Tầm cố đến gần chỗ họ, Liêm vừa gặp em dâu đã ngăn lại không cho chạy vào chỗ xử án.

Đám cai đình cũng đứng trước cổng ngăn người dân, Tầm lo lắng nhìn vào huyện đường. Tri huyện Xuyên ngồi trên bàn xử án, bên cạnh có Trịnh tri phủ. Và phía dưới, Tể tướng ngồi ở giữa phòng, ngoài ra còn có Độ và Lý. Tri huyện Xuyên lệnh cho Độ tường thuật lại cuộc tranh cãi đêm đó ở quán rượu, rồi hỏi Tể tướng vài câu. Tiếp, ông cũng bảo Lý kể lần nữa chuyện chôn giấu con dao. Trong lúc hấp tấp, người dân đứng xem liên tục bàn tán, tang chứng rành rành như vậy thì xã trưởng khó mà chối tội.

"Triều Tể tướng, xét theo lời khai của hai nhân chứng và vật chứng con dao cùng chiếc nhẫn trong tay cậu Kiên, thì người có giết người!"

Tri huyện Xuyên vừa dứt lời, Tể tướng đứng dậy nói lớn: "Không! Tôi vô tội!". Tức thì, hai tên cai đình bước đến kìm giữ vai, ấn mạnh cậu quý xuống.

"Tôi không phục! Hãy thả tôi ra! Tôi muốn tự mình đi đầu ra vụ án này!"

Âm thanh xô ngã ghế vang lớn khiến ai nấy đều giật mình. Là Trịnh tri phủ, ông hướng đôi mắt phẫn nộ vào người đang quý dưới huyện đường:

"Đã giết con trai ta mà còn đòi đi đầu tra vụ án ư? Thật đáng khinh! Buổi xét xử này đã phán người có tội thì người đừng hòng sảo biện nữa!"

Thấy Trịnh tri phủ nhìn đầy giục giã, tri huyện Xuyên đành tuyên phán rằng Tể tướng có tội, chỉ cần điểm chỉ nhận tội xong thì lập tức áp giải lên kinh thành chờ lãnh án. Dầu Tể tướng luôn miệng khẳng định mình bị oan ấy vậy Trịnh tri phủ vẫn lạnh lùng lệnh cai đình đưa về nhà lao. Người dân la ó ầm ĩ, chẳng rõ phản đối hay đồng thuận.

Liêm và hai bà vừa khóc vừa gọi theo. Về phía Tầm, cô mau chóng đẩy mạnh cai đình ra, chạy đến chỗ chông đang bị giải đi. Hành động ấy nhanh đến nỗi hai tên cai đình áp giải chẳng kịp ngăn lại, còn Tể tướng chỉ vừa quay qua là Tầm đã ôm chầm lấy cổ cậu. Vòng tay siết chặt, Tầm vừa khóc vừa nói bằng giọng nức nở:

"Không phải! Tể tướng không có giết người! Làm ơn đừng bắt chông tôi!"

Mặc những tên cai đình kéo mình ra, Tầm nhất quyết không buông tay. Trước nỗi đau đớn của vợ, Tưởng chẳng biết làm gì ngoài việc vùi mặt mình vào bờ vai mỏng manh và cũng đẩy mạnh mẽ ấy. Cậu nào thể ôm Tầm được khi hai tay đang bị xiềng xích. Nhưng cái ôm luyện tiếc, thương đau của đôi vợ chồng trẻ chẳng kéo dài vì cuối cùng Tầm cũng bị kéo ra. Bị thúc ép bước đi, Tưởng cứ ngoái nhìn ra sau bảo Liêm hãy chăm sóc mẹ và Tầm, mình nhất định sẽ trở về!

Trông thấy cảnh ấy, Trịnh tri phủ nghĩ đã một câu thật tàn nhẫn: Tưởng hết đường trở về rồi! Khi hai vị quan quay lưng đi, cai đình cũng buông Tầm ra. Hẳn do kích động nên Tầm choáng ngất, cũng may lúc ngã xuống thì Liêm kịp đỡ lấy. Bắt mạch cho em dâu, ánh mắt Liêm phản chiếu sự bất ngờ. Mặc người nhà họ Triệu sốt sắng đưa Tầm trở về thì đằng sau bức tường huyện đường, Quyên đứng nhìn chăm chú. Bên cạnh có Hảo, nhỏ hỏi gì đấy nhưng cô im lặng quay lưng.

Dõi theo bóng Quyên, Hảo nhớ lại buổi xét xử lúc này, lòng tự hỏi có thật Kiên bị Tưởng giết hại? Rồi chợt, Hảo nhìn qua ô cửa sổ, Lý đang ngó trước ngó sau rồi lén lút bỏ đi. Rồi rành rành có gì đó bất thường, không chần chừ, nhỏ lập tức bám theo.

Tầm dần tỉnh dậy, thấy Liêm ngồi bên giường với nụ cười dịu dàng. Đỡ em dâu ngồi dậy, Liêm hỏi trong người đã đỡ hơn chưa. Tầm đặt tay lên trán mệt mỏi, đáp dạo này sức khỏe mình sao lại yếu như thế, cứ ngất mãi. Liêm bảo cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Và chưa nghe cậu nói hết là Tầm liềnh nhảnh đến chuyện của Tưởng.

"Em phải đi tìm hai nhân chứng đó hỏi cho ra lẽ, chắc chắn có nhầm lẫn."

"Em còn yếu lắm."

"Nhưng em không thể bỏ mặc Tưởng."

"Tầm, nghe anh nói, em có thai rồi..."

Dáng vẻ lo lắng lập tức biến mất, Tầm ngạc nhiên nhìn Liêm hết muốn hỏi thật sao. Liêm mỉm cười gật đầu bảo, "em đã có thai nên gần đây hay choáng ngất là vì thế". Lúc đầu còn ngỡ ngàng, tiếp theo Tầm khẽ khàng đặt tay lên bụng mình, niềm vui sướng vỡ òa. Thật bất ngờ khi cô và Tường lại sắp có con lần nữa. Nhưng vì sao hạnh phúc đến ngay lúc này? Trong khi chồng bị kết tội thì Tầm lại mang thai, bản thân biết nên cười hay khóc đây?

Liêm hiểu Tầm đang nghĩ gì, nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai đó, trấn an:

"Ông trời thương tình để em mang thai lần nữa, vì vậy em phải giữ thật kỹ đứa con này. Chuyện của Tường chúng ta sẽ tìm cách giải quyết sau, được chứ?"

Tầm đành gật đầu. Đúng, bản thân đã bị sảy thai một lần và đứa con này lại thành hình trong lúc cha nó gặp phải kiếp nạn, nên Tầm phải mạnh mẽ hơn để bảo vệ con.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 61: Chân Tướng Của Hung Thủ

Hảo âm thầm bám theo Lý đến một bến sông vắng vẻ. Trông bộ dạng lão liên của hắn, đoán chắc sắp có chuyện gì mờ ám. Rất nhanh, nhỏ bắt gặp một bóng dáng khác đang đứng dưới gốc đa gần mé sông, phải nhìn một lúc mới nhận ra là lão Sâm.

Vô cùng lấy làm lạ về cuộc gặp mặt bí hiểm của hai người này, Hảo len lén tiến lại gần và núp sau một cái cây, nghe ngóng cuộc đối thoại ấy. Tiếng lão Sâm vang lên trước, khen tên Lý làm rất tốt rồi đưa bạc cho. Hắn cười hềnhềm mau chóng cất bạc vào túi áo, rồi hỏi liệu xã trưởng có bị xử tội chết không. Giọng lão đầy khẳng định, dĩ nhiên vì giết con trai tri phủ cơ mà! Đến đây, Hảo cố nghe kỹ hơn. Thấy Lý dường như lo lắng đi đầu gì, lão Sâm giả vờ trấn an:

"Việc sắp xếp người làm nhân chứng và chôn con dao sau nhà họ Triệu, ta ra tay rất kỹ lưỡng nên người cứ yên tâm."

Hảo bất động vì nghe rõ từng câu từng chữ, vậy ra tên Lý đó bị lão Sâm mua chuộc ra làm nhân chứng giả, còn con dao vấy máu cũng do lão chôn giấu hòng đổ tội cho Tường. Lý do lão làm thế là gì? Một suy đoán kinh khủng lướt qua Hảo: Lẽ nào chính lão giết cậu Kiên? Hảo bần thần, nhưng vì sao lão phải ra tay với cậu?

Ánh mắt Hảo hoang mang mờ hồ, bên tai lại nghe tiếng lão nhắc hắn phải cẩn thận giữ kín chuyện này. Lý cười cả nể bảo mình có chết cũng không nói ra bí mật động trời này. Rồi đột nhiên, Hảo nhận thấy chất giọng lão Sâm thay đổi:

"Vậy ta sẽ đưa người đến một nơi mà không ai tìm thấy người."

Lý liên hỏi là đâu. Không quá lâu, Hảo liên nghe một âm thanh "hự" và tiếng hấn rên lên đau đớn, nhỏ đưa mắt nhìn ra. Con người đứng yên khi nhỏ chứng kiến cảnh lão Sâm đâm một nhát vào bụng tên Lý, do không ngờ nên hấn chẳng kịp chống đỡ.

"Đó chính là âm tào địa phủ", buông lời gian ác xong lão thẳng tay đẩy hấn rớt xuống sông. Chỉ một loáng sau, mặt sông đã lênh láng máu đỏ. Hảo thất kinh quay đi, lấy tay bịt miệng lại. Lão vừa giết người bịt miệng! Trong lúc nhỏ cố gắng để đừng bị phát hiện thì lão Sâm quan sát xung quanh xong mau chóng rời khỏi bờ sông.

Lén nhìn theo bóng dáng đó khuất dần, bấy giờ Hảo mới vội vàng rời chỗ nấp, chạy đi. Về đến phủ nhà, nhỏ học tốc vào phòng tìm Quyên.

...

Trịnh tri phủ bước vào nhà lao xem thử Tưởng đã chịu điểm chỉ nhận tội chưa. Đến phòng tra hỏi, ông thấy Tưởng ngẩng yên lặng trước bản tội trạng được viết bởi tri huyện Xuyên, còn đám cai đình thì liên tục yêu cầu điểm chỉ. Ông đằng hắng giọng, họ liên đứng dậy cúi đầu. Ông hỏi tình hình thế nào rồi, tên cai trưởng thở dài lắc đầu nói Tưởng cứng đầu không chịu y theo lệnh nên chưa biết phải làm gì. Trịnh tri phủ bước đến trước mặt Tưởng, bảo:

"Đừng nghĩ ta chịu thua, nhất định ta sẽ bắt người điểm chỉ nhận tội."

Tưởng chậm rãi ngược nhìn, ban đầu thì cười nhạt nhẽo tiếp theo là kiên quyết:

"Dù có chết, tôi cũng không nhận tội."

Đôi mắt lạnh lẽo đến cay độc, ông ra dấu cho đám cai đình. Họ hiểu ý, liên kéo Tưởng đứng dậy, tháo xiềng xích ở tay ra đồng thời lôi đến giá gỗ, dùng dây thừng cột hai tay cậu lên đó. Nhanh chóng hiểu ra điếu này, Tưởng hướng đôi mắt lạnh băng về phía Trịnh tri phủ hỏi ông muốn dụng

hình tra khảo để buột cậu nhận tội sao? Ông phải nhẹ vật áo, ng ồi xuống ghế:

"Tri ều đình ra lệnh hạn chế dụng hình đối với phạm nhân, nhưng với kẻ ngoan cố như ngươi thì chẳng còn cách nào khác. Chết ư? Không dễ dàng vậy đâu... Các người đánh mạnh cho ta, đánh đến khi nào hắn chịu điếm chỉ thì thôi!"

Tên cai đình y lệnh, c ần roi thường lên và quất mạnh vào Tường. Cậu nghiêng r ảng chịu đau, dây roi như xé toạc da thịt, tạo thành vết thương rướm máu. Những quất roi liên tục giáng xuống. Còn Trịnh tri phủ thì ng ồi quan sát cảnh Tường bị đánh đến xước quần xước áo, máu tứa ra nhưng vẫn cắn môi kìm nén tiếng la đau đớn. Ông muốn thử xem sức chịu đựng của tên xã trưởng ấy đến đâu, là dây roi hay da thịt sẽ chiến thắng.

Trận đánh roi dữ dội đó đã hành hạ Tường gần một canh giờ. Dẫu cố chịu đựng cái đau tê tái, r ả rời trên từng mảng da thịt nhưng cậu vẫn ngất đi đến hai lần và bị cai đình tạt nước cho tỉnh dậy, tiếp tục đánh. Được một lúc, Trịnh tri phủ giờ tay yếu c ần dừng lại. Tên cai đình thở mệt nhọc, còn ông tiến lại gần chỗ Tường đang r ử đi trên giá gỗ với gương mặt bột bặt đầm mồ hôi, bờ môi rỉ r ỉ máu do răng cắn quá chặt và toàn thân đầy vết roi ngang dọc.

"Người cũng giỏi chịu đòn thật."

"Ngài... cứ đánh chết tôi đi..." Tường ngoẹo đầu mệt mỏi, đôi mắt lim dim.

Trịnh tri phủ cười khinh, bản thân đâu dại gì giết chết tội phạm sắp lãnh án. Ông còn muốn cảnh tra khảo này diễn ra thêm vài lần nữa, cho đến khi nào Tường điếm chỉ vào bản tội trạng. Dây trói tay được cởi ra, cả người đau đến mức Tường gần như khụy xuống nhưng được cai đình dìu đỡ kéo lê về phòng giam. Họ không chút nương tình khi ném cậu xuống đồng rơm.

Tiếng xích khóa cửa khua leng xeng, ở bên trong, Tường nghiêng r ảng nhả mặt bởi chẳng tài nào lật nổi người để nằm ngửa lại. Mỗi nơi trên da

thịt đầu đau nhói, những vết thương tươm máu bị rơm rạ cạ vào càng thêm rất buốt. Cậu hiểu, thời gian tới mình sẽ còn chịu đựng sự dụng hình này nhiều lần nữa, liệu bản thân có đủ sức vượt qua. Chỉ e cậu sẽ chết trong lúc bị đánh. Với ý nghĩ miên man và cái đau hành hạ, Tường chìm vào giấc ngủ tê tái.

Sau khi nghe Hảo kể lại chuyện lão Sâm giết Lý diệt khẩu, Quyên quyết định đến tìm Trịnh tri phủ. Đứng chờ ở ngoài cửa phòng khá lâu, cô mới thấy ông trở về Nhận ra con gái Đỗ tri huyện, ông hỏi cô về xã Thổ lúc nào. Quyên đáp đã được hai ngày, cũng định chào ông một tiếng. Trịnh tri phủ biết Quyên đến là vì cái chết của Kiên, nhưng khi nghe cô nói về việc Tường không phải hung thủ thì ông ngạc nhiên.

"Con có biết mình đang nói gì không?" Ông trầm tư.

"Thưa, từ đầu con đã không tin Tường giết Kiên. Giết người, phải có mục đích." Quyên lập luận, "Hai người là bằng hữu thân thiết, chẳng có lý do gì Tường làm vậy."

"Lòng dạ con người khó đoán lắm."

"Con hiểu ngài đau khổ vì cái chết của Kiên, nhưng ngài đừng nên hờ dờ."

Bị một hậu bối nói mình hờ dờ, Trịnh tri phủ không khỏi tức giận:

"Ta chỉ căn cứ vào nhân chứng, vật chứng mà chỉ ra tội ác của Triệu Tường!"

Quyên lập tức đáp rằng: "Tất cả những đi đầu đó chỉ do dàn dựng sắp xếp". Hiên nhiên, ông đã nhìn cô bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Nghe Quyên thuật lại chuyện Hảo chứng kiến, ông đập tay vào cửa, quát:

"Hàm hờ! Việc gì phó xã trưởng lại làm thế? Ông ta không thù oán với Kiên, có gì giết nó? Đi đầu con nói chẳng có chứng cứ, tất cả chỉ là lời kể

của một con bé h ầu!"

"Vậy thì Tường cũng không thù oán gì với Kiên, chuyện ở quán rượu có thể do..."

Trịnh tri phủ mau chóng giơ tay lên ngăn, cất giọng lãnh đạm khi nói:

"Ta vốn hiểu rõ con từng thương Tường vì vậy đang cố giúp h ần thoát tội."

Quyên tròn xoe mắt, càng ngạc nhiên hơn vì nghe ông hỏi mình làm thế mà không thấy có lỗi với Kiên sao?

"Phải, con thừa nhận mình không muốn Tường bị tội, nhưng hơn hết con làm là vì Trịnh Kiên! Kiên bị chết oan, con cũng đau đớn chẳng thua gì ngài." Quyên trả lời.

"Với cách làm này mà con nói rằng mình đau đớn ư?"

Quyên nhìn sâu vào đôi mắt lạnh lùng đó, kiên tâm đáp lại rằng:

"Đi ầu con làm là tìm ra hung thủ thực sự đã giết Kiên. Nhưng còn ngài, ngài chỉ đang muốn dùng một người khác thế thân để khóa lấp nỗi đau mất con mà thôi."

Nét mặt Trịnh tri phủ đanh sắc hơn, không muốn nói gì thêm nên đẩy nhẹ cửa phòng bước vào. Trước khi đóng lại, ông bảo khi nào Quyên tìm ra nhân chứng vạch tội lão Sâm thì hãy đến đây. Cánh cửa đóng mạnh ở trước mặt, Quyên nhắm mắt khi nghĩ tên Lý đã bị giết mất r ồi đâu!

Đứng sau bức tường g ần đó, Hảo đã nghe hết cuộc nói chuyện n ầy giờ. Nhỏ nhận ra, việc vạch tr ần lão Sâm đã trở nên khó khăn. Thế nhưng nhỏ vẫn nhất quyết tìm bằng được hung thủ thực sự.

Quyên vào phòng giam cốt muốn hỏi Tường thêm vài đi ầu, lần trước gặp mặt hai bên chẳng nói được gì với nhau nhi ều. Đến nơi, cô bị đám cai

đình ngăn lại, nói là chỉ thị của Trịnh tri phủ không cho phép bất cứ ai vào thăm Tường. Quyên liền bảo mình đã hỏi ông rồi và nhận được sự đồng ý. Thấy hắn còn lưỡng lự, cô nói sẽ chịu trách nhiệm nếu ông có trách phạt.

Lúc vào đến phòng giam, Quyên sửng sốt khi trông cảnh Tường nằm trên đồng rơm với thân thể đầy vết roi đánh rướm máu. Mau chóng, cô cất tiếng gọi. Mãi một lúc sau, Tường mới khẽ khàng mở mắt, mệt mỏi nhận ra Quyên. Nghe chất giọng gấp gáp ấy, cậu mím môi và cố dựng cơ thể đau buốt rã rời dậy, nhích lại gần cửa phòng giam. Qua khe hở của những thanh ngang, Quyên lo lắng lẫn kinh ngạc:

"Người... bị dụng hình? Trịnh tri phủ đã ra lệnh đúng không?"

Tường ôm người ho nhẹ, chẳng đáp. Nhưng tự Quyên cũng đã có câu trả lời, ngoài ông ra thì còn ai nhẫn tâm đến mức này. Nhìn những vết thương tươm máu trên quần áo xước rách, cô không khỏi đau lòng. Hết Kiên rồi lại đến Tường, cô thấy mình bất lực trước bi kịch của hai chàng trai.

"Ta sẽ cho thầy lang đến chữa thương giúp người."

Lập tức lên tiếng ngăn lại, Tường nhìn Quyên bằng ánh mắt đầy khẩn khoản:

"Xin cô Quyên giúp tôi một việc... Tôi muốn gặp Tầm lần cuối..."

Quyên chợt bất động, không phải vì Tường muốn gặp Tầm mà là bởi hai từ lần cuối đó thực sự mang ý nghĩa gì?

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 62: Mối Duyên Tình Sâu Đậm Như Vây Mà Có Thể Dễ Dàng Từ Bỏ Sao?

Từ ngày trò chuyện với thầy lang Phiệt, Liêm thường xuyên đến Chùa, phần vì muốn tâm sự với ông phần muốn làm công quả và tìm sự thanh tịnh nơi cửa Phật. Ngày qua ngày nghe những tiếng tụng kinh, cậu thấy lòng mình nhẹ nhõm như trút bỏ hết gánh nặng phiền não, tìm ra ánh sáng diệu kỳ của sự từ bi bác ái. Ngoài ra, Liêm còn học theo thầy lang Phiệt về y thuật.

"Chuyện của cậu Tường thế nào rồi?" Thầy lang Phiệt bào chế thuốc, chợt hỏi.

Rời mắt khỏi kinh Phật, Liêm nhớ đến tình hình chẳng mất sáng sủa của em, thở dài lắc đầu. Thầy lang Phiệt không nói gì, tiếp tục cặm chày nhỏ giã mấy lá thuốc, bản thân cũng hiểu phần nào. Dù rất khế, ông vẫn nghe rõ tiếng lòng nặng nề của Liêm.

"Trời không phụ người có lòng, người tốt ắt hẳn sẽ tai qua nạn khỏi."

"Có thật thế không?" Liêm tự dưng buột miệng, "Vật chứng, nhân chứng đâu có đủ. Dù em trai tôi thực sự oan ức thì trước những sự thật ngang trái ấy liệu ai sẽ hiểu?"

Thấy Liêm cặm trên tay cuốn kinh Phật mà lòng chứa đầy sự hoài nghi về lẽ công bằng ở đời thì ông ngừng lại, nhẹ nhàng ngược nhìn bảo:

"Trên đời, ai cũng phải trải qua kiếp nạn, dù lớn hay nhỏ. Tất cả đều do nhân quả tạo nên. Nhìn bên ngoài có vẻ bất công thế đấy nhưng kỳ thực là

do mình gây tội nên mới gặp báo ứng."

Liêm lắng nghe từng lời khai thông tĩn tại từ thầy lang Phiệc. Kiếp nạn của đời người, rốt cuộc lại là nhân quả làm nên. Khi hiểu ra điếu đó, hẳn ta bớt oán trách người mà tu tâm dưỡng tánh.

Một bàn tay đặt lên vai, Liêm trông nộ cười hi ền hậu kia, ông khuyên nhủ nếu Tưởng có công đức thì nhất định thoát khỏi tai kiếp. Qua được đại nạn này rồi, cậu sẽ hạnh phúc.

Liêm chậm rãi ngược nhìn tượng Phật Thích Ca đang ng ỗ yên tĩn tại, nộ nộ cười dịu hi ền và trái lòng từ bi đến chúng sinh. Tin vào thiện tâm ắt gặp được thiện nhân.

Lúc này, Tầm đang gặp Quyên. Theo lời khẩn khoản của Tưởng, Quyên đến tìm Tầm. Ng ỗ bên nhau gần nửa canh giờ, hai người chẳng lên tiếng với nhau lời nào. Vốn dĩ họ không phải bằng hữu hay chị em thân thiết, mà trước giờ mối quan hệ này chỉ thông qua một người nam nhân. Cũng có thể Tầm và Quyên đều đang chìm trong niềm đau riêng về Kiên và Tưởng.

"Tất cả là lỗi ở Tầm." Câu đầu tiên Tầm nói nghe thật kỳ lạ, "Nếu Tầm không biên thư nhờ cậu Kiên về xã Thổ thì cậu ấy đã không bị giết và Tưởng chẳng phải chịu oan."

Quyên nhìn Tầm, lời nói xót xa đau đớn mà gương mặt ấy vẫn tĩn lặng, quả là một người mạnh mẽ luôn chịu đựng. Lại lòng thay, ngày trước Quyên cứ trách cứ Tầm đã giành mất người nam nhân của mình nhưng giờ nghe Tầm tự trách bản thân thì cô lại chỉ khẽ khàng bảo:

"Đó không phải lỗi của người, chỉ bởi lòng người nông sâu khó lường. Nhưng suy cho cùng, ta mới có lỗi khi đã không cùng theo Kiên về đây..."

Tầm hướng mắt sang Quyên, bấy giờ mới nhận ra cô chủ nhỏ trước đây đã trở nên trưởng thành, kiên cường hơn. Mạnh mẽ qua từng lời nói và cả ánh mắt sâu thẳm. Rồi Tầm nghe Quyên bảo:

"Thôi, tạm gác chuyện này sang một bên vì ta có việc khác quan trọng hơn..."

Tên cai đình thấy Quyên đi đến, theo sau còn có một nam cúi mặt. Chưa kịp hỏi là hẳn nghe Quyên nói nhận lệnh từ Trịnh tri phủ đưa thầy lang đến chữa thương cho Tường. Trông hẳn cứ nhìn người ở phía sau, cô bảo nếu chậm trễ để Tường chết trong phòng giam thì sẽ bị tội. Cuối cùng, hẳn cũng cho qua. Lúc đã đi vào trong, người nam nhân mới ngược mặt lên, là Tầm cải trang.

Tường mở mắt bởi nghe tiếng mở xích cửa, tiếp theo có bóng người bước nhanh vào trong. Cậu ngỡ là cai đình lại kéo mình ra chuẩn bị cho một cuộc trao khảo khác nhưng khi cảm nhận một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng áp lên mặt thì liền bừng tỉnh. Trước mắt Tường, gương mặt Tầm dịu dàng hiện ra trong vùng tối, đôi mắt nồng ấm đỏ hoe và bờ môi mấp máy chẳng nên lời. Hình ảnh Tầm dịu hiền đến mức cậu nghĩ đây là một giấc mộng đẹp để.

"Ta đang mơ sao?"

Nghe chàng hỏi thế, Tầm không kìm lòng được mà ôm chầm lấy. Tay đặt lên những vết roi ngang dọc trên tấm lưng đó, Tầm nức lên hồi, có ngờ đâu Tường lại phải chịu cảnh đau đớn thế này trong ngục tối. Vừa nãy trông thấy dáng vẻ xác xơ của chàng, cô đã bật khóc. Về phần Tường, khi cảm nhận rõ ràng một thân thể ấm nồng quen thuộc phủ trọn lấy mình thì cậu mới tin đây là thật. Tầm đến rồi, người đã giúp cậu vượt qua nỗi đau tê tái của xác thịt mấy đêm nay. Tường ôm chặt vợ, cho thỏa nỗi nhớ nhung cồn cào và để cõi lòng được xoa dịu bởi bình yên.

Biết không thể ôm ấp vỗ về mãi như vậy, Tầm rời khỏi lòng Tường, xót xa hỏi:

"Mình đau lắm phải không, giá như em có thể chịu đau thay mình."

Trước sự thương cảm và chất giọng ghen ngào ấy, Tường khẽ lắc đầu mỉm cười, tay nắm bàn tay Tầm đang áp trên mặt mình.

"Thấy mình vẫn bình an là ta yên tâm rồi. Tầm à, hãy nghe ta nói. Ta không giết cậu Kiên, cũng không biết vì sao lại xuất hiện những vật chứng, nhân chứng kia. Ta trong sạch nhưng Trịnh tri phủ một mực khẳng định ta là hung thủ, còn dựng hình buộc ta điếm chỉ nhận tội."

"Em biết nỗi oan ức của mình..."

"Tầm, rất có thể ta sẽ bị áp giải lên kinh và lãnh án. Ta chết không hối tiếc nhưng đi đâu ta lo lắng nhất là mẹ và mình. Mẹ thì chí ít cũng còn có anh trai ta, còn lại mình..."

Tầm nhìn Tường, vẫn chưa hiểu ý chồng muốn nói gì. Cố kìm nỗi đau to lớn đang cuộn trào trong lòng, Tường đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mượt mà, xuống gương mặt rồi ngừng lại trên bờ vai mảnh mai đã luôn là nơi để mình tựa vào suốt nhiều năm qua, khẽ khàng siết mạnh.

"Nếu ta chết, mình phải sống cô đơn đến hết đời. Vậy thì trước khi ra đi ta sẽ giải thoát cho mình."

Tầm vẫn nhìn không chớp mắt, dường như bắt đầu hiểu Tường muốn làm gì hay sao mà lệ tự dưng ứa ra chảy dài, bất giác cảm nhận bị kịch sắp đến. Ngay cả Quyên đứng bên ngoài phòng giam cũng đang chờ đợi đi đâu mà Tường sẽ làm. Còn Tường, ghìm nén nước mắt vì biết lời mình sắp nói ra sẽ khiến Tầm đau khổ thế nào.

"Ta muốn viết hưu thư..."

Giọt lệ lưng chừng ngay khóe mắt lập tức rơi xuống vỡ tan, là vì đau đớn trong tâm can vừa nứt toác, Tầm bất động trước linh cảm không sai của bản thân. Dù vậy, cô chưa bao giờ nghĩ đến hai chữ "hưu thư". Tầm hỏi một cách vô thức rằng, "mình muốn từ bỏ em sao?". Tường không đáp, chậm rãi lấy dưới đồng rơm ra một tờ giấy trắng, bút và nghiêng mực như thể đã chuẩn bị từ trước. Đôi mắt đứng yên khi Tầm dõi theo hành động trải giấy, cầm bút chấm mực của Tường. Tức thì, cô giữ tay chồng.

"Đừng... xin mình đừng từ bỏ em..."

"Không phải ta muốn từ bỏ mình, mà đây là đi ầu tốt nhất cuối cùng ta làm cho mình. Nếu ta thôi vợ thì mình có thể tìm một người nam nhân khác sống cùng nhau." Giọng lạc đi, nhưng ánh mắt Tường vẫn đầy quyết tâm.

Nắm chặt tay chồng, Tầm vừa khóc vừa lắc đầu. Hiển nhiên Quyên vô cùng bất ngờ trước quyết định dứt khoát ấy. Tường thương Tầm nhiều như thế mà lúc này lại chấp nhận viết hưu thư sao? Phải, đó cũng là đi ầu mà Tường nghĩ khi đặt bút lên tờ giấy trắng, run run khi viết những nét chữ đầu tiên. Đau thương và khổ tâm đến mức, mắt cậu nhòe đi, lệ chực rơi nhưng vẫn kìm lại được.

"Không! Mình hãy dừng lại!... Đời này em chỉ muốn ở bên mình, dù có ra sao... "

"Tầm, nghe lời ta một lần thôi."

Siết chặt bàn tay đang cầm bút kia, gương mặt Tầm ướt đẫm lệ, nước nở rã:

"Mình có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau? Khi đó cả hai vẫn còn nhỏ, mình không bao giờ muốn xem em là em gái. Và mình đã thầm thương em suốt ngần ấy năm, chúng ta lại cùng nhau trải qua xa cách đợi chờ mới nên nghĩa vợ chồng. Một mối lương duyên dài như vậy mà một hai câu từ bỏ là xong ư? Chỉ một mảnh giấy hưu thư là kết thúc sao? Em và mình có thể nở lòng buông bỏ duyên tình này...?"

Tường nhắm mắt, một giọt lệ trong suốt chẳng thể giữ được, rơi xuống con chữ loang lổ. Tầm nói đúng, làm sao Tường nở nhẫn tâm buông bỏ một lương duyên đậm sâu như vậy. Tâm can nào chịu xiết nhưng cậu không biết phải làm sao khi bản thân khó giữ được mạng sống, và Tầm sẽ chịu cảnh cô quạnh đến hết đời khi tuổi còn trẻ.

Lặng nghe tiếng khóc của đôi vợ chồng trẻ, Quyên thấy xót xa vô cùng. Và hẳn vào khoảnh khắc này, cô cũng hiểu ra vì sao mình không chiếm được trái tim Tường. Như Tầm nói, duyên tình giữa họ đã có từ lâu rồi, bất cứ ai cũng chẳng thể chen vào.

Lấy chiếc bút trong tay Tưởng ra, Tầm mau chóng đặt bàn tay đó lên bụng mình.

"Em có thai rồi, mình biết không?"

Tưởng kinh ngạc, hết nhìn Tầm rồi lại nhìn xuống bụng vợ. Cậu sắp có con, một sinh linh bé bỏng đang thành hình. Đôi mắt bỗng chốc ánh lên niềm vui lớn lao, tay xoa nhẹ bụng Tầm, Tưởng thấy hạnh phúc nhưng dường thời cũng đón đau vô vàn.

Liên vừa bước vào nhà thì vô tình gặp Quyên. Ngạc nhiên chốc lát, cậu liền nói:

"Mong cô Quyên hãy cứu giúp Tưởng!"

Mí mắt chùng xuống, Quyên đáp ngay cả mình cũng lực bất tòng tâm. Liên lắc đầu: "Chỉ cần có cơ hội thì mong cô Quyên ra tay giúp Tưởng, chỉ cô mới làm được!". Trông vẻ im lặng từ đối phương, Liên bỗng bảo rõ ràng:

"Cô Quyên làm vậy nghĩa là đáp ứng tâm nguyện của cậu Kiên."

Quyên chớp mắt, vẫn chưa hiểu. Chậm rãi, Liên kể lại một chuyện. Không rõ câu chuyện ấy như thế nào, chỉ biết rằng, sau đó Quyên đã rời khỏi nhà họ Triệu với gương mặt đã khô lệ và trong tay nắm giữ miếng ngọc của Kiên.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 63: Giả Làm Kỹ Nữ Để Tiếp Cận Tên Công Tử

Kể từ cái đêm vô tình giết Kiên, Dự sợ hãi trốn biệt trong nhà chẳng dám bước ra ngoài dù nửa bước. Hắn ăn không ngon, ngủ không yên, nơm nớp lo sợ đến mức chỉ một tiếng động khẽ thôi cũng đủ giật mình. Thế nhưng sau khi tri huyện Xuyên mở phiên xét xử tuyên án Tường có tội, chuẩn bị áp giải lên kinh thành là Dự thở phào, cuối cùng cũng có kẻ lãnh hết tội cho mình.

Người xưa có câu, ngựa quen đường cũ. Mặc dù vừa thoát khỏi đại họa nhưng tên Dự vẫn chứng nào tật đó, vài hôm sau khi chuyện đã lắng dịu, hắn lại muốn ra ngoài chơi bời cho thỏa những ngày tự nhốt mình trong phòng. Hắn quá ỷ lại vào lão Sâm, nghĩ rằng nếu có lỡ gây chuyện gì nữa thì đã có cha hắn đứng ra giải quyết êm xuôi rồi. Đây là lý do, hắn chẳng bao giờ khôn ra.

Khẽ khàng mở cửa, Dự ngó trước ngó sau rồi cẩn thận đi ra ngoài. Nhưng chân vừa chạm xuống nền đất ngay trước cửa là hắn giật mình khi nghe giọng quát của lão Sâm. Hắn quay lại, thấy cha giận dữ. Lão bước đến hỏi hắn muốn đi đâu. Dự đáp muốn ra ngoài chơi. Tức thì lão đánh vào đầu con, gắt:

"Mày vẫn chứng nào tật nấy! Có biết vừa gây ra họa chưa mà giờ còn đi chơi hả?"

"Nhưng mà cha, tên Tường đã bị bắt và sắp lên kinh chịu tội, con thoát nạn rồi. Chẳng lẽ cha bắt con ở lì trong nhà mãi, con chán lắm."

Lão Sâm nhắm mắt mím môi, thật là thằng con trời đánh. Vừa mới giết người xong mà không chịu an phận ở nhà cho lành, bây giờ lại muốn trốn đi chơi nữa. Dự có biết vì chuyện của hắn mà lão đau đầu lo lắng thế nào không, thậm chí còn làm ra những chuyện ác hơn thất đức nữa. Là lão quá nuông chiều hắn nên mới thành ra thế này. Lén nhìn cha một chốc, Dự nài nỉ:

"Cha, con hứa sẽ không gây chuyện nữa, con chỉ rủ chúng bạn chơi đá gà thôi."

"Mày đó, muốn làm gì thì làm, đi quách cho tao!" Lão Sâm bực bội trở vô nhà.

Dự liề n tụ tập đám bằng hữu chí cốt lại, nhưng không phải chơi đá gà mà là đến thanh lâu uống rượu nghe đàn hát. Mấy hôm nay chẳng thấy mặt mũi đâu, chúng bạn mới hỏi hắn làm gì. Dự bịa chuyện mình bị cha phạt, bắt ép ở nhà mấy ngày.

Trong lúc Dự cùng chúng bằng hữu kéo đến thanh lâu thì ở phía xa, Hảo đứng âm thầm quan sát. Sau khi nghe cuộc nói chuyện giữa Quyên và Trịnh tri phủ, nhỏ biết không thể trông chờ vào việc đi điều tra của phủ huyện nữa, nên muốn đích thân tìm hiểu ngọn nguồn cái chết của Kiên. Hảo âm thầm quan sát nhà lão Sâm, thấy chẳng có động tĩnh gì ngoài chuyện lão đột nhiên bắt tên Dự ở suốt trong nhà. Chắc chắn có đi đâu nào đấy không ổn! Chẳng hiểu sao, nhỏ cảm giác cái chết của Kiên có liên quan đến tên công tử đáng ghét ấy nên quyết tìm cho ra chân tướng.

Bám theo lũ công tử rồi hơi đến tận thanh lâu, Hảo tỏ vẻ khinh bỉ. Chốn trăng hoa này, đàn ông ra vào thì bình thường nhưng đàn bà thì khó. Đám của Dự mất hút sau cánh cửa khiến Hảo hết đường bám theo. Đang nghĩ ngợi tìm cách thì chợt nhỏ thấy bà chủ thanh lâu nói chuyện với một phu xe, bên cạnh là chiếc xe chở rau củ.

Rất nhanh, chiếc xe chở rau củ được phu xe kéo vào trong thanh lâu. Khi hắn dựng xe và rời đi thì bên dưới gầm xe, Hảo bò ra ngoài. Ban nãy nhân lúc hai người kia không chú ý, nhỏ nhanh nhẹn chui vào dưới gầm.

Quan sát trước sau, nhỏ len lén đi vòng lên dãy nhà phụ, rồi tình cờ thấy những chiếc áo đủ màu sắc phơi trên dây sào.

Liêm đến Chùa gặp thầy lang Phiệt đang ở nhà sau giếng thuốc. Vừa gặp mặt, ông đã đưa cho cậu một nhúm lá cây, nói mình vừa tìm ra loại cây thuốc rất hay. Liêm cẩn thận lấy những chiếc lá nhỏ có màu sắc khá kỳ lạ, liền hỏi là lá thuốc gì. Ông chậm rãi tiết lộ cho cậu biết công dụng của nó, nghe xong cậu có phần thú vị. Hai người đang bàn về loại thuốc lạ ấy thì cùng lúc, tiếng Quyên vang lên bất ngờ. Liêm quay qua, chưa kịp hỏi là cô bước đến, báo vừa tình cờ nghe Trịnh tri phủ nói với tri huyện Xuyên ba ngày sau sẽ áp giải Tưởng lên kinh thành. Liêm kinh ngạc:

"Sao lại gấp như vậy? Tưởng còn chưa điếm chỉ nhận tội!"

Quyên không đáp, như thể chính bản thân cũng thắc mắc điều đó. Cô biết Trịnh tri phủ không ép được Tưởng nhận tội dù đã dụng hình, vì vậy hẳn sau cùng ông đi đến quyết định vẫn áp giải cậu lên kinh thành để triều đình phán xử. Trước áp lực từ bộ hình, ông tin Tưởng sẽ phải điếm chỉ nhận tội. Có lẽ Liêm cũng bắt đầu lờ mờ đoán ra mục đích ấy nên vô cùng lo lắng.

"Trịnh tri phủ làm thế chẳng khác nào gán ghép tội cho Tưởng, quả nhiên ngài ấy không đủ sáng suốt để tìm ra chân tướng sự việc."

"Suy cho cùng, ngài ấy bị nỗi đau mất con che mờ lí trí." Quyên nói khẽ, "Rõ ràng ngài ấy muốn đem một người nào đó ra chịu tội để khóa lấp nỗi đau của chính mình."

Im lặng một chốc, thầy lang Phiệt tự dưng hỏi một câu lấp lửng:

"Lý nào phải có người dùng cả mạng sống để đổi lại cái chết oan uổng của cậu Kiên? Oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt?"

Không hiểu vì sao khi nghe xong, trong đầu Liêm bất giác hình thành ý nghĩ "dùng mạng đổi mạng". Cậu đưa mắt nhìn xuống nhúm lá thuốc trên

tay, có đi đâu gì mơ hồ dần xuất hiện trong suy nghĩ.

Dự đang cùng lũ bạn uống rượu vui vẻ thì cửa phòng mở, bà chủ thanh lâu bước vào, theo sau còn có dàn ca kỹ xinh đẹp. Với cái tiếng là con trai phó xã trưởng nên hẳn rất được bà chủ ưu ái. Biết hẳn thích uống rượu nghe hát, lần nào bà cũng đưa đến mấy ca kỹ đẹp. Lúc họ nói chuyện, Hảo đứng lẫn trong dàn ca kỹ mà kín đáo quan sát. Lúc này thấy những bộ quần áo lụa mắc trên sào, nhỏ liều mặc lấy rồi trà trộn vào đây.

Bà chủ thanh lâu yêu cầu nhóm ca kỹ mau chóng múa hát. Các cô gái nghe theo, ba người ngồi đàn còn bảy người bắt đầu múa. Từ nhỏ vốn được Kiên dạy dỗ, Hảo được học qua các môn cầu, kỳ, thi, họa. Tuy không quá xuất chúng nhưng với việc đàn tịch ca hát thì nhỏ vẫn làm tốt. Hảo làm một trong ba ca kỹ ngồi đàn, mặt cúi thấp. Xong một bản nhạc, bà chủ lệnh cho ba ca kỹ đàn đến rót rượu cho khách. Hảo đảo mắt lưỡng lự trước tình thế không lường trước này.

Hảo giật mình khi nghe bà chủ gọi. Hết cách, nhỏ chỉ còn biết cầu mong vào vận may của bản thân. Chậm rãi, nhỏ bước đến ngồi xuống trước mặt Dự, đôi tay cầu ly rượu cố gắng đừng run. Đối diện, tên Dự mau chóng nhận ra vẻ khác thường này. Thường ca kỹ rất thích nhìn khách, dùng ánh mắt nụ cười quyến rũ khách, riêng cô gái trước mặt lại ra đi đâu rụt rè. Cô cứ cúi đầu như thể sợ người khác nhìn thấy khuôn mặt. Và hành động đó càng khiến hẳn thêm tò tò, phải nhìn cho bằng được diện mạo kia.

Sự hiếu kỳ trong mắt biến mất, thay vào đấy là bất ngờ lẫn ngạc nhiên khi Dự nhận ra cô gái lần trước gặp ở trước cổng Chùa. Ngay lập tức, hẳn đưa tay đẩy nhẹ gương mặt đang cố che giấu kia lên. Do việc làm đó quá nhanh khiến Hảo chẳng kịp phản ứng để rồi sau cùng cả khuôn mặt bị phô bày trước ánh nhìn thích thú của Dự.

"Là người?"

Hắn vừa dứt lời, bà chủ thanh lâu cất tiếng sốt sắng, "sao lại có đứa ca kỹ lạ mặt như vậy?". Hảo lúng túng đáp mình là người mới nên bà chưa

quen mặt. Vốn không phải loại t ần thường, bà ta hiểu Hảo lên vào thanh lâu nên lập tức nắm lấy tay nhỏ kéo dậy đ ồng thời nhìn từ đ ầu xuống chân, hỏi dò xét:

"Mày lên vào đây làm gì hả? Nói mau!"

Quá cấp bách, Hảo nhắm mắt làm li ều, li ền khóc lóc van xin bà ta rằng:

"Con không cố ý, chỉ vì cha mẹ bệnh nặng c ần ti ền thuốc thang nên mới lên vào đây đàn hát mua vui cho khách để kiếm ti ền."

Bà chủ toan quát mắng tiếp thì Dự nhanh chóng lên tiếng:

"Để cô gái đó ở lại đi."

Bà chủ ngừng lời kéo Hảo, còn nhỏ thì thấy hấn nở nụ cười ham thích lắm, r ồi thẳng thừng bảo:

"Từ giờ, hãy để cô ca kỹ này h ầu rượu và đàn hát cho ta nghe."

"Nhưng thưa cậu..."

Bà chủ ngưng bắt khi trông thấy bộ mặt khó chịu của Dự. Thiết nghĩ, bà không nên làm phật lòng vị khách quý này chỉ bởi một đứa ca kỹ. Bà nhìn qua Hảo, nhận thấy nhỏ cũng xinh xắn, nay lại được lòng con trai phó xã trưởng thì thanh lâu chỉ được lợi chứ không có hại.

Đám công tử kia và nhóm ca kỹ rời khỏi phòng theo yêu c ầu của Dự. Còn lại một mình, Hảo ng ồi im lặng bên cạnh hấn, lát sau mới nghe hấn nói đ ầy vui thú:

"Cứ ngỡ ngươi là con gái nhà lành, nào ngờ lại vào thanh lâu làm ca kỹ."

Hảo lại vờ làm đứa con hiếu thuận, đáp rằng:

"Vì cha mẹ nên em đành ngậm ngùi bước chân vào chốn này."

"Nếu người h ầu hạ ta chu đáo thì ta không đối t ệ với người."

Hảo kh ẽ g ật đ ầu r ồi nh ẹ nhàng rót r ượu vào ly. Đôi mắt D ự n ảy gi ờ cứ dán chặt vào Hảo không rời. Trước, h ắn đã có cảm gi ác đ ặc bi ệt với đ ứa con gái này, nay thấy nh ỏ trong bộ qu ần áo th ướt tha, gương mặt son ph ấn thì h ắn càng đ ắm say hơn. L ần n ọ bị Ki ền phá đ ám, h ắn chưa ngu ời ý đ ịnh chi ếm đ ạo nay g ặp lại trong tình hu ống như vậy há ch ẳng phải trời gi úp h ắn có đ ược nh ỏ sao?

V ềph ần Hảo, lúc D ự u ống c ạn ly r ượu thì bản thân nh ận ra ý đ ồti ếp c ận đã thành công.

T ầm ng ồi ngoài vườn, đ ang bu ồm b ả nh ĩ v ềch uyện của T ưởng thì đ úng lúc, Li êm và Quy ên xu ất hi ện. T ầm ng ạc nhi ên đ ứng d ậy, vừa hay nghe Li êm báo ba ngày sau T ưởng bị gi ải lên kinh. B ất đ ộng ch ốc lát, T ầm li ền n ắm tay Li êm, liên t ục l ắc đ ầu:

"T ưởng còn chưa nh ận t ội sao có th ể gi ải đi?"

Li êm th ở ra, đó là ý của Tr ịnh tri ph ủ, không khác đ ược.

T ầm bu ồng tay, chân b ước lùi ra sau và gương mặt trở nên th ất th ần. Phải làm sao đây? Cô không mu ốn T ưởng ch ết, đ ứa con trong bụng không th ể m ồc ỏi cha. Quan sát T ầm đ ang hoang mang, Quy ên b ất gi ác h ỏi:

"Người có mu ốn cứu T ưởng không?"

Tức thì, T ầm ngu ớc lên: "Cô Quy ên có cách gì sao? Xin cô h ãy nói, T ầm s ẽ làm!"

"V ậy người có đ ồng ý... ch ết thay Tr iệu T ưởng?"

T ầm b ất đ ộng li ền hai khi nhìn sâu vào đôi mắt ki ền quy ết nhưng vô cảm của Quy ên. R ồi T ầm nhìn qua Li êm cũng mang bi ểu hi ện y h ệt. Hai

con người ở trước mặt này, một người từng thương thậ̀n Tượ̉ng và một người từng mất con vì Tầm.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 64: Xin Hẹn Lại Kiếp Sau...

Những tia sáng của ngày mới chiếu rọi qua cửa song sắt phòng giam, trong bóng tối lờ mờ, Tường ng ỡ yên lặng. Ánh sáng nhàn nhạt trải lên thân thể với những vết thương đã đỡ nhức nhối. Cậu dậy từ sớm, ng ỡ đó, nghĩ về mọi chuyện. Hình ảnh Tầm và đứa con đang thành hình luôn hiển hiện mãi cho đến lúc Tường nghe âm thanh mở xích cửa cùng tiếng bước chân thì khẽ khàng nhắm mắt lại. Cậu biết hôm nay mình sẽ bị áp giải lên kinh thành chịu tội.

Sau khi đeo gông vào cổ phạm nhân, cai đình cất tiếng giục giã. Tường đứng dậy, đôi mắt thật bình thản. Rồi khỏi phòng giam ra bên ngoài, cậu nheo mắt do chưa quen với ánh sáng ban ngày. Gần mười ngày bị giam trong bóng tối, cuối cùng cậu cũng được ra ngoài. Tường thấy Trịnh tri phủ và tri huyện Xuyên, họ sẽ áp giải cậu lên kinh.

Chuyện Tường bị đưa lên kinh thành, cả xã Thổ đều biết, vì vậy người dân kéo nhau đi xem. Đứng dọc hai bên con đường đất, mọi người thấy chiếc xe ngựa của hai vị quan, bóng dáng Tường bị gông cổ đi cùng đám cai đình. Những tiếng nói vang lên không ngừng khi xã trưởng đi qua. Kẻ thì tiếc thương, kẻ thì tội nghiệp. Có một nhóm dân liên tục gọi Tường, lên tiếng phản đối việc áp giải này. Đám cai đình phải ngăn dân chúng không cho ai được đến gần phạm nhân.

Đúng lúc, Tường nghe tiếng gọi thất thanh của hai mẹ và Liêm. Mau chóng quay qua, cậu trông bóng dáng họ đứng trong đám đông, vừa khóc vật vã vừa gọi lớn. Bà Tư muốn lao đến chỗ con nhưng bị cai đình ngăn lại, chỉ còn cách vớ tay về phía con với vẻ bất lực, nước mắt chảy đầm đìa

trên gương mặt tuyệt vọng. Tưởng muốn ngừng bước nói với mẹ đôi lời ấy vậy cai đình cứ giục đi tiếp. Hai bà và Liêm đuổi theo, chen qua dòng người dân đang đứng.

Kỳ lạ là, Tưởng không thấy Tầm đâu cả, bản thân chẳng rõ vợ không muốn chứng kiến cảnh biệt ly hay đã xảy ra chuyện gì. Nhưng rồi suy nghĩ ấy biến mất khi thình lình, cậu bắt gặp bóng dáng Tầm đứng ngay phía trước con đường. Không khóc, không đau đớn, một gương mặt hoàn toàn tĩnh lặng.

Sự xuất hiện đột ngột của Tầm khiến mọi người đều hướng mắt về đó, đoàn người của quan phủ cũng dừng lại. Trịnh tri phủ nhìn ra ngoài, hỏi kẻ đứng cản đường kia muốn gì. Bấy giờ, Tầm mới chậm rãi tiến về phía Tưởng đang chờ đợi.

"Thưa, Tầm muốn nói lời sau cùng với ch ồng..."

Thấy vậy, tri huyện Xuyên li ền thêm lời với Trịnh tri phủ, cho phép đôi vợ ch ồng tiễn biệt nhau. Im lặng chốc lát, vị quan ấy yêu c ầu phải nhanh lên.

Tầm không được đến quá gần ch ồng mà chỉ đứng ngay trước mặt cách vài bước chân. Tưởng thấy vợ nhìn mình với đôi mắt trong veo không đượm chút ưu buồn, bất giác lòng nhẹ nhõm. Tầm thấy Tưởng mỉm cười dịu dàng như thể gửi đến niềm an ủi sau cùng. Nhẹ nhàng, Tầm đưa tay lên vuốt mặt ch ồng.

"Trời đất sẽ chứng giám cho lòng trong sạch của Tưởng." Tầm nhìn hết người dân có mặt tại đây, "Triệu Tưởng từ ngày nhậm chức xã trưởng, đã lần nào chưa làm tròn trách nhiệm? Cùng dân đào giếng chống hạn hán, một mình chống lại thế lực bá hộ, lấy lương thực phân phát cho dân, một người như thế lý nào lại ra tay giết cậu Kiên?"

Người dân bắt đầu bàn tán, giạt đầu đ ồng tình. Đúng rồi, đúng rồi...! Trông thế, Trịnh tri phủ rời khỏi xe ngựa, đứng dậy nghiêm nghị lệnh cho Tầm chớ nên cản trở chuyện công. Tầm nhìn về phía ông, tiếp theo bảo một câu lạ lùng:

"Chính Tầm mới là người giết cậu Kiên."

Đồng loạt, ai nấy đều kinh ngạc, kể cả hai vị quan. Đối diện, Tưởng mau chóng hỏi vợ đang nói đi đâu ngu ngốc gì vậy? Tầm vẫn thản nhiên đáp:

"Nếu Tầm không biên thư nhờ cậu Kiên về xã Thổ giúp Tưởng thì cậu đã không bị giết oan uổng. Suy cho cùng, Tầm đã đẩy cậu ấy vào con đường chết."

"Rốt cuộc, người muốn làm gì đây?" Trịnh tri phủ mất kiên nhẫn.

Vượt tay ra khỏi mặt chõng, Tầm liền bước lùi ra xa, giọng trở nên kiên quyết:

"Ngài vốn hiền, chuyện này có uẩn khúc. Chiếc nhẫn đeo trên tay, đâu dễ dàng tháo gỡ ra huống hồ cậu Kiên đã chết ngay vào lúc bị đâm. Còn nữa, chẳng có thủ phạm nào lại mang con dao dính máu về chôn sau vườn nhà và thêm nhân chứng Lý, rõ ràng là do sắp đặt sẵn. Nhưng ngài cứ một mực ép Tưởng nhận tội mà không đi điều tra kỹ càng hơn..."

"Ta có thể bắt người về tội buông lời xằng bậy!"

Trông Trịnh tri phủ tức giận bởi thấy người dân bắt đầu thuận theo những lý lẽ kia, Tầm cười đau khổ đồng thời lấy trong tay áo ra một lọ thuốc, chất giọng chưa đổi:

"Nếu cần một người phải chết để giúp Tưởng được minh oan, để bù đắp đau đớn của ngài và an ủi vong hồn cậu Kiên dưới suối vàng thì Tầm nguyện làm đi đầu đó."

Dứt lời, Tầm mở nút lọ ra. Hành động kỳ quặc ấy khiến Tưởng nhanh chóng hiểu ra đi đâu kinh khủng mà Tầm sắp làm, ngay lập tức cậu định lao đến ngăn nhưng bị cai đình giữ lại. Vùng vẫy cố thoát ra khỏi sự kiềm giữ, Tưởng vừa lắc đầu vừa nói lớn:

"Đừng...! Mình dừng lại đi! Đừng làm chuyện ngu xuẩn...!"

Tầm lại nhìn Tường bằng đôi mắt trong veo bình lặng, phản chiếu hình ảnh bầu trời sáng bừng trên cao. Nụ cười trên môi Tầm đẹp đẽ và ấm áp nhất, rất nhanh một giọt lệ chảy ra từ đuôi mắt vỡ tan thấm đẫm vào gương mặt đầy vẻ mãn nguyện.

"Mình chết rồi, em và con sống còn có ý nghĩa gì?"

Mặc cho Tường hét lên hãy ngừng lại, Tầm tiếp tục hướng ánh mắt kiên tâm vào Trịnh tri phủ mà rằng:

"Tầm và con sẽ dùng cái chết để minh oan cho Tường..."

Trịnh tri phủ lặng im khi nghe Tầm bảo muốn chết thay Tường. Và có phải ông vừa nghe Tầm nói sẽ chết cùng con, vậy nghĩa là cô vợ trẻ ấy đang mang thai? Tức thì ông đưa tay lên toan cất tiếng ngăn lại nhưng quá trễ, Tầm đã nhanh chóng đưa lọ thuốc độc lên môi và uống.

Về phía Tường, lúc chứng kiến cảnh vợ uống cạn lọ thuốc thì cậu đứng sững tại chỗ, mắt mở to bất thần, chẳng hiểu sao lệ cứ trào ra.

Những người dân trong khoảnh khắc đó cũng bất động, kể cả hai bà và Liêm. Mãi đến khi Tầm buông tay, chiếc lọ rơi xuống vỡ tan tành.

"Cái chết này đã đủ xoa dịu nỗi đau trong lòng ngài chưa...?"

Hoàn toàn lặng người, Trịnh tri phủ nhìn theo dòng máu ứa ra từ khóe miệng Tầm. Ông không ngờ cô gái đó lại can đảm chọn cái chết ngay trước mặt mọi người như thế. Tầm dùng tính mạng để minh oan cho chồng đồng thời như muốn đổi lại cái chết oan uổng của Kiên. Chẳng những vậy, mà cô còn hi sinh đứa con trong bụng. Tầm dùng hai mạng để trả lại một mạng cho con trai ông.

Bỗng chốc, Trịnh tri phủ vô cùng thất thần vì nhớ lại lời Quyên từng nói, "ngài chỉ muốn dùng một người khác thế thân để khỏa lấp nỗi đau mất con". Phải chăng, chính sự cố chấp, tàn nhẫn và bất công của ông đã khiến mẹ con Tầm cùng chết?

"Xin hẹn lại kiếp sau..."

Nói xong nằm từ sau cùng với Tường, Tầm nhắm mắt và từ từ ngã xuống. Nỗi đau vì bị kịch dâng đến đỉnh điểm, Tường bung hết sức mạnh, bật tung chiếc gông cổ mà lao đến, vẫn kịp đỡ lấy thân thể vợ ngã xuống hết như tấm lụa mỏng manh buông lơi. Bàn tay run rẩy đặt lên gương mặt bình lặng của Tầm, Tường hoang mang gọi:

"Tầm... Tầm! Mở mắt ra đi, Tầm...!"

Người dân cũng đồng thanh la hét ầm ĩ. Hai bà và Liêm tức tốc lao ra đến chỗ Tường. Trên xe, tri huyện Xuyên mau chóng bước xuống, đi nhanh lại gần rồi đưa tay lên mũi Tầm, sau đó bắt mạch xem xét. lát sau, ông nhìn qua vẻ mặt đau đớn và đầy mong chờ của Tường, xót xa lắc đầu. Cảm giác như đất trời sụp đổ, Tường đặt tay lên bụng Tầm xong ôm chặt vợ mà gào lên.

Thấy Trịnh tri phủ đứng nhìn, tri huyện Xuyên nói Tầm đã ngưng thở, mạch cũng ngừng đập. Tiếp theo vị quan uy quyền đó lặng người, và nhìn Tầm nằm trong vòng tay chồng, thanh thản lẫn mãi ngàn năm.

Trong khi ai nấy đang chứng kiến cái chết bi thương của Tầm thì ở thanh lâu, Dự đang mải mê uống rượu, nghe Hảo đàn hát. Mấy ngày qua, hắn cứ đến nơi này để đắm chìm trong tử sắc bên cạnh cô gái mà mình mê mẩn. Hảo đã được bà chủ cho ở lại thanh lâu để hầu hạ Dự. Để tìm ra chân tướng cái chết của Kiên, nhỏ chẳng ngại gì việc ở nơi nhơ nhuốc này. Mỗi lần mua vui, nhỏ luôn chuốc rượu cho Dự say hòng dụ hắn nói ra sự thật, nhưng vẫn chẳng mấy khả quan.

"Người biết hôm nay có chuyện gì vui không? Tên Triệu Tường sẽ bị áp giải lên kinh thành chịu tội."

Hảo biết việc này rồi, bản thân cũng thấy tội cho Tường. Nhỏ lại vờ nũng nịu, hỏi hắn chuyện đó thì vui gì. Dự cười lớn xong kéo Hảo vào lòng, nói: "Hắn bị đưa đi như vậy thì ta mới yên tâm ăn ngon ngủ yên".

Khẽ đảo mắt, nhỏ nhận ra hắn đang đề cập đến chuyện quan trọng. Không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này, nhỏ khéo léo hỏi đưa đẩy. Do ngấm men rượu nên Dự mất tự chủ, kềm môi ngay tại Hảo thầ thì:

"Vì chính ta... mới là kẻ giết tên Trịnh Kiên."

Mắt Hảo mở to bầ thầ. Và sau đó nhỏ đã tận tai nghe tên thủ phạm kể lại tất cả.

Một canh giờ sau, Hảo ng ấ yên lặng trong khi Dự say m ềm lăn ra ngủ ngay bên cạnh. Chưa bao giờ, trong lòng nhỏ lại xuất hiện cơn cu ồng nộ dữ dội như lúc này. Cấn chặt môi đến tươ máu, ánh mắt phần nộ khi nhỏ nhìn chăm chăm kẻ giết người. Chính hắn đã nhấn tâm đâm mũi dao sắc lạnh vào ngực cậu Kiên, r ấ sống ung dung tự tại trong khi Tưởng phải chịu tội oan.

Giận dữ đến nổi, Hảo cầ lấy con dao trên bàn toan đâm vào ngực Dự, nhưng đã tự kìm lại. Bỗng chốc Hảo nghĩ, chết như vậy thì quá dễ dàng cho hắn, cách trả thù tốt nhất, tàn ác nhất là khiến hắn sống không bằng chết! Với sự hả hê đó, nhỏ nhếch mép cười và hạ con dao xuống.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 65: Cô Gái Bên Bờ Hồ Sen

Tưởng tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy không phải Tầm mà là bà Tư. Đôi mắt chớp liên tục sau đó dịu lại, phảng phất nỗi buồn đau vô hạn bởi lúc này cậu mơ thấy mình được gặp lại Tầm. Cậu hạnh phúc ôm lấy Tầm và rồi vợ mỉm cười, từ từ tan biến mất. Ngay cả trong giấc mộng, sự thật phũ phàng đó cũng không thể dối lừa cậu.

Nghe mẹ sốt sắng hỏi thấy trong người thế nào, Tưởng ngẩng dậy gật đầu đáp:

"Con không sao, sao con lại ở đây?"

"Do vết thương và tâm trạng đau đớn nên con đã ngất đi trong lúc đang ôm Tầm khóc. Trình tri phủ cho phép con trở về nhà tịnh dưỡng, làm tang lễ cho vợ nhưng nhà họ Triệu ta vẫn chịu sự canh chừng của cai đình."

Nghe xong những lời đau khổ mẹ thuật lại, tự dưng Tưởng cười nhạt trước việc làm của ông ta. Dù Tầm đã chọn cái chết nhưng ông vẫn không tin cậu.

Bà Tư rời phòng, Tưởng tựa đầu vào thành giường, hướng ánh mắt trống rỗng về phía trước. Cái chết thương tâm của Tầm và đứa con như lưỡi dao sắc bén tàn nhẫn khứa sâu vào trái tim thối thức, phải chịu đựng đau đớn quá lớn trong cậu. Mái đầu nghiêng nhẹ khiến nước mắt cứ rơi mãi xuống đôi vai run mạnh, Tưởng mím chặt môi đè nén tiếng khóc uất nghẹn nơi cuống họng. Trong căn phòng lạnh lẽo đơn độc đã không còn bóng hình thân thương, cậu tự hỏi mình phải làm gì suốt quãng đời còn lại?

Lão Sâm từ trong phủ huyện bước ra, dáng vẻ trầm tư. Hiển nhiên lão đang bận tâm về chuyện Tởng đã được về nhà họ Triệu. Đi đâu lão không ngờ là Tầm dũng cảm chọn cái chết hồng kê oan cho chồng, thậm chí hi sinh luôn đứa con còn ở trong bụng tạo nên sự phản đối của dân chúng. Và chính đi đâu này đã khiến Trịnh tri phủ như tỉnh ngộ, ý muốn áp giải Tởng lên kinh chịu tội gần như lung lay. Ban nãy nghe tri huyện Xuyên bảo sẽ cho đi đâu tra kỹ lại vụ án của Kiên, lão vô cùng lo lắng.

Lão Sâm thở ra nặng nề, chẳng may tri huyện Xuyên phát hiện ra đi đâu gì khả nghi thì khéo nguy mất. Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, việc càng kéo dài càng có nguy cơ bại lộ. Phiền rầy đây! Đang mải suy nghĩ thì bỗng, lão nghe một giọng hét lên:

"Lão quỷ! Hãy chết đi!"

Lão Sâm lập tức quay lại, đôi mắt mở to bởi thấy một mũi dao lao nhanh đến, đâm xẹt qua cánh tay. Sự việc diễn ra nhanh chóng đến mức, lão chưa kịp tránh đã cảm nhận cái nhói buốt của da thịt. Lúc hoàn hồn lại, lão chết điếng nhận ra kẻ muốn ám sát mình chính là tên Lý. Hắn vẫn chưa chết ư?

Tay cầm con dao sắc lẹm, Lý nghiêng răng nghe ken két, toan đâm lão một nhát nữa thì cai đình xông đến giữ lấy hắn. Người dân liền vây quanh xem thử chuyện gì.

Lý vùng vẫy kịch liệt, miệng không ngừng la hét phải giết lão Sâm. Còn lão Sâm đứng sững như hóa đá, mặc cánh tay chảy máu đầm đìa. Vừa lúc, tri huyện Xuyên xuất hiện hỏi đã xảy ra chuyện gì. Ngay lập tức, tên Lý gào lên trước mặt ông rằng:

"Quan ời, chính lão ta mua chuộc con làm nhân chứng giả đồ tội cho xã trưởng! Sau đó lão độc ác ra tay giết người để diệt khẩu! May là có người cứu con!..."

Kinh ngạc, tri huyện Xuyên lẫn người dân đều bất động. Riêng lão Sâm vẫn đứng yên hệt trời tr ờng, ánh mắt thất th ần cùng ý nghĩ, phen này thì chết thật r ồi!

Quyên tức tốc đến nhà họ Triệu tìm Liêm. Vừa hay tin tên Lý từ cõi chết trở về và suýt đâm chết lão Sâm ở trước cổng phủ huyện thì cô bất ngờ vô cùng. Không nghĩ ngợi nhiều, cô muốn báo cho Liêm biết tin quan trọng này. Sau khi nghe xong, Liêm khó mà tin đi ều vừa xảy ra.

"Ra chính phó xã trưởng đã mua chuộc Lý làm nhân chứng giả? Nhưng tại sao?"

Lần trước đã nghe Hảo kể lại cảnh nói chuyện của hai người đó bên bờ sông nên Quyên dễ dàng đoán ra lý do mua chuộc của lão Sâm, li ền bảo:

"Hiển nhiên vì có liên quan đến cái chết của Kiên, biết đâu lão chính là hung thủ."

Lời khẳng định ấy khiến Liêm sửng sốt, thật không thể ngờ chân tướng sự việc lại đến nông nỗi này! Cậu biết lão Sâm chẳng ưa gì nhà họ Triệu, nhưng đến mức giết người giá họa cho Tường thì thật bất nhân. Và Liêm chưa rõ lý do gì khiến lão giết Kiên. Phó xã trưởng như lão phải hiểu tội này nghiêm trọng thế nào, đại gì làm vậy.

"Tình hình Tường thế nào?" Quyên hỏi.

"Hắn cô Quyên cũng hình dung được Tường đau khổ ra sao khi thấy Tầm chết."

Nghe câu trả lời tr ầm h ắn từ Liêm, Quyên suy nghĩ chốc lát r ồi đưa ra yêu cầu:

"Tình hình này có lẽ hung thủ thực sự đã lộ diện, vì vậy sự thật về cái chết của Tầm không cần che giấu nữa, ngày mai hãy cho Tường biết tất cả."

Khi đó, Trịnh tri phủ vừa nghe báo về chuyện tên Lý thì liền tức tốc đến phòng thẩm tra của phủ huyện. Vừa đến nơi, ông đã trông cảnh tri huyện Xuyên đang tra hỏi tên Lý, đối diện hần nức nở khai rõ rằng:

"Đêm đó, phó xã trưởng tìm đến con, bảo có việc cần phải làm, sau đó sẽ trọng thưởng. Con hỏi việc gì, lão nói là làm nhân chứng giả đồ oan cho Triệu xã trưởng, còn đem chôn con dao dính máu ở sau nhà họ Triệu. Ban đầu con cũng sợ nhưng lão hứa sẽ dàn xếp ổn thỏa, và vì số tiền quá nhiều nên con mờ trí mà nghe theo."

Trịnh tri phủ bất động, tiếp theo thì đôi mắt hắn lên tia phẫn nộ khi nhìn sang lão Sâm đang ngồi thẫn thờ ngay bên cạnh, vết thương trên tay vừa được băng bó. Lập tức ông bước đến, đập mạnh tay xuống bàn khiến ai nấy đều giật mình rỗi hét to:

"Nói mau! Phó xã trưởng, có phải người là thủ phạm giết con trai ta?"

Lão Sâm run run nhìn gương mặt giận dữ của Trịnh tri phủ, dù lòng thực sự hoang mang sợ hãi nhưng nghĩ đến việc nếu lão nói ra sự thật thì Dự sẽ phải chịu án tử! Lão chỉ có một đứa con trai duy nhất, càng không thể để dòng họ tuyệt tử tuyệt tôn, trong khi mình đã già rồi, nếu có thể chịu chết thay con cháu cũng là việc phải làm.

"Phải... Là chính lão giết cậu Kiên!"

Sau cùng, lão Sâm đã tự lựa chọn cho mình một cái kết cay đắng.

Sáng hôm sau, Tưởng đang ngồi trong phòng thì cửa mở, Liêm bước vào. Thấy em trai chẳng buồn nhìn mình, cậu mau chóng đi đến ngồi xuống. Lặng im một lúc, Liêm kể cho Tưởng nghe về chuyện của lão Sâm. Nghe xong, một cách chậm rãi, Tưởng quay qua nhìn anh bằng ánh mắt nửa bất ngờ nửa khó tin. Cậu luôn tự hỏi, rốt cuộc kẻ nào hại mình đến mức vu oan giá họa như vậy, có ai ngờ đó lại là lão Sâm.

"Lão ta hiện đang bị tra hỏi ở phủ huyện, thế nào cũng khai ra sự thật. Oan tình của em thế là đã được rửa sạch." Liêm thở ra nhẹ nhõm.

Chẳng những không vui mà Tường còn cười khẽ, trông bu ồm vô hạn, giờ thì chuyện này còn nghĩa lý gì nữa chứ. Giá như lão Sâm bị phát hiện sớm hơn thì Tầm đã không phải chết. Cậu sẽ không mất vợ, mất luôn cả con. Nghe thế, Liêm nhẹ nhàng bảo Tường hãy cùng mình đến Chùa. Biết em trai sẽ im lặng nên cậu nói rành rọt:

"Em có muốn biết sự thật về cái chết của Tầm?"

Tức thì, Tường lại nhìn Liêm bằng đôi mắt ngạc nhiên...

Hai anh em nhà họ Triệu bước vào bên trong sân gạch của Chùa. Sốt ruột, Tường hỏi anh trai rốt cuộc cái chết của Tầm còn có sự thật gì. Liêm mỉm cười nói Tường hãy đi ra sân sau Chùa sẽ hiểu mọi chuyện. Linh cảm mách bảo mình sẽ gặp đi đầu gì đó nên Tường lập tức quay lưng chạy đi.

Vừa chạy ra sân sau, Tường dừng lại, đưa mắt nhìn xung quanh. Ban đầu thì chẳng có gì cả nhưng rồi bỗng nhiên ánh mắt đứng yên khi dừng ngay bờ hồ sen, cậu trông rõ một hình dáng cô gái đứng lặng im bên hồ đang ngắm những đóa sen nở rộ. Dẫu chỉ thấy ở phía sau lưng nhưng trái tim Tường đập mạnh vô cùng bởi nhận ra nét thân thương toát lên con người đó. Một cách chậm rãi, cậu nhích từng bước lại gần, cho đến khi đã đứng rất gần cô gái, liền gọi khẽ:

"Tầm..."

Rất nhanh, cô gái ấy quay lại.

Vào thời khắc nhận ra gương mặt xinh đẹp thanh thoát, đôi mắt trong veo tựa mặt hồ bình lặng và nụ cười dịu dàng nở trên đôi môi đó, Tường như thấy rằng thế gian này chợt bừng sáng. Có lẽ những làn gió đã ngừng thổi, những áng mây trôi dạt về một phương trời yên ả, niềm hạnh phúc dâng trào khóa lấp nỗi đau đớn lẫn nước mắt biệt ly của ngày hôm qua. Để rồi cậu nghe bờ đôi ấy thốt lên hai từ "mình ời".

Đứng trước mặt Tường là một Tầm bằng xương bằng thịt, vẫn sống và mỉm cười. Tiến thêm bước nữa, Tường đưa tay lên, thoáng lưỡng lự nhưng rồi chạm nhẹ vào mặt Tầm. Đây không phải là giấc mộng. Dù không hiểu vì sao Tầm vẫn còn sống vì hôm qua chính bản thân thấy vợ đã ngừng thở nhưng cậu chẳng còn quan tâm đi đâu ấy nữa, mà ôm chầm lấy Tầm như sợ hình ảnh này sẽ tan biến. Nằm trong vòng tay siết chặt của chồng, Tầm mỉm cười hạnh phúc.

Tầm và Tường có thể tương phùng đầu là nhờ Liêm, thầy lang Phiệt và cả Quyên. Vài ngày trước, khi nghe Quyên hỏi có chấp nhận chết vì Tường không thì Tầm vẫn chưa rõ dụng ý là gì. Tiếp, cô nghe Liêm nói về việc "giả chết" trước mặt Trịnh tri phủ hồng kê oan cho Tường. Tất cả đều nhờ vào loại lá thuốc kỳ lạ mà thầy lang Phiệt vừa tìm ra. Công dụng của nó là có thể làm người ta ngừng thở và mạch ngừng đập khoảng nửa canh giờ. Và nhờ diệu sách này mà Tầm qua mặt được hai vị quan, mục đích cũng nhằm ngăn việc áp giải Tường lên kinh thành.

Và khi Tường được phép đưa về nhà là Liêm nhanh chóng đưa Tầm đến chỗ thầy lang Phiệt cứu chữa, để an toàn cô đành ở tạm trong Chùa vài ngày.

Nghe tin cha mình bị bắt đến phủ huyện, Dự tỉnh cả rượu hoảng hốt lao ra khỏi thanh lâu. Về đến nhà, hắn thấy mẹ đang ngối khóc ngất bên bàn thờ tổ tiên. Nhắc thấy con trai, bà đứng bật dậy chạy đến nắm chặt lấy tay nó, vừa lắc mạnh vừa trách móc:

"Đứa con hư đốn này! Làm ra chuyện tày trời để giờ cha con phải gánh tội thay!"

Dự thấy chân đứng không vững, môi run run hỏi cha gánh tội gì? Mẹ hắn nước mắt đầm đìa nói, là tội giết con trai quan tri phủ! Hắn nghe sét đánh bên tai, cả người giật bắn. Mồ hôi tuôn ra như nước, hắn không biết vì sao sự thật lại vỡ lở. Lập tức quỳ xuống, hắn nắm lấy tay áo mẹ và hỏi trong hoang mang:

"Giờ phải làm sao hả mẹ? Nếu con bị bắt thì..."

Dự chưa nói hết là đã bị mẹ vung tay tát mạnh một cái đến nỗi ngã nhào ra đất.

"Im miệng! Con không được nhắc đến chuyện này kẻo kẻ khác nghe được! Cha vì cứu con mà chịu tội thay, nên con phải giữ kín bí mật này, hiểu chưa?"

Trước thái độ tức giận từ mẹ, Dự lồm cồm bò dậy đồng thời bật khóc:

"Nhưng... còn cha..."

Mẹ hấn ngừng khóc, đôi mắt nhìn thẳng con trai đầy kiên định, nói rõ:

"Đã là cha mẹ thì chẳng còn cách nào khác ngoài việc bảo vệ con mình. Việc làm của cha con, mẹ rất hiểu. Vì vậy chúng ta không thể làm gì được nữa..."

Nhìn gương mặt mẹ đau đớn nhưng dứt khoát, Dự cũng hiểu ra bản thân chỉ có thể im lặng để hoàn thành tâm nguyện của cha. Hấn ôm đầu khóc nghẹn, vì hối hận! Từ giờ, hấn sẽ phải mang theo cái bí mật này cho đến lúc chết.

Dự trở lại thanh lâu với vẻ thất thần. Hảo vốn biết chuyện lão Sâm nhận tội thay con trai rồi nhưng vẫn vờ hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì. Dự vẫn cúi mặt không nói. Trông thế, nhỏ làm bộ làm tịch nói một câu:

"Nếu có gì phiền muộn, cậu cứ nói, Hảo sẽ nghe. Hảo sẽ luôn ở bên cạnh cậu."

Dự liếc ngược lên nhìn Hảo, để rồi như kẻ lạc đường tìm thấy ánh sáng, hấn lập tức ôm chầm lấy nhỏ. Hảo nhắm mắt khi cảm nhận những ngón tay thô ráp kia bấu chặt vào da thịt mình đến đau, lòng ngực bắt đầu thấy khó thở.

"Ở lại bên ta... Đừng đi đâu hết...!"

Chất giọng đứt quãng đầy cầu xin của tên công tử này vang lên bên tai Hào. Yên lặng chốc lát, nhỏ kín đáo cười khinh bỉ rồi đưa tay lên vuốt nhẹ tấm lưng hắn. Tất nhiên là nhỏ sẽ ở bên cạnh tên bất nhân này cho đến ngày tận mắt chứng kiến hắn bị mình hại đến thê thảm như thế nào bằng ái tình u mê.

THANH MAI KHÔNG LẤY TRÚC MÃ (1802)

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 66: Trời Sẻ Cùng, Đất Sẻ Tận, Nhưng Nghĩa Tình Chẳng Bao Giờ Vơi...

Sau khi thừa nhận mình là thủ phạm giết Kiên, lão Sâm nói rõ lý do rằng do Kiên đang đi điều tra về việc biến thủ của lão nên lão ra tay diệt trừ đồng thời đổ tội cho Tưởng. Lúc nghe xong, Trịnh tri phủ không nói gì, lặng lẽ rời phòng giam. Dĩ nhiên, ông cảm phẫn trước kẻ đã giết con trai nhưng hơn hết, bản thân đang tự trách vì đã hàm oan Tưởng. Ông giận mình quá hồ đồ, để rồi gây nên lỗi lầm không thể cứu vãn.

Đứng từ xa quan sát dáng vẻ ăn năn của Trịnh tri phủ, Quyên thở dài buồn bã. Cô nghĩ, hẳn lúc này ông đang tự trách sau khi đã biết ra sự thật. Có lẽ đến thời điểm thuận tiện nào đấy, cô sẽ cho ông biết Tầm vẫn chưa chết. Rất nhanh, Quyên chợt nghe:

"Ngài ấy đang trách mình đã hàm oan Tưởng, nhưng hung thủ thực sự giết cậu Kiên không phải lão Sâm mà là Dự, con trai của lão."

Quyên quay qua thấy Hảo mặc áo lụa thướt tha trông rất khác thường ngày, gương mặt tô son đánh phấn, ánh mắt hướng về một nơi xa xăm. Nhưng đi đâu Quyên quan tâm là câu nói kỳ lạ lúc này, liền hỏi thế nghĩa là gì. Bấy giờ mới dời mắt sang đối phương, Hảo thuật lại lời kể của Dự trong lúc say. Hiển nhiên, Quyên đã kinh ngạc đến dường nào. Vậy ra, lão Sâm nhận tội thay con! Tiếng Hảo lại vang lên đầu đầu:

"Lão Sâm tuyệt đối không khai ra con trai lão, mà muốn tên Dự thừa nhận lại càng khó hơn vì vậy hẳn mãi mãi không phải chịu tội."

"Lý nào lại để hắn sống ung dung như vậy?"

"Xin cô đừng lo, em sẽ trả thù cho cậu Kiên. Sự trả thù tàn nhẫn nhất là kéo kẻ thù xuống địa ngục trong lúc hắn đang ở trên cao. Chính tay em sẽ phá nát gia đình hắn."

Nhìn không chớp mắt, Quyên hỏi Hảo muốn làm gì. Trông dáng vẻ lo lắng đó, nhỏ chậm rãi nắm lấy tay Quyên và cất giọng nhẹ nhàng:

"Cô Quyên, lúc còn sống, người cậu Kiên lo lắng nhất chính là cô. Dù không được đền đáp tình cảm nhưng cậu ấy vẫn mong cô hạnh phúc. Thế nên, cô đừng tìm cách trả thù cho cậu Kiên, mà hãy sống vui vẻ vì chính mình. Cô cũng đừng lo cho em, đây là đi đâu em đã lựa chọn..."

Bất động chốc lát, Quyên chớp nhẹ hàng mi, giọt lệ đáng chảy nhẹ nhàng xuống. Cả đời này Kiên luôn lo lắng cho cô vậy mà cô không thể làm gì trước cái chết oan ức của cậu. Bởi, đó là mong muốn của Kiên! Nhưng có lẽ Quyên hiểu rằng, dù có giết tên Dục kia cả trăm nghìn lần thì cũng chẳng thể mang Kiên trở về. Cô đau đớn nhìn Hảo và thấy nhỏ mỉm cười. Cô gái bé nhỏ này đã chấp nhận đi theo con đường mình chọn, đâu phải đánh đổi cả đời để trả thù một người.

Tầm bất ngờ khi nghe Tưởng nói lão Sâm là hung thủ giết Kiên, lão cũng mua chuộc tên Lý làm nhân chứng giả. Tầm ngạc nhiên vì sao lão lại làm vậy. Tưởng lắc đầu, ngầm đoán là do chuyện mình và Kiên đi đâu tra lão biển thủ. Tầm thở nhẹ một tiếng, sự thật cuối cùng cũng bại lộ, đáng mừng là oan tình của chồng đã được giải.

"Nạn này qua đi, chẳng rõ nạn nào lại đến nữa." Tưởng hạ giọng, "Sau những chuyện đã trải qua, ta tự thấy mọi sự đều xuất phát từ lòng tham của con người. Từ ngày ta giữ chức xã trưởng, bao nhiêu sóng gió ập đến nhà họ Triệu. Thiết nghĩ, nếu ta từ bỏ nó thì có lẽ sẽ tốt hơn. Tầm à, ta không mong gì nhiều chỉ muốn ở cạnh mình và con, sống cuộc đời yên bình."

Tầm nhìn sâu vào đôi mắt phẳng lặng và tha thiết ấy, nhận ra một tấm lòng thanh thản đã sẵn sàng rũ bỏ mọi đi đâu tằm thường khác. Tầm cười,

ngả đầu vào lòng Tường, chỉ cần cả hai được sống cùng nhau thì cô sẽ chấp nhận những mong muốn của cậu.

Liêm đang đứng nhìn tượng Phật thì nghe tiếng thầy lang Phiệt cất lên bên cạnh:

"Hửn, cậu Tường và mợ Tầm sẽ rời khỏi nhà họ Triệu, đến nơi nào đó sống một cuộc đời bình yên."

Liêm im lặng, không đáp. Có lẽ, cậu cũng đoán được đi đầu này. Con người, sau khi trải qua nhiều sóng gió và kiếp nạn thì đi đầu cuối cùng mà bản thân mong muốn chính là sống một cuộc sống yên bình bên cạnh những người thân yêu nhất. Trải qua một lần sinh, một lần tử, ai mà chẳng ngộ ra mọi lẽ thường ở đời. Rất nhanh, Liêm lại nghe thấy lang Phiệt hỏi bản thân định làm gì tiếp theo.

"Mọi người đã tìm thấy cuộc sống họ mong ước, vậy cậu thì sao, Triệu Liêm?"

Cái cách ông gọi tên Liêm thật nhẹ nhàng làm sao, cả câu hỏi đó giống như cơn gió dịu mát thổi vào tâm hồn cậu chủ trẻ đã từng trải qua những mất mát, thương đau trong đời. Làm gì ư? Liêm liên tục tự hỏi chính mình đồng thời ngẩng mặt lên nhìn Phật Thích Ca đang mỉm cười từ bi.

Ngãi, Hỷ và tất cả những người trong nhà họ Triệu đều tập hợp ở phòng lớn chờ nghe một quyết định quan trọng. Nhìn qua hết tất cả, Tường khẽ khàng bảo:

"Mọi người đã sống trong Triệu gia nhiều năm, đã chăm sóc hầu hạ chu đáo chủ nhân. Ta thật lòng cảm ơn nhưng ta không thể để mọi người ở đây được nữa."

"Cậu muốn đuổi bọn con sao?" Ngãi ngạc nhiên.

"Không phải là ta đuổi mà vì ta và các bà sẽ rời xã Thổ."

Lời Tường vừa dứt, đồng loạt đám người làm già trẻ lớn bé đều lên tiếng. Cậu đưa tay lên ngăn âm thanh huyền não lại, từ tốn rằng:

"Thời gian qua nhà họ Triệu xảy ra rất nhiều chuyện đau buồn, ta không muốn tiếp tục ở lại đây cũng như sẽ bãi miễn chức xã trưởng. Ta chỉ mong sống bình yên bên cạnh người thân."

"Cậu đã quyết định như thế rồi à?" Hỷ hỏi.

Tường gật đầu. Bây giờ, đám người làm lần lượt nhìn nhau, buồn bã hiểu rằng đã không còn có thể ở lại nhà họ Triệu nữa. Họ không trách Tường, bởi cũng biết cậu chủ vừa trải qua nhiều chuyện thương đau. Nhưng phải rời xa ngôi nhà đã sống suốt nhiều năm qua, khiến ai cũng không khỏi chạnh lòng. Tiếp theo, họ thấy Tường đưa cho mỗi người một số tiền, dặn dò:

"Đây xem như lời cảm ơn của nhà họ Triệu, tất cả hãy nhận lấy, chăm chỉ làm ăn."

Cầm lấy những tờ bạc, đám người làm vừa gật đầu vừa khóc.

Sau khi họ rời đi, còn lại một mình, Tường đưa mắt nhìn khắp phòng lớn. Từ bàn thờ trang nghiêm, đến hai cây cột khắc dòng thơ Nôm và từng cái bàn, cái ghế. Mọi món đồ quen thuộc ở đây đều nằm trong trí nhớ của cậu. Căn phòng này là nơi người nhà họ Triệu quây quần, vui vẻ nói cười cùng nhau.

Tường nhìn về phía bàn trà, chiếc ghế bên phải, cha từng ngồi. Còn chiếc ghế bên trái là bà Hai, tiếp theo là bà Ba và bà Tư. Sau đó, cậu lại như thấy hình ảnh mình và Liêm thuở ấu thơ đang chạy nhảy vui đùa quanh cha mẹ. Rồi cuối cùng là Tám lúc mười tuổi, lần đầu tiên bước chân vào nơi này với dáng vẻ ngơ ngác, rụt rè.

Tường nhắm mắt lại. Tất cả hồi ức đẹp đẽ đó, mãi mãi không tan biến...

Đêm hôm ấy ở xã Thổ, một ngọn lửa lớn đột nhiên cháy bùng. Điêu đáng ngạc nhiên là lửa bốc lên từ nhà họ Triệu. Những người dân kháo

nhau mang nước đến dập lửa, tuy nhiên ngọn lửa quá lớn đã nhấn chìm hoàn toàn ngôi nhà có uy quyền lâu đời nhất vùng. Ai nấy đều đứng nhìn bóng dáng ngôi nhà đổ sụp trong màu đỏ rực. Bụi tro bay khắp trời. Mãi đến tận sáng hôm sau lửa mới được dập tắt. Nhà họ Triệu chẳng còn gì ngoài đồng tro tàn đổ nát. Không tìm thấy bất cứ thi thể chết cháy nào...

Sương sớm vẫn chưa tan, cứ trôi lững lờ. Trước cổng Chùa, những bóng người đứng nói chuyện khe khẽ, dường như sắp có một cuộc đưa tiễn. Họ không ai xa lạ chính là Tường, Tầm, Liêm và hai bà. Ngôi nhà họ Triệu đã bị đốt, tất cả cũng quyết định tìm đến cuộc sống mới. Liêm không đi theo Tường mà ở lại xã Thổ, xuất gia tu hành, nửa đời còn lại nương nhờ nơi cửa Phật. Bà Ba muốn bên cạnh con trai nên cũng ở lại Chùa tụng kinh niệm Phật.

Hai bà vừa khóc vừa dặn dò người kia nhớ bảo trọng. Bên cạnh, Tường và Tầm thì nhìn Liêm trong hình dáng của người xuất gia, buồn bã không biết nên nói gì. Biết nên Liêm chỉ mỉm cười bảo:

"Mọi người lên đường bình an, ở nơi xa xôi xin hãy bảo trọng."

Tầm gật đầu đáp dạ. Bên cạnh, Tường thấy bối rối nên không tìm được mà gọi "anh ời" thế nhưng Liêm nhẹ nhàng chấp hai bàn tay vào nhau, khẽ cúi đầu mà rằng:

"Nam mô a di đà Phật, tôi đã không còn là Triệu Liêm nữa."

Dứt lời, Liêm quay lưng bước đi cùng mẹ, trông dáng vẻ phía sau thật thanh thản. Tường vẫn đứng dõi mắt trông theo cho đến khi nghe anh trai nói vọng lại:

"Xin thí chủ lên đường sớm. Ngã Phật từ bi, nếu có duyên ngày sau sẽ gặp lại."

Tầm nhìn Tường, gật khẽ. Hiểu mọi cơ duyên đã cắt đứt nên cậu đành quay bước.

Lúc ra đến bờ sông, Tưởng thấy Quyên đứng đó như thể đã chờ từ rất lâu. Khéo léo, Tầm nói mình và bà Tư sẽ lên đò trước còn chững ở lại nói chuyện với Quyên. Tiến đến trước mặt nhau, Tưởng hỏi cô muốn đến đưa tiễn? Quyên gật đầu, lần biệt ly này biết đến bao giờ mới tương phùng, mà giả như chẳng bao giờ gặp lại nữa thì sao.

"Thời gian tới, cô Quyên sẽ làm gì?" Tưởng hỏi.

"Tất nhiên ta sẽ về nhà và tiếp tục sống."

Tưởng thấy nụ cười của Quyên sao buồn thế. Cô gái này đã từng toàn tâm toàn ý thương cậu, làm mọi chuyện vì cậu nhưng tiếc thay, cậu không thể đáp đền. Cứ ngỡ Quyên có thể tìm được hạnh phúc mới nào ngờ Trịnh Kiên lại ra đi vội vã như thế. Im lặng một lúc, Tưởng chợt nói:

"Cảm ơn cô, kiếp sau mong rằng hai ta sẽ có duyên."

"Nếu đã không thương nhau thì đừng mong có kiếp sau làm gì."

Tưởng nhìn Quyên, phản chiếu trong đáy mắt đó là sự kiên định lẫn bình thản. Rất nhanh, Quyên nói khẽ: "Người đi đi". Khẽ mỉm cười, Tưởng gửi lại cô một câu bảo trọng rồi chậm rãi bước lên đò. Chiếc đò dần đi ra xa, cậu vẫn hướng mắt lên bên sông.

Quyên dõi mắt theo bóng người đã khuất xa, lòng nhớ lại lời của Liêm ngày hôm đó. Cậu kể về việc đã gặp Kiên ở Chùa. Lúc nghe Liêm hỏi cậu đến Chùa có việc gì, Kiên đáp mình đến xin quẻ xăm bình an.

"Tôi muốn chị Quyên sẽ quên hết đau buồn, vui vẻ trở lại. Và tôi cũng cầu mong cho vợ chồng tiên nữ mãi bên nhau, tình cảm giữa họ thật đáng ngưỡng mộ, chẳng như tôi và chị Quyên. Thế nhưng cho dù chị ấy có đón nhận tôi hay không thì ở bất cứ phương trời xa xôi nào, tôi đều cầu chúc chị ấy hạnh phúc."

Tầm chân tình cảm động từ Kiên đã giúp Quyên ngộ ra, vào khi ấy, cô giữ chặt miếng ngọc kỷ vật mà khóc. Quyên chính là tâm nguyện một đời của Kiên. Cô đã hoàn thành một trong hai mong mỏi của cậu, giúp Tầm và

Tưởng mãi mãi bên nhau. Giờ đến lượt bản thân, Quyên tự hứa mình sẽ sống thật tốt. Kiên từng hỏi, cậu có vị trí gì trong trái tim cô. Hả, Quyên đã có câu trả lời...

Thiên trường địa cửu, chỉ mong có kiếp sau, Quyên được gặp lại Kiên. Nhất định khi đó, cô sẽ luôn chờ cậu.

Dù biết rằng, duyên phận chỉ có ở một kiếp và rồi hai người đã lỡ hẹn.

Khi đó, Tầm và Tưởng cùng đứng trên chiếc đò xuôi giữa dòng. Cả hai đứng tựa vào nhau, mỉm cười hạnh phúc đồng thời cùng nhìn về phía xa xăm, nơi sẽ bắt đầu một cuộc sống bình yên mới.

Trên bầu trời rộng bao la, cánh chim nhỏ bé lại chao nghiêng như đang mở ra chương mới cho bản tình ca thiên trường địa cửu./.

HẾT.